

வழிநாடுகள்

Acc. No.

3807.

மறைத்த ஆணவ இருளை நீக்கிச் சிவத்தை அறிவிக்குந் திருவருளைப்போல் இறைவனைப் பிறருக் கறிவித்தமை யால், “போதத்திருளி லெழுபானு” என்றுங் கூறினார்.

(உதாரணம்.) “தோடுடைய செவியன்விடை யேறி யோர் துவெண் மதிசூழிக், காடுடையசுட லைப்பொடி யூசியென் னுள்ளங் கவர்கள்வன், ஏடுடையமல ரான் முன நாட்பணிந் தேத்த வருள்செய்த, பீடுடையபிர மா புர மேவிய பெம்மானிவ னன்றே” என்னுந் திருக்கடைக் காப்பால் மெய்ப்பொருளைத் தரிசித்துச் சுட்டிப்புகழ்ந்து நின்றபோது திருவுள்ளம் மெய்ப்பொருள் கிருபாநோக் கம் வைக்க அக்கிருபாநோக்கத்தின் வழித்தாய்ச்சென்று சிவத்தில் அதீதப்பட்டு நின்றார் என்பதும் பிறர்க்கறி வித்தார் என்பதும் “எனதுள்ளங் கவர்கள்வன்” என்பத னாலும் “பெம்மானிவனன்றே” என்பதனாலும் காண்க. இத்திருக்கடைக்காப்பு பிள்ளையார் ஞானபோனகம் உண் டருளியபோது அருளிச்செய்யப்பட்டது. பிரளயாகலர்க் கறுக்கிரகித்தலும், இது. வேதாகமங்களை முதற்பொரு ளாக்கி அவை ஒன்றோடொன் றெவ்வாது கூறும் பல பேத சமயநெறிகளைக் கூத்தாக்கினார். ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவிநின்ற சுழுமுனையை மேருவென்றும், இடைபிங் கலைகளை அதனை வலம்வருஞ் சூரிய சந்திரனொன்றும், யோகிகள் கூறுவார் ஆகலின் “ஆதாரவெற்பு” என்றார். முடிசூறினமையால் வெற்பென்னும் அஃறிணை உயர்த்தினை

யாகக் கூறப்பட்டது. “கை” என்பதை மூன்றிடத்தும் கூட்டுக. “கைவாரங்கொள்ளுதல்” = கூத்தை நிறுத்தற் பொருட்டு ஓகோ என்னும் அடுக்குமொழி கூறிக் கரம் உயரஎடுத்து வீசுதல். “களாசம்” = பிரம்பு. பிரம்போடும் வீசுமெனக் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பா குருதோத்திரம்.

(க)

தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான் சற்குருவாம், மன்னுபெருஞ் சீய மதயானை - தன்னடைமேல், சொப்பனத்தே தோன்றித் துடிப்பற்றுக் கேவலமாய், நிற்பதுபோற் பாரா னெனின்.

(இ-ள்.) சற்குரு ஆம் மன்னு பெரும் சீயம் மதயானை தன் நடைமேல் சொப்பனத்தே தோன்றி எ-து, — ஞான சாரியனாகிய அருள் நிலை பெற்ற பெரிய சிங்கம்போல் வான் சீடனாகிய மதயானையினது மேலாம் பக்குவத்தால் பிரபஞ்சமாகிய சொப்பனத்தின்கண் தோன்றி;

துடிப்பு அற்றுக் கேவலம் ஆய் நிற்பது போல் எ-து, — மதம்பொழியாரின்ற யானையினது சொப்பனத்தின்கண் சிங்கந் தோன்ற அதனது மதகொர்விதம் யாவுங்கெட்டு மருட்கேவலப்பட்டு நின்றாற்போலச் சீடனாகிய யானையினது உட்புறனாய்ச் சீவியாரின்ற போதப் பதைப்பெல்லாம் அற்று அருட்கேவலமாய் நிற்கும்படி;

பாரான் எனின் எ-து, — அப்போதத்திற்கும் உட்புறனாகிய கிருபானோக்கஞ் செய்யானாயின்;

தன் இழப்பை என்ன கற்றுச் சாதிப்பான் எ - து,—
ஒருவன் தற்போத ஒழிவைச் சாத்திரங்களைக் கற்று அவ
ற்றுள் கூறியவாறே தனது போதத்தால் ரிட்டைகூடி
எங்கனஞ் சாதித்தடைவான், எ-று.

போத ஒழிவின் கண் மெய்ப்பொருள் இருத்தலின் மெ
ய்ப்பொருளை, “தன்னிழப்பு” என்றார். மெய்ப்போதத்
தால் பொய்ப்போதம் அழிவதன்றி இதனை இதனாழிக்
கத் தொடங்கின் மேன்மேல் வளர்ச்சியாய் அழிவுகூடா
மையின், “தன்னிழப்பை யென்ன கற்றுச் சாதிப்பான்”
என்றார். யானையைச் சிங்கம் கொல்வதுபோல ஞானத்
தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தலின், “சற்குருவாமன்
னுபெருஞ்சீயம்” என்றும், ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயம்
ஆய இவைகள் ஒன்றுந் தோன்றாது ஆன்மா அப்பார்வை
யால் சிவத்தில் அதீதப்படுதலின், “கேவலமாய் நிற்பது
போற் பாரானெனின்” என்றுங் கூறினார். “குருவாஞ்
சீயம்” என்றமையால் சீடனும் யானை என்று வருவிக்கப்
பட்டது. “துடிப்பற்றுக் கேவலமாய் நிற்பதுபோல்”
என்று உவமையாகக் கூறினமையால் ஈண்டும் யானை
யும் சிங்கமும் வருவிக்கப்பட்டன. சிங்கம் போல்
வான் பாரானாயின் எங்கனஞ் சாதிப்பா னென முடிக்க.
நடை, பக்குவம், மேலாயபக்குவம் என மாறுக. சீயம்
பாரானெனின் என முடிந்தது, இராசசிங்கம் வந்தான்
என்பதுபோலக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் அதிதீவிர பக்குவர்க்காயினும்
ஞானசாரியரால் அன்றிப் போதநாசம் கூடாதென்று
கூறியவாறு காண்க. (உ)

கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர்
போன்றகுரு, வேலைப் பகடிகளை மேவாதே -
காலம்போல், பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு
வைப்பரவ, வார்த்தையிலே தீண்டா மனம்.

(இ-ள்.) கூலித் தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போ
ன்ற குரு வேலைப் பகடிகளை மேவாதே எ-து,—வேலைசெ
ய்து கூலிவாங்கிக்கொள்ளுங் கூலித்தொழிலாளனாயும்
ஓர்பொருளைக்கொண்டு ஓர் பொருளைவிற்கும் வணிகனா
யும் போன்று, பிறர்க்குக் கிரியைகளைச்செய்து காட்டி
யும், உபதேசங்களைக்கூறியும், அவர்கையில் அருத்தம்
பறிக்கும் தமக்கியையாத குருவென்னும் பெயர்கொ
ண்ட தொழில் செய்யும் பகடிக்கூத்தாடிகளை மாணா! நீ
மெய்க்குருவென்று அடையாதே ;

காலம்போல் பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுருவைப் பரவ
வார்த்தை இலை தீண்டா மனம் எ-து,—கதிர் வலம் வரு
தலால் கணம், நாழிகை, நாள், மாதம், இருது, வருடம்,
யுகம் முதலிய காலங்களும் அக்காலங்கள்தோறும் தோ
ன்றும் பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் திரியவும்
தனக்கோர் திரிவின்றி அவற்றோடும் தாக்கற்றிருந்த கால
தத்தீவம்போல, மாயையில் தோற்றிய கருவிகளும் இக்

கருவிகளால் காரியப்பட்ட பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் திரியவும் தனக்கோர் திரிவின்றி இவற்றோடும் தாக்கற்றிருந்த அருளே வடிவாகக் கிருபானோக்கம் வைத்து மாணுக்கனைச் சுட்டற்றிருக்கவைத்த மேலாகிய ஞானாசாரியனைத் தோத்திரம் பண்ண ஓர் வசனமும் இல்லை, தியானிக்க எனின் மனமும் அவனைத் தீண்டாது, ஆகலின் அக்குருவை அடைதி, எ-று.

கதிர் வலம்வருதலால் கணமுதலிய கால பேதங்களும் பிரபஞ்ச பேதங்களும் நானாவாய்த் தோற்றினும் அவைகள் தோற்றற்கும் அது வலம் வருதற்கும் காலதத்துவம் ஏது வானாற்போல, மாயையில் கருவிகளும் பிரபஞ்சங்களும் நானாவாய்த் தோற்றினும் இவை தொழிற்படுதற்கும் இவை மாயையில் தோற்றுதற்கும் திருவருள் ஏது வாயிற் றென்பதுங் காண்க. பரமகுரு சூக்குமவாக்கும் தற்போதமும் கடந்த சிவமென் றறிவிக்கவேண்டி “வார்த்தையிலே தீண்டா மனம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியனையும் அநாசாரியனையும் மாணுக்கனுக் கறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

குட்டித் திரட்கரடி யாரொழுகக் கோன்குதித்துக், கட்டிப் புதைந்த கதையாகும் - துட்டமலப், பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய்பிதற்றும் பேதையர்க்குப், புத்திபோற் காட்டும் பொருள்.

(இ - ள்.) துட்ட மலப் பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய் பிதற்று ஆம் பேதையர்க்குப் புத்திபோல் காட்டும் பொருள் எ-து,—கொடிதாகிய மும்மலப் பைத்தியத்தால் முதிர்ந்த ஆசாரியர் அல்லார் ஓர்காற் கூறியது ஓர்காற் கூறுது பேய்பிடித்தாற்போலும் பிதற்றாநின்ற அடக்கு வர்க்கு உபதேசம் போலுங் கூறிய அருத்தம்;

குட்டித்திரள் கரடி ஆறு ஒழுகக் கோன் குதித்துக் கட்டிப் புதைந்த கதை ஆகும் எ-து,—பல குட்டிகளோடுங் கரடியானது நதிவெள்ளத்தோடுஞ் செல்ல அதனது கணக்கண் நின்று ஓரிடையன் அதனை ஆடெனக் கருதி அந்நீரிற் குதித்து அதனைப்பற்ற அஃது இவனைப்பற்ற அஃதும் இவனும் அவ்வெள்ளத்து ஆழ்ந்தனனொன்று உலகத்தார் கூறுங் கதைபோல ஆகும், எ-து.

பாஞ்ஞானம் என்பது சிறிதும் இல்லாதார் அபாஞ்ஞானக்கணிக் கற்றுக்கொண்டு, மனைவிமுதலிய குடும்பவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றடேர் சிலர் இடம்பரிமித்தங் கேட்க, அவர்க்கு அருத்தநிமித்தம் உபதேசிக்க, அந்த உபதேசப்பொருளால் இருவருக்குந் தோஷமேலிட்டுப் பிற விச்சாகரத் தாழ்வர் ஆகலின், இக்கதையை இப்பொருளுக்கு உவமையாகக் கூறினார். இடையன் கரடியை ஆடென்றும் கரடி அவனை நதிகடத்தும் புணையென்றும் கருதினதுபோல், அபக்குவனைப் பக்குவனென்றும் அநா

சாரியனை ஆசாரியனென்றும் இருவரு மாறுபாடாக் கருதி
னார் என்பதுமாம்.

இத்திருவெண்பாவால் அநாசாரியனுக்கும் அவனிடத்து
உபதேசங்கேட்ட அபக்குவனுக்கும் குற்றம் வருமென்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

குருட்டரிப்ப னார்க்குங் குபேரனென்று பே
ரோ, கருப்பிரத மோத்தையோ காட்டும்-அரு
ட்டரித்த, ஆசானைப் போல்வரோ வாராறுக்
கப்புறத்தே, பேசா திருத்தவல்லாப் பேர்.

(இ-ள்.) குருட்டி அரிப்பனார்க்கும் குபேரன் என்று
பேரோ கருப்பிரதம் மோத்தையோ காட்டும் எ-து,—
பிறவி அந்தகனாகிய அரிப்பானனுக்கும் குபேரனென்று
பெயருண்டுகொலோ கரும்பினது இரதத்தை மோத்தை
ஆடு அறிந்து கூறுமோ அவைபோலும் ;

ஆறாறுக்கு அப்புறத்தே பேசாது இருத்த அல்லாப் பே
ர் அருள் தரித்த ஆசானைப் போல்வரோ எ-து,—அருள்
வடிவம் அல்லாத மாயாவடிவம் கொண்ட அநாசாரியரா
னார் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங் கடந்துநின்ற சிவத்
தோடு மாணுக்கனை இரண்டறக் கலப்பித்து மெளன
மாய் வைக்க அருளே திருமேனியாகக்கொண் டெழுந்
தருளி வந்த ஞானாசாரியரைப்போலு மாவாரோ, எ-து.

குருட்டரிப்பனுக்குக் கைப்பரிசமே அன்றிக் கட்பார்
வை இன்மையால் பொற்பொடியே தோன்றுது, அங்ங

னம் இருப்ப அவனையும் செல்வத்தால் அளக்கேன் என்று கூறக்கூடுமோ, அதுபோல அநாசாரியருக்குக் கிரியைத் தொழிலின்றி ஞானமே யில்லை. அங்ஙனம் இருப்ப அவனையும் குரு என்று கூறப்படுமோ என்றும், மோத்தையாடு கொழுந்தாடை தின்பதே அன்றிக் கரும்புதின்ன அறியாதாதலின் அதனது இரசத்தை அறிந்து இங்ஙன மென்று தனது குட்டிக்குக் காட்ட அறியுமோ, அது போல, அநாசாரியர் ஆகமங்கள் கூறும் மந்திரகலை, தந்திரகலை, உபதேசகலைகளுள் உபதேசகலையைவிட்டு இரு வகைக்கலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியையாதி களைச்செய்து அவற்றான் வரும் விடயாநந்தானுபவம் பெறுவதே அன்றிச் சிவாநந்தானுபவம் அனுவனவேனும் அறியார், அங்ஙனம் இருப்பப் பிறர்க்கு அச்சிவாநந்தானுபவம் எங்ஙனங் கூறுவார் என்றும் இந்த உவமைகளால் அறிவித்தவாறு காண்க.

அஃதன்றியும் ஆடோகாட்டும் என்னும் எதிர்மறை ஓகாரம் அவ்வாட்டை மறுத்து யானையைக் காட்டிநின்ற தாகலின் கருப்பந்தோட்டத்தைப்போல் சிவாகமம், அதனுட்புகுதம் ஆடு யானைபோல் இதனுட்புகுதம் கிரியாகுரு, ஞானகுரு. ஆடு கரும்பைவிட்டு இலையைத்தின்று அதனது சுவையைத் தானும் அறிந்து தனது குட்டிக்குங் காட்டுதல்போலவும், யானை இலையைவிட்டுக் கரும்பைத் தின்று அதனது சுவையைத் தானும் அறிந்து தனது கன்

றுக்குங் காட்டுதல்போலவும், கிரியாகுரு, மந்திர தந்திர கலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றுள் கூறிய சரியாதிகளை அறுட்டித்து அவற்றான்வரும் விடயாநந்தத்தைத் தானு மனுபவித்துத் தன்னை அடைந்த சீடனுக்கும் அவ்வுபதேசங்களால் அவ்வாநந்தத்தை வருவிப்பனென்பதும், ஞானகுரு மந்திர தந்திர கலைகளைவிட்டு உபதேசகலையை ஆராய்ந்து அதனுள் கூறிய ஞானாநந்தத்தைத் தானும் பெற்றுத் தன்னை அடைந்த பக்குவனுக்கும் அந்த ஞானாநந்தத்தை வருவிப்பனென்பதும் காண்க.

(உ-ம்.) பிரபுலிங்கலீலை “புறம்புகாண்குவன் புல்லியனீசனை, அறிந்தஞானி யகமுறக்காண்பனூல், ஏறும்பிகாண்குறி லின்கரும் பேகொளும், செறிந்தவாடிலை தின்பன வென்பவே” அஜகஜாந்தரம் என்னுங் கிரந்தசமாதியும், அது. குருட்டரிப்பனென்பதை “குருட்டரிப்பனார்” என்று இழிபின்கண் பன்மையாகக் கூறினார். கட்பார்வை இன்மைபோல் ஞானமின்மை, கைப்பரிசம் அறிதல் போல் கிரியைகளைச்செய்தல், என்பதும் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் அநாசாரியர் இலக்கணமும் ஆசாரியர் இலக்கணமும் கூறியீவாறு காண்க. (ரு)

தன்னறிவு சாட்சியல்லாற் சாயுச்சி யப்பயனைச், சொன்னபிழை கெட்டேன் றெலைப்பரோ - முன்னே, நடவா வழியொருவன் சொல்ல நடந்து, தடுமாறி நொந்தறியா தார்:

(இ-ள்.) தன் அறிவு சாட்சி அல்லால் சாயுச்சியப் பயனைச் சொன்ன பிழை கெட்டேன் தொலைப்பரோ எ-து,— சிவாநுபவம் நன்றாய் விளங்கிற்று என்பதற்கும் அஃது இன்றென்பதற்கும் தனக்குத் தன்னறிவுதானே சாட்சி யாயிருக்கவும் பயனைக்குறித்து மயக்கத்தால் அந்த அநுபவம் தனக்குண்டுபோற் காட்டிப் பிறருக்கு வீடடையும் நேரியான உபதேசப்பொருளைக் கூறிய பாவங்களைக் கெட்டேன்! எந்தக்காலம் நீக்கிக்கொள்வரோ ;

முன்னே நடவாவழி ஒருவன் சொல்ல நடந்து தடுமாறி னொந்து அறியாதார் எ-து,—அஃதன்றியும் தாம் முன்செல்லாத ஒழுர்க்குப் பின்செல்லுங்கால் அவ்ஐரடையும் நேறி யாதென்று அந் நெறிக்கண் தான் முன்னடவா வொருவனைக் கேட்ப, அவன் அதன்கட் சென்றான்போன்று நெறி அல்லா நெறிகூற, ஈது உண்மையெனக் கருதி அந்நெறிக்கட் சென்று முன்னிருந்த ஐரம் பின்னடையும் ஊரம் அன்றி நடுவிடைத் தடுமாறி மனம் உடல் வருந்தி அறிந்தவரலர், எ-து.

ஐயன், காளி, சந்திரிகளில் அசத்தியங் கூறினார்க்கும் இம்மைக்கண்ணே துன்பம் வருதலின் பூரணசிவத்தின் சந்திரியில் அசத்தியங் கூறியபாவம் தொலையாது ஆகலின், “கெட்டேன் றொலைப்பரோ” என்றும், வாக்கால் கேட்டறிந்து காயத்தால் சென்றடையும் ஊர்க்கு நெறி கூறியா. ஒருவன் நேறி கூறக்கேட்டு அதன்கட் சென்

றதனன் வரும் இடர் அதுபவித்தறிந்தவர் மனத்தானுஞ்
சென்று கூடுதற்கரிய வீடையுநெறியைத் தாம் அறியா
திறுந்தும் அறிந்தார்போன்று பிறருக்குக் கூறார் ஆகலின்,
இங்கனம் உவமை கூறினார். செறலின்கண் 'தம்' என்
னும் பன்மை 'தன்' என்னும் ஒருமையாய்வந்தது.
"அல்லால்" என்பதை மயக்கத்தா லெனக் கொள்க.
"முன்னே" என்பதை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. "கெட்
டேன்" என்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்த வழக்கச்
சொல்.

இத்திருவெண்பாவால் சாத்தியனே அன்றி சாதகன்
ஞானோபதேசம் பண்ணுதல் குற்றமென்று அறிவித்த
வாறு காண்க. (சு)

பொய்போகப் போகப் பொருந்திப் பொரு
டானும், சையோக போக தரங்கத்தில்-றையும்,
பரிபாகம் கண்டு பதையாமற் பார்க்கும், குரு
வேகாண் ஞானக் குரு.

(இ - ள்.) பொய் போகப் போகப் பொருந்தி எ-து,—
பொய்யாகிய கருவிகள் முப்பத்தாறும் நீங்க நீங்கவே
அவைகளைப் பகுத்தறிந்து நீங்கிரின்ற அறிவு தானென்று
தன்னை அருளால் உள்ளபடி கண்டு பின்பு அருள் தரிசனம்,
பராதரிசனம், பரையோகம், என்னும் இவற்றை அடை
ந்து;

பொருள் தான் ஆம் சையோக போக தரங்கத்தில் றை
யும் பரிபாகம் கண்டு பதையாமல் பார்க்கும் குருவே ஞா

னக்குரு எ-து,—மெய்ப்பொருள் தானாகிய அநுபவசத்
தியில் தோன்றும் ஆந்தபோக சமுத்திரத்து அலையில்
அவன் கரைந்துபோகும் தீவிரதரபக்குவம் ஈதென்று
கண்டு மாணாக்கனது போதம் அனுவளவேனும் பதையாது
அடங்கக் கிருபாநோக்கம் வைக்கும் ஆசாரியனே ஞான
சாரிய னவான், எ-து.

சேவகாணம் பனாயோகமளவுத் தொடர்தலின், “பொ
ய்போகப்போக” என்றார். “சையோகம்” என்றது அனு
பவசத்தி. அது பனாயோகத்திற்கும் சுகாதீதத்திற்கும்
இடையே தோன்றும் ஆந்தப்பேற்றிற் கிடம். “போகதர
ங்கத்து” என்றமையால் சமுத்திரம் வருவிக்கப்பட்டது.
“தரங்கம்” ஆந்தமேலிடல்.

அவ்விடத்து ஆன்மபோதம் கெடும் ஆகலின், “நையம்”
என்றார். அடிதொடங்கி அநுபவமுற்றுங் கூறினமையால்
இவ் வநுபவமுற்றும் பெறுமவன் அதிதீவிரபக்குவன் என்
பதுங் காண்க. காண் - அசை.

இத்திருவேண்பாவால் ஞானசாரியர் ஆயினும் பக்கு
வனா அறிந்து போதியார் ஆயின் அவனையும் ஆசாரியர்
அல்லர் என்றுங் கூறியவாறு காண்க. (எ)

தேனுண் மிமிழுந் திறம்போற் சிவாநந்த
மோனந் துளும்பி மொழிகாலத் - தேரின்று
தோன்றிருது போலுமொன்றைச் சுட்டாது
கான்றதவம் வேத மது. [கேட்பவர்கட்

(இ-ள்.) தேன் உண்டு உமிழும் திறம்போல் சிவாநந்த மோனம் துளும்பி மொழி காலத்தே எ - து,—தேனை நிறைய உண்டு அதனை மீட்டும் கக்குந்தன்மைபோல் உட்புறனாய் எங்கும் நிறைந்து மௌனமாயிருந்த சிவாநந்த வெள்ளம் காருணியத்தால் ததும்பி ஞானசாரியர் உப தேசமொழிகளைக் கூறுங்காலத்தளவும்;

நின்று தோன்று இருதுபோலும் ஒன்றைச் சுட்டாது கேட்பவர்கட்கு ஆன்ற தவம் வேதம் அது எ-து,—பணி விடைசெய்துநின்று தோன்றப்பட்ட இருதுகாலம்போலும் அது இது என்று ஒன்றையுஞ் சுட்டாது பதைப்பற இருந்து அதனைக் கேட்பவர்களுக்கு மாட்சிமைப்பட்ட தவமுடிவும் வேதமுடிவும் அங்ஙனம் நின்று கேட்கும் கேள்வியாம், எ-று.

ஆசாரியர் மாணுக்கனது பக்குவம் அறிந்து வலியக் கூறுதலே அன்றி அவரையும் இவன் வலியக் கேட்கலாகாது ஆகலின், “மோனந்துளும்பி மொழிகாலத்தே” என்றும், இருதுவில் பத்திர புட்ப பலாதிகள் தோற்றினும் அவ்விருதி விகாரம் இன்றி இருந்தாற்போலக் கருவிக ளோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்றநின்று கேட்கவேண்டும் ஆகலின், “இருதுபோலுஞ் சுட்டாதுகேட்பவர்கள்” என்றுங் கூறினார்.

மோனந்துளும்பி மொழிகாலத் தென்றமையானும், ஒன்றைச் சுட்டாது கேட்டவர்க ளென்றமையானும்,

சொல்லாமற் சொன்னதென்றும் கேளாமற் கேட்டதென்றும் ஆயிற்று. சுட்டறழிற்க வந்தது தவப்பயன் ஆகலின் அதனைத் தவம் என்றும், அங்கனம் நின்றகேட்கும் மொழி ஆகலின் அதனை வேதம் என்றும், கூறினார். அங்கனஞ் சொல்லுவதும் இங்கனங் கேட்பதும் சாம்பிரதாயம்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியன் உபதேசங் கூறுமாறும் மாணுக்கன் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறும் அறிவித்தவாறு காண்க.

(அ)

இருளிற் சுடரொன்ன விர்திரவி யென்ன
அருளைக் கடந்தபரா நந்தர் - திருவாக்
கமுதமழையம்பரச்சொன்னிமித்த மாங்கே
மமதையிரா தென்றே மதி.

(இ - ள்.) இருளில் சுடர் என்ன இந்து இரவி என்ன அருளைக் கடந்த பராநந்தர் திருவாக்கு எ-து, — பூத இருளின்கண் தோற்றும் விளக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரியன்போலும் பிரகாசித்து ஆனவ இருளைநீக்கும் திருவருளையுங்கடந்து சிவாந்தமயமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஞானாசாரியரது அழகிய வசனம்,

அமுத மழை அம்பரச்சொல்லல் நிமித்தம் ஆங்கே மமதை இராது என்றே மதி எ - து, — அமுதமழைபோலும் ஆகாச வாக்குப்போலும் நல்ல நிமித்தம்போலும் ஆம் அன்றி அதன்கண் சிறிதேனும் அகங்காரம் உண்டாகா தென்று அறிதி, எ-து.

அருள் தோற்றுங்கால் மூவிதமாய்த் தோற்றலானும்
ஒன்றற்கொன்று அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கையானும் விளக்
காதி முச்சுடனாயும் உவமையாகக் கூறினார்.

(உ-ம்.) தத்துவப்பிரகாசம் 'பொறிகரணங் களையுயி
ர்ப்போற் போதம்போ தத்தைப், பொருந்திடத் திடுஞ்
செயலாற் போதவுணர் வுணர்ந்தே, அறிவினது செயலோ
நா மெனவுணர்வுற் றிருப்ப வப்போது விளக்கெனவு மரு
ணன்மதி யெனவும், கறைவிடிபுங் காலமென வொளிவந்
துற் பவிக்கும்' என்பதனும் காண்க.

நீர்மழை கைம்மாறின்றிப் பொழியினும் உற்பத்தி
நாசம் உளவாகலின் அம்மழையை உவமை கூறாமல்
'அமுதமழை' என்றும், ஆகாசவாக்கு உண்மை அறிவித்
தல்போல் உண்மையாகிய சிவத்தை அறிவித்தலின் 'அம்
பரச்சொல்' என்றும், நல்ல நிமித்தங் கேட்டோர்க்குத்
தாம் கருதிய பொருள் கைகூடல்போல் இதனைக் கேட்
டோர்க்குத் தாம் கருதிய வீடு கைகூடுதலின் 'நன்னிமித்
தம்' என்றும், கூறினார்.

தற்போதத்தால் கூறும் சொற்கட்கெல்லாம் மமதை
இருத்தலின் 'ஆங்கே மமதையிராது' என்றார். (க)

சாயா புருடனைப்போ லாநந்த மேதழித்த
மாயா வயிரி மனமாண்ட.- நேயவுரை
ஆவேசர் வீர ரரசர் மடலாளர்
சாவாநந் தர்க்குச் சரி.

(இ - ள்.) சாயா புருடனைப்போல் ஆந்தமே தடித்த மாயா வயிரி மனமாண்ட நேய உரை எ-து,—வடிவம் இன்றிய ஆகாயத்தில் வடிவம்போல் தடித்த சாயாபுருடனைப்போல் வடிவம் இன்றிய பேராதந்தந்தானே காருணியத்தால் வடிவம்போற் காட்டி எழுந்தருளிவந்த மாயைக்கு ஓர் வயிரியான ஞானசாரியரது மனத்திதமான கிருபா வசனம்;

ஆவேசர் வீரர் அரசர் மடலாளர் சாவு ஆந்தர்க்குச் சரி எ-து,—ஆவேசம் ஏறினார் மாவீர ராயினார் ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் மடல் எடுத்தவர் தாம் சாவது இன்பமாய்க் கருதினோர் ஆகிய இவர்களது மொழிகட்குச் சரியாம், எ-து.

ஆவேசமேறினார் தற்செயல் இன்றிக் கூறுதல்போல முக்கரணங்களையும் தமதிடத் தடக்கிக்கொண்டு அருளாய் நின்று கூறினமையானும், மாவீரராயினோர் எதிர்த்தானாகக் கொல்வதே கருத்தாகக் கூறுதல்போல் அறிவுக் கெதிர்டாய்த் தோற்றுவன எல்லாம் அதனாற் கொல்வதே கருத்தாகக் கூறுதலானும், ஓர்குடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் கூறியமொழிப்படி இம்மைப்பய னாகுதல்போல் இவர் கூறியமொழிப்படி மறுமைப்பய னாகுதலானும், மடலாளர் மற்றொன்றையுங் கூறுது தாம் நச்சிய மாதினையேபுகழ்ந்து கூறுதல்போலச் சரியாதிகளைக் கூறுது தமது ஞானந்தத்தையே புகழ்ந்து கூறுதலானும், சா

வாநந்தர் தாம் சாவதே இன்பமாகக் கூறுதல்போலத் தம் போத வொழிவையே இன்பமாகக் கூறுதலானும், ஆவேச மேறினார் முதலிய ஐவர் மொழியையும் உவமையாகக் கூறினார். அவரது மொழிக்கு உவமை கூறினமையால் இவரதுமொழி வருவிக்கப்பட்டது.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞாஞ்சாரியரது திரு வாக்குச் சிறப்புக் கூறியவாறு காண்க. (க0)

சத்தியநிர் வாணத்தாற் தற்போதத் தாக்கறுத்து வைத்துவழி காட்டு மறைப்புலவன் - சுத்தன் தமிழ்க்குரிசிற் சீகாழிச் சம்பந்த னென்பான் எமக்கருளிச் செய்த திது.

(இ-ள்.) சத்திய நிர்வாணத்தால் தற்போதத் தாக்கு அறுத்து வைத்து வழிகாட்டும் எ-து,—சத்திய நிர்வாணத் தீக்கையால் எனது போதத்தை ஒன்றோடும் பற்றாது ஒழித்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கவைத்து என்பால் வந்தடைந்தோர்க்கும் எனதுள்ளே தாமே நிறைந் திருந்து முத்திநெறியை அறிவிக்கும் ;

மறைப்புலவன் சுத்தன் தமிழ்க்குரிசில் சீகாழிச் சம் பந்தன் என்பான் எமக்கு அருளிச்செய்தது இது எ-து,— வேதங்கனையெல்லாம் ஓதாமல் உணர்ந்த ஞானப்புலவர், மும்மலங்களையுந் கடந்து நின்ற நின்மலர், தமிழினது இலக்கணமெல்லாம் அளவிட்டறிந்த தமிழ்வேந்தர், சீகாழியென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்த திருஞான

சம்பந்தப் பிள்ளையாரொன்று யாவரும் புகழாரின்ற சுவாமிகள், எம்போல்வார் வீடடைந்து உய்யும் சிமித்தம் அருளிச்செய்தது இந்நூலின் அருத்தம், எ-து.

இந்நூல் பிறர்க்கு உபகாரமாகக் கூறினமையால் 'வழிகாட்டும்' என்பது பிறர்க்கெனக் கொள்க 'மறைப்புலவன்.' 'தமிழ்க்குரிசில்' என்றமையால் உபய கலைகளையும் உடையானென்றறிக.

இத் திருவெண்பாவால் நூன்மரபு கூறியவாறு காண்க. (கக)

தாக்கற்ற பூரணத்தே சந்தற்ற தம்மைமலம்
நீக்குந் துயரசுல நேசித்தோர் - பார்க்கும்
வழிபலநாம் பைமறித்த வாறுநீ மாளா
ஒழிவி லொடுக்கமுரைப் போம்.

(இ-ள்.) தாக்கு அற்ற பூரணத்தே சந்து அற்ற தம்மை மலம் நீக்கும் துயர் அசுல நேசித்தோர் எ-து,—எல்லா வற்றோடும் கூடிநின்றும் அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த பரிபூரண சிவத்தோடு ஆணவம் நீங்கியவிடத்து இரண்டறக்கலந்து வினங்காநின்ற தம்மை அந்த ஐக்கியத்தைத் தெரியவொட்டாது மறைத்து இரண்டுபடுக்கும் அவ்வாணவமலத் துன்பம் அகன்று ஏக அன்புகொண்டோர் ;

பார்க்கும் வழிபல நாம் பை மறித்த ஆறுநீ மாளா ஒழிவில் ஒடுக்கம் உரைப்போம் எ-து,—ஆராய்ந்தறியும்

சாத்திரநெறிகள் பற்பல உளவாம் அவைபோலும் மறைத் துக்கூறுது நாம் பையைவிரித்து அதனுள் இருந்த பொருள் ஈதென்று காட்டுமாறு மாணுக்கனே ! நீ ஒழியாமல் ஒழியுமிடத்து ஒடுங்கும் நெறியைக் கூறுவாம், எ-று.

ஆன்மாவிற்குச் சிவத்தோடு ஐக்கியம் மலமறைப்பால் தெரியாதிருத்தலின், 'நீக்குந்துயரகல நேசித்தோர்' என்றார். 'பார்க்கும்வழிபல்' என்றது பேதம் அபேதம் பேதா பேதங்களாய்க் கூறு நெறிகள். அதுபவரசியமெல்லா மறையாமல் கூறினமையால் 'பைமறித்தவாறு' என்றார். ஆன்மா கெடாது அதனதுபோதம் கெடுதலின் 'மாளா வொழிவில்' என்றார். அவ்விடஞ் சுகாதீதம்; அதனுள் ஒடுங்கும் நெறி இதனுள் கூறினமையால் 'ஒழிவினொடுக்க முறைப்போம்' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பயன் கூறியவாறு காண்க. (கஉ)

சுருதி குருவாக்குச் சுவாநுபவ மூன்றும் சரியொத்த போதமுனைச் சார்வைத் - தெரிய உரைத்தநூற் பேர்கே ளொழிவி லொடுக்கம் விரித்தநூற் கெல்லாம் விதை.

(இ-ள்.) குருவாக்கு சுருதி சுவாநுபவம் மூன்றும் சரி ஒத்த போத முனைச் சார்வை எ-து, — ஞானசாரியர் அருளிச்செய்த உபதேசமொழிகளும், இம்மொழிகள்மேல் ஐயம் பிறவாது இவற்றைத் தெளிவிக்கும் வேதாக்மங்க

ளும், இவ்விருவகை மொழிகளின் அருத்தப்படியே தம் முன் தோன்றுஞ் சுவாதுபவமும் ஆகிய மூவகையுஞ் சரியொத்த இடத்தில் தோன்றும் பேரறிவாகிய பதியையும் அவற்றான் இப்பதியை அறியும் பசுவையும் இப்பதியைப் பசுவிற்கு அறியவொட்டாது மறைத்துநின்ற பாசத்தையும் ;

தேரிய உரைத்த நூல் பேர் கேள் ஒழிவிலொடுக்கம் விரித்த நூற்கு எல்லாம் விதை எ-து,—உள்ளபடி விளங்கக்கூறிய இந்துற்பெயரை மாணுக்கனே! நீ கேட்டி, ஒழிவிலொடுக்கம் என்பதாம், இம் முப்பொருளையும் பற்பலவாய் விரித்துக் கூறிய நூல்கட் கெல்லாம் இஃது ஓர் வித்தாம், எ-து.

குருமொழியே அமையும் எனிலும் தீவிரதர பக்குவம் இன்றிய மற்றைய மூவர்க்கும் அதன்மேல் ஐயம்பிறக்கும் ஆகலின் சுருதிவேண்டிற்று ; குருவும் சுருதியும் உண்டாய்ச் சுவாதுபவம் இன்றாயின் அது பரஞானம் என்று ஆகலின், இம்மூன்றுஞ் 'சரியொத்தபோதம்' என்றார்.

இக்குறிப்பால் இன்னாலும் இம்மூன்றும் ஒத்துக் கூறிய தென்பது ஆயிற்று.

முப்பொருளினது இலக்கண விரிவையெல்லாம் சுருக்கித் தற்போத ஒழிவிற்கு உபாயமே விரித்துக் கூறலானும், போதவொழிவில் யாவுமொடுக்கிப் போதவிரிவில்

யாவும் விரித்தலானும் இதனை 'விரித்தனாற்கெல்லாம் விதை' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் னாற்பெயர் கூறியவாறு காண்க. (கரு)

தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பழுந்தச் சாற்றுமது மந்த்ர சரியாதி மார்க்கமிது - முந்தைத் தபதி விரத்தியனைச் சார்பழியச் சாற்றும் உபதேச மென்றே யுணர்.

(இ-ள்.) தந்த்ரகலை மந்த்ரகலை சார்பு அழுந்தச் சாற்றும் அது மந்த்ர சரியையாதி மார்க்கம் எ-து, — குண்ட மண்டல வேதிகாதிகளைக் கூறும் தந்த்ரகலைகளும், கிரியை கட்டு உரித்தாகிய மந்த்ரங்களைக் கூறும் மந்த்ரகலைகளும், ஆன்மாவை மேன்மேலும் மலச்சார்போடு அழுந்தக் கூறும் அக்கலைகள் மந்த்ர தந்த்ர கிரியா பாவனைகளாற் செய்யும் சரியை கிரியா யோக நெறிகளாகும் ;

இது முந்தைத் தபதி விரத்தியனைச் சார்பு அழியச் சாற்றும் உபதேசம் என்றே உணர் எ-து, — இன்னால் முற்பவங்களில் நித்காமிய தவம்பண்ணின தபோதனர்க்கும் அத்தவத்தால் உட்பற் றறுதியுடையோர்க்கும் மலச்சார்பு அறும்படி கூறும் ஞானோபதேசம் என்று நீ அறிதி, எ-று.

அக்கலைகளால் போதவிரிவே அன்றி ஒழிவின்மையால் 'சார்பழுந்தச்சாற்றும்' என்றார். இது 'தபதிவிரத்திய

காச் சார்பழியச் சாற்றும்' என்றமையால் மற்றையர்
க்கு ஆகாதென்பது ஆயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் இன்னால் உபதேசகலையென்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

உடற்குயிர் போற் கட்கிமைபோ லூசிநா
லொத்து, விழிப்புலிதீப் பாம்பினில் வீழ் வார்
க்காம் - சுடர்ச்சுடினும், வாழைக்கா காவேதி
மட்கலத்துக் காகாவா, நேழைக்கா காத திது.

(இ-ள்.) உடற்கு உயிர் போல் கட்டு இமைபோல் ஊசி
தூல் ஒத்து விழின் புலி தீ பாம்பினில் வீழ்வார்க்கு ஆம்
எ-து,—உடம்பை உயிர் அபிமானித்தல் போலும் கண்ணை
இமையானது காத்தல் போலும் ஊசி சென்ற இடந்தோ
றும் சுரடி பின்சேறல் போலும் ஞானசாரியரைப் பிரி
யாது நின்று அவர் திருமேனியை அபிமானித்தும் பாது
காத்தும் அவர் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படியே சென்றும்
வழிபட்டு அவர் பார்த்துப் புலி, தீ, பாம்பாடிகளிற் செ
லுத்தினும் பின்னிடையாது அவைமேல் விழும் அதிபக்கு
வர்க்கே இன்னால் கொடுக்கலாகும்;

சுடர் சுடினும் வாழைக்கு ஆகா வேதி மட்கலத்துக்கு
ஆகா ஆறு ஏழைக்கு ஆகாதது இது எ-து,—மிஞ்ந் அக்கி
னியாற் சுடினும் வாழைத்தண்டைச் சுடக்கூடாதவாறு
போலும் பரிசனவேதி மட்கலத்திற் பரிசித்துப் பொன்னு
க்கக் கூடாதவாறு போலும், அங்ஙனம் ஆசாரியரை வழி

படமாட்டாத அபக்குவர்க்கு இந்நூல்கொடுப்பினும் அது
பவஞ் சித்தியாது, எ-று.

உயிரானது உடம்பைத் தானாய் அபிமானித்துத் துன்
பந்துடைத்தல் ஒட்டனைசெய்தல் முதலிய உபசாரங்களை
அதற்குச் செய்வதுபோலும், அவர் திருமேனியைத் தம்
தேகமாய் அபிமானித்துச் செய்யவேண்டும் உபசார
மெல்லாஞ் செய்யவேண்டும் ஆகலின் 'உடற்குயிர்போல்'
என்றும், இமையானது கண்ணைவிட்டு நீங்காதிருந்து
அதன்கண் துரும்பாதிவந்து சார்வதற்கு முன்னேறின்று
பாதுகாத்தல்போலும், இரவும்பகலும்விட்டு நீங்காதிரு
ந்து அவரைத் துட்டமிருகமுதலிய வந்து சார்வதற்கு
முன்னேறின்று பாதுகாக்கவேண்டும் ஆகலின், 'கட்கிமை'
போல்' என்றும், கூறினார்.

அதிபக்குவர் தேகாபிமானம்விட்டு அவரை மெய்ப்பொ
ருளாகக் கருதினவர் ஆகலின், புலியாதிக்கண்மேற் செலு
த்தினும் வீழ்வாரொன்பது ஆயிற்று.

அக்கினிக்கும் பரிசனவேதிக்கும் விறகைச்சுடுதற்கும்
உலோகங்களைப் பொன்னாக்குதற்கும் கூடுமே அன்றி வா
ழைத்தண்டையும் மட்கலத்தையும் அங்ஙனஞ் செய்யக்
கூடாததுபோல், இந்நூலால் பக்குவர்க்கு ஞானம் விளங்
குமே அன்றி அபக்குவர்க்கு விளங்கா தென்பது அறிக.

இத்திருவெண்பாவால் இந்நூற்கு அதிகாரிகளின் இலக்
கணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

ஆலிங் கனத்திலே யைந்தினையும் பாடுவோன்
மாலின்ப வாரி மறிதினாபோல் - காலப்பூக்
கிண்மிணிவாய்ச்செய்ததுபோற் கின்னரிப்பாட்
கொண்டவர்போற்கண்டவர்க்காகும்[டுல்லாசம்

(இ - ள்.) ஆலிங் கனத்திலே ஐத்தினையும் பாடுவோன்
மால் இன்ப வாரி மறி தினாபோல் எ-து,—மாதர் கூட்டா
விற்செய்யும் ஐவகை ஆலிங்கனத்தால் வரும் இன்பம் ஐந்
தினையும் அதுபவித்தறிந்து ஒருவன் கூறிய பாட்டினைப்
பாடும் ஓர் விடனுக்கு அக்கவி அருந்தத்தான் அவ்வின்பம்
பெற்றான்போன்று உளத்தின் அம்மயக்க இன்பவாரி எழு
ந்து அலை மறிவதுபோலும் ;

காலப்பூக் கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல் எ-து,—
உதயகாலத்துத் தாமரை அரும்பு கிண்கிணிவாய்ச் செய்
து அலர்ந்தாற்போலும் ;

கின்னரிப்பாட்டு உல்லாசம் கொண்டவர்போல் கண்ட
வர்க்கு ஆகும் எ-து,—மற்றொன்றினையுங் கேளாது ஒரு
வன் பாடும் கின்னரிப்பாட் டோசையையே உல்லாசமாய்
உட்கொண்டவர்போலும் இந்நூலைக் கேட்டறிந்தோர்க்
கே ஞானாகந்தம் உளதாம், எ-து.

ஐத்தினையும் பாடுவோனுக்கு அதனைப் பாடுந்தோறும்
அவ்வின்பம் பெற்றான்போன்று உளத்து இன்பம் மேன்
மே லெழுதலின் 'மறிதினா' என்றார். அவனைப்போல் இந்
நூல் கேட்டுந்தோறும் இவர்க்கும் சிவாநந்தம் பெற்றார்

போன்று உள்ளத்தில் மேன்மேல் சந்தோஷம் தோன்ற வேண்டும் ஆகலின், 'மாலின்பவாரி மறிதினாபோல்' என்றும், முகமலர்ச்சி தோன்றவேண்டும் ஆகலின் 'காலப்பூக் கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல்' என்றும், மற்றொன்றையும் கேளாது இதனையே கேட்கவேண்டும் ஆகலின் 'கின்னரிப்பாட்டுல்லாசங் கொண்டவர்போல்' என்றும் இங்ஙனம் உவமை கூறினார். ஆலிங்கன பரிசுபேதத்தால் சுகமும் ஐந்து பேதப்பட்டதெனக் கொள்க. அஃது ஐந்தென்பது 'ஆலிங்கனம் ஐந்தும் அதரபானம் பதினென்றும்' என்னுங் காமநூலிற் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் இந்நூல்கேட்கும் இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (கசு)

வணங்காவுனாக்கு வணக்கமிலைத் தீங்கை [னும் வணங்கிவாழ்த்தென்னில் வளமியா-வணங்குகி எல்லார்க்குநன்றா யிருப்பதிலை யாதொன்றும் எல்லார்க்கும் பொல்லா திலை.

(இ-ள்.) வணங்கா உனாக்கு வணக்கம் இலைத் தீங்கை வணங்கி வாழ்த்து என்னில் வளம் யா எ-து,—போதம் அடங்காது ஏமாட்பாற்சூறும் நூலுக்கு அடக்கமே இல்லை, தீமைகளைச்செறித்து ஓர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கம் கூறி இதனை இகழாது புகழுங்கள் எனின் அதனால் வரும் நன்மை யாதொன்றும் இல்லை ;

வணங்குகினும் எல்லார்க்கும் நன்று ஆய் இருப்பது இலை யாது ஒன்றும் எல்லார்க்கும் பொல்லாது இலை

எ-து,—நன்மைகளைச் செறித்து ஓர் நூலாக்கி அதற்கு அடக்கக் கூறிலும் யாவார்க்கும் நன்றாயிருப்பது இல்லை, இவைகள் அன்றி மற்றியாதோர் நூலாயினும் யாவார்க்கும் பொல்லாங்காய் இருப்பதும் இல்லை, எ-து.

அடங்காவுனாயெனவே அடக்கக் கூறிலும் அடக்கம் அன்றென்பது ஆயிற்று. தீங்கினைச் செறித்து அடக்கக் கூறிப் புகழ்ச் சொன்னமையால் வரும் நன்மை ஒன்றும் இன்றாயிற்று. நன்மைகள் யாவார்க்குச் செறித்து அடக்கக் கூறிலும் பொறுமை முதலியவற்றால் சிலரால் இகழ்ப்பு முதலின் 'எல்லார்க்கும் நன்றாயிருப்பது இல்லை' என்றும், பயன் இன்றாய்க்கூறும் யாதோர் நூலாயினால் சிலர் அங்கீகரித்தலின் 'எல்லார்க்கும் பொல்லாதினில்' என்றும் கூறினார். தீமைநன்மைகளை முற்கூறினமையால் 'யாதொன்றும்' என்பது இவைகட்குப் பொதுவாயிருந்த உலக கதைகளைக் கூறும் நூல் எனக் கொள்க.

‘உரை, என்பது ‘தீங்கு, என்பதும் ஆகுபெயர். ‘தீங்கு’ என்றமையான் நன்மை என்று வருவிக்கப்பட்டது. ‘வணக்கம்’—அடக்கம். ‘வளமியா’ என்பது இகரக்குறுக்கம் ஆதலின் தனாதட்டாது என்பது காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் இவைகள் இங்கனம் இருப்பாய் எங்ஙனம் அவையடக்கக் கூறுமாறென்று குறிப்பால் அவையடக்கக் கூறியவாறு காண்க. (கஎ)

அறைந்த புறைகுழற்கு மாடினர்க்கு மேற்க
மறந்தழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா-திறங்கேளீர்
கூடக் கரைவதலாற் கூறிற் பயனில்லாப்
பாடற்கார் பார்ப்பார் பயன்.

. (இ-ள்.) அறைந்த பறை குழற்கும் ஆடினர்க்கும் ஏற்க
மறந்து அழுவார் வாய்ப்பாட்டு வாரா எ-து,—கரத்தால்
அறையப்பட்ட மத்தளத் தொனிக்கும் இத்தொனிக்கு
ஏற்ப ஊதுங் குழல் ஓசைக்கும் இவைகட்கு ஏற்ப நடன
மிடுவோர்க்கும் ஏற்பத் தம்மை மறந்து அழும் மகளிரது
அவ்வழுகையாகிய வாய்ப்பாட்டு ஒத்துவாராததுபோ
லும் இந்நூல் தற்போதம் இழந்துநின்று கூறியது ஆக
லின் எழுத்துமுதலிய ஐந்து இலக்கணங்களோடு ஒத்து
வாராது. அஃது அங்கனம் ஆயினும் அதன்கட்கூறிய
பொருள்தான் நன்குளதோ எனின் ;

திறம் கேளீர் கூடக் கரைவது அலால் கூறின் பயன்
இல்லாப் பாடற்கு ஆர் பயன் பார்ப்பார் எ - து,—இந்நூ
லின் பொருள் திறமையை நீர்கேட்பீராக, அஃதெங்கனம்
எனின் இப்பொருளைக் கேட்போர் இப்பொருளோடுங்
கூடத் தாமும் கரைந்து போவதேயன்றிச் சொல்லு
மிடத்துத் தாமுந் தமக்குவரும் இம்மை மறுமைப் பயன்
களும் இல்லாத பாடற்கு யாவர் அருத்தம் பார்ப்பார்,
எ - று.

தாளமும் ஓசையுஞ் சரியொத்த நடனத்திற்குத் துன்ப
மேலீட்டால் தம்மை மறந்து அதன் மயமா யிருந்து அழு
வார் அமும் ஓசை அவற்றோடு ஒவ்வாததுபோல் இன்ப
மேலீட்டால் தம்மை மறந்து இதன் மயமாயிருந்து கூறி
ய இப்பாடல் இலக்கணத்தோடு ஒவ்வாது என்பது குறி
ப்பால் அறியும்படி கூறினார். இதனது அருத்தம் போத
வொழிவும் சிவாநந்தப் பேறும் ஆகலினும், இதனைக்கே
ட்ட அநிபக்குவர் அக்கணமே போதம் அழிந்து ஆனந்த
மயமாவார் ஆகலினும் 'கூடக்களாவது' என்றும், பயன்
பெறும்போதம் ஒழிவதனால் 'பயனில்லாப்பாடல்' என்
துவ், கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் சத்தத்திற்குப் பஞ்சவதிகார
வழுவுண்டாயினும் அருத்தம் எல்லா நூல்களினது அருத்
தங்கட்கு முடிவென்று கூறியவாறு காண்க. (கஅ).

போத வொழிவையுரை போய்த்தீண்டா பூத
லத்தோர், பாதமனங் கண்போலப் பற்றுமோ-
நீதெளியின், கண்ணாடி யிற்கடலைக் கைவச
மாக் காட்டுதல்போல், கண்ணாரி சன்னையைப்
போற் காண்.

(இ-ள்.) போத ஒழிவை உரை போய்த் தீண்டா பூத
லத்தோர் பாதம் மனம் கண்போலப் பற்றுமோ எ-து,—
ஆன்மபோத ஒழிவில் தானாய் இருந்துள்ள சிவத்தை வே
தாகற சாத்திரங்களால் அளவிட்டறியக் கூடாது, அஃ

தன்றிக் காலால் நடந்து சென்றும் மனத்தால் நினைத்தும்
கண்ணால் பார்த்தும் இப்பூதலத்தோர் ஓரோர் பொருளை
அறிந்து பிடிப்பதுபோல் கருவிகளாலும் அதனை அறிந்து
பிடிக்கக்கூடாது ஆதலின், அங்கனம் அறிந்து பற்று
வது அன்றி ;

நீ தெளியின் கண்ணுடியில் கடலைக் கைவசமாக் காட்டு
தல்போல் கண் நாரி சன்னையைப்போல் காண்க எ-து—
நீ அச்சிவத்தை அறியுமிடத்துச் சிறிதாகிய கண்ணுடியில்
பெரிதாகிய கடலை மகவுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டு
மாறுபோலும், ஓர் நாரி ஓர் புருடனுக்குக் கண் சைகை
யால் கலவிக்கு இடங்காட்டுமாறுபோலும் யாம் அதனை
அறிவிக்குங் குறிப்பால் நீ அறிதி, எ-று.

போத ஒழிவை அப்போதத்தான் அறியும் கலைகளா
னும் கருவிகளானும் அறியக்கூடா தாகலின் ‘உரைபோ
ய்த்தீண்டா’ என்றும், ‘பாதமனங்கண்போலப் பற்று
மோ’ என்றுங் கூறினார். பரிபூரணசிவத்தின் இலக்கண
மெல்லாம் நன்றாய் விளங்கும்படி வேதாகம முடிவிற
கூறிய சில உபதேசமொழிகளை யெடுத்து இந்நூலிற்
கூறுதலின் ‘கண்ணுடியிற் கடலைக் கைவசமாக் காட்டு
தல்போல்’ என்றும் பூரணநோக்கம், மௌனமுத்தினா
முதலிய குறிப்பான் அச்சிவத்தை அடைதற்கு உபாயம்
அறிவித்தலால் ‘கண்ணுரி சன்னையைப்போல்’ என்றுங்
கூறினார்.

ஆணைக்கை போலபின் வத்துவிதா நந்தமாம்
மோனத்தை வாக்குமன முட்டுமோ-ஞானத்தா
காக்கை யிருந்தமனை கைமேற் பிறையென்ற[ல்
லாற்கருதி வீசிவமா வை.

(இ - ள்.) ஆணைக்கை போல் அபின் அத்துவிதாநந்தம்
ஆம் மோனத்தை வாக்கு மனம் முட்டுமோ எ-து,—பரி
சும் அறியுங் கையும் கந்தம் அறியும் நாகியும் ஒன்றாயி
ருக்கின்ற யானையினது துதிக்கைபோன்று பின்னம் இன்
றிச் சிவமும் ஆன்மாவும் இரண்டற்றிருந்த அத்துவித
மாகிய மோனாந்தத்தை வாக்காற் கூறுங்கலைகளும் ம
னோபாவனைகளுந் தீண்டுமோ ;

காக்கை இருந்த மனை கைமேல் பிறை என்றலால் ஞா
னத்தால் கருதின் நீ சிவம் ஆவை எ-து,—ஓர் மனைய
யும் பிறையையும் ஒருவனுக்கு ஒருவன் அறிவிக்குங்கால்
காக்கையிருந்த மனையென்றும் கைவிரல்மேற் பிறையெ
ன்றும் இங்கனம் அறிவித்தலான் அவன் அறிவதுபோ
லும் யாம் சிவத்தைக் குறிப்பான் அறிவிக்கும் உபதேசங்
களை ஞானத்தால் கூர்ந்து விசாரித்து அறிதியெனின்
நீயும் அச்சிவம் ஆவை, எ-து.

கை நாகி என்று இரண்டுறுப்பாய் இரண்டு விடயங்
களையும் வேறுபிரித்து அறிவதாயிருந்தும் பிறிபடாது
அதுவே இதுவாய் இதுவே அதுவாய் இருப்பதுபோலச்
சிவமென்றும் ஆன்மாவென்றும் இரண்டு பொருளாய் இர

ஊம் ஞானங்களும் வேறாயிருந்தும் ஐக்கியத்துப் பிரி
படாது அதுவே இதுவாய் இதுவே அதுவாய் இருந்த
லின் 'ஆணைக்கைபோ லபினைவத்துவிதம்' என்றார்.

மனைகள் பலவற்றையுங் கடந்துசென்று காக்கையிரு
ந்த மனையை நீ யடைதி என்று ஒருவன் அறிவிக்க அறிதல்
போல், கருவிகள் பலவற்றையுங் கடந்துசென்று நாத
தத்துவத்தின் முடிவில் நின்ற சைதன்ஸியம் நீ என்று
அறிவிக்க அறிதலால், 'காக்கையிருந்தமனை' என்றும்,
ஒருவனுக்கு ஒருவன் பிறையை அறிவிக்கும்கால் விரல்
மேற் பிறை என்று சுட்டிக்காட்டி அறிவிக்க அவ்விரல்
நேரோநேரோக்கி அப்பிறையைத் தரிசித்தல்போல், நாதாந்
தத்தின் முடிவில் நின்று நீ திருவருளை முன்னிட்டிடுக்கொ
ண்டு சிவத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று அறிவிக்க
அம்முறையே சென்று சிவத்தைத் தரிசித்தலால், 'கை
மேற்பிறை' என்றும், கூறினார்.

கண்போலும் ஆன்மா, விரல்போலுந் திருவருள்,
பிறைபோலுஞ் சிவம், எனக் கொள்க.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மெய்ப்பொருளை
அறிவித்தற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (௨௦)

முலையுண்ணி நீருண்ணு மோட்டெருமைமுடர்
சலமின்றிச் சந்துரைப்பார் தர்க்கர் - பலதாரை
வட்டிலே போலுமவர் மாயோக வாசகத்தைக்
கிட்டி னரகங் கிடர்.

(இ-ள்.) முலை உண்ணி நீர் உண்ணும் மோட்டெருமை மூடர் சலம் இன்றிச் சந்து உரைப்பார் தர்க்கர் எ-து,—பசவினது விம்மிச்சுரந்த முலையில் கடித்த உண்ணிபோலும், தடாகத்தில் நீர் அருந்தும் முதிர்ந்த எருமைபோலும், அறிவேதும் இன்றிய மூடர்போலும், நீர் இன்றிச் சந்தனம் உரைப்பார்போலும் ஆவார் தருக்கராயினார்;

பல தானா வட்டிலே போலும் அவர் மாயோக வாசகத்தைக் கிட்டின் நரகம் கிடர் எ-து,—பல்தொனை வட்டிலைப் போலும் பலபடக் கூறாநின்ற அவரது மாயைக் கூட்டரவாகிய மொழிகளைக் கேட்பினும் நிரயம் என்று அறிவீர், எ-து.

முலை உண்ணி பால் உண்ண அறியாது உதிரம் அருந்தல்போல் தூலால் சிவாநந்தப்பேறு அடையாது இம்மைப் பயன்கோடலான் 'முலை உண்ணி' என்றும், தடாகத்தில் தன் தாகந் தீர்க்கும் நீர் அருந்தாது அதனுள் வீழ்ந்து சேருக்கிச்செல்லும் எருமைபோல் ஞானிகள்பாற் செல்லினும் அவர் கூறும் ஞானமொழிகளைக் கொள்ளாது தருக்கமாடி அவர் சித்தத்தைக் கலக்கிச் சேறலான், 'எருமை' என்றும், மூடர் யாவர் ஏது நன்கு கூறிலும் தாம் பிடித்தபிடி விடாது நிற்பல்போல் தீதாயினும் தருக்கவலியால் தாம்பிடித்த பிடியை முற்றஞ் சாதித்தலின் 'மூடர்' என்றும், சலம் இன்றிச் சந்துரைப்போர்க்குக் கைவருத்தமே அன்றிப் பயன் இன்றாவதுபோல் இவர் பல

ரோடுத் தருக்கமாடலான் வருதல் வாய்வருத்தமே அன்
றிப் பயன் வேறு இன்றாகலின் 'சலம் இன்றிச் சந்துரைப்
பார்' என்றும், பலதானா வட்டிலின் நீர் தானாகள்தோ
றுஞ் சேறல்போல் ஓர்நெறி கூறுங்கால் அதனை முற்றுப்
பெறக்கூறாது பல்நெறியாய் மலைவுபெறக் கூறலின் 'பல
தானாவட்டில்' என்றும், திருவருட்போதம் அன்றி மா
யாபோதத்தால் கூறலின் 'மாயோக வாசகம்' என்றும்
கூறினார்.

இதனால் கல்வி உடையோளோனும் பிரபஞ்சிகளினும்
கேடென்பது ஆயிற்று. கல்வி பொருள் என்னும் இரண்டு
செல்வங்களும் நல்லோர்பால் வரின் நன்மையும் தீயோர்
பால் வரின் தீமையும், மேன்மேல் வளர்தலின் இவர்
தீயர் என்பது ஆயிற்று. இவரது மொழிகளை உண்மையா
கக் கொள்வோர்க்கும் தீதுவரும் ஆகலின் 'கிட்டினரகம்'
என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் தருக்கவாதிகள் தூர்க்குணமும்
அவரது மொழிகளைக் கேட்கல் ஆகாது என்பதும் அறி
வித்தவாறு காண்க. (உக)

குன்றழவி னென்துநீர் தேடுங் குருடரைப்
போல், கன்றுபசு வைப்பார்க்குங் காலம்போ
ல் - ஒன்றொன்றில், வேட்டவதி மோகி விட
யம்போற் சற்குருவைத், தேட்டமதி பக்குவ
மாய்த் தேர்.

(இ-ள்.) குன்று அழலின் கொந்து நீர் தேடும் குருடனா
ப்போல் கன்று பசுவைப் பார்க்கும் காலம்போல் ஒன்று
ஒன்றில் வேட்ட அதிமோகி விடயம்போல் எ-து,—முதிர்
வேணிற் காலத்து மலைக்கண் படும் தீவெப்பத்தால் மெய்
வருந்தி நீர் எங்குளதென்று தேடும் அந்தகனாப் போ
லும், ஆவின்கன்று தன் தாயைத்தேடும் காலம்போலும்,
விடயங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஓரோர் விடயத்தை நச்சிய
மிகுந்த அந்த விடயமோகிபோலும் ;

சற்குருவைத் தேட்டம் அகிபக்குவம் ஆய்த் தேர்
எ-து,—ஞானசாரியர் எங்குளர் என்று தேடும் தேட்டமே
அதிதீவிரதர பக்குவம் என்று அறிதி, எ-து.

அழலின் கொந்த குருடர் வெப்பத்துன்பந் தணிப்பான்
நீர் தெரியாது தேடுமாறுபோல் மிகுந்த பக்குவர்க்குப்
பிறவித்துன்பமாய்த் தோற்றலின் இத்துன்பந்துடைப்
பான் ஆசாரியரைத் தெரியாது தேடலின் 'நீர்தேடும்
குருடனாப்போல்' என்றும், கன்று காலுமலை ஆகிய கா
லத்துத் தன்தாயை மிகுந்த அன்போடுத் தேடல்போல்
முற்காலம்போல் அன்றி இக்காலத்தில் பிரபஞ்சம் பொ
ய்யாய்த் தோற்றி மிகுந்த அன்போடு ஞானசாரியரைத்
தேடலின், 'கன்றுபசுவைப் பார்க்குங்காலம்போல்' என்
றும், ஓர்விடயத்தை நச்சிய அதிமோகி அதனால் வரும்
இன்பத்தைக் கருதிக்கருதி அவ்விடயம் என்று கிடைக்கு
மோ, என்று அதனையே தேடல்போல் பேரின்பத்தைக்

கருதிக்கருதி இதனைக் கொடுக்கும் ஞானசாரியனா என் னைக்கு அடைவோம் என்று அவனாயே தேடலான், 'அகிமோகிவிடயம்போல்' என்றுங் கூறினார். விடய மோகிபோல் என்று கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் பக்குவ இலக்கணங் கூறியவா று காண்க. (உஉ)

பதி நீச்சயங் கூறல்.

பெண்ண ணவியாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தேயழி யும், எண்ணாத பேத மியல்பின்றிப் - பண்ணுங் கால், காரணகத் தாவொருவ னுண்டவனைக் கா ட்டுநூல், ஆரணமு மாகமமு மாம்.

(இ-ள்.) இயல்பு இன்றி எண்ணாத பேதம் பெண் ஆண் அலி ஆய்ப் பிறந்து வளர்ந்தே அழியும் பண்ணுங்கால் காரணக த்தா ஒருவன் உண்டு எ-து,—ஓர் இயல்பு இன்றி அடுத்த பேதங்களாயும் பெண்வடிவமாயும் ஆண்வடிவமா யும் இவ்விருவகையும் கூடிய அலிவடிவமாகியும் தோன் றிநின்று அழிப்பபட்ட இத்தேகாதி பிரபஞ்சத்திற்குத் தற்சுதந்தரம் இன்மையால் தானே காரியப்பட மாட் டாது, ஆகலின், இதனை அநாதியிலே படைத்தற்கு நிமி த்தகாரணனாகிய கருத்தன் ஒருத்தன் உண்டு ; (அஃது எங்கனம் எனின்)

அவனைக் காட்டும் நூல் ஆரணமும் ஆகமமும் ஆம் எ-து,—அக்கருத்தனை அறிவிக்கும் நூல்கள் வேதாகமங் கள் ஆகும், (இவற்றான் அறிந்துகொள்ளுகி) எ-று.*

காரியங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணம் முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரணம் என மூன்று வகையாகியிருக்கும். இவற்றுள், முதற்காரணம் மண், துணைக்காரணம் தண்ட சக்கரம், நிமித்தகாரணம் குலாலன். நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன், முதற் காரணமாகிய மண்ணைத் துணைக்காரணமாகிய தண்ட சக்கரங்களைக் கொண்டு, கட கலசாதி காரியங்களை உண்டாக்குவன். அதுபோல, குலாலன் போலும் நிமித்த காரணனாகிய சிவன், மன்போலும் முதற்காரணமாகிய மாயையைத் தண்ட சக்கரம்போலும் துணைக்காரணமாகிய தனது கிரியாசத்தியால், தனது கரண புவன போகங்களாகிய காரியங்களை உண்டாக்குவன். ஆகலினும், கட கலசாதி காரியங்களைக்கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்துங் குலாலன் ஒருவன் உளனென்று அறிவதுபோலும் தனதுகரணநிகளைக்கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்தும் கருத்தா ஒருத்தன் உளனென்று அறியவேண்டும். ஆகலினும், 'பண்ணுங்காற் காரணகத்தா ஒருவன் உண்டு' என்றார். மந்தையதூல்கள் இவற்றைப்போல் உண்மையாய் அவனை அறிவிக்கமாட்டா ஆகலின், 'அவனைக்காட்டுதா லாரண முமாகமமுமாம்' என்றார். பெண்ணுண் என்னும் பன்மைபோல் அலியையும் பன்மையாகக் கூறினமையால் பெண்ணுணுக்குரிய குதிகள் இருவகையும் இன்றிய புல் முதலியனவும் புழு முதலியனவும் 'அல்' எனக் கொள்க.

‘பண்ணுங்கால்’ என்னும் ஏழனுருபை நான்கனுருபாகக் கொள்க.

(உ-ம்-) சித்தியார்,—‘காரியங் காரணங்கண் முதற் றுணை நிமித்தங் கண்டாம், பாரின்மண் டிரிகை பண்ணு மவன்முதற் றுணை நிமித்தம், தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக, ஆரியன் குலால னாய்நின் றுக்குவ னகிலமெல்லாம், என்பதனாற்காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் பதி ஒன்று உளதென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (உரு)

தன்னை யறியாது வேறுண்டாய்த் தானறியா, துன்னிலொழி வாழுதிப்பீ ரென்றுமிலைச்-சந் நிதிக்கே, அஞ்சுதொழி லாமதனை யாநந்த வாக்காலே, கிஞ்சளவு கேட்கலுமா கும்.

(இ-ள்-) தன்னை அறியாது வேறு உண்டாய்த் தான் அறியாது உன்னில் ஒழிவு ஆம் உதிப்பு ஈது ஒன்றும் இலை எ-து,—நீர் கூறிய சிவம் தன்னை அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ? எனின், மலரகிதமா யிருததலின் அது தன்னை அறியாது. மற்றோர் பொருளைத்தான் அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ? எனின், தனது பூரணத்தில் சகலமும் அடங்கியிருக்கும் ஆகலின் தனக்கு வேறாய் ஓர் பொரு ளுண்டாய் அதனை யறியாது. நினைவோடுதான் கூடியிருக்குமோ? எனின், நினைப்பு உண்டெனின் மறப்பு உண்டு ஆகலின், அது நினைப்புமறப்பும் இன்றிய நிருவிகாரி.

அதுதான் ஓர் காலத்து உண்டாயதோ? எனின், உற்பத்தி உண்டெனின் நாசமும் உண்டு, அஃது அநாதி நித்தியம் ஆகலின் உற்பத்திநாசங்கள் ஒன்றும் இல்லை;

இங்ஙனம் மலரகிதமாய்ப் பரிபூரணமாய் நிருவிகாரியாய் ஆநாதி நித்தியமாய் இருந்துள்ள அச்சிவம் எங்ஙனம் மாயையைக் காரியப்படுத்தும் எனின்,

சந்திதிக்கே அஞ்சு தொழில் ஆம் அதனை ஆநந்தவாக் காலே கிஞ்சு அளவு கேட்கலும் ஆகும் எ-து;—அச்சிவத்தின் சந்திதிக்கண்ணே பஞ்சகிருத்தியங்கள் உளவாம், அக்கிருத்தியத்தை ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்த காருணியத்தால் மௌனநந்தந் ததும்பி அதுகூறும் ஆநந்தவாக்கால் சிறிதளவு கேட்கலும் ஆகும், எ-று.

சூரியன் இச்சா எத்தனம் இன்றி இருக்கவும், அவன் சந்திதியில் ஒன்று முகையாயும், ஒன்று அலர்ந்தும், ஒன்று உலர்ந்தும், தாமரை முத்தொழிற் படல்போல் சிவசந்திதானத்திலே மாயையில் கிருட்டியாதி தோற்றலால், 'சந்திதிக்கே அஞ்சுதொழிலாம்' என்றார். ஆநந்தவாக்கு, வேதாகமங்கள். 'கிஞ்சளவுகேட்கலுமாகும்' என்றமையால், பஞ்சகிருத்தியத்தின் பெருமையை அளவிடக்கூடா தென்பது ஆயிற்று. (உச)

உதியா துளதாதி யோங்கிப்பே ராமல்
அதிசூக்கு மங்குறைந்தா காமல்-பதையாத

ஆகாய முங்காலும் போல வசைவற்ற
தேகாண் பரிபூ ரணம்.

(இ-ள்.) உதியாது உளது ஆகி ஒங்கிப்பேராமல் அதி
குக்குமம் குறைந்து ஆகாமல் எ-து,—தான் ஒன்றினால்
உற்பத்தியாகாது எக்காலமும் உள்ளதாய்க் கருவிகள்
முப்பத்தாறையும் கடந்திருப்பதாய்ப் போக்குவரவு அற்ற
தாய் நுண்ணிய பொருள்கட்கெல்லாம் நுண்ணிதாய் ஓர்
காலத்தில் குறைந்து ஓர்காலத்தில் வளராததாய்;

பதையாத ஆகாயமும் காலும் போல அசைவு அற்றதே
பரிபூரணம் எ-து,—முடிவுகாலத்தில் சலனம் இன்றாய்
வாயுவும் ஆகாயமும் பிரிவற்று ஒன்றா யிருப்பதுபோலச்
சுடசித்துக்களாய் உள்ள பிரபஞ்சமும் தானும் பிரி
படாது ஒன்றாய் அசைவற்று இருப்பதே அச்சிவத்தினது
பரிபூரண சொருபம், எ-து.

தநுவாதிகன் மாயையில் தோற்றுவிப்பதும் ஆன்மாக்களை
அவற்றில் கூட்டுவிப்பதும் அஃதாகலினும், அதற்கு
மேல்மற்றொன்று இன்மையானும், 'உதியாதுளதாகி' என்
தும், அசலம் ஆகலின் 'பேராமல்' என்றும், யாவைக்கும்
தாரகமாய் உட்புறம்பாய் இருந்தும் ஒன்றோடும் தாக்கற்
றிருத்தலின், 'அதிசுக்குமம்' என்றும், அகண்டாகார
மாய் இருத்தலின், 'குறைந்தாகாமல்' என்றும், ஆகாயத்
தில் வாயு சரிக்கும்போது அவ்வாகாயத்தையும் வாயுவை
யும் இவ் வாயுக்கண் தோன்றும் சீதள உட்டண முதலிய

வற்றையும் பிரித்துக் காணப்படும். அவற்றின் நடுகின்ற வாயு அந்த ஆகாயத்தில் அசைவற நிற்பின் முன் தோன்றிய பகுப்புகள் இவ்வி அவ்வாகாயந் தானாயிருக்கும். அவைபோலும் பெத்தகாலத்து முப்பொருள்கட்கும் நடுகின்ற ஆன்மபோதம் சீவிக்கும் இடத்துச் சிவம் என்றும், பசு என்றும், பாசம் என்றும், பிரித்தறியப்படும். முத்திகாலத்து அவ்வான்மபோதம் சீவியாது சிவத்துள் அடங்கின் முன் தோற்றிய பகுப்புகள் ஒன்றுந் தோற்றாது சிவந் தானாய் இருக்கும் ஆகலின், 'ஆகாயமும் காலும் போல வசைவற்றதே பரிபூரணம்' என்றுங் கூறினார். காண்—முன்னிலை அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவாலும் பதி இலக்கணங் கூறியவாறு காண்க. (உரு)

பதியானது சடசித்துக்கட்கெல்லாம் இடங்கொடுத்துக்கொண்டு எல்லாம் தானாயிருக்கும் என்றீர்; ஆனால், அட்டமூர்த்த முதலிய வடிவங்களும் அத்திருமேனிகளை வழிபடுவோர்க்கு அது கொடுக்கும் பயன் முதலியவும் யாவை எனின் மேற்கூறுகின்றார்.

எட்டுருவு மைந்தொழிலு மிச்சைவடி வும்ப யனும், சுட்டரிய பூரணமுஞ் சுட்டுதலும் - நிடைகளும், உன்னிழப்பி லின்ப முதித்தொடுங்கு மொன்றிரண்டும், தன்னருட்கே யாமத் தனை.

(இ-ள்.) எட்டு உருவும் ஐந்து தொழிலும் இச்சைவடி
வும் பயனும் சுட்ட அரிய பூரணமும் சுட்டுதலும் எ-து,—
பிரபஞ்சம் எல்லாம் ஓர் வடிவமாய்க் கொண்டருளிய அட்
டமூர்த்தமும், ருபாருபமாகிய சதாசிவம் செய்யும் ஐந்
தொழில்களும், தமது சுதந்தர இச்சையால் திருமேனி
கொண்ட உருவமாகிய மயேசுர வடிவும், இவ்வடிவுகளை
வழிபடுவோர்க்கு இவரால் கொடுக்கப்படும் பதப்பிரயோ
சனங்களும், இவ்வடிவங்கள் எல்லாம் கடந்து ஆன்ம
போதத்தால் சுட்டி அறிதற்கு அரிய அருபமாகிய பரி
பூரணசொருபமும், சுட்டி அறியும்படி எழுந்தருளி வந்த
குருவடிவும்;

நிட்டைகளும் உன் இழப்பில் இன்பம் உதித்து ஒடுங்கு
ம் ஒன்று இரண்டும் அத்தனை தன் அருட்கே ஆம் எ-து,—
வீட்டையும் நெறியாகக்கூறிய உபாய நிட்டைகளில் தோ
ற்றுவனவும், உனது போத ஒழிவில் ஆரந்தந் தோற்ற
அதனை அறிந்து அதனுள் அநீதப்படும் அத்துவிதம் என்
பதும், இங்ஙனம் அநீதப் படுவதன்முன் தோற்றும் துவி
தம் என்பதும் ஆகிய இவை அத்தனையும் அச்சிவத்தினது
அருட்சத்தியால் உண்டாம், எ-து.

‘எட்டுரு’ என்றது, பஞ்சபூதங்களும் சந்திர சூரியரும்
ஆன்மாவும் எனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் பதியினது அருட்சத்தி இலக்க
ணக் கூறியவாறு காண்க. (உசு)

உணையுணர்த்திற் பாச முதனி யுடையோன்
தனையுணர்த்தி னீயே தலமாம்-கனலை
விறகிடமாய்க் காணிலதன் வெம்மையைவே
அறியகிலாப் போலதுநீ யாம். [முக்கி

(இ-ள்) உண உணர்த்தின் பாசம் உதவி உடையோன்
தனையுணர்த்தின் நீயே தலம் ஆம் எ-து,—பசுவாகிய உன்
னை அறிவிக்கு மிடத்தும், உன்னை அறாதியிலே மறைத்து
நின்ற பாசத்தை அறிவிக்கு மிடத்தும், பெத்தமுத்தி என்
றும் இரண்டி காலத்தும் உயிர்த் துணையாய் இருந்து உன்
க்கு உபகரிக்கும் பதியை அறிவிக்கு மிடத்தும், நீயே மற்
றைய இரண்டிற்கும் இடமாகும்; அஃதெவ்வனமெனில்,

கனலை விறகு இடம் ஆய்க் காணில் அதன் வெம்மையை
வேறு ஆக்கி அறியகிலாப்போல் அது நீ ஆம் எ-து,—அக்
கினியைக் காட்டத்தினிடமாய்க் கடைந்து காணின் அவ்
வக்கினி வேறு உட்டணம் வேறாய்ப் பிரித்து அறியக்கூடா
ததுபோலச் சுவாதுபவத்தால் மலத்தினை நீங்கி உன்னை
உன்னபடி அறியின் நீவேறு சிவம்வேறாய்த் தோற்றது
ஆகலின், அச்சிவம் நீயாகும், எ-து.

காட்டத்தில் அடங்கியிருந்த தீ கடைந்தபோது தோ
ற்றினும்போல் முன் மலபெந்தத்தால் தோற்றதிருந்த
ஆன்மா இப்போது சுருதி குரு சுவாதுபவத்தால் தோற்ற
லின், 'கனலைவிறகிடமாய்க்காணில்' என்றும், அதில்
தோற்றிய தீயில் உட்டணமும் பிரகாசமும் இருத்தல்

போல் தன்னை உள்ளபடி கண்ட ஆன்மாவினிடத்து ஆந்
ந்தமும் அவ்வாநந்தம் மேன்மேல் விளைவதும் இருந்த
லின், 'அதன்வெம்மையை வேறுக்கி யறியகிணாப்போல்'
என்றும், இரண்டிற்கும் 'நியேதலம்' என்றுங் கூறினார்.
அக்கினியைப்போல் பசு, சூடுபோல் சிவம், பிரகாசம்
போல் பாசம், என அறிக. ஆநந்தம் சிவம், ஆநந்தத்தை
அதுபவிப்பது ஆன்மா, ஆநந்தத்தை விளைப்பது மலம்
என அறிக. தத்துவமசி வாக்கியார்த்தமும் இங்ஙனங்
காண்க என்று 'அதுநியாம்' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் முத்தியிலும் மும்முதலும் பிரி
வற்றிருக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஎ)

விடாதவத்தை மூடி விடம்புசித்தாற் போ
லச், செடாநிகளுஞ் சேதனனுஞ்சேர்ந்து-படா
துபடும், அச்சைக் கழற்றி அருள்வழிநீ யவ்வ
ழியுன், இச்சைப் பொருண்மலமென் றெண்.

(இ-ள்.) விடாது அவத்தை மூடி விடம் புசித்தால் போ
லச் செடாநிகளும் சேதனனும் சேர்ந்து படாதுபடும்
எ-து,— அணுவளவேனும் இடைவிடாது அவத்தைகள்
தோறும் வேறுவேறாய் இருந்தள்ள உடம்பு முதலிய
கருவிகளும் ஆன்மாவும் கலந்து விடமருந்தினுற்போல்
படாதுதுன்பங்கள் எல்லாம் படும்;

(ஆகலின் இங்ஙனம் என்றறிந்து)

அச்சைக் கழற்றின் அருள்வழி நீ அவ்வழி உன் இச்சைப்
பொருள் மலம் என்று எண் எ-து,—அந்த அவத்தைகளா

ஹி உடம்புகளை நீங்குதி எனின், நீ அருளிடம் ஆவ. அவ் வவத்தைகளிடம் உன்னால் இச்சிக்கப்பட்ட பொய்ப் பொருள்கள் அஃதன்றி உன்னை வாதிக்கும் மலமும் அவையென்று அறிதி, எ-று.

சாக்நிராவத்தையில் இருக்கும்போது அதனுள் தோன்றும் கருவிகள் யாதொன்று யாதொன்று அடுத்தது அதனதன் மயமாயும், அதனதன்கணின்று சொப்பனாகி களில் செல்லும்போது ஆண்டாண்டுத் தோன்றும் கருவிகள் மயமாயும், ஈண்டு வரும்போதும் அந்த அவத்தைகள் தோறும் முற்கூறிய கருவிகளைச் சார்ந்து வரலானும் அந்த அவத்தைகளைவிட ஆன்மாவிற்கு வேறிடம் இன்மையானும் 'விடாதவத்தைமுடி' என்றார். விடம் அருந்தினவனை அவ்விடம் வாதிப்பதுபோல் அவத்தை தன்னைச்சேர்ந்த ஆன்மாவை வாதித்தலான் அங்ஙனங் கூறினார். உடம்பும் விடயமும் ஆகிய இச்சைப் பொருளால் மற்றை அவத்தைகள் மேன்மேல் தொடர்தலின் எல்லாவற்றையுங் கூட்டி 'அவ்வழியுன்னிச்சைப்பொருள்' என்றார். யாதோரவத்தை அடுத்தது அந்த அவத்தை வடிவாய் ஆன்மா இருத்தலின் அதனை 'அச்சு' என்றார்.

இத்திருவேண்பாவால் ஆன்மா சார்போதன் என்பதும் இச்சார்போதத்தால் தன்பமே அன்றி இன்பம் இன்று என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

தன்னையறி வார்க்கெதிரும் தானும் பயனுமி
லை, என்னிற் சிவனையறி வென்போமோ - சின்
னாத, தீதகற்று மாற்றொளிபோற் தேய்ந்துசிவ
மாயிருக்கப், போதகத்தை நாமொழிவிப்
போம்.

(இ-ள்.) தன்னை அறிவார்க்கு எதிரும் தானும் பயனும்
இலை என்னின் சிவனை அறிவு என்போமோ எ-து,—கரு
விகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கித் தன்னை உள்ளபடி உண
ர்ந்தோர்க்கு முன் அறிவிற்கு எதிரீடாய்த் தோன்றின
கருவிகளும் இல்லை, தேகமாகிய தானும் இல்லை, இத்தே
கத்தால் அதுபவிக்கும் விடயப்பயனும் இல்லை என்று
வேதாகமங்கள் கூறும் எனின் அவ்வான்மாவில் அக்கினி
க்கு உட்டணம்போல் பிரிபடாதிருந்த சிவத்தை எதி
ரிட்டு அறியத் தொடங்கின் என்ன விபரீதமாய்ப் போ
மோ (யாம் அறிகிலோம்) ;

சின்னாத தீது அகற்றும் மாற்று ஒளிபோல் தேய்ந்து
சிவம் ஆய் இருக்கப் போதகத்தை நாம் ஒழிவிப்போம்
எ-து,—ஞானநாதனே? புடம்போட்டுக் கருமசம் அகற்
றும் பொன்னுக்கு மாற்றொளி மிகுதல்போல் உன் போ
தங்குறைந்து நீ சிவப்பிரகாசந்தானாயிருக்க, நானா உபா
யங்களானும் அப்போதத்தை யாம் ஒழிவிப்போம், (யாம்
ஒழிவித்தபடியே நீ ஒழிந்துபோகி,) எ-து.

பொன்னும் கல்லும் சரியொத்தபோது இருபுறனும் சாயாது மேல்முள் கோலிற்கும் கீழ்முள் போலத் தன்னை உள்ளடழி உணர்ந்தோனுக்குக் கேவல சகலங்களில் சென்று அதன் அதன் மயமாய் இருந்த அறிவு அவைகளைச் சாராது பிரிந்து அருள்நாட்டத்தில் அசைவற நின்றலால், 'தன்னை யறிவார்க் கெதிருமில்லை' என்றும், தேகம் நானாயிருந்த அறிவு அதனைப்பிரிந்து அறிவாய் நின்றலால், 'நானாயில்' என்றும், அருட்பூரணம் என்றைக்கு விளங்குமோ என்று அவ்வருள்மேல் இச்சையைவைத்து விடய இச்சையை நீக்கி நின்றலால், 'பயனுமில்' என்றுக் கூறினார்.

புடம் போகித்தோறும் இடைகுறைந்து மாற்று உயர் தல்போலத் தற்போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறியாது அறிந்து அசைவற நிற்குந்தோறும் அப்போதங்குறைந்து சிவப்பிரகாசம் மேலிடலால் 'தீதகற்றுமாற் றொளிபோல்' என்று உவமை கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவத்தை எதிரிட்டு அறியக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

பூரணவா நந்தமாந் தானே புறம்புபால்
வாரியின்மீன் போன்ற மலவாழ்வைப் - பாரீர்
உதியாது நின்ற வொளியையிரு ளாக்கும்
அதுகாணு மக்கினித்தம் பம்.

(இ - ள்.) பூரண ஆகந்தம் ஆம் தானே புறம்பு பால் வாரியில் மீன்போன்ற மல வாழ்வைப் பாரீர் எ-து,— உள் புறம் நடு கீழ் மேல் பக்கம் என்று கூறப்பட்ட எவ் விடத்தும் நிறைந்துள்ள பரிபூரண சுகமாகிய சிவந் தானே அதனைவிட்டு நீங்காத ஆன்மாவிற்குப் புறம்பு, பாற்கடலில் சஞ்சரித்தும் அப் பால்ப் புசிக்க அறியாது செந்துக்களைப் புசிக்கும் மீன்போலும் அப் பூரணநந்தத் திருந்தும் அதனை அறுபவிக்க அறியாது மாயாமலமாகிய விடயங்களை அறுபவிக்கும் இந்த ஆன்மாக்களினது மல வாழ்க்கையைக் கண்டீர்கொலோ; (அஃதன்றி)

உதிராது நின்ற ஒளியை இருள் ஆக்கும் அது அக்கி னித் தம்பம் எ-து,—உதய அத்தமனம் இன்றி எக்காலத் தும் ஓர் இயல்பாய் நின்ற ஞானசூரியனைத் தெரியவொ ட்டாது இருள்போற் காட்டும் அது அக்கினித் தம்ப மந்திரம்போலும் ஆன்மாவை அநாதியே மறைத்திருந்த ஆணவமானது, எ-று.

கூகைக்கு விழிக்கண் இருந்த குற்றத்தால் சூரியப் பிரகாசம் இருளாய்த் தோற்றியதுபோல் ஆணவமலக் குற்றத்தால் ஆன்மாவிற்கு ஞானவொளி இருளாய்த் தோன்றினமையால், 'ஒளியை யிருளாக்கும்' என்றும், அக்கினியோடு மந்திரம் அபின்னமா யிருந்து அவ் வக்கினி முழுது மறையாது அதனது சூட்டை மறைத்ததுபோல் ஆன்மாவோடு ஆணவம் அபின்னமா யிருந்து அவ் னான்

மா முழுது மறையாது அதனது ஞானத்தை மறைத்த
லான், 'அதுகாணு மங்கினித்தம்பம்' என்றுங் கூறினார்.
காணும்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் மலத்தடையால் ஆன்மாவிற்கு
ஆந்தமும் திருவருளும் தோன்றதிருந்தன என்று அறி
வித்தவாறு காண்க. (௩௦)

கடல்சிவநீ ரான்மா வுப்புமலங் கன்மம்
அடர்வாயுப் போத மலைகாண் - இடைவிடா
தவ்வாதி யுட்கரண மைம்பொறியிற் பம்பரம்
இவ்வா றுணைச்சுழற்று மெண். [போல்

(இ - ள்.) கடல் சிவம் நீர் ஆன்மா உப்பு மலம் அடர்
வாயு கன்மம் அலை போதம் எ-து, —கடல்போலுஞ் சிவம்,
அதனுள் நீர்போலும் ஆன்மா, அந்நீருள் பிரிபடாதிருந்த
உப்புப்போலும் ஆணவம், அந்நீரின்மேல் வீசங் காற்றுப்
போலும் கன்மம், அக்காற்றான் எழும் அலைபோலும்
போதம்; (ஓகிய இவற்றான்) .

இடைவிடாது அவ்வாதி உட்கரணம் ஐம்பொறியில்
பம்பரம்போல் இவ்வாறு உணைச் சுழற்றும் எண் எ-து, —
காற்றைப்போன்ற கன்மத்துக் கிடாய் இச்சா ஞானக்கிரி
யைகள் பஞ்சமூர்த்திகளைச் செலுத்த இப்பஞ்சமூர்த்தி
கள் அகாரமுதலிய அக்கரங்களைச் செலுத்த இந்த அக்க
ரங்கள் மனமுதலிய உட்கரணங்களைச் செலுத்த இவ்
வுட்கரணங்கள் ஐம்பொறிகளிடத்தும் இடைவிடாது

உன்னைப் பம்பரச்சுழல்போலும் இங்ஙனம் எக்காலும்
சுழற்றும் என்று அறிதி, எ-று.

அவ்வாதிகளைக் கூறினமையால் இவற்றிற்கு முதற்
காரணமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியை முதலிய வருவிக்
கப்பட்டன. காற்றான் அலை எழல்போல் ஆன்மாக்கள்
கன்மத்துக் கீடாய்ப் போதம் பலபட விரிதலின் அங்ங
னங் கூறினார். காண்—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் திருவருள் ஆன்மாக்களைக் கன்
மத்துக் கீடாய் நடத்துமாறும் அவ்வுன்மாக்கள் கர
ணங்களோடுங் கூடி இந்திரியவழிச்சென்று விடயங்களைப்
புசிக்குமாறும் இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற - உண்மை
தனையனுவென் றேயுணர்த்துஞ் சார்பினையுங்க
உனையறிவென் றுள்ளே யுணர். [ண்ட

(இ-ள்.) மண் ஆதி சத்தாதி வாக்கு மனம் ஆதி கண்
ஆதி நாதாந்தம் கண்டு அகன்ற உண்மைதனை எ - து,—
பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சத்தாதி விடயங்க
ளும், வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களும், மனமாதி அந்தக்
காரணங்களும், சட்சுவாதி ஞானேந்திரியங்களும், கால
மாதி வித்தியா தத்துவங்களும், சுத்தவித்தை ஆதி நா
தம் ஈராய்ச் சொல்லப்பட்ட சிவதத்துவங்களும், ஆகிய
இம் முப்பத்தாறையும் அடிதொடங்கி வேறு வேறாய்

ருபகதரிசனம்பண்ணி அறிந்து, அவையெல்லாம் தான் அன்றென்று நீங்கி, அவற்றின் முடிவில்நின்ற சைதன்னி யத்தை;

அனு என்றே உணர்த்தும் சார்பினையும் கண்ட உனை அறிவு என்று உள்ளே உணர் எ - து,—ஆன்மா என்று உனக்கு அறிவிக்கும் திருவருளையும், அவ்வருளால் முன் கண்டுநீங்கிய கருவிகள் இவை என்றும், கண்ட உன்னை அறிவென்றும் உனக்குள்ளே அறி, எ-று.

கருவிகள் முப்பத்தாறும் ஒன்றை ஒன்று அறியாமையானும், தத்தம் குணங்களைத் தாம் அறியாமையானும், காட்சி கண்டனை அறியாததுபோல் அவைகள் ஆன்மாவை அறியா ஆகலானும், கண் காட்சிகளை அறிவதுபோலக் கருவிகளை ஈது ஈதென்று பகுத்து அறிந்து நீங்கிநின்றது ஆன்மா ஆகலானும், 'நாதாந்தம் கண்டகன்ற வுண்மை தனை' என்றார். தன்னால் அறியப்பட்ட கருவிகளைச் சடமென்றும், அவற்றைத் தனக்கு அறிவித்தது அருளென்றும், அக்கருவிகள்போல் சடமும் அன்றித் திருவருளைப் போல் பேரறிவும் அன்றி நின்று அறிந்த அறிவு தான் என்றும், தன்னையும் பாசத்தையும் திருவருளையும் அவ்வருளால் கண்டமையால் 'உணர்த்துஞ் சார்பினையும்' என்றார். தத்துவங்களை எல்லாம் பகுத்துக் கூறினமையால் வித்தியாதத்துவம் வருவிக்கப்பட்டது. அறிவோடுங் கூடி அறிவாயிருத்தலின் ஆன்மாவையும் அறிவென்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஈதென்று அறிவித்த
வாறு காண்க. (௩௨)

அஞ்சுதொழிலாவதுவே யஞ்சுவத்தைக் கிஞ்சலிலா, அஞ்சிடத்துங்கொள்ளிவட்டமாகவே-பஞ்சவன்னம், வைத்த பழகம்போன் மாறாது னைமயக்கல், சித்திரக்கூத் தாகத் தெளி.

(இ-ள்.) அஞ்சுதொழில் ஆவதுவே அஞ்சு அவத்தை கிஞ்சல் இலா அஞ்சு இடத்தும் கொள்ளிவட்டம் ஆகவே எ-து,—சிவனது பஞ்ச கிருத்தியங்கள் யாவை எனின், சாக்கிரமுதலிய அஞ்சுவத்தைகளுமாம். சுருக்கமில்லாத இவ் வஞ்சுவத்தைக ளிடத்தும் கொள்ளிவட்டம் போலாக அதிச்சக்கிரமாய் மாறி மாறி வரச் சூழ்ந்றி;

பஞ்சவன்னம் வைத்த பழகம்போல் மாறாது உனை மயக்கல் சித்திரக் கூத்து ஆகத் தெளி எ-து,—வைக்கப் பட்ட பஞ்சவன்னத்தின் மயமாம் பழகம்போல நீசேர்ந்த அவத்தையாவது அதன் மயமாக்கி இடையறாது உன்னை மயக்குதல் அவனது அழகிய திருக்கூத்தாக அறிதி, எ-று.

முப்பத்தாறு கருவிகளோடு ஆன்மா தேகபோகங்களை அறிதலின் சாக்கிரத்தைச் சிருட்டியாயும், இச்சாக்கிரத்தில் புசித்த வாசனை சொப்பனத்தும் அறிந்து நின்ற லான் இதனைத் திதியாயும், இச்சொப்பனம்போல் சிறிது சிழலெழத்தோன்றி மறைதலால் சுழுத்தியைச் சங்கரா

மாயும், பிராணவாயு இயக்கம் இன்றி ஒன்றுந் தோன்
றுது இருத்தலால் துரியத்தைத் திரோபாவமாயும், அதீ
தம் கருவிகள் ஏதும் இன்றி ஆணவ இருளாயிருந்ததாயி
னும் அதன் நிமித்தமாய் மாயையில் தறுவாதி கொடுத்
தல் இருவினை ஒப்புவருவித்தல் ஆசாரிய மூர்த்தமாய்
வந்து உபதேசித்தல் முதலிய அநுக்கிரகம் பெறுதலின்
இவ் வநீதத்தை அநுக்கிரகமாயுங் கூறினார்.

‘கிஞ்சலிலா’ என்ற விதப்பான் உடல், தோன்றி
நின்று அழிவது, சிருட்டி திதி சங்காரம். உயிருள் மய
க்கமும் தெளிவும் வருவன திரோபவ அநுக்கிரகம்.
இங்ஙனம் உடலின் மூன்றும் உயிரின் இரண்டிமாக வரு
வனவும்; ஓர் இந்திரியத்தில் ஆன்மாபிரவேசித்தல் சிரு
ட்டி, யதனால் அறியும் விடயத்தை அநுபவித்தல் திதி,
அவ்விடயமமாய் அழுந்துதல் சங்காரம், அதனில் ருசி
ப்பித்தல் திரோபவம், அதனைத் தெளிந்து கோடல்
அநுக்கிரகம், இங்ஙனம் இந்திரியங்கள் தோறும் வருவ
னவும்; மனத்தான் ஓர் பொருளை நினைத்தல் சிருட்டி,
அப்பொருளில் பிரியம் பிறத்தல் திதி, அஃது எப்போது
வருமென்றுதிகைத்து நிற்கல் சங்காரம், அப்பொருளில்
மயக்குதல் திரோபவம், அதனைத் தெளிந்து கோடல்
அநுக்கிரகம், இங்ஙனங் கரணத்தில் வருவனவும்; இவை
முதலிய பெத்தத்தில் வரும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும்,
முத்தியில் அருள் வடிவமாதல் சிருட்டி, ஆனந்தப்பேறு

திதி, இதில் அதிதப்படுதல் சங்காரம், ஞாதுரு ஞானம்
ஞேயமென்னும் மூன்றுந் தோன்றாதிருத்தல் திரோபவம்,
இவை நான்கும் எக்காலமும் விளங்கல் அதுக்கிரகம்,
ஆகிய இம்முறையே வருவனவுங் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் பஞ்சகிருத்தியத்தால் அவத்
தைகள் நிகழ்வன அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௩)

இந்த அவத்தைகள் ஒன்றுந் தோன்றாது ஒழிக்கக்
கூடாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மாயா விகார மதுபானம் போன்று மயக்
கோயாத துன்னு லொழியுமோ-நீயதுவாய்ப்
போகாம லாடும் பவுரியவன் பொய்க்காட்சி
ஆகாது போலே யறி.

(இ-ள்.) மாயாவிகாரம் மதுபானம் போன்று மயக்கு
ஓயாது அது உன்னுல் ஒழியுமோ எ - து, — முற்கூறிய
அவத்தை மாயாகாரிய மாகிய கருவிக் கூட்டங்களினது
சேட்டை, அது மதுபானங் கொண்டவனது நற்குணத்
தை மாறுபடுத்தித் தனது லகிரி மேலிட்டு அவனை மயக்
குதல்போன்று உனது ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்தித்
தனது குணமேலிட்டு உன்னை ஒழிவறநின்று மயக்கும்,
அதனை உன்னுல் ஒழிக்கக்கூடுமோ;

ஆனால் நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் அதனை ஒழிக்க
வேண்டாவோ? எனின், அதனை ஒழியாது ஒழித்தற்கு
உபாயம் உண்டு, அஃது எங்ஙனம் எனின்,

நீ அது ஆய்ப் போகாமல் ஆடும் பவுரியவன் பொய்க் காட்சி ஆகாதுபோலே அறி எ-து, —ஆடப்பட்ட ஓர் பார்ப்பனக் கூத்தன் தோட்டி வேடம்போட்டான் ஆயினும், அப்பொய் வேடக்காட்சி தான் ஆகாது தன்னை வேறு கண்டு நின்றாற்போல், அவத்தையுள் இருத்தி எனினும் நீ அதன்மயமாய்ப் போகாது உன்னை வேறுபிரித்து அறிதி எனின், அஃது உன்னை மயக்காது என்று அறிதி, எ-து.

இவ்வனம் பிரித்துநிற்றல் சாக்கிராவத்தையில் அன்றிச் சொப்பனாதிகளில் கூடாதெனினும், அச்சாக்கிராவத்தையைப் பிரித்து நிற்பின் திருவருள் தோற்றும். இத்தோற்றம் மேலிழன் அச்சாக்கிராவத்தை மறையும், அதுமறையவே அதனது வாசனையான சொப்பனாதிகள் தோன்று; ஆகலின், பொதுப்படக் கூறிஞர்.

இத்திருவெண்பாவால் அவத்தை நீக்கி நிறற்றகு உபாயம் கூறியவாறு காண்க. (௩௪)

பஞ்ச கிருத்தியத்தான் உண்டாம் அஞ்சவத்தையும் கடந்து சிவத்தில் அதீதப்பட்டு நின்றார்க்கு ஓரோர் காலத்து ஓரோ ரவத்தைகள் தோன்றுவோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

பழுதையைப்பாம் பென்ற பயம்போற்ற பாயித், தழுதுடம்பை யாட்டுகினு மாமோ - தொழிலொழியில், நின்றசிவ யோகி நினைத்

தொருகா நீவாராய், என்றழைத்தா லும்பதையா தென்.

(இ - ள்.) பழதையைப் பாம்பு என்ற பயம் போனால் பாலித்து அழுது உடம்பை ஆட்டுகினும் ஆமோ எ-து,— இருளால் பழதையைப் பாம்பென்றுகண்ட பயகம்பனாதிகள் சுடரால் பழதை என்று அறிந்து அப்பாம்பு என்றுகண்ட பயகம்பனாதிகள் போனால் இப்போது சுடரால் அறிந்த பழதையில் முன்னிருளால் தோற்றிய பாம்பு இருப்பதாய்ப் பாலித்துப் பயந்ததுபோல் அழுது உடலை நடுக்கினும் முன்போலும் பயகம்பனாதிகள் உண்டாகா ; (அதுபோலும்)

தொழில் ஒழிவில் நின்ற சிவயோகி நினைத்து ஒருகால் நீவாராய் என்று அழைத்தாலும் பதையாது என் எ-து,—முன் மலவிருளால் மெய்ப்போல் தோற்றிய அவத்தைகளை எல்லாம் இப்போது ஞானஞரியனால் பொய்யாகக்கண்டு அவ்வவத்தைகளை நடத்தும் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் கடந்து மேல்நின்ற சிவத்தில் அதீதப்பட்ட சிவயோகி கருதி அவத்தாய் ! ஒருதரம் மீட்டு இங்கு நீ வருதி என்று அழைப்பினும் முன் அழையாதிருக்கவும் தானேவந்து கொள்ளிவட்டம்போல் சுழன்றது, இப்போது அணுவளவேனும் அசையாதிருந்தது, ஈதென்கொலோ (யாம் அறிகிலோம்), எ-து.

சிவயோகிக்குச் சீவகாருணிய முதலியவற்றால் மௌனாந்தம் ததும்பிற்று ஆயினும், திருவருள்வடிவாய்

நிற்பது அன்றி மாயாவடிவம் ஆகான் ஆகலினும், சூரியப் பிரகாசத்து இருள்தோற்றது அதுபோல ஞானப் பிரகாசத்தில் மாயாந்தகாரம் தோற்றமாட்டாது ஆகலினும், 'அழைத்தாலும்' என்றும், 'பதையாது' என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் சிவயோகியை அவத்தைகள் சாரமாட்டா என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௩)

இங்ஙனம் இருந்த சிவயோகிக்கு உபதேசித்தல் முதலியவற்றால் தான் பிறர் என்று தோற்றுவது என்னெனின் மேற் கூறுகின்றார்.

கண்ணிக் கதலிதனை நார்கழிப்பான் கண்போலத், தன்னையறி யாவறிவே தான்மீளச்-சொன்னாலும், நாவென்ற நாவேபோ னெனன்ற சொல்லளவே, ஆமன்றித் தானெதிரா கா.

(இ-ள்) கண்ணிக் கதலிதனை நார் கழிப்பான் கண்போலத் தன்னை அறியார் அறிவே தான்மீளச் சொன்னாலும் எ-து, -எனாதவாழையினது மட்டைநார் கழிக்கத் தொடக்கினான் கண் அம்மட்டை உளது உளதென்று சுட்டிப் பார்க்குந்தோறும் அவனதுகை மட்டைகளை எல்லாம் கழித்துச்சென்று அதனுள் இருந்த குருத்தையும் விரித்து விடுத்தபோது ஆண்டு முன்போல் சுட்டிதற்கு வேறென்றும் இன்றிச் சும்மா இருந்த அக்கண் போலும், ஆசாரியன் விவேகத்தால் முப்பத்தாறு கருவிகளை

யும் விடுவிக்கத் தான் கடந்துசென்று அவற்றின் முடிவில்
நின்ற அருளையும் பரையையும் கடந்து அதன்மேல் தோ
ன்றும் ஆந்தத்தையும் எதிரிடாது அதனுள் அதிதப்
பட்டு இருந்த சிவயோகி தன்னை அறியா அறிவே ஆவன்,
அவ்வறிவாயிருந்தோன் மீட்டும் நீ நான் என்று பிரித்து
அவ்வறிவு ஏற்றற்பொருட்டு மாணுக்கனுக்கு அறிவித்
தான் எனினும்;

நா என்றநாவே போல் நான் என்றசொல் அளவே
ஆம் அன்றித் தான் எதிர் ஆகா எ-து,—நாவானது தன்
பெயரை நாவென்று கூறிலும் அப்பெயர்க்கு உரியபொ
ருள் வேறின்றித் தானாயிருந்த அந்நாவைப் போலும், நீ
நான் என்று சொல்மாத்திரமே ஆம் அன்றித் தானும்
எதிரும் அவனுக்கு உண்டாகா, எ-று.

தன்னையறியா அறிவு சிவம், இதனைத்தன்னை யறியாது
வேறுண்டாய்த் தானறியாதென்று முற்கூறியபாட்டா
னும் காண்க. சிவயோகி தற்போதம்போய்ச் சிவமாய்
இருத்தலின் தானென்பதும் அச்சிவப்பிரகாசத்தின் பிர
பஞ்சமறைதலின் பிறொன்பதும் அவனுக்கில்லை ஆகலின்,
'தானெதிராகா' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவயோகி தான் பிறர்போற்
கூறிலும் இவை அவனுக்கு இல்லையென் றறிவித்தவாறு
காண்க.

தன்னைத்தான் உள்ளபடி அறிவது எங்கனம் எனின்
மேற் கூறுகின்றார்.

தம்மா லறிந்ததெல்லாந் தாமல்ல வென்று
ரைத்தால், சும்மா விருப்பதுவாய்த் தோன்ற
தோ - விம்மி, அரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வள
வே யல்லால், தெரிந்திடுமோ நீயே தெளி.

(இ - ள்.) தம்மால் அறிந்தது எல்லாம் தாம் அல்ல
என்று உரைத்தால் சும்மா இருப்பது ஆய்த் தோன்ற
தோ எ-து,—தமது போதத்தால் ஈது ஈதென்று பகுத்
தறிந்து நீங்கிய கருவிகள் எல்லாம் தாம் அல்ல என்று
வேதாகமங்கள் கூறும் எனில் அவற்றைப் பகுத்தறிந்து
நீங்கிவின்ற அறிவு தாமென அருளால் அறிந்தும் மௌன
மாயிருப்பதாய்த் தோற்றுதோ;

ஆனால் தம்மை அறிந்த அறுபவஞ்சொல்வது எங்கனம்
எனின்,

அரிந்த தலை வாய் விம்மி அடங்கும் அவ்வளவே அல்
லால் தெரிந்திடுமோ நீயே தெளி எ - து,—உறுப்புக்
கெல்லாம் முதலாய தலையை அரிந்தபோது அவ்வாய்
திறந்தடங்கும் அவ்வளவே அன்றித் தலை போயிற்றென்
றுகூற அறியாது. அதபோலும், கருவிகள் முப்பத்தா
றையும் நீங்கி அவற்றின்மேல்நின்ற முத்திச்சகலமும் முத்
திக்கேவலமும் நீங்கி ஆன்மா அருளால் தம்மைமாத்திர

ரம் அறிந்திருக்குமிடத்து ஆண்டுவேறோர் அதுபவந் தெரிந்திடுமோ, நீயே இதனைத் தெளிந்தறிதி, எ-று.

தத்துவங்கள் முடிவில் தோன்றும் முத்திச்சகலம் முத்திக்கேவலம் இன்மையால், 'அரிந்ததலை' என்றும், இங்கனம் நின்ற அறிவுக்கு வடிவு இன்மையால் சொல்லக்கூடாது ஆகலின், 'வாயடங்கும்' என்றும், கூறினார். தத்துவங்களை அங்கமாயும் முத்திச்சகல கேவலங்களைத் தலையாயும் வைத்து இத்தலை போயவிடத்து ஆன்மாவுக்கு அவ்வறுபவங்கள் ஒன்றும் இன்றிச் சும்மா இருத்தலின், 'அரிந்ததலை வாயடங்கு மவ்வளவே யன்றித் தெரிந்திடுமோ நீயேதெளி' என்றார்.

அரிந்ததலை விம்மியடங்குமெனக் கூட்டுக. (௩௭)

மறவாத தம்மை யறிவார் மருளோ அறிவோ விடயம்போ லாகில் - அறிவை அறிவதறி வாகையினு லாளுந் தத்தம் அறிவையறி யாபோ லறி.

(இ - ள்.) 'மறவாத தம்மை அறிவார் விடயம்போல் ஆகில் மருளோ அறிவோ எ-து,—சகல கேவலங்க ளாகிய நினைப்பும் மறப்பும் கடந்து அறிவாய் மறவா திருந்த தம்மை மறந்ததுபோல் நினைத்து அறியத்தொடங்குவோர்க்கு எதிரிட்டறியும் விடயம்போல் தம்மைத் தமக்குத் தோற்றும் ஆனால் அது மருட்போதமோ அருட்போதமோ ;

அறிவை அறிவது அறிவு ஆகையினால் ஆறாறும் தத்தம் அறிவை அறியாபோல் அறி எ-து,—அறிவாயிருந்த தம்மை அறியத்தொடங்குவது தம் அறிவைக்கொண்டு ஆகலின், முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தத்தம் அறிவைத்தாம் அறியாநிருப்பனபோல் தம்மைப் பிரித்தறியாது சும்மா இருப்பதுவே தம்மை அறிவதென்று அறி, எ-து.

முன் சகல கேவலமாயிருந்த ஆன்மா தன்னை யாரொன்று பார்த்தபோது தான் வேறு அவைவேறாய்ப் பிரிந்தாற்போல், இப்போது சுத்தமயமா யிருந்த ஆன்மா தன்னை எதிரிட்டுப்பார்ப்பின் இச்சுத்தம் பிரிந்து கேவல சகலங்களில் செல்லும் ஆகலின், 'ஆறாறுந்தத்த மறிவை யறியாபோலறி' என்றார். நினைப்பு மறப்பு இன்றி அறிவாயிருத்தலின், 'மறவாத தம்மை' என்றார்.

இவ்விரண்டு நிருவென்பாவானும் தம்மை அறிவது இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (நூஅ)

ஊன்றி நிலமசையி னாத மொழிந்தசிவம், தோன்றாத் துணையுனக்குத் தோன்றுமோ - தோன்றில், விரணுதியைத் தீண்டுவபோல் வாய்முகத்தை மென்று, சிரிப்பதுபோற் பார்த்துத் தெளி.

(இ-ள்.) ஊன்றின் நிலம் அசையின் நாதம் ஒழிந்த சிவம் தோன்றாத் துணை உனக்குத் தோன்றுமோ தோன்றில் எ-து,—ஓர்தண்டால் ஊன்றின் சடமாய் உள்ள

நிலமும் அசையும் எனின், எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் முடிவாகிய நாத தத்துவத்தையுள் கடந்து உனதுயிர்க்குள் தோன்றாத் துணையாயிருந்த சிவத்தை உன்போதத்தை ஊன்றி நின்று அறிவேன் எனின், அஃதுனக்குத் தோன்றுமோ? உன் போதத்துக்கு அது தோற்றும் எனின்;

விரல் நுகியைத் தீண்டுவபோல் வாய் முகத்தை மென்று சிரிப்பதுபோல் பார்த்துத் தெளி எ-து,—ஓர் விரல் தன்னுனியைத் தான் தொடல்போலும், முகத்தின்கண் இருந்த வாய் அம்முகத்தை எதிரிட்டுக் கறித்துமென்று சிரிப்பதுபோலும் ஆம், இதனை ஆராய்ந்து தெளிந்து அறிதி, எ-து.

துட்பத்தான் ஆன்மாவுள்ளும் பூரணத்தால் அதற்குப் புறம்புமாய்ப் பிரிபடாது சிவம் இருத்தலின், ஆன்மாவால் அதனைப் பிரித்தறியக் கூடாது ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். 'சிரிப்பது' யான் சிவத்தை அறிந்தேன் என்று பிறருக்குக் கூறி மகிழ்தல். (நக)

பற்றியது தானும் பழிகநீ பற்றாவிடப் பற்றை யெதிரிட்டுப் பார்த்தாலென் - சற்றும் பிறியாச் சிவனைப் பறித்தறியத் தேடும் அறியாமை காணுணவம்.

(இ-ள்.) பற்றியது தான் ஆம் பழிகம் நீ பற்றாவிடப் பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தால் என் எ - து,—தன்னைச்

சார்ந்த நிறம் யாது அந்நிறம் தானாயிருக்கும் படி கம் போலும் யாதோர் கருவியடுத்தது அதன் மயமாவை, நீ அக்கருவிகள் நீக்குதற்பொருட்டு உனக்குள் இருந்த சிவமாகியபற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்ததனால் பயன் என்னையுள்ளது;

சுற்றும் பிறியாச் சிவனைப் பிரித்து அறியத்தேடும் அறியாமை ஆணவம் எ-து,—ஒரணுவளவேனும் உன்னை விட்டுப் பிரியாதிருந்த சிவத்தை உன்போதத்தால் பிரித்து உன்னைவிட அஃதோர் முதலாய்க்கண்டு அதனை அறியத்தேடும் பேதமை ஆணவமாவது, எ-து.

கேவல சுகலங்களை நீங்கி அருளால் தன்னை உள்ளபடி அறிந்த ஆன்மா தனக்கு வேறற இருந்த சிவத்தையும் அவ்வருளால் அறியவேண்டும், அதனைக் குருவுபதேசத்தால் அறிந்துகொள்க. (உ-ம்.) ‘அறியாமை யறிவுகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து’ என்னும், சித்தியாருள்ளும் காண்க. சிவத்தைப் பிரியாது அதனால் அடக்கின் கருவிகள் தொடரா, அதனைப் பிரிக்கின் தொடரும். ஆகலின், ‘பற்றுவிடப்பற்றை எதிரிட்டுப்பார்த்தாலென்’ என்றார். ஆங்கு மலம் இன்றாயினும் அதனது வாசனையால் போதம் எழுதலின், ‘அறியாமைகா னாணவம்’ என்றார். ஆன்மாவைப் பற்று விடாதிருத்தலின், சிவத்தை ‘பற்று’ என்றார். காண்—அகை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் திருவருளால் சிவத்
தை அறியும்போதும் சிறிதும் போதஞ் சீவியாது நின்று
அறியவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க (ச௦)

அந்தச் சிவத்தைச் சென்று அடையும் இடம் எவ்விடம்
எனின் மேற் கூறுகின்றார்.

அருளாலே தம்மை யறிந்தருளா யந்தப்
பரிபூரணமே பனாயாய்ப் - பனாயொழிவில்
ஆனந்தா தீதமா மத்துவித சித்தாந்த
மோனம்வே தாந்த முடிவு.

(இ-ள்.) அருளாலே தம்மை அறிந்து அருள் ஆய் அந்
தப் பரிபூரணமே பனா ஆய் எ - து,—முப்பத்தாறு தத்
துவங்களையும் கடந்து நின்றவிடத்துப் பாசம் ஈது அருள்
ஈதென்று பகுத்தறிந்த அறிவு தாம் என்று தம்மை அரு
ளால் அறிந்து பின்னர்த் தம்மையும் அவ்வருளையும் பிரி
த்துப்பாராது அவ்வருள் தாமாயிருந்து பின்னர்த் தம்
மைச் சிறிதுந் தோற்றாத அந்தப் பரிபூரணமாகிய பனா
யே ஆகி;

பனா ஒழிவில் ஆனந்தாதீதம் ஆம் அத்துவித சித்தாந்த
ம் மோனம் வேதாந்தம் முடிவு எ-து,—பின்னர் அப்பனா
நீக்கத்தில் தோன்றும் ஆனந்தமயமாகி, அவ்வாநந்தத்தை
யும் இங்ஙனம் என்று அறியாது அதனுள் அதிதப்படுவ
தாகும் அத்துவிதமான ஆகம முடிவாகிய மௌனம் வே
தமுடிவிற்கு முடிவாம், எ-று.

அருள் தனது இச்சைப்படி ஆன்மா இச்சையைச் செலுத்தியும், தனது ஞானத்தால் அதன் ஞானத்தை மறைத்தும், தனது கிரியையால் அதனது கிரியையை அடக்கியும், இங்ஙனம் அவ்வான்மபோதஞ் சீவியா தடக்குவது. அங்ஙனம் அதனது போத மடங்கினவிடத்து முன் தோற்றிய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் விரியாது நீங்கினவிடம் பணா. ஆகலின், 'அருள்' என்றும் 'பணா' என்றும் கூறினார். வேதாந்திக்குப் பெத்ததிசைபோல் முத்தியிலும் நானென்பது தொடர்தலின் 'வேதாந்த முடிவு' என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்த அத்துவிதம் இவ்விடம் என்பதும், இது வேதாந்த முடிவு என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. ()

தன்மையு முன்னிலையுந் தானாய்ப் படர்க்கையுமாய், என்னொழிவி லின்புமா யின்புமிது - என்னுத, வேதாந்த சித்தாந்த மேபிறவா வீடென்றான், ஒதாமல் வேதமுணர்ந் தோன்.

(இ-ள்) தன்மையும் முன்னிலையும் தான் ஆய்ப் படர்க்கையும் ஆய் என் ஒழிவில் இன்பும் ஆய் இன்பும் இது என்னுத எ-து,—உயிருக்கு உயிராயிருந்து அறிவிக்கும் திருவருளாகிய தன்மையும் தானாகி, ஆசாரியராகிய முன்னிலையும் தானாகி, அவ்வருள் மிகுந்த கூறப்பட்ட வேதாசமங்களாகிய படர்க்கையும் தானாகி, இச்சுருதி

குரு சுவாமிபவங்களால் எனது போதவொழியில் தோ
ன்றும் ஆந்தமும் தானாகி, அவ்வாந்தம் இதுவென்று
கூறக்கூடாத ஆந்தாதீதமும் தானாகி, எழுந்தருளி
யிருந்த;

ஓதாமல் வேதம் உணர்ந்தோன் வேதாந்த சித்தாந்
தமே பிறவா வீடு என்றான் எ-து,—ஓதி அறியாமல் தமது
திருவருள் ஞானத்தால் நான்கு வேதங்களையும் முழுதுண
ர்ந்த திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் இந்த அதுடவ முந்
தும் உண்டான வேதத்தின் முடிவாகிய சித்தாந்தமே
மீண்டு வாரா முத்தி என்று அருளிச்செய்தார், எ-து.

எல்லாம் தாமாகி என்றது அவரது சுதந்தரம் அறிவித்
தது. ஓதி உணர்ந்தோரைப்பற்ற ஓதாமல் உணர்ந்தோ
ர்க்கு உண்மையெல்லாம் உள்ளபடிதெரியும். இங்ஙனம்
ஓதாமல் உணர்ந்தோரோ இதுவே பிறவா வீடென்று கூறி
னமையால், இஃது உண்மை முத்தியென்று அறிந்துகொ
ள்க. வியாசர் முதலியோர் ஓதாமல் உணரினும் அவர்க்கு
விட்டுனுபரமென்றும் அகம் பிரமம் என்றும் பின்னர்
மலைபு பிறந்தது ஆகலின், இவரைப்போலும் அவர் சுதந்
திர அறிவிலர் எனக்கொள்க. (சஉ)

மலையேறிப் போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோ
ன்றிக், கலையாதி யைக்கழற்றிக் காட்டித் - தொ
லைவிலே, காட்சியொழித் தென்னைக் கரந்தக

லா வாதனையின், மாட்சிசொலின் மோனமாம் வந்து.

(இ-ள்.) மலை ஏறிப்போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தோன்றிக் கலை ஆதியைக் கழற்றிக் காட்டித் தொலைவிலே காட்சி ஒழித்து எ-து,—மாநிலத்திருந்து மலைமேல் ஏறிச் செல்வோர்க்கு ஆண்டு மாநிலமாய்த் தோற்றி அம்மலை முடிமேல் ஏறிநின்று மீண்டு பார்க்குமிடத்து முன்னிருந்த மாநிலமும் பின்வந்த மலையிடமும் தாம் நின்ற இடத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டு அருகில் தோற்றுமாப் போலும், கலை முதலிய ஆறத்துவாவையுஞ் சோதனைபண்ணி நீக்கி இவற்றின் முடிவில் நின்ற ஆன்மாவை அறிதல் முதலிய அது பவங்களைக்காட்டி, இவ்வறுபவ முடிவிலே முந்தோன்றிய கருவிகளும் பின்தோன்றிய அதுபவங்களும் ஆகிய காட்சிகள் எனக்குத் தோற்றுவாறு ஒழித்து;

வாதனையில் என்னைக் காந்து அகலா மாட்சி சொலின் வந்து மோனம் ஆம் எ-து,—எனக்கு ஓர் வாதனையும் இல்லாது என்னைத் தமது பூரணந்தத்து ஒளித்து உன்னும் புறம்புமாய் எழுந்தருளியிருந்த எனது ஆசாரியரது பெருமையைச் சொல்லுமிடத்து அதனைச் சொல்லவொட்டாது என்னைப் பேராந்தம் வந்து மௌனம் ஆக்கும் (இதென்கொலோ அறிகிலேன்,) எ-து.

‘தொலைவிலே காட்சியொழித்து’ என்றமையால் மலைமுடிமேல் ஏறிநின்று பார்க்குமிடத்து என்றும் வரு

விக்கப்பட்டது. கலையாதி ஆறு அத்துவாவாவன மந்.
திரம் பதினென்றும், பதம் என்பத்தொன்றும், வன்னம்
ஐம்பத்தொன்றும், புவனம் இருநூற்றிருபத்தநாலும்,
தத்துவம் முப்பத்தாறும், கலை ஐந்தும், எனக் கொள்க.
அதுபவ முடிவுசொல்லக் கூடாமையின், 'மோனமாம்
வந்து' என்றார். (சுந.)

இதுவென்ற தெல்லாம்பொய் யென்றா னெ
னக்குப், பொதுவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு-
அதுநாங்காண், என்றா னதன்பே ரிரவைப் ப
கலாக்கும், ஒன்றோ பரமசுக மோ.

(இ - ள்.) இது என்றது எல்லாம் பொய் என்றான் எ
னக்குப்பொது அன்றித் தங்கும் இடம் போச்சு எ-து,—
ஈது ஈதென்று உன்போதத்தால் சுட்டி அறிந்தது யாது
அஃதெல்லாம் பொய் என்றார், இங்ஙனம் அருளிச்
செய்த ஆற்றான் என்போதத்தால் சுட்டி அறிதற்கு அரி
தாய் எல்லாவற்றுள்ளும் பொதுவாய் இருந்த திருவரு
ளிடமே அன்றி முன்னர்க் கருவிகள்தோறும் அதனதன்
மயமாய்த்தங்கும் இடமெல்லாம் இப்போது போயிற்று;

அது நாம் என்றான் அதன்பேர் இரவைப் பகல் ஆக்கும்
ஒன்றோ பரம சுகமோ எ - து,—முன் கருவிகளோடுங்
கூடிக் கருவிமயமாயும், இப்போது அருளோடுங்கூடி
அருள்மயமாயும், அவற்றைப் பாசமென்றும் இதனை
அருளென்றும் இருந்தறிந்த ஓரறிவு உண்டே அவ்வறிவு

எம்மைவிட வேறோர்முதல் அன்று, அதுவே நாம் என்று எமதாசாரியர் அருளிச்செய்தார், அங்ஙனம் அருளிச் செய்த திருப்பெயருக்கு அருத்தம் என்ன? இற்றை வரையும் மறைத்திருந்த ஆணவ இரவைப் பகலாக்கும் ஞானசூரியனோ? அஃதன்றி என்னால் ஒழிக்கக்கூடாதிருந்த தற்போதத்தை விழுங்கி எழுந்த பரமாதந்த சாகரமோ? (யான் அறிவிலேன்,) எ-று.

பகுப்பின்றி எல்லாவற்றுள்ளும் பொதுவாய் இருத்தலின், அருள் 'பொது' என்றார். 'அது நாய்காண்' என்றது ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு இரண்டற்ற ஐக்கியங்கூட்டியது எனக்கொள்க. (சச)

அறிவித்தா லன்றி யறியாய்நீ யென்றான் மறவைக் கதுவே மருந்தாய் - அறியவெனில் ஆகாய மெய்யவைத்த வம்பா மறிவெனிலும் ஆகாய வாக்கா மது.

(இ - ள்.) அறிவித்தால் அன்றி நீ அறியாய் என்றான் மறவைக்கு அதுவே மருந்து ஆய் அறிய எனில் ஆகாயம் எய்யவைத்த அம்பு ஆம் எ-து, — உனது உயிருக்கு உயிராயிருந்து யாம் ஒன்றினை அறிவித்தால் நீ அறிவதே அன்றி உன்சுதந்திரமாய் ஒன்றினையும் அறியாய் என்று அருளிச்செய்தார். யான் எனது என்று எழும் மலப்பிணியை நீக்குதற்கு அத்திருவாக்கே மருந்தாய் இங்ஙனம் அறிவிக்குத் தம்மை யான் அறியத்தொடங்கின், யான்

இருத்தற்கு இடமும் தம்மை அறிதற்கு எழும் போதத்தி
ற்கு இடமும் தமதிடமே அன்றி வேறுகாணேன் ஆகலின்,
ஆகாயம் இலக்காய் அதனை எய்யவைத்த அம்புபோ
லும் ஆகும்;

இங்ஙனம் உயிர்க் குயிராயிருந்து அறிவிப்பதாய் எதி
ரிட்டு அறியக்கூடாததாய் இருந்த அறிவின்கண் வாக்குத்
தோற்றுவது எங்ஙனம் எனின்,

அறிவு எனிலும் ஆகாயவாக்கு அது ஆம் எ-து,—அவர்
அங்ஙனம் இருந்த அறிவே எனினும் அவ்வறிவின்கண்
நின்ற காருணியத்தால் தோற்றும் வாக்கும் அவ்வாகாய
வாக்குப்போலும், எ-று.

அம்பிற்கு எய்யாமுன் நிற்பதற்கு இடமும் எய்தபின்
சேறற்கு இடமும் அவ்வாகாயமே அன்றி வேறிடம்
இன்மையால் இதனை அதற்கு உவமையாகக் கூறினார்.
வாக்கால் கூறியதுபோல் பிறர்க்குத் தோற்றுவதே அ
ன்றி அவர்க்குத் தோற்றாது ஆகலின், 'ஆகாயவாக்கா
மது' என்றார்.

தன்மையும் முன்னிலையும் என்னும் திருவெண்பாழு
தல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசாரியர்
தமக்கு அருளிச்செய்த நிலை கூறியவாறுகாண்க. (சுரு)

மலமாயை கன்ம மயக்க விகற்பம்
நிலைபோகப் போயொழிந்த நிட்டை - பலவே

அறிவுக் கெடிகிறில்லை யாகாய நீழல்
அறநிற்கு மாபோனிற்பாய்.

(இ - ள்.) மல மயக்கம் மாயை விகற்பம் கன்ம நிலை போகப் போய் ஒழிந்த ரிட்டை பல்வோ எ-து,—ஆணவ மலமாகிய மயக்கத்தைக் கேவலாவத்தையால் போகச் செய்து, மாயையாகிய விகற்பத்தைக் குரு லிங்க சங்கம வழிபாட்டால் போகச்செய்து, கன்மத்தைச் சுத்தநிலை யாகிய அருளால் போகச்செய்து ஆன்மா இந்த அருள் வழிச்சென்று சிவானந்தத்தில் தற்போதம் அற்ற உண்மைரிட்டை பல்விதமாமோ ;

அறிவுக்கு எதிர் இல்லை ஆகாய நீழல் அற நிற்குமா போல் நிற்பாய் எ-து,—இங்ஙனம் தற்போதம் அற்றுச் சிவம் என்றும் தான் என்றும் இரண்டற இருந்த அறிவிற் கு எதிர்டாய்த் தோற்றுவது ஒன்றும் இல்லை, ஆகாயம் எல்லாப்பொருள்களோடுங் கூடியிருப்பினும் அப்பொருள்களின் சாயை தன்னுள் தாக்காது நின்றாற்போல் எல்லாக் கருவிகளோடுங் கூடியிருப்பினும் அக்கருவிகள் குணமும் உன்னைச்சாராது நீ நிற்பி, எ-து.

கேவலாவத்தையைத் தெரிவிக்கவே ஆணவம் நீங்கும் ஆகலானும், மனவாக்குக் காயங்களால் குரு லிங்க சங்க மத்தை வழிபடவே அம்மனவாக்குக் காயங்களாய் விரிந்த விகற்பரூபமாகிய மாயை நீங்கும் ஆகலானும், இவற்றை நீக்கிச் சுத்தநிலையில் தோன்றுந் திருவருளைத் தெரி

சித்து அந்தத்திருவருளே பெத்த முத்தியினும் எமக்கு உபகரிப்பது என்று அறிந்து தான் பிறர் என்னும் முன்னிலைச் சூட்டொழிந்து நிற்கவே கன்மம் நீங்கும் ஆகலானும், 'மலமாயைகன்ம மயக்கவிகற்ப நிலைபோக' என்றார். சகல கேவலங்கள் நீங்கி ஆன்மபோதமும் ஒழிந்த நிட்டைக்குமேல் வேறுநிட்டை இன்றாகலின், 'பலவோ' என்றார். ஆகாயம் தனது நுண்ணிய குணத்தில் திரிவு இன்றி இருந்தமையால் மற்றபொருள்களின் நிழல் தாக்காது இருந்ததுபோல் ஆன்மா தனது போதஞ் சீவியாது துட்டகுணத்தோடு இருந்தது எனின் சிவத்தோடு கலப்புக்கூடும், தூலமாகிய கருவிகளும் அதனைத் தாக்கமாட்டாது என்பது அறிக.

(சசு)

- போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும், போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகும் - ஈது, விழித்திமைப்பா நின்றால் வெளியசைந்தாற் காற்றும், பழக்கமதைச் சாட்சியைப்போற் பார்.

(இ-ள்.) போதம் பதைப்பு அறவே பூரணம் ஆம் பூரணமும் போதம் பதைத்த அளவே பொய் ஆகும் ஈது நின்றால் விழித்து இமைப்பு ஆம் எ-து, —ஆன்மபோதம் சீவியாது அடங்கின் அவ்வான்மா தோற்றமல் அருட் பூரணம் தானாயிருக்கும், அப்பூரணமும் அப்போதம் சீவித்தமாத்நிரத்தில் தான் தோற்றது மறையும் அவ்

வான்மாவா யிருக்கும், இங்ஙனம் இப்போதம் அடங்கியும் விரிந்தும் நின்றால் அப்பூரணம் ஓர்கால் தோற்றியும் ஓர்கால் மறைந்தும் விழித்தல்போலும் இமைத்தல் போலும் ஆம் ; (அஃது எங்ஙனம் எனின்)

வெளி அசைந்தால் காற்று ஆம் பழக்கமதைச் சாட்சியைப்போல் பார் எ-து,—வெளியில் அடங்கிய காற்றுத்தான் வேறொரு பொருளாய்த் தோற்றமல் வெளியே ஆம், அவ்வெளியில் நின்றும் அசைந்தால் அதனைவிடத் தான் ஒருபொருளாய்க் காற்றென்பதாம், இக்காற்றாகிய சாட்சியைப்போல் உனதுபோதம் அருளில் அடங்கியும் விரிந்தும் நின்ற பழக்கமதையும் பார்த்து அறிதி, எ-து.

போதம் அடங்கில் அருளாகியும், அது அசையில் ஆன்மாவாகியும், இங்ஙனம் வருதலின் அதனைச் சிறிதுந் தோன்றாது அடக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மும்மலங்களை நீக்குதற்கு உபாயமும், இம்மலங்களை நீக்கி அவ்வான்மா தற்போதமும் கெட்டு ஆநந்தாதீதப்பட்டால் அதற்குமேல் வேறுநிட்டை இன்றென்பதும், ஆன்மா கருவிகள் தாக்காது நின்றற்கு உபாயமும், அடங்கிய போதம் மீட்டும் விரியாது அடக்கவேண்டும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

(சௌ)

வேதாந்தம் போலிருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்த நாதாந்த போத நமூவினர்க்கு - நேதி [ம்

தனைக்கழன்று தற்போதஞ் சார்பழியுஞ் சந்தில்
உனக்கறிவா நந்தமுதிக் கும்.

(இ - ள்) நாதாந்த போதம் நமுவினர்க்கு வேதாந்தம்
போல் இருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்தம் எ-து,—நாத
தத்துவத்தின் முடிவாயிருந்த அருளையும் கடந்த மெய்ஞ்
ஞானிகட்கு வேதாந்தம்போல் துவிதநாட்டம் இன்றி
இருக்கும் வேதத்தின் முடிவாகிய இச் சித்தாந்த நூல்
ஆகலின்;

நேகிதனைக் கழன்று தற்போதம் சார்பு அழியும் சந்
தில் உனக்கு அறிவு ஆந்தம் உதிக்கும் எ-து,—நீக்குவ
தாய் உள்ள தத்துவ முப்பத்தாறையுந் கழன்று, அவந்
தின் முடிவில் நின்ற அருளையும் பரையையும் துவிதநாட்
டம் இன்றிக் கழன்று நிற்ப் பினி எனின், நின் தற்போதமும்
ஆணவ வாசனையாகிய சார்பும் ஒழியும், இவை ஒழிந்த
இடத்திற்கும் அதீதத்திற்கும் இடையாகிய சந்தியில் உன
க்கு ஞானாந்தம் தோன்றும், எ-து.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீங்குமளவும் ஆன்ம
போதஞ் சீவித்தறிவது அருள்தெரிசனமுதல் ஆந்தா
தீதப் படுமளவும் அப்போதஞ் சீவியாதடங்கி அவ்வறுப
வங்களைப் பெறவேண்டும் ஆகலின், 'வேதாந்தம்போ
லிருக்கும்' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆந்தம் தோன்றுமிடம் அறி
வித்தவாறு காண்க. (சஅ)

தத்துவா தீதத் திமிர்ப்படங்கித் தற்செலவும்
அத்தின் வரத்து மசையாத - சுத்தத்தை
ஒன்றென்ற னீசற் றுளதாவை யாதலினால்
அன்றென்ற தென்றே யறி.

(இ-ள்) தத்துவாதீதத் திமிர்ப்பு அடங்கித் தன்செல
வும் அதின்வரத்தும் அசையாத எ - து,—முப்பத்தாறு
தத்துவத்திற்கும் அதீதமாயிருந்த ஆணவமல வாசனை
எல்லாம் நீங்கியவிடத்து ஆன்மா சிவத்தைச் சென்று
கூடுதலும், சிவம் ஆன்மாவை வந்து பொருந்துதலும்
ஆகிய இருவகை அசைவும் இன்றி இரண்டற்று இருந்த;

சுத்தத்தை ஒன்று என்றால் நீ சற்று உளது ஆவை ஆத
லினால் அன்று என்றது என்றே அறி எ-து,—முத்திக்கண்
சிவம் ஒன்றுமே என்று கூறுதி எனின், அச்சிவம் ஒன்
றென்று அறிந்து கூறிய நீயும் சிறிது உண்டாவை ஆக
லின், அம்முத்திக்கண் அங்ஙனங் கூறுவதும் அன்றென்று
அறிதி, எ-து.

உடம்பின் குணம் அன்றி அதன்கண் ஏறியிருந்த திமி
ர்ப்புப்போல் உயிரின் குணம் அன்றி இதன்கண் ஏறியிருந்
தமையால், ஆணவத்தை 'திமிர்ப்பு' என்றார். திமிர்ப்பு
அடங்காவிடத்துக் கூடினது போன்றும் பிரிந்ததுபோன்
றும் அறுபவந் தோன்றலின் அங்ஙனங் கூறினார். (சக)

வெற்றவெறு மாநந்த மேலீடே கேவலத்தில்
நிற்பதுபோ லந்த நிலைகழன்றோர் - சிற்போத

அண்டங் கடந்த வழுதத்தி னோடுலவும்
வெண்டிங்க ஞங்கிரண மும்.

(இ-ள்.) வெற்ற வெறு ஆகந்த மேல் ஈடே கேவலத்
தில் நிற்பதுபோல் அந்த நிலை கழன்றோர் எ-து,—நியதி
யிட்ட இடமெல்லாம் கழன்றுசென்று தற்போதம் ஒழிந்
ததெல்லாம் ஆகந்தமயமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், வெ
ற்றவெறு ஆகந்த மேலீடாகிய இடமே கேவலாவத்தை
ப்பட்டு நிற்பதுபோலத் தோன்றும், இங்ஙனம் தோற்
றும் அவ்வாறந்த மேலீடாகிய நிலையும் நீங்கினோர்;

சிற்போத அண்டம் கடந்த அழுதத்தினோடு உலவும்
வெள் திங்கனும் கிரணமும் எ - து,—அருளும் பரையும்
ஆகிய ஞானாகாசத்தைக் கடந்துநின்ற ஆகந்தாயிர்த்ததோ
டு விளங்காநின்ற சிவசந்திரனோடும் தாம் அதனைவிட்டு
நீங்காத அந்த ஆகந்தாயிர்த கிரணமாகி நிற்பார், எ-று.

ஆகந்தம் மேலிட்டபோது பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆகந்த
மயமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், 'வெற்றவெறு மாநந்
தம்' என்றார். ஆகந்த மேலீடுவிட்டு உயாமல் தோற்று
வது கேவலாவத்தை அநுபவத்தை அறிந்து ஒன்றுந்தோ
ன்றாகிருந்ததென்று சொல்ல வருதல்போல் ஆகந்தானு
பவம் சொல்லவருதலால், 'கேவலத்தினிற்பது போல்'
என்றார். அநாதியில் ஆணவமலத்தால் மறைபட்டிருந்த
உயிர்க்கு அநுபவஞ் சொல்லக் கூடாததுபோல், சிவத்
தில் இரண்டறக் கலந்துநின்ற அநுபவஞ் சொல்லக்கூடா

து ஆகலின், ஆகந்தாறுபவத்திற்கு உவமை கேவலாவத்
தையைக் கூறினார். 'வெண்டிழங்களுங் கிரணமும்' என்று
உவமை கூறினமையால் சந்திரனைப்போலச் சிவம், அவ
னைவிட்டு நீங்காத அமுதம்போல் ஆகந்தம், அவனையும்
அமுதத்தையும் விட்டு நீங்காத கிரணம்போல் ஆன்மா
சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்துகின்ற நிலை எனக்கொள்க.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் முத்தியில் ஒன்றெ
ன்றும் இரண்டென்றுங் கூறக்கூடாதென்று அறிவித்த
வாறு காண்க. (100)

நினைப்பு மறப்பறுத்து நீயறலை நீக்கா
துனைக்கரைய நில்லங்ங் னங்ஙன்-எனக்கதற்றல்
விப்பிரட்ட மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்ட
செப்படித்தன் ஞானச் சிறை. [சுனா

(இ - ள்.) நினைப்பு மறப்பு அறுத்து நீ அறலை நீக்காது
உனைக்கரைய நில் அங்ஙன் அங்ஙன் எனக் கதற்றல்
எ-து,—முன்னர் நினைப்பு மறப்பு ஆகிய சகலகேவலங்
களை அறிவித்து நீக்கித் தன்னை அறிவித்து, பின்னர்த்
தனக்கு உயிர்க்குபிராய்சிற்ற திருவருளைத் தரிசிப்பித்து,
இத்திருவருளோடுபுகுடி அறிகின்ற போதம் தற்சுதந்தி
ரமாய் ஒன்றைப் பகுத்தறியாது ஆகலின், அருளை முன்
னிட்டுக்கொண்டு தற்போத ஒழிவைப் பெறுதற்கு உபா
யங்கூறி, அதனை நீக்காது அந்நினைப்பு மறப்பு ஆகிய
சகல கேவலங்களுன்வைத்து, உன் போதங்கரைய நீ அப்

படியில் அப்படியில் என்று மாணுக்கனுக்கு ஓர் நிட்டை
போலும் கூறுதல்;

விப்பிரட்டம் மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்ட சூரை
செப்படித்தல் ஞானச்சிறை எ-து,—மிகவும் பிரட்டமும்,
மந்திரத்தால் ஒருவனுக்கு விநோதங்காட்டலும், கடற்
கண் போட்ட சூரை ஓடும், செப்படிவித்தையும், ஞானத்
திற்குத் தடையாய் உள்ள மலபோதமும் ஆம், எ-து.

அந்த நிட்டைகூடுவோர் ஞானமும் அன்றி முதற்செய்
த கிரியை யாதிசூழும் அன்றி உபய பிரஷ்டராய்க் கருவி
களோடும் மயங்கலின், 'விப்பிரட்டம்' என்றும், ஒரு
வன் மந்திரத்தால் விநோதவித்தை தோற்றுவதுபோல்,
உள்ளே நானுவாகிய மாயாவிநோதங்கள் தோற்றலின்
'மந்திரட்டம்' என்றும். சூரை ஓடி ஓர் துறைக்கண் சே
ராத அலையோடு மறிதல்போல், அறிவு ஓர் நிலை நில
லாது நினைவோடுஞ் சூழல்வதனால், 'வேலையிலே போட்
டசூரை' என்றும், ஓர் பந்து முன்தோற்றிப் பின் அகில்
பற்பல பந்து தோற்றுதல்போல், ஓர் காட்சிபோல் முன்
தோற்றி அது முற்றும் நில்லாது பற்பல காட்சியாய்
விரிதலின் 'செப்படித்தல்' என்றும், இங்ஙனம் தோற்று
வன சகல கேவலபோதம் ஆகலின், 'ஞானச்சிறை'
என்றும் கூறினார். அங்ஙனம் கூறியது நிட்டை அன்று
ஆகலின், கதற்றல் என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் மாணக்கனுக்குச் சகல கேவலங்களை முன்னர் அறிவித்து நீங்கி, பின்னர்ப் போதம் ஒழித்தற்கு உபாயங் கூறுது அச்சகல கேவலங்களுள் அந்நிட்டை கூறுதல் ஆகாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க.)

சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெதி ருங் கழன்றால், சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலை-முத்தி, அநிர்வசன மின்ப வதீதமெனி லாங்கே, பினமிடுதல் கன்மம் பிளாய்.

(இ-ள்.) சத்தாதி தத்துவம் போய்த் தானும் எதிரும் கழன்றால் சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மை இலை எ-து,—சத்த முதலிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீங்கி அவற்றின் முடிவில்சின்ற தானும், திருவருள் தெரிசன முதல் ஆகந்தானுபவம் ஈராய் அவ்வருளால் தான் அறியாது அறியும் அநுபவங்களாகிய எதிரும் கழன்று, ஆகந்தாதீதப்பட்டால் இரண்டென்று கூறும் சித்தாந்தச் சிறப்பும் ஒன்றென்று கூறும் வேதாந்தச் சிறப்பும் அங்கு இல்லை;

முத்தி அநிர்வசனம் இன்ப அதீதம் எனில் ஆங்கே பினம் இடுதல் கன்மம் பிளாய் எ-து,—அங்கனம் அதீதப்பட்ட முத்தி சொல் இறந்த சுகாதிதீதம் என்றால், பிள்ளாய்! ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும் அம்முத்தியைப் பிண்ப்படக் கூறுதல் போதச்சேட்டை ஆம், எ-து.

சத்தாதி விடயங்களின்மேல் ஆன்மாவுக்கு அனிச்சை
யிறந்தபோது சோத்திராதி பஞ்சேந்திரியங்களும் விட
யங்களை அபகரியாது நீங்கும். இவை நீங்கவே முன்
அபகரித்தபோது வசன கமன தான விசர்க்காநந்தங்
களை விடயீகரிக்கும் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்
தும் நீங்கும். இவை நீங்கவே அப் பத்திந்திரியங்கட்
ளும் இடமாய்நின்ற பூதங்கள் நீங்கும். இவை நீங்கவே
விடயங்களைப்பற்றி நிச்சயித்து அபிமானித்துச் சிந்தி
த்து நிற்கும் அந்தக்காணவாசனை நீங்கும். இது நீங்கவே
விடயங்களைப் புசித்தற்கு ஓரொல்லையும், அவ்வெல்லையில்
உண்டாம் விடயப்பயனும், அவ்விடயத்தைப் புசிக்கும்
போது ஓர் காலங்களினும் அறியாததுபோலப் புதுமை
யும், மேலும் இவ்விடயம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்னுங்
கருத்தும் உண்டாக்குங் காலதத்துவமும் நீங்கும். இது
நீங்கவே விடயங்களைப் புசிக்கும்போது இவனுக்கு இவ்
வளவு புசிப்பென்னும் மட்டறிந்து வரைந்துநிற்கும் நியதி
நீங்கும். இது நீங்கவே ஆன்மா விடயங்களை இச்சித்
துப் பகுத்தறிந்து பற்றி அனுபவிக்க அவ்வான்மாவுக்கு
இச்சா ஞானக் கிரியைகளை எழுப்பும் இராகம் வித்தை
கலை என்னும் இம்மூன்றும் நீங்கும். இவை நீங்கவே
ஆன்மாவைப் பஞ்சேந்திரியங்களினும் கறங்குபோற்கொ
ண்டு சுழற்றும் புருடன் நீங்கும். இது நீங்கவே அவ்விட
யங்களைப் புசிக்குமிடத்து அவ்விடயம் என்றுந் தான்

என்றும் இரண்டற மயக்கிநிற்கும் மாயை நீங்கும். இங்ஙனம் வித்தியாதத்துவங்கள் நீங்கவே இவற்றைப் பிரோகம் பண்ணுஞ் சுத்ததத்துவங்கள் ஐந்தும் நீங்கும். இங்ஙனம் தத்துவம் முப்பத்தாறும் நீங்கினவிடத்து ஆன்மாவின் இச்சை பெத்தத்தில் விடயத்தின்மேல் சனித்ததுபோல் சிவத்தின்மேல் சனிக்கும். ஞானம், விடயாநந்தம் அசுத்தம் துக்கம் அனித்தியம் என்றும், சிவாநந்தம் சுத்தம் சுகம் நித்தியம் என்றும், பகுத்தறிந்துகொண்டு நிற்கும். கிரியை பழைய பழக்கத்தால் விடயங்கண்மேற் செல்லினும் அவற்றிற் செல்லாது மறுத்து நீங்கிச் சிவத்தையே நாடிநிற்கும் ஆன்மாவின் இச்சாஞானக்கிரியைகள். சிவன் ஆன்மாக்களை முத்தியிலே அடைவிக்கவேண்டும் என்றும் இச்சைப்படி நிற்பது ஆகலின், திருவருள்பதியும், இத்திருவருளை முன்னிட்டுக் கொண்டு அறியும் பனாதெரிசன முதலிய அநுபவங்களாகிய எதிரும், அவைகளை அறிந்த தாளும், கழன்று ஆந்தாநீதப்பட்டால், இரண்டென்றும் ஒன்றென்றும் கூறக்கூடாது ஆகலின், 'சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலு' என்றார். கண்மம் என்பது சேட்டைமேலேறிற்று. ஆன்மா சத்தாதிக்கைத் துரிசற விடுத்தபோது மற்றைத் தத்துவம் முப்பத்தொன்றும் இங்ஙனம் நீங்கலின் சத்தாதிக்கை முன்வைத்துக் கூறினார். முத்தியை அறிவிப்பது வேதாகம முடிவாகலின், 'சீர்மை' என்றும், அம்

முத்தியில் அதனை அறிந்து கூறும் போதம் இன்மை யால், 'அநிர்வசனம்' என்றுங் கூறினார்.

(உ-ம்.) சிவப்பிரகாசம், — 'மருவிய பொறியி லொன் றும் மாபூத மைந்தி லொன்றும், கருவிக ணுன்குநீங்காக் கலாதிக னைந்துங் கூடி, ஒருபுல னுகருமிந்த வொழுங் கொழித் துயிருமொன்றைத், தெரிதரா தவனொழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலிலாவே' என்றும்,

திருவள்ளுவர், — 'சுவையொளி யூறேசை நாற்றமென் றைந்தின், வகைதெரி வான்கட்டே யுலகு' என்றும், மற் றும் வருவனவற்றானுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் சித்தாந்தமுத்தியோ வேதாந்த முத்தியோ உண்மை என்று ஐயுறுகின்ற மாணுக்கனுக் குக் காண்பானும் காட்சியும் அற்ற விடத்து இரண்டுஞ் சரியென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ருஉ)

சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்பு
அந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசாரம் - இந்தவழி
எட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைகள்
தட்டும் பெருமுரசந் தான்.

(இ - ள்.) சிந்தை பயம் இலச்சை சீலம் அருவருப்பு
அந்தை விடும் சாந்தி குலம் ஆசாரம் இந்தவழி எட்டும்
எ-து, — எனக்கு இன்னதுவேண்டும் என்னுஞ் சிந்தனை யும், துட்டமிருகாதி தோன்றியக்கால் அச்சமும், இன் னார் இன்னது சொல்லப்போகிறார் என்னும் நாணமும்,

அசு

சாந்திராயண விரதமுதலிய சீலமும், ஈது அசுத்தமென்
ஹம் அருவருப்பும், அகந்தையால் செய்த பாவந்தீர்க்கும்
புண்ணியம் ஈதென்று செய்யுஞ் சாந்தியும், குலாசார
மும் சமயாசாரமும் ஆகிய இந்தமார்க்கம் எண்வகை
யும்;

சிவயோகிக்கு இல்லீ என மாமறைகள் பெருமுரசம்
தட்டும் எ-து,—சிவத்தோடு இரண்டறக்கூடி நின்ற சிவ
யோகிக்கு இல்லீயென்று மாமறைகளாகிய பெரிய பேரி
கை முழக்கும், எ-று.

‘மாமறைகள் தட்டும் பெருமுரசம்’ என்றது அவர்க்கி
ல்லீ என்று பலபடக்கூறுதல். இவை எட்டும் சிவத்திற்கு
இன்றாகலின் அதனை அடைந்த சிவயோகிக்கும் இன்றெ
ன்பது ஆயிற்று. (ருங்)

தத்துவத்தார் அல்லார் சலசந் திரனெப்பார்
தத்துவத்தாற் செய்யுந் தவாதவங்கள் - சுத்தக்
ககனமழை யாற்கழுவிக்க காற்றைக் கனலால்
தகனஞ் செயல்போற் றெளி.

(இ-ள்.) தத்துவத்தார் அல்லார் சலசந்திரன் ஒப்பார்
தத்துவத்தால் செய்யும் தவாதவங்கள் எ - து,—மெய்ப்
பொருளாகிய பரதத்துவத்தை அடையாதார் தற்போத
த்தால் செய்யும் தவாதவங்களினாலும், இவற்றின் பய
ன்களினாலும், உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் சலத்தில் பிரதிப
லிதமான சந்திரனைப்போலும் ஆவர்;

அப்பரத்தத்துவத்தை அடைந்தோர் அருள்வடிவாயிருந்து செய்யும் தவங்களும் அவங்களும் இவற்றான் வரும் பயன்களும் இவர்க்கு எங்ஙனம் ஆம் எனின்,

சுத்தக் ககன மழையால் கழுவிக்க காற்றைக் கனலால் தகனம் செயல் போல் தெளி எ-து,—நிருமலமாய் உள்ள ஆகாயத்தை மழையால் கழுவிக்க காற்றைக் கனலால் சுடுவதுபோலும் ஆம் என்று அறிதி, எ-று.

ககனத்தை மழையால் கழுவுதலும் காற்றைக் கனலால் சுடுதலும் இன்றாயின வாறுபோல் தற்போதம் போய்ப் பேய் பிடியுண்டவரைப்போலும் திருவருளே வடிவாயிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனியில் நிகழும் தவாதவங்கள் அவ்வருள் வினையாட்டே அன்றி அவர் அவற்றைச் செய்ததும் அவற்றின் பயன் அவரைச் சார்வதும் இன்றென்பது ஆயிற்று. தவாதவங்கள் தத்துவத்தார் அல்லார்க்கு வருவிக்கப்பட்டன. தத்துவம் என்றது ஈண்டுச் சிவத்தை. (ருச)

காலனுக்குப் பாவமென்றுங் காற்றும் கதிரவனும், சீலமிலா றொன்றுஞ் சிவயோகி - மேலொன்றைச், சுட்டுவதுந் தம்மைச் சுழற்றிவிடா தாட்டுமலக், கட்டின் பிராந்திவலுக் காண்.

(இ-ள்.) காலனுக்குப் பாவம் என்றும் காற்றும் கதிரவனும் சீலம் இலார் என்றும் சிவயோகி மேல் ஒன்றைச் சுட்டுவதும் எ-து,—உயிர்களைக் கோறலால் காலனுக்குப்

பாவம் உண்டென்றும், அசுத்த நிலத்தில் சலித்தலானும் அந்நிலத்து எறிதலானும் காற்றாய் கதிரவனும் ஆசாரம் இலர் என்றும் கூறுதல்போல், சிவபூசையாதி நன்மார்க்கங்களைச் செய்பிலர் என்றும், நீராடல் ஆதி ஆசாரம் இல்லென்றும், இவைமுதலிய குணதோஷங்களைச் சிவயோகிகள்மேற் சுட்டிக் கூறுவது;

தம்மைச் சுழற்றி விடாது ஆட்டும் மலக் கட்டின் பிராந்தி வலு எ-து,—தம்மைவிடாது பற்றிநின்று அவத்தைகள் தோறும் சுழற்றி ஆட்டப்பட்ட மலபத்தத்தினால் தோற்றும் பிராந்தியினது சாமர்த்தியமாம், எ-து.

சரியை கிரியா யோக ஞானங்களுள் ஞானம் ஒன்றுமே முத்திக்கு ஏதுவாகலின், இஞ்ஞானத்தால் முத்தியை அடைந்திருத்தலின் சரியாதிகளையும் உடம்பாதி அசுத்தங்களை எல்லாய் கடந்து சுத்தமாயுள்ள ஆநந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கியிருத்தலின், நீராடலாதி ஆசாரங்களுக்குச் செய்வது இன்றிச் சிவயோகி சும்மா இருப்பன். அங்ஙனம் இருப்பது சரியாதிகளைச் செய்வோர்க்கு மலமறைப்பால் தெரியாது தம்மைப்போல் பார்த்து அவனை இகழ்தலான், ‘மலக்கட்டின் பிராந்திவலுக்காண்’ என்றார். காலனுக்குப் பாவமும் காற்றிற்கும் கதிரவனுக்கும் அசுத்தமும் இன்றாயதுபோல் நன்மார்க்கஞ் செய்யாமையால் பாவமும் ஆசாரம் இன்மையால் அசுத்தமும் அவர்க்கு இன்றென்பதுங் காண்க. காண்-அசை. (௫௫)

நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துயிலென் ஞா
னிக்குப், பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகி
லென் - தோயார், பெருமை சிறுமையிலே பின்
னுமுனு மில்லை, வகாவற்று வேண்டிய செய்
வார்.

(இ - ள்.) நாய் ஏறி வீழ்ந்து என் னடாத்துதில் என்
ஞானிக்குப் பேய் ஆம் சகம் பழித்து என் பேணுகில் என்
தோயார்-எ-து,—நாய்மேல் இவரந்தோன் அதில் நின்றும்
வீழ்ந்ததனால் இகழ்ச்சி என்னை, வீழாதிருந்து அதனை
நடாத்தியதால் புகழ்ச்சி என்னை, அதுபோல் ஞானிகட்
குப் பேய்க் கூத்துப்போல் தோற்றும் இச்சகத்திலுள்
ளார் இகழ்ந்தால் அவர்க்கோர்சேதம் என்னை, புகழ்ந்
தால் ஓர் இலாபம் என்னை, அவர் ஒன்றோடுந் தோயார்;

பெருமை சிறுமை இலை பின்னும் முன்னும் இல்லை
வகாவு அற்று வேண்டிய செய்வார் எ-து,—அஃதன்றி
உயர்ச்சி வந்ததென்று பெருமையும் தாழ்ச்சி வந்ததென்
று சிறுமையும் அவர்க்கில்லை, பின்னாகிய சகலமும் முன்
னாகிய கேவலமும் இல்லை, ஆகலின், சுத்தமாகிய அருள்
வடிவாயிருந்து அளவின்றித் தாம் வேண்டியவாறே திரு
வினையாட்டு ஆடுவார், எ-று.

இகழ்ச்சியாய் உள்ள நாய் ஏறி வீழ்ந்தாலும் நடா
த்தினாலும் இகழ்ச்சிபுகழ்ச்சி இன்றாயது போல் ஞானி
கள் தமக்கு இகழ்ச்சியாயிருந்த உடம்பை இகழ்ந்தாலும்

புகழ்ந்தாலும் அவை அவர்க்கு இன்றென்பது ஆயிற்று. செம்பில் காளிதம்போன்று உயிரை அநாதியிற் பற்றியிருந்த சகசமலம் நீக்கற்பொருட்டு மாயையில் தனுவாநி கொடுத்தலின் சகலத்தைப் பின்னென்றும் ஆணவ சம்பந்தமான கேவலத்தை முன்னென்றும் கூறினார்.

“சிந்தை பயமில்சை” என்னுந் திருவெண்பாமுதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் சிவஞானிமகிமைமைய அறிவித்தவாறு காண்க. (ருசு)

சன்மார்க்க மேமுதலாத் தாதமார்க் கத்தளவும் தன்மார்க்க மான வெங்கள் சம்பந்தன் - தன்னைத் துறவி யரசு சுகியோகி போகி அறவன் மறவனென லாம்.

(இ-ள்.) சன்மார்க்கமே முதலாத் தாதமார்க்கத்து அளவும் தன்மார்க்கம் ஆன எங்கள் சம்பந்தன் தன்னை எ-து, — ஞானமுதல் சரியை ஈராய்ச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாதத்திற்கும் உரித்தாகிய சன்மார்க்கமுதல் தாதமார்க்கம் ஈராய்ச்சொல்லப்பட்ட இந்நான்கினையும் தமது அருள் பெரியால் எமக்குண்டாகச் செய்தருளிய எமது சுவாமிகளாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை;

துறவி அரசு சுகி யோகி போகி அறவன் மறவன் எனல். ஆம் எ - து, — எல்லாவற்றோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றோடு தாக்கற்று நின்றலின் துறவி என்றும், சகல புலனங்களையுந் தாமேயிருந்து நடத்திலின் அரசு என்றும்,

ஆகந்தமயனா யிருத்தலின் சுகி என்றும், சிவயோகத்தை அதுக்கிரகித்தலின் யோகி என்றும், ஆன்மபோதங்களை விழுங்கிக் கோடலின் போகி என்றும், சகல கருமங்களும் ஓர் வடிவாயிருத்தலின் அறவன் என்றும், அடைந்தோர் மும்மலங்களைக் கோறலான் மறவன் என்றும் சொல்லலாம், எ-து.

சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் தாதமார்க்கம் என நான்கு. இவற்றுள் சன்மார்க்கமாவது, நீயேநான் நானே நீ என்பது. சகமார்க்கமாவது, தோழனும், தோழனும் என்பது. சற்புத்திர மார்க்கமாவது, பிதாவும் புத்திரனும் என்பது. தாதமார்க்கமாவது, ஆண்டவனும் அடியானும் என்பது.

ஞானம் பெற்றோரைப் புகழ்ந்து கூறிய பின்னர் இத்திருவெண்பாவால் அந்த ஞானத்தை அருளிச் செய்தற்குத் தலைவராகிய பிள்ளையாரைப் புகழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. (௫௭)

தானல்லா தன்னதல்லர் தத்துவசா லத்தலைவர்
மேனிசதா நந்தம் விளையுமிடம்-யானைக்கைப்
போலே யிவ்ருடம்பிற் போகமெலாம் பூசையித
னாலே சகம்பிழைக்கு மெண்.

(இ-ள்.) தான் அல்லர் தன்னது அல்லர் தத்துவ சாலத்தலைவர் மேனி சதாநந்தம் விளையும் இடம் எ-து,—தனாகரண புவன போகங்களாய் உள்ள தத்துவங்கள் எல்

லாம் தமக்கு அயல் ஆகலின் அவை தாமும் அல்லாமல், அசுத்தம் துக்கம் அனித்தியமா யிருத்தலின் அவை தம தும் அல்லாமல், அத்தத்துவங்களோடு கூடியும் கூடாத சாலத்தோடும் அஹ்நிற்குத் தலைவராயிருந்த மெய்ஞ் ஞானிகள் திருமேனி சதாநந்தம் மேன்மேலும் உண்டா கும் ஓரிடம்; ஆகலின்,

ஆனெக்கை போலே இவர் உடம்பின் போகம் எலாம் பூசை இதனாலே சுகம் பிழைக்கும் எண் எ - து,— எடுத்த பொருளின் பரிசமறிவதுபோல் தோற்றி அத னுள் இருந்த காசிக்குக் கந்தவிடயமுமாக இருந்த யானை க்கைபோல் இருந்த ஞானிகளது திருமேனியால் அது பவிக்கும் போகமெல்லாம் இத்திருமேனி அநுபவிப்பது போல் இருந்து இத்திருமேனியுள் இருந்த பரிபூரண சிவ த்திற்கும் பூசை ஆம், இப்பூசையினாலே சுகத்திலுள் ளார் பிறவித் துன்பத்திற்குத் தப்பி வீட்டின்பத்தை எய் தவர் என்று அறிதி, எ-து.

முன் தனுகரணங்களை யாம் என்றும், புலனபோகங் களை எமது என்றுங் கருகிநின்ற தற்போதங்கெட்டு இப் போது அறிவு தாமாய் ஆனந்தம் தமதாயிருத்தலின், “தா னல்லர் தன்னதல்லர்” என்றார். தேகத்திருந்த போதத் தையும் கருவிகளையும் விழுங்கிக்கொண்டு அதனுள் சிவங் குடியாயிருத்தலின், “மேணிசதாநந்தம் வினையுமிடம்” என்றும், “போகமெல்லாம் பூசை” என்றுங் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பத்திசெய்வார்
வீடடைவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ருஅ)

பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொற்றுகிலும்
ஆசை மிகுந்த வரசியர்க்காம்-காசிற்ற
முண்டையர்க்கா காசிவன் முத்தனுக்குப்போக
குண்டையொப்பார்க்கேனிதுவாகும் [மல்லால்

(இ-ள்.) பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொன் துகி
லும் ஆசை மிகுந்த அரசியர்க்கு ஆம் எ-து,—சந்தனமாதி
பூசப்படுவனவும், மல்லிகையாதி முடிக்கப்படுவனவும்,
கொந்தளப் பொன்னோலை ஆதி பூணப் படுவனவும், பொ
ற்சரிகைச் சேலை ஆதி உடுக்கப்படுவனவும், ஆகிய இவை
முதலிய போகங்களெல்லாம் அநாயனாஸ் மிகவும் இச்
சிக்கப்பட்ட சுமங்கலியாகிய அரசியர்க்கே ஆகும்; அது
போலும்,

சீவன் முத்தனுக்குப் போகம் அல்லால் காசு இற்ற
முண்டையர்க்கு ஆகா குண்டை ஒப்பார்க்கு ஏன் இது
ஆகும் எ - து, — சிவனது இச்சைப்படியே அவனது
திருவடிசேர்ந்த சீவன் முத்தனுக்கே போகம் அன்றி,
மங்கல நீங்கிய அமங்கலிக்குப் போகங்களில் ஒன்றே
னும் ஆகா வாறுபோலும், சிவனடிசேராது தவம்பண்
ணுவோர்க்கும் அத்தவத்திற்கு உரிய விரதஞ் செய்து
முடிப்பதே அன்றிப் போகங்களில் ஒன்றேனும் அதுபவி
க்க லாகாது, அஃதன்றிக் குண்டையைப்போலும் சரி

யையாதி தொழில் செய்வோர்க்கும் இப்போகம் அது பவிப்பது ஏன் ஆகும், எ-து.

தம்முதலாகிய சிவத்தை இழந்து தவம் பண்ணுவோரை முண்டையர் என்று குறிப்பாற் கூறினார். குண்டைக்குத் தொழில்செய்வதே அன்றி அரையனோடும் கூட்டுறவு இன்மைபோல் சரியையாதிகளைச் செய்வோர்க்கு இத்தொழில் செய்வதே அன்றி சிவத்தோடும் கூட்டுறவு இன்மையால் இவரை, “குண்டையொப்பார்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் திருவடிபை அடைந்தோர்க்கே போகம் அதுபவிப்பதாம் அன்றி, மற்றையர் தமக்குச் சொன்ன நெறி நிற்பதே அன்றிப் போகம் அதுபவிக்கலாகாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (நுக)

ஆனைமதப் பட்டா லலங்கார மன்றிநாய்
தானுமதப் பட்டாற் சரியாமோ - ஞானி
தடைமீறி னாலுஞ் சதுராகுங் கன்மி
கடைமீற லாகாது காண்.

(இ-ள்.) ஆனை மதப்பட்டால் அலங்காரம் அன்றி நாய் தானும் மதப்பட்டால் சரி ஆமோ எ-து,—மதமேற முன்னும் சிறப்புள்ள யானை பின் மதமேறித் தன் தடை கடந்து சேறிலும் சிறப்பேயாம், அன்றிப் பேய் ஏறு முன்னும் இழிவுள்ள நாய்தானும் பின் பேய் ஏறினால் அது போலும் சிறப்பாமோ? அவைபோலும்,

ஞானி தடைமீறினாலும் சதூர் ஆகும் கன்மி கடை
மீறல் ஆகாது எ-து,—முன் நின்றநிலை கடவாதிருந்த
போதும் சிறப்புள்ள மெய்ஞ்ஞானி பின் ஆந்த மேலீட்
டால் அந்நிலை கடந்த சேறிலும் சிறப்பே ஆவன், கருமி
நிலைகடவா முன்னும் அம்மெய்ஞ்ஞானிகட்கு இழிவாவன்,
தற்போதத்தால் அந்நிலை கடந்தபோதும் இழிவாவான்.
ஆகலின் தன்னிலை கடக்கலாகாது, எ-து.

ஆன்மதமேறினால் மிகவுஞ் சிறப்பு; நாய் பேயேறி
னால் மிகவும் இழிவு; அவைபோல, ஞானி தடைமீறினால்
மிகவுஞ் சிறப்பு, கன்மி கடைமீறினால் மிகவும் இழிவென்
பதுங் காண்க. காண்-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானி கிரியை செய்யினும் செய்
யாவிடிலும் சிறப்பாவன் என்பதும், கன்மி கிரியை செய்
யாவிடின் மிகவும் இழிவாவன் என்பதும் அறிவித்தவாறு
காண்க. (கூ0)

அதிபக்கு வத்தாற் கறுக்கிரகஞ் செய்யும்[னப்
புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா-திதுவென்
பேறே யநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும்
வேறே யநந்த விதம்.

(இ-ள்.) அதிபக்குவத்தாற்கு அறுக்கிரகம் செய்யும்
புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதாது எ-து,—தீவிரதர
பக்குவம் உடையானுக்கு ஞானாறுக்கிரகம் பண்ணும் அதி

சயத்திற்கு வெவ்வேறு வகைப்பட்ட சாத்திரங்கள் எல்லாம் போதாது; அஃது எங்ஙனம் எனின்,

இது என்னுப் பேறே அநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும் வேறே அநந்தவிதம் எ-து,—இது என்று ஒன்றைச் சுட்டுதற்கு இடம் வைக்காதுகூறும் உபதேசப்பேறே அவனுக்கு அநந்தம் விதமாய்க் கூறும் சாத்திரங்கள் ஆகும், இங்ஙனம் வந்த பக்குவனும் அநந்தம் பெயர்களுள்ளும் வேறு, இவனை ஒழிந்த பக்குவர்களும் அநந்தவிதம் ஆவார்கள், எ-து.

தீவிரதர பக்குவனது அறிவு சிவத்தையே அன்றி மற்றொன்றையும் பகுத்து நாடாது ஆகலின், 'சாத்திரங்கள் போதாது' என்றார். மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம் என்னும் இம்மூன்று பக்குவரும் நானுபேதமாய் வருதலினும், இவர்க்கு உபதேசம் நானுபேதமாகக் கூறிப் பக்குவப் படுத்தவேண்டும் ஆகலினும், 'அநந்தவிதம்' என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் தீவிரதர பக்குவனுக்குக் கூறும் உபதேசமே போதுமென்பதும் மற்றைய மூவர்க்கும் அவர் கூறும் உபதேச மொழியும் அன்றி வேதாகமங்களால் உணர்த்தவேண்டும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சுக)

அறியாமை நீங்கி யறிவா யறிவே
அறியாம லாயிரண்டு மற்றுப்-பிறியாதார்

தன்னிழப்பின் ஞான சமாதிக்குச் சாதகராம் அந்நிலைக்கே சேவன்முத்த ராம்.

(இ - ள்.) அறியாமை நீங்கி அறிவாய் அறிவே அறியாமல் ஆய் இரண்டும் அற்றுப் பிறியாதார் எ-து,—சகலகேவலம் ஆகிய அறியாமை நீங்கித் தம்மை அருளாற்கண்டு அவ்வருள் அறிவாகி முன்மலமாகிய அறியாமையில் மறைந்திருந்தாற்போல் அவ்வறிவு தானே அறியாமையாகி அதனுள் மறைந்து இவ்வறிவென்பதும் தாமென்பதும் ஆகிய இரண்டும் அற்று இதனைப் பிறியா திருப்போர்;

தன் இழப்பில் ஞான சமாதிக்குச் சாதகர் ஆம் அந்நிலைக்கே சேவன்முத்தர் ஆம் எ-து,—அங்ஙனம் இருக்கவே தற்சுதந்தரபோதம் அறும், அஃது அறவே பணாதானாகிய ஞானசமாதிக்குச் சாதகர் ஆவர், இச்சாதகம் வந்த அக்கணமே சேவன் முத்தரும் ஆவர், எ-து.

இம்முறைவந்து பணாயோகத்தில் நின்றோர்க்குச் சுகப்பேறும் சுகாதீதமும் தாமே கிடைக்கும் ஆகலின், 'அந்நிலைக்கே சேவன் முத்தராம்' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பணாயோகத்தில் நிற்போரும் சேவன்முத்த ராவர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௬௨)

மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பாய்த் தனக்குப், பகமாயிலச்சைவிடாப் பண்பாய்ச் -

சகமாணக், கண்ணூரி போம்வேடக் கண்ணாடி காட்டுதவம், எண்ணாழி காலமிருந் தென்.

(இ - ள்.) மகவான் கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பு ஆய்த் தனக்குப் பகம் ஆய் இச்சைவிடாப் பண்பு ஆய் எ-து,— இத்திரனது கண்களைப் பார்த்தபெயர்க்கு மாட்சிமையாய் அவ்வித்திரனுக்கு அல்குலாய் அவனது உள்ளே நாணம் விடா முறைமையா யிருந்ததுபோல;

சகம் மாணக் கண்ணூரிபோல் வேடக் கண்ணாடி காட்டுதவம் எண் ணாழிகாலம் இருந்து எ-து,—தவவேடத்தைப் பார்க்கின்ற சகத்தோர்க்கு மாட்சிமையா யிருப்ப இவ் வேடத்திற்கு உரிய ஞானம் தமக்கு இன்றென்று தம் முள்ளே நாணமுற வேசிபோல் மினுக்கிய வேடமாகிய கண்ணாடி காட்டப்பட்ட தவத்தார் அளவிற்ற காலம் இருப்பினும் அவ் வேடத்தால் பயன் அவர்க்கு என்னை உளது, எ-து.

அவனுக்குக் கண்களைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரலால், 'இலச்சைவிடா' என்றார். அவனை இவர்க்கு உவமை கூறினமையால் இவர்க்கும் இவ்வேடத்தைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவரும் என்பது ஆயிற்று.

தவத்தோர்க்கு உரிய உள்ளொழுக்கமான ஞானசாரம் ஒன்றும் தோற்றாது வடிவமாத்திரையே தோற்றினமையால், 'வேடக்கண்ணாடி காட்டுதவம்' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவஞானம் இல்லார்க்குச் சி
வவேடத்தால் பயன் இன்று என்று அறிவித்தவாறு
காண்க. (௯௩)

வேதாகமப் பொதுவினாபதேசம்
மு த் து ம்.

உ - ம். அதிகாரம்.

ச த் தி நி ப ா த த்
துத்தமரொழிவு.

நால்வகைச் சத்திசிபாதத்து உத்தமர்களது பிரபஞ்
சப்பற் றொழிவை முறையே கூறினமையால் இவ்வதி
காரத்திற்குச் சத்திசிபாதத்து உத்தமர் ஒழிவு என்று
பெயர் ஆயிற்று.

இவர் இன்னுற்கு உரியவர் ஆகலின் வேதாகமப் பொ
துவினாபதேச வதிகாரத்தின்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்
பட்டது.

சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோக மாதி
வருமா நெனக்களித்த வள்ளல் - குருராயன்
ஞானத்திற் பக்குவர்க னால்வர்க் குபதேசம்
ஆனத் தையுரிசுழ்த்தி னான்.

(இ-ள்.) சரியாதி நான்கினுக்கும் சாலோகம் ஆதிவரும் ஆறு எனக்கு அளித்த வள்ளல் குருராயன் எ - து,— சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இந்நான்கு பாதத்திற்கும் சாலோகம் சாமீபம் சாருபம் சாயுச்சியம் என்னும் இந்நான்கு பதமும் வருமுறைமையை எனக்கு அருளிச்செய்த வள்ளல் குருராயனாகிய திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் ;

ஞானத்தில் பக்குவர்கள் நால்வர்க்கு உபதேசம் ஆனதையும் நிகழ்த்தினான் எ-து,—ஞானபாதத்திற்கு உரிய மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் இப்பக்குவம் உடையார் நால்வர்து இலக்கணமும் அவர்க்கு உபதேசித்த முறைமையையும் அருளிச்செய்தார், எ-று.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நியதிகளைவது சரியை; அவற்றை அறிந்து நீங்கிய தன்னை அருளால் அறிந்து அவற்றின் முடிவில் நிற்பது சாலோகபதம். ஆங்குத் தனக்கு அறிவித்த அவ் அருளைத் தெரிசித்துப் பின் அருள் என்றும் தான் என்றும் பிரித்துநோக்காது தற்போதத்தை அடக்குவது கிரியை ; அவ் அருளே வடிவாயிருப்பது சாமீபபதம். அங்கனம் இருந்து தற்போதஞ் சிறிதும் தோன்றாது ஒழிப்பது யோகம் ; ஆங்குப் பணா தானா யிருப்பது சாருபபதம். அப் பணா நீக்கத்தில் தோன்றும் ஞானாத் தத்தைப் பெறுவது ஞானம்; அந்த ஆனந்தத்தில் அதீதப் படுவது சாயுச்சியபதம். ஆகலின், “சரியாதி நான்கினுக்குஞ் சாலோகமாதி வருமாறு” இங்கனம் எனக்கொள்க.

கின்னரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்டவள
வுக்களவு, சொன்னதல வெங்கள் சுவாமியுரை-
மன்னடத்தில், ஆனந்த மூர்ச்சிதர்கை யாடக
யாழ் தன்னிலே, தானுநலம் போலமொழிந்
தான்.

(இ - ள்.) தொட்டவர் கேட்ட அளவுக்கு அளவு கின்
னரியைப்போல் சொன்னது அல எங்கள் சுவாமி உரை
எ-து,—வருடி வாசிப்பார் தாம் நினைத்துக் கேட்ட பாட்
டின் அளவுக்கு அளவு கூறும் கின்னரியைப்போன்று
யான் நினைத்து வினாவியமட்டிற்கு இம்மட்டு விடைகூறி
யது அன்று, எமது சுவாமிகளாகிய திருஞானசம்பந்தப்
பிள்ளையார் திருவாக்கு; (அஃது எங்ஙனம் எனின்),

மன் நடத்தில் ஆனந்த மூர்ச்சிதர் கை ஆடக யாழ்தன்னி
லே தானும் நலம்போல மொழிந்தான் எ-து,—பரமேச்
சுவரன் திருநடனத்தில் அந்நடன அதிகசயத்தைப்பார்த்து
ஆனந்த பரவசராய் நிற்போர் கைப்பிடித்த பொன்னி
னால் இயற்றப்பட்ட யாழ்தன்னிலே தான் வாசிக்கும்
நலம்போல் யான் கேளாதுகேட்க எனக்கு உபதேச
மொழிகளை அருளிச்செய்தார், எ-று.

அவர் ஆனந்தபரவசராய் நிற்கவும் தெய்வயாழ் வரு
டாது வாசித்தல்போல, பிள்ளையார் ஆனந்தாதீதராய் எ
ழுந்தருளி யிருக்கவும் அவரது தெய்வவாக்கு நினையாது
கூறிற்றென்பது அதிக. “கின்னரியைத் தொட்டவர்போ

ல கேட்ட அளவுக்களவு சொன்னதல்” என்றமையால், கடாவும் விடையுந் தாமே அருளிச்செய்தார் என்பது ஆயிற்று. தெய்வயாழிற்குமேல் வேறுயாழ் இன்மைபோல் இந்த ஆசாரியர்க்குமேல் வேறு ஆசாரியர் இல்லை என்பதும் காண்க. யாழ் உன்னி வாசியாதிருக்கவும் பிறர்க்கு அங்ஙனம் செய்ததுபோல் தோற்றலின், “தானுநலம்போல மொழிந்தான்” என்று திருவாக்குக்கு அதனை உவமை யாகக் கூறினார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசிரியர் ஞானபக்குவா நால்வர்க்கும் உபதேசிக்கு முறைமைபைத் தமக்கு அருளிச் செய்யும்போதும் ஆநந்தாதிதராய் எழுந்தருளியிருந்தே அருளிச்செய்தானென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சுத்தியா முத்தமர்க்குத், தம்மாய்வார்க் கோருளாயே சஞ்சீவம்-மென்மேலும், மாற்றஞ் சகுனப்புள் வாக்கு மதுவுண்ட, போற்றும்பி யின்பாட்டுப் போல்.

(இ-ள்.) உத்தமர்க்குச் சும்மாதே பார்த்து இருக்கச் சுத்தியும் தம் ஆய்வார்க்கு ஓர் உளாயே சஞ்சீவம் எ-து, - தீவிரதாபக்குவர்க்கு ஓர் மொழியும் கூறாது ஞானாசாரியர் மௌனாந்த றோக்கால் பார்த்திருக்கவே ஆன்மசுத்தியாம், தீவிரதாபக்குவ முடையராய்த் தற்போதம் ஒழிப்போர்க்கு அப்போதஞ் சிறிதேனும் பதையாது ஒழிதற்கு

ஏதுவாய்க்கூறும் ஓர்மொழியே சஞ்சீவம் போன்று சுத்தி ஆம்;

மென்மேலும் மாற்றம் சகுனப்புள் வாக்கு போல் மது உண்ட தும்பியின் பாட்டுபோல் எ-து,—மந்ததா பக்கு வர்க்கு விட்டு இசையாது இசைக்கும் சகுனப்புள் வாக்குப் போலச் சிற்சில சொற்களால் தெளிவிக்கச் சுத்தியாம். மந்த பக்குவர்க்கு மதுவை நிறைய உண்ட தும்பி இடையறாது பாடும் பாட்டுப்போல வேதாகம சாத்திரங்களாலும் நானு உபாய யுத்திகளாலும் இடையறாது அறிவிக்கச் சுத்தியாம், எ-று.

திருநோக்கக்குறிப்பால் அந்நிலை தெரிந்து கோடலின், “சும்மாதேபார்த்திருக்க” என்றும், சஞ்சீவத்தால் உடலம் சுத்தியாவதுபோல ஓர் உரையால் ஆன்மசுத்தி பெறுதலின், “சஞ்சீவம்” என்றும், சகுனப்புள்வாக்கால் தான் நினைத்தபொருள் கிடைத்தல்போல் சிற்சில சொற்களால் மெய்ப்பொருளைத் தெரிந்து கோடலின், “சகுனப்புள் வாக்குப்போல்” என்றும், மூர்ச்சித்துக் கிடந்த பெண் தும்பியை ஆண்தும்பி சூழ்ந்து கொண்டு இடையறாதுபாடி ஆடவே அதற்கு அம்மூர்ச்சை தெளிந்து இதனோடு பறந்து கூடல்போல, நானு உபாய யுத்திகளான் இடைவிடாது அறிவித்து அறிவினது ஆணவமூர்ச்சையை நீக்கித் தம்மோடு சேர்த்தலான், “தும்பியின் பாட்டுப்போல்” என்றுங் கூறினார். சுத்தியாவது சகல கேவலங்

களைநீங்கி அவற்றின் வாசனையோடு எழுந்த தற்போதமும் ஒழிதல். “மென்மேலு மாற்றஞ் சகுனப்புள்” என்றதனால், ஆக்தை என்பதாயிற்று. சகுனப்புள் வாக்குப்போல் என்றும் மதுவுண்ட தும்பியின் பாட்டுப்போல் என்றுங் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் உபதேசத்தால் நால்வகைப் பக்குவரும் தெளிந்துகொள்ளு முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (ந)

முலைமுதிர நாண முதிர்ந்தடங்கி மூடிக் [ன் கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல் - சலனைபய ஆனாலுந் தம்பனைசெய் தாநந்த மாக்குவது போனாலா மிந்தப் பொருள்.

(இ-ள்.) முலை முதிர நாணம் முதிர்ந்து அடங்கி மூடிக் கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல் எ-து, — ஓர்பேதைப் பெண் தனது முலை முதிரமுதிர நாணம் மேன்மேலும் முதிர்ந்து, பிறபுருடரோடு முன்போல் நகையாடலாதி செய்யாது அடங்கி, அம்முலையினை மறைத்துத் தனது சுயபுருடனுக்குக் கூட்டுறவின்கண் நக்கினத்தைக் காட்டு வதுபோலும், ஒருவன் அறிவு முதிரமுதிர முன் போல விடயங்களில் செல்வதற்கு நாணமுதிர்ந்து அவ்விடயங் களிற் செல்லும் போதத்தை உள்ளடக்கித் திருவருளின் மறைத்து ஆரந்தத்திற் கொப்பித்து நின்றல்; (அப்போதத்

தை ஆந்தத்திற் கொப்பிக்க எனின் அங்ஙனம் ஒப்பிக்கு
மாறே நில்லாமல்,)

சலனை பயன் ஆனாலும் தம்பனை செய்து ஆந்தம் ஆக்
குவதுபோனால் இந்தப்பொருள் ஆம் எ - து, —போதச்
சலனை ஆனாலும், விடயப்பயனை அதுபவிப்ப தானாலும்,
இவ்விடயப் பயனை நீக்கி அப்போதச் சலனையை அடக்கி
அப்போதத்தை ஆந்தமய மாக்குவதானாலும், இவ் வானந்
தப்பொருள் ஓர் இயல்பிற்றாய்த் தோற்றது, அங்ஙனம்
செய்வனபோம் ஆயின், இப்பொருள் ஓர் இயல்பிற்றாய்த்
தோற்றுவதாம், எ-து.

முலை முதிர்ந்த பெண் அம் முலையையும் அல்குலையும்
பிறப்புருடருக்குக் காட்டாது மறைத்துச் சுயப்புருடனுக்
குக் காட்டுதல்போல், அறிவு முதிர்ந்தோர் தற்போதத்
தை விடயங்களில் செல்லவொட்டாது மீட்டு உள்ளடக்கி
அதனைச் சிவானந்தத்திற் கொப்பிக்கவேண்டும் ஆகலின்,
அங்ஙனம் உவமை கூறினார். போதம் விடயங்களிற் செ
ன்று அமுந்தியும் ஆந்தத்திற்சென்று அமுந்தியும் இங்
ஙனம் மாறிரிற்கும் எனின், ஆந்தமும் மாறித்தோன்
றும் ஆகலின், “ஆந்தமாக்குவதுபோலாமிந்தப்பொ
ருள்” என்றார். ஆனாலு மென்பதனைச் சலனை என்பத
னோடும் ஆந்தமாக்குவ தென்பதனோடும் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் அறிவானந்தத்து அமுந்திய போ
தம் விரிந்து விடயானந்தத்திற் செல்லாது ஓரியல் பிற்றாய்

நின்றோர்க்கே அவ்வாறும் மாறாது கிடைக்கும் என்று
அறிவித்தொருவ காதல். (ச)

பஞ்ச மலமும் பசுவந்த மும்பதியும்
அஞ்ச தொழிலு மவத்தைகளும் - கிஞ்சறிவும்
கேட்டுச் சரியாதி செய்துகிலே சங்கெடாக்
காட்சிமெழு கிற்கனகங் காண்.

(இ-ள்.) பஞ்சமலமும் பசு அந்தமும் பதியும் அஞ்ச
தொழிலும் அவத்தைகளும் கிஞ்ச அறிவும்கேட்டு எ-து,—
ஆணவம், மாயை, காமியம், திரோதை, மாமாயை என்
று கூறப்பட்ட பஞ்சமலங்களினது இலக்கணமும், இம்
மலங்களால் மறைபட்டிருந்த அநேகமாயுள்ள பசுவினது
இலக்கணமும், இப்பசுபாசங்கட்கு முதன்மையாய் ஏக
மாயிருந்த பதியினது இலக்கணமும், அப்பதியால் செய்
யாகின்ற பஞ்சகிருத்திய இலக்கணமும், இப்பஞ்ச கிருத்
தியத்தால் நடக்கும் சாக்கிராதி அஞ்சவத்தையினது
இலக்கணமும், இவ்வஞ்சவத்தைகள் தோறும் சுழலும்
ஆன்மபோத இலக்கணமும் கேட்டறிந்தும் ;

சரியாதி செய்து கிலேசம் கெடாக் காட்சி மெழுகில்
கனகம் எ-து,—சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தும்
அப்பாசத்தை நீக்கிப் பதியை அடைந்து பிறவித் துன்
பத்தை நீக்கமாட்டாதார் அறிவு மாற்று அறி மெழுகில்
அடங்கிய கனகம் போலும் ஆம், எ-று.

உணாத்து ஒட்ட ஏறிய கனகம் உருக்கி எடாமையின் மெழுகில் மறைந்தாற்போலத் திரிபதார்த்தங்களினது உண்மையைக் கேட்டறிந்த அறிவு சுவாநுபவத்தால் வெளியாகாது மலத்துள் மறைந்தமையால் 'மெழுகிற் கனகங் காண்' என்றார். அவ்வறிவு பிறர்க்குக் காட்சியாய்த் தோற்றலான் அதனை, 'காட்சி' என்றார். காண்-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் பதி, பசு, பாசங்களினது உண்மையை வேதாகமங்களால் உணர்ந்தாலும் அப்பதியைச் சுவாநுபவத்தால் உணரர்க்குப் பயனில்லை என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௫)

வாதி வடத்தினமு மாமருத்து வன்பிணியும் சாதித்த வீரன்மேற் தம்பலமும் - தீததுபோல் ஞானத்தி லீன்பை நசிப்பித்து நானதுவாம் ஊனத்தை யாரொழிவிப் போர்.

(இ - ள்.) வாதி வடத்தினமும் மா மருத்துவன் பிணியும் சாதித்த வீரன்மேல் தம்பலமும் தீது அதுபோல் எ-து,—பஞ்சலோகங்களையும் பொன்னாக்கினேன் என்று கூறும் இரதவாதி மிடியனாயிருத்தலும், பிறர் பிணிகளை எல்லாம் போக்கினேன் என்று கூறும் மகாவயித்தியன் பிணியனாயிருத்தலும், பகைகளை எல்லாம் வென்று சாதித்தேன் என்று கூறும் மகாவீரன்மேல் பிறர்போட்ட தம்பலம் இருத்தலும் குற்றமாம், அதுபோல;

ஞானத்தில் இன்பை நசிப்பித்து நான் அது ஆம் ஊனத்தை யார் ஒழிவிப்போர் எ-து,— சுவாநுபவத்தால் ஞானநந்தத்தைப் பெறாது அதனை விடயச்சேற்றால் கெட்பித்து இவ்விடயச்சேற்றில் அழுந்தி நின்று அவ்வாநந்தத்தை அடைதற்கு ஏதுவாகக்கூறும் ஞானசாத்திரங்களைக் கேட்டறிந்த மாத்திரத்தில் நான் அவ்வாநந்த மயமானேன் என்று கூறும் குற்றத்தை யாவர் நீக்குகிறார், எ-து.

மிடி பிணி தம்பலம் அவரிடத்திருத்தலால் தாம்சொன்னவாறு செய்பவர் அலர் என்று அறிந்தாற்போல, விடயப்பற்று விடாமையால் இவர் இங்ஙனம் கூறுதலே அன்றி அதனை அடைந்திலர் என்பதறிக. மிட்யாதி அவர்க்குக் கூறினமையால் விடயம் இவர்க்கு வருவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் கூறுதல் மிகவுந் தோஷமாகலின், “ஊனத்தை யாரொழிவிப்போர்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவாநந்தத்தைப் பெறுதிருந்தும் பெற்றேமென்று அசத்தியங் கூறல் மிகவும் பாவமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

மயலற்றார் கேட்க மகிழ்ந்துரைத்த வார்த்தை அயலுக் குபதேச மாகும் - துயிலாத் [ம் தொறுவனைப்போ னின்றுகே சேழுக்கு நோயு அறுமுரைத்தோ நாழுரைப்பதை.

(இ - ள்.) மயல் அற்றார் கேட்க மகிழ்ந்து உரைத்த வார்த்தை அயலுக்கு உபதேசம் ஆகும் எ-து,—தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யான் எனது என்று கருதும் மயக்கம் அற்ற அதிபக்குவத்தார் கேட்க ஞானஞ்சாரியர் ஆந்த மகிழ்ச்சியால் அருளிச்செய்த உபதேசமொழிகள் அப்பக்கு வர்க்கு அன்றி அயலில் இருந்தோர்க்கும் உபதேச மா கும்; (ஆகலின் அம்மொழிகளை,)

துயிலாத் தொறுவனைப் போல் நின்று கேள் தூசு அழு க்கு நோயும் அறும் நாம் உரைப்பதை உரைத்தோம் எ-து,— சாக்கிரத்தில் நில்லாது சொப்பனத்துஞ் செல் லாது இடையான தன்மையாய்த் துயின்றும் துயிலாத இடையனைப் போன்று கேவல சகலங்களில் தாக்கற்று நின்றுகேட்டி, இங்ஙனங் கேட்டி எனின், தூசின்மேல் ஏறும் அழுக்குப்போன்று ஏறுவதாய ஆகாமிய துன்ப மும் ஒழியும், யாம் உனக்குச் சொல்லவேண்டிய புத்தி யைச் சொன்னோம், (இதனை நீ அறிதி), எ-து.

இடையன் கோற்கண் துயிலாதுதுயின்று மாட்டுமணி அரவத்தைக் கேளாதுகேட்கும் முறைமைபோல் இப் போது ஞானோபதேசம் கேட்கும்போதே சகல கேவ லங்கள் தாக்காது கேட்போன் அதுபவமுற்றும் பெற்று முன்னிலைச் சுட்டும் ஒழிந்து நிற்பன் ஆகலின், “தூசுமூக் குநோயுமறும்” என்றார். தூசுமூக்கு நோயுமறும் என்ற வும்மையால் சஞ்சித பிராரத்தமும் அறும் என்பதாயிற்று.

அஃது எங்கனம் எனில், கருவிகள் சடமாகலின் அவைகள் ஆன்மாவை அறிந்து கூடமாட்டா, ஆன்மா கேவலத்தில் மறைபட்டிக் கிடத்தலின் அவைகளைச்சென்று கூடமாட்டான். கருவிகளைப் பிரோகம்பண்ணி இக் கேவல மறைப்பை நீக்கிச் சகலத்தில் வைத்துப் பெத்தத்தில் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை அறிவிப்பது போலவும், கீழால் அவத்தைப்படுத்திக் கேவலத்தில் வைப்பதுபோலவும், முத்தியில் இக்கேவல சகலங்கள் தாக்காது வைத்துச் சுத்தாவத்தையிற் செலுத்திச் சுத்தத்தில் வைப்பதும் திருவருளே என்றும், இஃதன்றிக் கருவிகளைக் கூட்டு வித்தபோது ஆன்மாவிற்குச் சுதந்தர அறிவுதோன்றித் தான் அல்லாத தேகத்தைத் தானெனக் கருதிகின்ற யானே எல்லாவற்றையும் அறிவேன், எல்லாவற்றையுஞ் செய்து முடிப்பேன், எனக்கு எதிரொருவரும் இன்றென நிற்கும், இங்ஙனம் நிற்பதனால் இதாதிதங்களும் இவற்றான்வரும் இருவின்களும் தொடரும், இத்தொடர்ச்சியால் அளவிறந்த பிறவிகளில் நெடுங்காலம் சுழல்வது இங்ஙனம் என்று அந்தப் புல்லறியை விட்டுநீங்கி, கானலை நீரொன்று மயங்கிக்கண்டபோதும் நீரை நீரொன்று உள்ளபடி கண்டபோதும் தனக்குக் காட்டிநின்றது கதி ரொளி என்று கண்கண்டு நின்றாற்போல், ஆன்மா பொய்யை மெய்யென்று மயங்கிநின்று அறிந்தபோதும், மெய்யை மெய்யென்று தெளிந்துநின்று அறிந்த போதும்,

திரோடலித்தும் அதுக்கிரகித்தும் அறிவித்து நின்றதும் திருவருளே என்றும், உள்ளபடி அறியில் தானென்பதும், இந்தமுறையே அவன் அவள் அது என்னும் முன்னிலைக் கண்ணும் திருவருள் நடப்பிக்கின்றது என்று கண்டு அம் முன்னிலைகளால் தனக்கோர் இதாகிதங்கள் வந்தகாலை அம் முன்னிலைகளை நாடாது வினைக்கீடாய்த் திருவருள் நடப்பிக்கின்றதென்று அத் திருவருளைநாடி நின்றலான், பிறொன்பதும் போய், எங்குந் திருவருளாய்க் காண்ட லால் ஆகாமியம் அறும் என்பதும், ஞானாசாரியர் கிருபா நோக்கத்தால் சஞ்சிதம் அறும் என்பதும் உண்மை. முற் செனனம் புரிந்த வல்வினை உடலுடன் அகலும் என்றும் “வினைப்போகமே யொருதேகங்கண்டாய் வினைதானொழிந்தால், தினைப்போதளவு நில்லாதுகண்டாய்” என்றும் இங்ஙனம் ஈச்சவரவாக்கியம் ஞானிகள் வாக்கியங்கள் இருக்க, நீர் பிராரத்தவினையும் போம் என்றது என்னை எனின், ஈண்டுக் கூறியமுறையே நின்று யான் பிறர் என்பது ஒழிந்து திருவருளே கண்ணாகச்சென்று சிவதரிசனம் பண்ணி அதில் அதிதப்பட்டுநின்ற சிவயோகி பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் கடந்து பரமுத்தனைப்போல் இருப்பன். ஆகலினும், அவன் பிராரத்தம் வருவதுபோல் தோன்றி அழிவதே அன்றி அவனைவாதியாது ஆகலினும், அவனுக்குப் பிராரத்தம் இன்றென்பதறிக. இன்னும் அப்பர் மாணிக்கவாசகர் முதலாயினோர் சரித்திரங்களினாலும் காண்க.

யான்பிறர் என்பதனால் வினை ஏறும் என்பதற்கு உதாரணம். திரட்டு.— “தானலா தொன்றுதன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொண்டே, யானெலாஞ் செய்தே நென்னுஞானமஞ் ஞான மத்தால், ஈனமாம் வினையி ரண்டா மிருவினை யாலு டம்பாம், ஊனமா ருடம்பா லுமா மூழின லாகா துண்டோ”. சித்தியார்.— “யான்செய்தேன் பிறர் செய்தா றென்னதியா நென்னு மிக்கோனை ஞானவெரியால் வெதிப்பி நியிர்த்துத், தான்செய்வே நின்றிடவத் தத்துவன்ற னேனோ தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட் டோமும், நான்செய்தே நெனமவர்க்குத் தானங்கின்றி நன்னுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கன்மம், ஊன்செய்யா ஞானந்தா னுதிப்பினல்லா லொருவருக்கும் யானெனநிங் கொழிபாதன்றே”. சிவ ஞானதீபம்.— “யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா றெனங் கோணிகி” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. பிராரத்தம் இன்றென்பதற்கு உதாரணம். திருவருட்பயன்.— “மும்மைதரும்வினைகண்மூளாவாமூதறிவார்க்க, கம்மையு மிம்மையேயாம்” என்பதனானுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசங் கூறுமிட டத்து மாணுக்கன் சகலகேவலங்களில் தாக்கற்று நின்று கேட்பின் மூவகை வினைகளும் அறுமென்று அறிவித்த வாறு காண்க.

(எ)

அண்ட முதலா யநந்தம் பிறப்பின்விதம், கொண்டுநர ராய்வினைகள் கூடுறுத்துத் - தொ

ண்டின், சரியாதி செய்து தவச்சார்பி னிற்போ
ர்க், கரிதான பக்குவநா லாம்.

(இ-ள்.) அண்டம்முதல் ஆய் அநந்தம் பிறப்பின் விதம்
கொண்டு நரர் ஆய்த் தொண்டின் சரியாதி செய்து வினை
கள் கூறு ஒத்து எ-து, — அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம்
சராயுசம் என்னும் இந்நான்கினில் தோற்றும் எழுவகை
ப் பிறவியில் உண்டாகிய எண்பத்து நான்கு ஞானியா
யோனிபேதங்களினும் அநந்தம் உருக்கொண்டு மாறிமா
றிச் சுழன்று அவை தொலைத்தும் பின்பு நரவடிவு கொண்
டு இவ்வடிவு அநந்தங்கோடியில் சிவபுண்ணிய நேரிட்டு
அச்சிவபுண்ணியத்தால் சிவத்தொண்டு பூண்டு இச்சிவத்
தொண்டினால் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்து இச்
சரியை கிரியாயோகங்களால் இருவினை ஒப்பு மலபரிபாக
ம் பிறந்து;

தவச்சார்பில் நிற்போர்க்கு அரிது ஆன பக்குவம் நா
லாம் எ-து, — உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளை நீத்துத்
தவச்சார்பில் நிற்போர்க்குக் கிடைத்தற்கு அரிதாகிய மந்
தம் மந்ததரம் தீவிரம் தீவிரதரம் எனப் பக்குவம் நான்
கு உள, எ-து.

இத்திருவெண்பாவால் இருவினையொப்பு மலபரிபா
கம் உடையோர்க்குப் பக்குவம் நால்வகையா யிருக்கும்
என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

மேலைச் சுகம்வெறுத்து மேலொடுகி ழற்று
வெறும், சாலப்பொய் யாயுடலார் தானார் தன்-
மூலமார், என்றுதெரி விப்பானா யெய்துவோ
மென்றிரண்டாய், ஒன்றுபடத் தேட்டமுதிந்
தும்.

(இ-ள்.) மேலைச் சுகம் வெறுத்து மேலொடுகி ழீழ் அற்று
வெறும் சாலப் பொய் ஆய் உடல் ஆர் தான் ஆர் தன்
மூலம் ஆர் என்று எ-து,—மேலாகிய வனிதாதி சுகங்களை
வெறுத்து, இனிமேல் அடையும் பதமுத்திகளினும் பூலோ
க போகத்திலும் விருப்பற்று, அவைகளை எல்லாம் மிக
வும் வெறும் பொய்யாய்க் கண்டு, இவ்வுடல்தான் யாது?
இதனால் இருந்த நான் யாவன்? எனக்கு முதலாய் உள்ள
பதி யாது? என்று விசாரித்து ; (இவை எம்மால் அறியக்
கூடுவதில்லை ஆகலின்,)

தெரிவிப்பானா எய்துவோம் என்று இரண்டி ஆய் ஒன்
றுபடத்தேட்டம் உதிக்கும் எ-து,—இவற்றை அறிவிக்கும்
ஞானசாரியரை அடைவோம் என்று கருதித் தான் என்
தும் சிவம் என்றும் இரண்டாய்ப் பகுத்தறிவதாய்ப் பின்
னர் அச்சிவத்தோடு ஒன்றாக இங்ஙனம் பகுத்தறிவித்து
ஒன்றாக்கும் அந்த ஞானசாரியர் எங்குளர் என்று தேடுந்
தேட்டம் பிறக்கும், எ-து.

முன்போல் மெய்யாய்த் தோன்றாமையின், “வெறுஞ்
சாலப் பொய்யாய்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்கு ஞானசாரியதைத் தேமீந் தேட்டம் இங்ஙனம் பிறக்கும் என்று அறிவித்த வாறு காண்க. (க)

வேர்க்குங்கண் ணீர்ததும்புங் கம்பிக்கு மெய்ந்நடுங்கும், வார்த்தை நழுவு மனம்பதறும்-கார்க்கதமாய்க், காந்து முரோமாஞ் சலியாகுங் காதலித்தார்க், கேய்ந்தகுணங் காணிவையெட்டும்.

(இ-ள்.) வேர்க்கும் கண் நீர் ததும்பும் கம்பிக்கும் மெய் நடுங்கும்வார்த்தை நழுவும் மனம் பதறும் கார்க்கதம் ஆய் காந்தம் உரோமாஞ்சலி ஆகும் எ-து,— உடற் கண்வேர்வை அரும்பும், கண்களில் ஆரந்தநீர் பெருகும், உளம்நடுங்கும், உடல் நடுங்கும், வசனம் குழறும், ஆசாரியரை என்றைக்கு அடையோம் என்று மனம் விரைந்து நாடும், மேகம்போல் உள்ளே குமுறி உளமெல்லாம் வெதும்பும் உடல் மயிர்க்குச்செறியும்;

இவை எட்டும் காதலித்தார்க்கு ஏய்ந்த குணம் எ-து—ஆகிய இவை எண்வகையும் ஞானசாரியரை விரும்பித் தேமீவோர்க்கு இயைந்த குணங்களாம், எ-று. காண்-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியதைத் தேமீம்போது பிறக்குங் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

அனானோட்டஞ் சிந்தை பெருமூச்சு அநியாச்
சுரமுட்ட மெல்லாந் துறத்தல் - உனாதோற்றா
மான மவுனம் விகள மறவைசா
வானவிவை பத்துமவத் தை.

(இ-ள்.) அனானோட்டம் சிந்தை பெருமூச்சு அநியாச்
சுரமுட்டம் எல்லாம் துறத்தல் உனாதோற்றா மானம்
எ - து, —மனம் சுகமுகத்தைவிட்டு அகமுகமாய் நின்ற
வின் அருகிய நோக்கமும், எப்போது ஞானசாரியரை
அறிந்து அடைவோம் என்னும் சிந்தனையும், அவரை நினை
க்குந்தோறும் நெட்டுயிர்ப்பெறிதலும், இந்நினைவு மேலீ
ட்டால் பிறரால் அறியக்கூடாத சுரம் மேலெழுதலும்,
இதனால் ஊண் உறக்கமுதலிய எல்லாம் துறத்தலும், இந்
னைப் பிறருக்கு யாதென்று சொல்கோம் என்று சொல்
லாது அடக்கும் மானமும்;

மவுனம் விகளம் மறவை சாவு ஆன இவைபத்தும்
அவத்தை எ-து, —இம்மானத்தால் ஒருவரோடு ஒன்றுஞ்
சொல்லாதிருக்கும் மௌனமும், இங்ஙனங் கூறும் விசார
மேலீட்டால் பித்தமேறலும், இந்த அவத்தைகள் படுங்
காலத்தும் அந்த ஞானசாரியர் எதிர்ப்படாராயின் மூர்ச்
சித்தலும், இறத்தலும் ஆகிய இவை பத்தும் பக்குவர்க்
குத் தோற்றும் அவத்தைகளாம், எ-து.

மறவை சாவு என்னும் இரண்டவத்தையும் தீவிரதர
பக்குவர்க் கெனக் கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் எதிர்ப்படாத போது அவர்க்கு இங்ஙனம் அவத்தைகள் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

தேட்டந் திரண்ட திருமேனி யுட்புறம்பாய்க் காட்டு மளவே கரைபுரண்டு - கேட்ட அதிபக் குவத்தார்க் ககம்புறமென் றாறு விதிவைத்த தீக்கையா மெண்.

(இ - ள்.) உள் புறம்பு ஆய் தேட்டம் திரண்ட திருமேனி காட்டும் அளவே எ-து,—தமது உயிர் உள் இருந்தும் தெரியாது தாம் தேடும் தேட்டமாகிய பேராநந்தந்தானே திரண்ட ஞானசாரியர் தமது திருமேனியை அவர் கண்ணாரக்காணும்படி புறம்பாய்க் காட்டுமாத்திரத்திலே ;

கரைபுரண்டு கேட்ட அதிபக்குவத்தார்க்கு அகம் புறம் என்று ஆறு விதிவைத்த தீக்கை ஆம் எண் எ-து,—அன்பென்னும் ஆறு கரைபுரண்டெழுந்து உந்த அவ் வாசாரியரைப் பலதரம் வலம்வந்து அட்டாங்கமுதலிய வணக்கஞ்செய்து பின்னெழுந்து அஞ்சலி அத்தராய் நின்று ஆநந்தக்கண்ணீர் ஒழுக அநேகதோத்திரம் பண்ணி எமது சுவாமிகளே ! அடியேங்கட்கு இவ்வுடல் வந்தவாறு யாது ? இவற்றுள் இருந்த யாம் ஆர் ? எமக்கு முதலாயுள்ள மெய்ப்பொருள் யாது ? என்றுகேட்ட அதிபக்குவமுடையோர்க்கு வேதாகமங்களில் விதித்துவைத்தபடி அவர்

பண்ணுத்தீக்கை அகத்தீக்கை மூன்று புறத்தீக்கை மூன்று என்று ஆறுவகையா யிருக்கும் என்று அறிதி, எ-று.

தீக்கைகள் ஆறுவன—திருநோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை, தூல், யோகம் என்பன ; இவற்றுள் திருநோக்கம், பாவனை, யோகம் என்னும் இம்மூன்றும் அகத்தீக்கை; பரிசம், வாக்கு, தூல் என்னும் இம்மூன்றும் புறத்தீக்கை எனக்கொள்க. உள்ளென்பதை உயிருள்ளிருந்தும் எனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் தமக்கு எதினோ எழுத்தருளியபோது பக்குவர் வணங்கி வினாவு முறைமையும் இவர்க்கு அவர் பண்ணுத்தீக்கை இவை என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்தும் மலமாயை
சுருமத்தை யெல்லாம் கழற்றிச் - சரியாதி
வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப் போம்.

(இ-ள்.) பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்தும் மலம் மாயை சுருமத்தை எல்லாம் கழற்றி எ-து,—பறவை முட்டையைச் செட்டையால் பரிசித்தல்லோல் மாணுக்கனைக் காசரணங்களால் பரிசித்தும், ஆமை கணாக்கண் இருந்த முட்டையைத் தன் மனத்திற் பாலித்தல்போல் அவனைத் தமது அருளுருவாய்ப் பாலித்தும், மீன் தனது சினைமைய்ப் பார்த்தல்போல் அவனைத் தமது கிருபைப் பார்

வையாற் பார்த்தும், ஆணவமலம் மாயாமலம் கன்மமல
மாகிய இவையெல்லாம் நீங்கி;

சரியாதி வாதனை ஆம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப் போம் எ-து,—சரியைகிரி
யா யோகங்களைச் செய்யும் வாசனை ஆகிய தற்போத மய
க்கத்தை நீக்குதற்கு ஏதுவாகிய உபதேசமொழிகளைத்
திருவாக்கால் போதித்து நீக்கப் போம், எ-து.

யோகத்தைப் பாவனையுள் அடக்கி னாலே வாக்கில் அட
க்கி தீக்கை ஆறையும் ஈண்டு நான்காய்க் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் மாணக்கனுக்குத்
தீக்கையால் மும்மலங்களையும் தற்போதத்தையும் நீக்கு
முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (கூட)

காலமறை தேசமறை கன்மறைபோற் காண்
பாரும், பாலுணும்புள் ளிப்பிமின் பக்கிதீக்-கா
லும், இரும்பினிர் மின்னலிலே யேற்றபணம் பா
ர்ப்பார், தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்.

(இ-ள்.) காலமறை தேசமறை கல் மறைபோல் காண்
பாரும் எ-து,—முன் ஓர்காலத்து ஒர்பொருளை அறியாதி
ருந்து பின் ஓர்காலத்து அதனை அறிந்துகொள்ளும் கால
மறைபோலும், ஓர் தேசத்து அறியாதிருந்த பொருளை
ஓர் தேசத்து அறிந்துகொள்ளும் தேசமறைபோலும்,
முன்மணியென்று அறியாதிருந்தும் பின் அதின் நோட்
டம் அறிவாரோடும் பழகி மணி என்று அறிந்துகொள்

ளும் கல்மறைபோலும், ஆசாரியர் அதுக்கிரகித்த பொருளை அறிந்துகொள்ளுவாரும் உளர் ; அஃதன்றி;

டால் உனும் புள் இப்பி மீன் பக்கி தீக்காலும் இரும் பின் நீர் மின்னலிலே ஏற்ற பணம் பார்ப்பார் தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார்தாம் எ-து,—பாலுண்ணும் அன்னப் புள்போலும், சிப்பிபோலும், மீன் உண்ணுங் கொக்குப் போலும், உலையில் நெருப்பெழக் காய்ந்த இரும்பின் நீர் போலும், மின்னலொளியில் ஏற்கப்பட்ட பணநோட்டம் அறிவார்போலும், அவரருளிச்செய்த பொருளை அங்ஙனம் ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவரும் உளர், எ-து.

ஆசாரியர் அதுக்கிரகித்த பொருள் அக்காலத்துத் தோற்றுதிருந்து சின்னுட்குப்பின்னர் தம்முள்ளே தெரிந்துகோடலால் “காலமறை” என்றும், அவர் கொடுத்த நூலில் தெரியாதிருந்து அந்நூற்பொருளைக்கூறும் மற்றோர் நூலில்தெரிந்து கோடலால், “தேசமறை” என்றும் தாம் கற்றநூல் கற்றோரோடும் பழகித் தெரிந்து கோடலால், “கன்மறைபோல்” என்றுங் கூறினார். அன்னம் நீரைக்கிப் பால் உண்டாற்போல் சரியாதிகளை நீங்கி ஞானமொழியைக் கோடலான், “பாலுண்ணும்புள்” என்றும், சிப்பி சோதிமழைக்கு அங்காத்திருந்து துளிவிழுந்த மாத்திரத்தில் வாய்மூடிக் கொள்ளுதல் போல் எப்போது கூறுவார் என்று இதயம் மலர்க்துகேட்டு அங்ஙனங் கேட்டபொருளை உள்ளடக்கிப் பயன்படுத்திக் கோடலான்,

“இப்பி” என்றும், கொக்குத் துறைக்கண் அசைவறநின்று
மீன் வந்துழிக் கவருதல்போல் சித்திரப்பாவைபோல்
அசைவற இருந்து பயன்தருமொழி வருந் தோறும் ஏற்
றுக்கோடலான், “மீன்பக்கி” என்றும், இரும்பு தான் ஏற்
கும் நீர்மாதிரி எடுத்துக்கொண்டு அதனை மீளவிடா
திருத்தல்போலத் தமக்கு வேண்டிய உபதேசமொழிகளை
ஏற்றுக்கொண்டு மீளவிடாதிருத்தலான், “இரும்பினிர்”
என்றும், கட்கூர்மையால் வினாந்து மின்னல் ஒளியில்
பணம் பார்ப்பதுபோல் அறிவுக் கூர்மையால் அதிசீக்கிரத்
தில் கூறிய மொழிகளின் அருத்தமெல்லாம் அறிந்து
கோடலின், “மின்னலிலே யேற்ற பணம்பார்ப்பார்” என்
றும் கூறினார். காலமறையாதி மூன்றற்கும் இன்ன கால
த்து இன்னபொருள் உளதென்றும், இன்ன தேசத்தில்
இன்னபொருள் உளதென்றும், இன்னமலைக்கப்பால் இன்
னபொருள் உளதென்றும், தமக்கு ஆப்தனா யுள்ளவன்
கூற அம்மொழியை உண்மையாகக் காண்பார்போற் கா
ண்பாரும் உளதென்றும் ஆம்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்த பொரு
ள்களை மாணக்கர் இம் முறைமைகளாய் ஏற்றுக்கொள்
வார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோற் பா
ல்போல், அதிமோகி தீப்புகல்போ லன்பாம்-
விதவையர் போல், கன்னன் கடையிற் கொ

டைபோலக் காணலாம், தன்னையிழ வாதிழத்த
றான்.

(இ - ள்.) பதி இறக்கக் கேட்டு இறந்த பத்தினிபோல்
பால்போல் அதிமோகி தீப்புகல்போல் எ-து,—பதி இறந்
தான் என்று பிறர் கூறக் கேட்ட அக்கணத்தில் தானும்
இறந்த பதிவிரதை போலும், கடைகாலில் இருந்து கவிழ்
ந்த பால்போலும், தனது புருடன்மேல் அதிமோகியா
யிருந்துள்ளார் அவனிறந்தகாலத்து அவனோடும் அக்கினிப்
பிரவேச மாதல் போலும்;

அன்பு ஆம் விதவையர்போல் கன்னன் கடையில் கொ
டைபோலத் தன்னை இழவாது இழத்தல் காணல் ஆம்
எ-து,—புருடன் இறந்துபோய பின்னரும் முன்னர் அன்பு
விடாதிருந்த விதவையர்போலும், மறுமைகுறித்து ஈட்
டிய புண்ணியமெல்லாம் ஓர் அந்தணனுக்குக் கன்னன்
தன் தேகாந்தத்திற் கொடுத்த கொடைபோலும், ஆசா
ரியர் உபதேசித்த மொழிகளை உட்கொண்ட பக்குவர் தம்
மை ஒழியாதொழிக்கும் முறைமை காணப்படும், எ-து.

கேட்ட அக்கணத்து இறந்தாணப்போல் உபதேசமொ
ழியைக்கேட்ட அக்கணத்தில் போதமிறத்தலின், “பதி
யிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோல்” என்றும், பால் எல்
லாவ் கவிழ்த்தது ஆயினும் அதனாள் வாசனை இருத்தல்
போல் போதம் இறந்தது ஆயினும் அப்போத வாசனை
யிருத்தலின், “பால்போல்” என்றும், சிலநாழிகை சென்

றபின்னர்த் தீப்புக்ல்போல் சிலநாளில் போதம் இறத்த
லின், “அதிமோகி தீப்புக்ல்போல்” என்றும், புருட
னோடு இறவாதிருந்து தேகபோகங்களை வெறுத்து இரு
த்தல்போல் யான் எனது என்று எழும் போத எழுச்சி
யை அடக்கியிருத்தலின், “விதவையர்போல்” என்றும்,
ஒன்றையுங் குறியாது கொடுத்தல்போல் ஒன்றையுங் கரு
தாது எல்லாவற்றையும் விடுத்தலின், கன்னன் கடையிற்
கொடைபோல்” என்றுங் கூறினார். தான்-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்தபொரு
ளை உட்கொண்ட பக்குவர் தற்போதம் ஒழிக்கும் முறை
மையை இங்ஙனமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

மாற்றுப் பலவகையாம் பொன்னோட வைப்
பான்போல், தேற்றிச் சிவாகமத்தாற் செப்புகி
னும் - ஏற்ற, பரிபாகத் தாலே பழுப்பாம் பல
வும், ஒருபாக மன்றென்றுணர்.

(இ-ள்.) பலவகை ஆம் பொன்மாற்று ஓட வைப்பான்
போல் சிவாகமத்தால் தேற்றிச் செப்புகினும் எ-து,—
பலவகையாய்த் தோற்றும் மாற்றுப்பொன்களைப் பத்து
மாற்று ஆக்குதற்பொருட்டுப் புடம்போடும் ஒருவனைப்
போலும், பக்குவர் நால்வர்க்கும் ஓர் படித்தாற் சிவாக
மத்தால் தெளிவித்துக் கூறிலும்;

ஏற்ற பரிபாகத்தாலே பழுப்பு ஆம் பலவும் ஒருபாகம்
அன்று என்று உணர் எ-து,—மாற்று ஏற்றமாயிருந்த

பொன் பரிபாகத்தால் முன் பழுப்பாகும் அன்றிக் குறைந்தமாற்று உயர்ந்த மாற்றுக்களாகிய பலபொன்களும் ஒருபாகமாய்ப் பழுப்பாகுவதன்று, அதுபோல உயர்ந்த பக்குவனுக்கு முன்னர் ஞானம் ஏறும் அன்றி எல்லார்க்கும் ஓர் பிரகாரமாய் ஞானம் ஏறுதென்று அறிதி, எ-று.

தாழ்ந்த மாற்றுப் பொன்களைப் புடம் போடுந்தோறும் இடைகுறைந்து மாற்றுயர்தல்போல, தாழ்ந்த பக்குவர்க்குச் சிவாகமத்திற் கூறும் நானா உபாய யுத்திகளை உபதேசிக்குந்தோறும் பாசங் குறைந்து ஞானமேறும் என்பதுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசிக்கும் மொழி ஓர் பிரகாரம் ஆயினும், பக்குவ உயர்ச்சி தாழ்ச்சிப் படி ஞானம் ஏறுவதன்றி ஓர் படித்தாய் ஞானம் ஏறுதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

கல்லையுரு வாக்கும் கழற்றியிலே யில்வாழ்க்கைச், சில்லநீர் போலத் தெளிந்துவரும்-தொல்லுலகம், கான்றசோ ருருங் கதலித்தண் டைக்கனலில், ஊன்றல்போன் ஞானமுதிக்கும்.

(இ-ள்.) கல்லு உரு ஆக்கும் கழற்றியிலே இல்வாழ்க்கைச் சில்லம் நீர்போலத் தெளிந்துவரும் எ-து,—கல்லின் ஓர் பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல், அருள் வடிவாக்குதற் பொருட்டு மந்த பக்குவர்க்கு உபதேச

மொழிகளால் பாசத்தை நீக்குமிடத்துத் தேறு இட்ட நீர் தெளிந்து வருதல்போல், அவர்க்கு இவ்வாழ்க்கை இஃது ஓர் யாம் ஓர் என்று தெளிவு பிறந்துவரும்;

தொல் உலகம் கீன்ற சோறு ஆகும் கதலித்தண்டைக் கனலில் ஊன்றல்போல் ஞானம் உதிக்கும் எ - து,— பழையதாகவரும் இப் பிரபஞ்சம் கக்கின சோறுபோல் அருவருப்பாகத் தோற்றும், வாழைத்தண்டை அக்கினி யிற் சுடுதல்போல் அவர்க்கு ஞானந்தோன்றும், எ - து.

பறிந்த சேறும் தெளிந்தநீரும் கலந்து வருதல்போல் இவ்வாழ்க்கையில் பற்றும் பற்றின்மையும் கலந்து வரு தலின், “தெளிந்துவரும்” என்றார். வாழைத்தண்டைப் பன்னாள் பல காட்டத்தால் சுடல்போல் இவர்க்குப் பன் னாளில் பற்பல உபதேச மொழிகளால் ஞானம் ஏறும் என்பதறிக. (க௭)

இரும்பை வடிவாக்கு மியல்பினர்க்குப் பச் சை, மரஞ்சுடுமா போன்றானம் வாய்க்கு-மிரு ந்தவிடம், நீர்த்தா மரையிலேபோ னிங்கு மு லகமெலாம், பேய்த்தேர்போற் றோன்றும் பிரி ந்து.

(இ - ள்.) இரும்பை வடிவு ஆக்கும் இயல்பினர்க்குப் பச்சைமரம் சுடும் ஆறுபோல் ஞானம் வாய்க்கும் எ - து,— இரும்பினை ஓர் பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல் பாசத்தைநீக்கி அருள்வடி வாக்கப்பட்ட மந்ததா பக்கு

வர்க்குப் பச்சைமரத்தை அக்கினியால் சுடுமாறுபோல்
ஞானம் பலிக்கும்;

இருந்த இடம் தாமனாயிலே நீர்போல் நீங்கும் உலகம்
எலாம் பிரிந்து பேய்த்தேர்போல் தோன்றும் எ-து,—
தாம் இருந்த இவ்வாழ்க்கை தாமனாயிலையின் நீர்போல்
கூடியிருந்தும் அதிற் கூடாது நீங்குவர், பிரபஞ்சமெல்
லாம் அவர்க்கு அந்நியமாகக் கானற் சலம்போல் தோ
ன்றும், எ-து.

சிலகாட்டத்தால் பச்சைமரம் சுடல்போல் சில உப
தேச மொழிகளால் இவர்க்கு ஞானம் ஏதும் என்ப
தறிக. (கஅ)

மரப்பாவை போலுடம்பின் வாதனையை மா
ற்றிக், கரித்திக் கவர்வதுவாங் காமித்-திருத்த,
மனைபொதுவின் மண்டபமாம் வாணோர்கள் வா
ழ்வும், கனவெனவே தோன்றியிடங் காண்.

(இ - ள்.) மரப்பாவைபோல் உடம்பின் வாதனையை
மாற்றிக் கரித்திக் கவர்வது ஆம் எ-து,—மரத்தின் ஓர்
பாவைவடி வாக்குதல்போல், அருள்வடிவாக்குதற் பொ
ருட்டுத் தீவிரபக்குவர்க்கு உடம்பின் வாதனையாய பொ
றிகாண முதலியவற்றை நீக்கி, ஞானத்தை உணர்த்
தக் கரி தீ ஏற்றுக்கொள்ளல்போல் ஞானம் உண்டாம்;

காமித்து இருந்த மனை பொதுவின் மண்டபம் ஆம்
வாணோர்கள் வாழ்வும் கனவு எனவே தோன்றியிடம்

எ-து,—தான் இச்சித்திருந்த மனைவாழ்க்கை நானுபேரு
ந் கூடியிருக்கும் பொது மண்டபம் போலாகும், கேள்வி
யால் அறியப்பட்ட இந்திராதி தேவர்கள் செல்வமும்
சொப்பனம்போல் தோற்றும், எ-று.

உடம்பின் வாதனையை மாற்றி என்றமையான், இவர்க்
குப் போகவாதனை மாற்றவேண்டுவது இன்றென்பது
ஆயிற்று. “வானோர்கள் வாழ்வுக் கனவெனவே தோன்
றும்” என்றமையான், நரர்வாழ்வு சுழுத்திக்காட்சிபோல்
தோன்றும் என்பதாயிற்று. இருந்த என்பது இருத்த
என்று வலித்தல் விகாரமாய் வந்தது. காண்-அசை. ()

வெண்ணெயுறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்
கின்மேல், அண்ணின்மயிர் பஞ்சாகு மாசை
யிலை-கண்ணீர், ஒழுகும் பொழுதறியா துள்
ஞருகி விம்மி, அழுதுசிரிப் பார்புளக மாம்.

(இ-ள்.) வெள் நெய் உறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக்
கின்மேல் அணில்மயிர் பஞ்சு ஆகும் ஆசை இலை எ-து,—
வெண்ணெயினைப் பொருந்தாநின்ற ஓர் பாவை ஆக்குதல்
போல் அருள்வடிவாக்கும் தீவிரதர பக்குவர்க்கு விளக்
கின் கொழுந்திற் பிடித்த அணிலின் மயிர் போலும் பன்
னிய பஞ்சுபோலும் பாசநீக்கி ஞானம் உண்டாம், அவர்
க்கு ஒன்றிலும் ஆசை இன்று;

கண் நீர் ஒழுகும்பொழுது அறியாது உள் உருகி விம்மி
அழுது சிரிப்பார் புளகம் ஆம் எ-து,—ஆந்தக்கண்ணீர்

ஓடும்போதும் தாமதியாது உள்ளமெல்லாம் நெக்கு நெக்கு விம்மி விம்மி அழுது சிரிப்பார், அவர்க்கு உடம்பெல்லாம் உரோமாஞ்சலி ஆம் எ-று.

அருவது முன்பட்டபிறவித் துன்பங்களை நோக்கி, சிரிப்பது துன்பங்களை எல்லாம் ஒருகணத்தில் மாற்றிய ஆசாரியரது அநிசயத்தைநோக்கி எனக்கொள்க. பிரபஞ்சத்தின்மேல் இவ்வாழ்க்கைமேல் உடம்பின்மேல் ஆகிய மூன்றிடத்தும் அவர்க்கு ஆசை இன்மையால் பொதுப்பட “ஆசையிலை” என்றார்.

கல்லி என்னும் திருவெண்பாமுதல் இந்நான்கு திருவெண்பாவாலும் மந்தமுதலிய நான்கு பக்குவங்களையும் உடையோரை ஞானாசாரியர் பக்குவப்படுத்தி அவர்க்கு ஞானம் ஏற்று முறைமை இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ௦)

இங்ஙனம் கூறும் பக்குவர்க்கே அன்றி மற்றையர்க்கு ஞானம் போதித்தால் ஏறாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

புனிசேர் பழமானாற் போற்புறம்போ டுள்ளின், முளைதானும் வேறாய் முளைபோய்த் - தொளைமாண்ட, ஊசிக்குப் பாச மொழிந்ததுபோலொப்பாருக், காசைக்கே டாநந்த மாம்.

(இ - ள்.) புனிசேர் பழம் ஆனால்போல் புறம்போடு உள்ளின் முளைதானும் வேறு ஆய் முளைபோய் எ-து,—

முன்னர்ப் பிஞ்சாய் இருந்தபோது ஓடும் வித்தும் பிறி
படாது ஒன்றாய்ச்சேர்ந்த புளி அவ்வோடும் வித்தும் பிறி
படும் பழம் ஆனாற்போல், முன்னர் அறிவு முதிராமையின்
பிறிபடாதிருந்த மும்மலங்களும் இப்போது அவ்வறிவு
முதிர்ந்தமையால் மாயை கன்மம் ஆகிய புறம்போடு உயி
ருள் இருந்த முனையாகிய ஆணவமும் தமக்கு அந்நிய
மாய் நீங்கி இவற்றான் ஏறுவதாய் ஆகாமிய முனையும்
போய்;

தொன்மொண்ட ஊசிக்குப் பாசம் ஒழிந்ததுபோல்
ஒப்பாருக்கு ஆசைக்கேமி ஆனந்தம் ஆம் எ-து,—காதற்ற
ஊசிக்குச் சாடு ஒழிந்ததுபோல் தற்போதத்தோடு எல்
லாப் பாசங்களையும் இங்ஙனம் ஒழிந்தோர்க்கு அப்போ
தத்தால் தோற்றும் ஆசை நாசமே சிவானந்தப் பேறும்,
எ-று.

மாயையும் கன்மமும் புறம்பாய்க் காண்பட்டுதலின்
“புறம்பு” என்றும், அவை நீங்கியபோதும் தான் நீங்கா
து உயிருள் இருத்தலின், ஆணவத்தை “உள்ளின்முனை”
என்றும், ஆகாமியம் பிறவிக்கு ஏது ஆகலின் இதனையும்
“முனை” என்றுங் கூறினார்.

காது அறமுன் தொடர்ந்த பாசம் அஃது அற்றபோது
ஒழிந்தாற்போல், போதம் அறமுன் தொடர்ந்தபாசம்
அஃது அற்றபோது ஒழிதலின், “ஊசிக்குப்பாச மொழிந்
தாற்போ லொப்பாருக்கு” என்றார். தேகபோகங்களாகி

ய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த் தோற்று வித்து உயிர்க்கு ஆசை உண்டாக்குவது ஆணவம். அது எனது வாசனை போதம் ஒழியுமளவும் இருத்தலின், அதன் காரியமாகிய ஆசைகெடவே காரணமாகிய அவ்வாணவ வாசனையும் அவ்வாசனையால் எழும் போதமும் கெடும். ஆகலின், “ஆசைக்கேடாநந்தமாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவம் உடையோர்க்கே ஞானம் போதித்தால் பாசநீங்கி ஆநந்தப்பேறு உளதாம் அன்றி, மற்றையர்க்கு அங்ஙனம் உண்டாகாதென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (உக)

அருண னுதயம்போற் றும்வீழ்வா ராசை, பெருகுவபோற் கப்பல் பிழைத்துக் - கனாகா னும், ஆபோற் சிறையு மரும்பினியு நீங்கியிடு ம், ஆபோ லதிசயம்போ லாம்.

(இ-ள்.) அருணன் உதயம்போல் தாம் வீழ்வார் ஆசை - பெருகுவபோல் கப்பல் பிழைத்துக் கனாகானும் ஆறு போல் எ-து,— மழையிருளில் நெறிதெரியாது உழல் வோர்க்குச் சூரியன் உதயமானதுபோலும், தம்மால் விரு ம்பப்பட்ட மாதர்மேல் ஆசை உள்ளமும் மறைய மேன் மேல் வளர்தல் போலும், திசைதப்பியகப்பல் தப்பித் துறை சேரக் கானுமாறு போலும்;

சிறையும் அரும்பினியும் நீங்கியிடும் ஆறுபோல் அதி சயம்போல் ஆம் எ - து,—விடாச்சிறை இருந்தோர்க்கு

அச்சிறை நீங்கியவாறு போலும், மாற நோயாளர்க்கு அந்நோய் நீங்கியவாறுபோலும், ஓர் காலமும் காணாத அபிசயங் கண்டதுபோலும் திருவருள் ஞானம் பெற்றோர்க்குத் தோற்றும், எ-று.

முன்னர் ஆணவ இருளால் பொய் இது மெய் இது என்று ஒன்றுந் தோன்றா திருந்தோர்க்கு இப்போது அரு ளொளியால் எல்லாம் சிவமாய்த் தோற்றலின், “அருண னாதயம்போல்” என்றும், அவ்வருள் ஞானத்தால் தோ ன்றும் ஆரந்தத்தில் தாம் மேன்மேல் மறைதலின், “தாம்வீழ்வா ராசை பெருகுவபோல்” என்றும், இந்த ஞானாரந்தத்தை என்னைக்கு அடைவோம் என்று இருந்த தமக்கு இப்போது கிடைத்தலின், “கப்பல்ககாகாணுமா போல்” என்றும், முன் உடலாயிருந்த தாம் இப்போது அதற்கு உட்புறமாய் விளங்கும் சிவமாயிருத்தலின், “சி றைநீங்குமாபோல்” என்றும், முன் இருந்த பிறவித் துன்பம் இப்போது நீங்கலின், “பிணிகீங்குமாபோல்” என்றும், ஓர் காலங்களிலும் கண்டறியாத காட்சியாக லின், “அபிசயம்போல்” என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்குப் பாசநீங்கி ஞா னோதயமானபோது தோற்றும் அபிசயகுணம் இவை என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௨)

பாசநீங்கி ஞானந்தோன்றினால் அவர்க்கு இக்குணங் கள் தோற்றுவது என்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

உடல்பொறிக் ஞட்கரணத் தோடுகுணம் வாயு விடவிடவே நாதாந்த வீடும்-நடுநிலையாய்த் தன்னொழிவும் பேரின்ப சாகரமுஞ் சந்தழிவார் என்னபடார் கண்டறியா ரோ.

(இ-ள்.) உடல் பொறிகள் உட்கரணத்தோடு குணம் வாயு விடவிடவே நாதாந்த வீடும் எ-து, — உடலமும் பொறிகளும் அந்தக்கரணங்களும் அவற்றுடனே குணங்களும் பிராணவாயுவும் ஆகிய இவ்வைந்தையும் ஒன்றோன்றாய் அறிந்து நீங்க நீங்கவே வரும் நாத தத்துவத்தின் முடிவாகிய வீடுதலையையும்;

நடுநிலை ஆய்த் தன் ஒழிவும் பேர் இன்ப சாகரமும் சந்தழிவார் என்ன படார் கண்டு அறியார் எ-து, — அவ்விடுதலைக்கும் சுகாதீதத்திற்கும் நடுநிலையாய்த் தோன்றும் தன் தரிசனம், திருவருள் தரிசனம், பணாதரிசனம், பணாயோகம், பணாயோக நீக்கத்தையும், அவற்றின்மேல் தற்போத ஒழிவையும், அதன்மேல் ஆகந்தசாகரத்தையும், அதுபவமாகக் கண்டு அதன்மேல் சிவத்தோடு இரண்டற் றிருக்கின்றார் என்ன ஆச்சரியப்படார் முன்னோர் காலங்களிலும் அவற்றைக் கண்டறியாதார், எ-து.

உடலத்தை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே பஞ்சபூத காரியமாகிய புறக்கருவிகள் இருபத்தைந்தும், ஈடனைத் திரையங்களும் தசநாடிகளும் நீங்கும். ஞானேந்திரியங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே அவற்றான் அபகரிக்கப்

பட்ட சத்தாதிகள் ஐந்தும், அவ் வந்திரியங்கள் அவ் விடயங்களை அபகரித்தபோது தொழிற்படும் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், விடயீ கரிக்கப்பட்ட வசனுகிகள் ஐந்தும், இவ்விருவகை இந்திரியங்கட்கும் இடமாய் நின்ற பூதங்கள் ஐந்தும் நீங்கும். அந்தக்கரணங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே சூக்குமையாதி வாக்கு நான்கும் நீங்கும். முக்குணங்களை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே இதாதிதங்களாய் வரும் கன்மம் சீவனமின்றி நிற்கும். ஆதலின், அக்கன்மத்தைக் கூட்டாநின்ற காலமும் அதனை வரைந்துநிற்கின்ற நியதியும் நீங்கும். இவை நீங்கவே ஆன்மாவிற்குப் புசிப் பின்மையான் இச்சா ஞானக்கிரியை சீவியாது. ஆதலின், கிரியையை எழுப்பும் கலையும் அறிவை எழுப்பும் வித்தையும் ஆசையை எழுப்பும் இராகமும் ஆசைப்பட்ட பதார்த்தத்தில் மயங்கும் புருடனும் நீங்கும். இங்ஙனம் கலாதிகள் நீங்கவே காலத்தையும் நியதியையும் கலையையும் பிரோரித்த சத்திதத்துவமும், வித்தையைப் பிரோரித்த சுத்தவித்தையும், இராகத்தைப் பிரோரித்த ஈச்சரத்தத்துவமும், புருடனைப் பிரோரித்த சிவதத்துவமும், மூலப் பிரகிருதியைப் பிரோரித்த சாதாக்கிய தத்துவமும் நீங்கும். இங்ஙனம் சுத்த தத்துவங்கள் நீங்கவே பிராணவாயுமாத்திரம் இயங்கும். இப்பிராணவாயுவை உள்ளபடி அறிந்து நீங்கவே தசவாயுக்களும் அசபைநாதமும் நீங்கும். இம்முறையே தத்துவம் தொண்ணூற்றாறும் நீங்கும். ஆதலின், “விடவிடவே நாதாந்த வீழி” என்றார்.

“நடுநிலையாய்” என்றதனாலும், “பேரின்பசாகரமும்” என்றதனாலும் தம்மரிசனமுதலிய வருவிக்கப்பட்டன. கண்டத்தானத்தில் அந்தக்கரணங்களோடும் கூடி மத்திமை வாக்கை நன்றாய் அறிதலின், மத்திமைவாக்குக் காரணமாகிய சூக்குமை பைசந்தியும், மத்திமையால் காரியப்பட்டவைகளியும், அந்தக்கரணங்களை நீங்கவே நீங்கும். ஆகலின், அந்தக்கரணங்களை நீங்கவே சூக்குமையாதி வாக்குகள் நீங்கும் என்று சொல்லப்பட்டன. பிராணவாயு இயக்கத்தை அடக்கத்தொடங்கின் அடங்காது மேன்மேலியங்கும். ஆகலின் அவ்வியக்கம் தன்னால் அறியப்படுதலானும், தன்னை அஃது அறியாமையானும், அதனைச் சடம் என்றும், அதனை அறிந்த அறிவு தான் என்றும், தனக்கறிவித்தது திருவருளென்றும் அறிந்த தான் திருவருள் காட்டத்தில் நிற்கவே அது நீங்கும் எனக்கொள்க. “கண்டநியாடோ” என்றதனால், இப்போது கண்டென்பது வருவிக்கப்பட்டது. (உ-ம்.) “ஐம்புலநாலா மந்தக்கரண முக்குணமிருவளி யொருங்கிய வாளுோத்த நின் றனை” என்னும் திருவெழுசூற்றிருக்கையாற் காண்க. ஏ - ஈற்றசை.

இத்திருவெண்பாவால் முன் ஓர் காலங்களிலும் கண்டநியார் ஆகலின், இப்போது அக்குணங்கள் அவர்க்குத் தோற்றுமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

இங்ஙனம் ஞானத்தால் பாசத்தை நீக்கிப் பதியை அடைந்தோனா மீட்டும் அப்பாசம் மயக்காதோ என்னின், மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவுமறி வானு மறியா மலையும்
அறியிற் றடையே தவர்க்குப் - பிறிவரோ
ஆகாயஞ் சூறைகொளி லஞ்சி யடுக்களைக்குள்
போகாது போலாம் பொருள்.

(இ-ள்.) அறிவும் அறிவானும் அறியாமலையும் அறியின் அவர்க்குத் தடை ஏது பிறிவரோ எ - து,—உயிர்க் குயிராய் உள்ளும் புறம்பும் ஓ ரணுவளவேனும் விட்டு நீங்கா திருந்த அறிவிக்கும் அறிவாகிய பதியையும், தற் சுதந்தரமாய் ஒன்றிணையு மறியாது அப்பதி அறிவிக்க அறிவதாகிய பசுவையும், இங்ஙனம் அறியும் பசுவிற்குத் தன் னையும் தனக் கறிவிக்கும் பதியையும் அறியவொட்டாது மறைத்திருந்த அறியாமையாகிய பாசத்தையும், அப்பதியால் உள்ளபடி அறியின், அவர்க்கு முன்போலும் தடையாது? அஃதன்றி, அப்பதியை ஓர் கணமேனும் பிறிவரோ, (ஆனால் அப்பதியை அவர் பிறியாது நாடிக்கொண்டு நிற்பரோ எனின்) ;

ஆகாயம் சூறைகொளில் அஞ்சி அடுக்களைக்குள் போகாதுபோல் பொருள் ஆம் எ-து,—எல்லாப் பொருள்கட்கும் இடங் கொடுத்திருந்த ஆகாயம் தானே அப்பொருள்களைக் கொள்ளுகொள்ளும் எனின், அதற்கு அஞ்சி

அடுக்களை வீட்டில் புகுந்தொளிக்கக் கூடாது; அதுபோல், அவ் வாகாய முதலிய எப்பொருள்கட்கும் ஆதாரமாகியிருந்துள்ள மெய்ப்பொருள் தன்னை அறிந்தோர்க்கு இடம் வேறின்மையான் அவரை விழுங்கிக்கொள்வதாம், எ-று.

பாசத்தை அறியும்போது முப்பத்தாறு கருவிகளையும் இஃது ஈதென்று அறிந்துசென்று அவற்றின் முடிவில் நின்ற தன்னால் அவை அறியப்படலானும், தன்னை அவை அறியாமையானும், தனக்கு அன்னியமென்றும் சடமென்றும் அறியப்படும். தன்னை அறியும்போது அக்கருவிகளை எல்லாம் அறிந்து அவற்றை நீங்கிநின்ற அறிவு தான் என்றும், திருவருளால் அன்றித் தற் சுதந்தரமாய் அறிவதிலன் என்றும், தான் கருவிகளோடு கூடியபோது அவை மயமாயும் அவற்றை நீங்கித் திருவருளோடு கூடிய போது இதன் மயமாயும் இருத்தலின், தான் பாச அறிவும் அன்று, பதி அறிவும் அன்று என்று அறியப்படும். பதியை அறியும்போது பெத்தமுத்தி காலத்தினும் தன்னைவிட்டு நீங்காதிருப்பதென்றும், தனக்கு அறிவிப்பதென்றும் பாசத்தைப் பிரோகம் பண்ணுவதென்றும், ஞானந்த சொருபமென்றும் அறியப்படும். இங்ஙனம் நடுநின்று அறிந்த பசுபாசத்தை நீங்கிப் பரிபூரணமாகிய பதியை அடைந்த அப்பூரணமெல்லாம் தானாயிருத்தலின், “அறிவிற்றடையே தவர்க்கு” என்றும், பிறிதற்கு

ஏதுவாயபோதம் இறத்தலின், “பிறிவரோ” என்றும், இங்ஙனம் பிரியாதிருந்தோரை மெய்ப்பொருள் தன்மய மாய்க் கோடலின், “அடுக்கனைக்குட் போகாதுபோலாம் பொருள்” என்றுங் கூறினார். (உச)

பொய்போல மெய்யு மறியப் பெறாப்போக சையோகர்க் கொன்றோடுஞ் சார்பில்லை-துய்ய விழிக்கு ஞாதித்த விரிகதிர்போற் தம்மை அழித்ததுவே யாச்சரிய மாம்.

(இ-ள்.) பொய்போல மெய்யும் அறியப் பெறாப் போக சையோகர்க்கு ஒன்றோடும் சார்பு இல்லை எ-து,—முன்னர்ப் பொய்யாகிய உடலத்தோடுங் கூடியபோது அவ்வுடலமென்றும் தாமென்றும் பிரித்தறியாது அதன் மயமா யிருந்ததுபோல், இப்போது மெய்ப்பொருளையும் தம்மையும் பிரிக்கப்பெறாது இம் மெய்ப்பொருள் ஆகத் தத்தோடுங் கூடிக் கலந்திருந்தோர்க்கு ஒருபொருளோடும் சார்பில்லை, (அஃது எங்ஙனம் எனின்);

துய்ய விழிக்குள் உதித்த விரி கதிர்போல் தம்மை அழித்ததுவே ஆச்சரியம் ஆம் எ-து,—எல்லாவற்றையும் எதிரிட்டறியும் மாசற்ற விழிக்குள்ளே முன்போல் எதிரிட ஒட்டாது உதித்த சூரியனைப்போல், ஞாதுரு ஞான சூயம் என்னும் முப்பொருளையும் எதிரிட்டறிந்த ஆன்ம போதத்தை அங்ஙனம் எதிரிடவொட்டாது இதனுள் சிவ

ஞரியன் உதித்து அப்போதத்தை அழித்துத் தானாயிருந்
ததுவே மிகவும் அநிசயமாம், எ-று.

கதிர் புறம்பு உதித்தபோது கண்ட கட்டுள் உதித்த
போது காண்டற்கு இடமின்மைபோல் போதத்தால்
புறம்புபோல் தோற்றிய ஞானஞரியன் இப்போத ஒளி
யைத் தன் ஒளியால் மறைத்து உயிர்க்குள் உதித்தமை
யான் இதற்கும் எதிரிமிதற்கு இடம் இன்றென்ப தறிக.()

தன்னையிழப் பார்க்கென்ன சார்வூழி சங்கா
ரம், என்னிலொளித் தெங்கே யிருக்கலாம் -
முன்னே, புலிபார்க்கப் போனகதை போலிமை
யா நாட்டம், சலியாமுன் மூடுந் தனை.

(இ-ள்.) தன்னை இழப்பார்க்குச் சார்வு என்ன ஊழி சங்
காரம் என்னில் ஒளித்து எங்கே இருக்கல் ஆம் எ-து,—
தற்போதம் ஒழிப்பார்க்கு மற்றைச் சார்புகள் என்னை
உள்ளன? முப்பத்தாறு தத்துவம் என்பதும் அவற்றின்
முடிவில் நின்றதாம் என்பதும் தமக்கு அறிவித்த அருள்
என்பதும் இதனைக் கடந்த ஆகந்தம் என்பதும் இன்றி
ஆகந்தாதீதரா யிருத்தலின், அவர்க்கிதுவே சர்வசங்கார
காலமென்று மெய்ஞ்ஞானிகள் சொல்லுவார் எனின்,
அவர்க்கு எவ்விதத்து ஒளித்திருக்கலாகும்; ஆனால் சிவ
த்தை அருளால் அறிந்து அடையவேண்டும் என்பது
என்னை எனின்;

முன்னே புலி பார்க்கப் போன கதைபோல் தனை இமையா நாட்டம் சலியாமல் மூடும் எ-து,—முன்னே புலியினைப்பார்த்து அறியச்சென்று ஓர்புருடன் அஃதிருந்த முழைக்கு எதிர்ப்படும் தறுவாயில் அவன் தேகப் பதைப்பற அது பிடித்துக்கொண்டதென்று கூறும் கதைபோல், சிவத்தை அறியவேண்டும் என்று முப்பத்தாறு கருவிகளையும் கடந்துசென்று அருள் நேர்நிற்கும் தறுவாயில் இவன் றன்னை இமையா நாட்டமாகிய அச்சிவந்தானே இவனது போதப்பதைப்பு அறும்படி மூடிக்கொள்ளும், எ - து.

இமைத்தல் விழித்தல் இன்றிய இமையா நாட்டம் போல் மறப்பு நினைப்பு இன்றிய பேரறிவு ஆகலின், சிவத்தை “இமையாநாட்டம்” என்றார். புலிமுழைவாய் நின்றோரையது மூடிக்கொள்ளல்போல், அருள் நேர் நின்றோரைச் சிவம் மூடிக்கோடலான், அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

அறிவு மறிவானும் என்னுந் திருவெண்பா முதல் இம்மூன்று திருவெண்பாவானும் தற்போதம் இழந்த ஞானிகள் சிவமயமா யிருப்பாரோ அன்றி அவரை மீட்டும் பாசமயக்காது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

அறிந்ததுவாய் நின்ற வறியாமை கண்டு
 மறந்தறியார் வாழாது வாழ்ந்த - வெறும்பாழ்

வினைந்த சுகம் சொல்லில் வெளியைப் படியால் அளந்தறியு மாபோல வாம்.

(இ-ள்.) அறிந்து அது ஆய் நின்ற அறியாமை கண்டு மறந்து அறியார் வாழாது வாழ்ந்த எ-து, — முப்பத்தாறு கருவிகளையும் நீங்கி அவற்றின் முடிவில் நின்ற தம்மை அருளால் அறிந்து அவ்வருள் தரிசனம் பனாதரிசனம் ஆகத்தப்பேறு ஆகிய இவற்றையும் கடந்து சிவமயமாய் முன் நீங்கியின்ற கருவிகளை மீட்டுங் கண்டு அச்சிவத்தை மறத்தும் பின்னும் இக்கருவிகளை நீங்கி அச்சிவத்தை அறியாதார் இப்பிரபஞ்சம் சிறிதும் தோன்றாது அச்சிவத் தோடும் வாழ்வற வாழ்ந்த ;

வெறும் பாழ் வினைந்த சுகம் சொல்லில் வெளியைப் படியால் அளந்து அறியும் ஆறுபோல ஆம் எ-து, — ஓர் பொருளோடும் தொடர்வின்றிய வெற்றவெறுஞ் சூனிய த்தில் உண்டாகிய பேராநந்தத்தைச் சொல்கோம் எனின் ஆகாயத்தை நாழியால் அளந்து அளவிடுமாறு போலு மாம் எ-து.

“அறியாமைகண்டு மறத்தறியார்” என்றமையால் கருவிகளின் மீளாது சிவமாய் எக்காலமும் இருப்பார் என்பதாயிற்று. வெளியை அளக்கும்படிக்குள் அவ்வெளி நிறைந்திருத்தலின், அதனை அளக்கக்கூடாது. அதுபோல், கருதிக்கூறும் மனவாக்கெல்லாம் அவ்வாநந்தம் நிறைந்திருத்தலின், அதனைக் கூறக்கூடாதென்பது அறிக.

இத்திருவென்பாவால் அங்ஙனம் இருந்த ஞானிகள் பெற்ற இன்பத்தை இங்ஙனம் இருக்குமென்று அவரால் கூறக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஎ)

அறிவுக் கறிவென்னு மாகமங்கள் சுத்த அறிவென்னும் வேதத்தி னந்தம் - பிறியா நிலைக்குச் சரியாகு நீயென்ற னானென் றலைக்கு மரிபிரம னா.

(இ-ள்.) அறிவுக்கு அறிவு என்னும் ஆகமங்கள் வேதத் தின் அந்தம் சுத்த அறிவு என்னும் பிறியா நிலைக்குச் சரி ஆகும் எ-து,—சச்சிதானந்த சிவத்தை உயிராகிய அறிவுக்கு அறிவிக்கும் அறிவென்று கூறும் ஆகமார்த்தங்கள், வேதார்த்தங்கள் அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும் சுத்த அறிவு தானே என்று கூறும் தற்போதம்போய்ச் சிவத்தைப் பிரியாத நிலைக்கும் சேவத்துவம் போய்ப் பிரமத்தைப் பிரியாத நிலைக்கும் அவ்வாகம வேதங்கள் கூறிய வாங்கியஞ் சரியே ஆகும் ;

நீ என்றால் நான் என்று அரி பிரமணா அலைக்கும் எ-து, —அந்நிலை நிலலாது வாசகஞானமாக நீ அது என்றால் அது நான் என்று இங்ஙனம் விஷ்ணு பிரமாதிகளையும் அலைக்கும், எ-று.

நீ அது என்பது ஆகமம், அது நான் என்பது வேதம்.

இத்திருவென்பாவால் பாஞ்ஞானத்தால் சிவத்தைக் கூழப் பிரியாதிருந்தோர்க்கு வேதாகமங்கள் கூறும் ஞானம் இரண்டும் சரியென்பதும் அபர ஞானிகட்குச் சரி அன்றென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௮)

சத்திரிபாதத் துத்தமரொழிவு

மு த் த ம்.

க - ம். அதிகாரம்.

யோகக் கழற் றி.

சரியாதியில் நிற்போர்களுள் ஓரொருவர் முன்விட்ட குறையால் ஞானத்திற்குப் பக்குவராய் வருவார்கள். அவர்கட்குத் தற்போதத்தை ஒழித்து ஞானம் வருவித்தற்பொருட்டு அத் தற்போதத்தால் செய்யும் சரியாதி களைப் போதனைகளால் நீக்கவேண்டும். ஆகலின், அவ் வதிகாரத்தின் பின்னர் இவ்வதிகாரங்கள் வைக்கப்பட்டன. ஆயின் முறையே வைத்துக்கூறுது யோகக்கழற் றியை முதற்கண் வைத்தது என்னை எனின், யோகம் ஞானத்திற்கு அருகம் ஆகலினும், இவ் வியோகத்தினின்ற ஞானபக்குவன் அதிபக்குவன் ஆகலினும், முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகாரம் யோகத்தைக் கழலப் பண்ணினமையான் இதற்கு யோகக்கழறறி என்று பெயராயிற்று. இதன் பின்னர்க் கூறும் இரண்டதிகாரத்திற்கும் அதிகாரவகைவும் பெயரும் இம்முறையே கொள்க.

சரியை கிரியைகளைச் சற்றாக்கிச் சாகாக் கரும யோகத்தைக் கழற்ற - அரிதவர்க்குத் தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோ ணுன்றியபோ தங்கழலு மோ. [ன்றாத

(இ-ள்.) சரியை கிரியைகளைச் சற்று ஆக்கிச் சாகாக் கருமயோகத்தைக் கழற்ற அரிது எ-து,—சரியை கிரியை களைச் செய்வது அற்பமெனக் கருதி உடல் நாசமாகா வகை செய்யும் யோகிகளது கிரியாயோகத்தை யாவராலும் நீக்குதற்கு அரிது ;

அவர்க்குத் தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோன்றாத ணுன்றிய போதம் கழலுமோ எ-து,—அக் கிரியாயோகிகளுக்கு ஆறுதாரங்களினுள் ஓர் மூர்த்தியைத் தியானித்து அதனைவிட்டு மற்றோர் மூர்த்தியைத் தியானிக்கும்போது முன் தியானித்தது பொய்ப்பொருளாய்ப்போகத் தமக்கு அதுபவமாகக் காணுமிடத்தும் தெரியாது அதனை மெய்ப்பொருளாய்ப் பிடித்த போதம் எங் கனங் கழலும், எ-து.

இத்திருவெண்பாவால் போதம் யாதொன்றினைப் பற்றினும் விடாதென்பதும் அப்பற்றைப் பிறராலும் விடுவித்தல் அரிதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௧)

அட்டமா சித்திகளு மத்துவா மூர்த்திகளும்
கிட்டிலதற் கங்கங்கே கீழ்மேலாய் - விட்டு
வரும்போதும் துக்கமாய் வந்துவந்து மாய்ந்து
பெரும்பாவஞ் செய்யப் பெறும்.

(இ-ள்.) அட்டமாசித்திகளும் அத்துவா மூர்த்திகளும்
கிட்டில் எ-து,—அக்கிரியா யோகத்தால் அணிமாமுத
லிய அட்டமாசித்திகளும் தமக்குக் கைவல்லியமாகக்
கிடைப்பிலும் விநாயகன் முதலிய ஆறுத்துவாமூர்த்தி
களையும் சடாதாரங்களில் வழுவறத் தியானிக்கக் கிடை
ப்பிலும்;

அதற்கு அங்கு அங்கே கீழ்மேல் ஆய் விட்டு வரும்
போதும் துக்கம் ஆய் வந்துவந்து மாய்ந்து பெரும்பா
வம் செய்யப்பெறும் எ-து,—அச்சித்திகளால் எடுக்கும்
உருவுகளுள் ஒருருவிற்கு ஒருருவு தாழ்ந்தம் உயர்ந்தம்
தோற்ற அவ்வுருவுகளை ஆங்காங்கு விடுத்த வரும்போ
தும் துக்கமாயும் மூர்த்திகளை ஆறு தாரங்களிலும் வெவ்
வேறாய் ஆங்காங்குக் கீழுமேலுமாய்த் தியானித்து விடு
த்துவரும்போதும் துக்கமாய் அவ்வுரு வெடுக்கும்போ
தும் அதனை விடுக்கும்போதும் அம்மூர்த்திகளைத் தியா
னிக்கும்போதும் விடுக்கும்போதும் பிறந்து பிறந்து இற
ந்து இறந்து இவற்றால் மிகுந்த பாவங்கள் செய்யப்படும்,
எ-து.

சித்தியால் ஒருருவை மறைத்து ஒருருவைக் காட்ட
லும், தியானத்தால் ஓராதாரம் விடுத்து ஓராதாரஞ்சேற
லும், ஓர் பிறவியை நீங்கி ஓர் பிறவியை எய்தலும், ஓர
வத்தையை நீங்கி ஓரவத்தையை எய்தலும்போல் இருத்
தலின், “வந்துவந்து மாய்ந்து” என்றும், சித்தியால்
சாபாறுக்கிரகம் உளவாகலின், முனிவு பிறந்தபோது
பிறரைச் சபித்தலானும், தம்மைப்படைத் தழிக்கும் மூர்
த்தியைத் தாம்படைத்து அழித்தலானும், பாவம் வருத
லின், “பெரும்பாவஞ் செய்யப்பெறும்” என்றும், கூறி
னார். ‘வரும்போதும் துக்கம்’ என்பதனை ஆக்கினாசுக்கிர
மளவுஞ்சென்று மீண்டுவரும்போதும் எனவுங் கொள்க.
சுகமுகத்தில் செய்யும் தொழில்போன்று அகமுகத்துஞ்
செய்தலால் துக்கம் என்றார். அட்டமா சித்திகளாவன
அணிமா, இலகிமா, கரிமா, மகிமா, பிராத்தி, பிராகாமி
யம், ஈசத்துவம், வசித்துவம், ஆகிய இவை எண்வகை
யும் எனக்கொள்க. அதற்கென்னு நான்கனுருபை அதனா
லென்று மூன்றனுருபாகக் கொள்க. (உ.)

அறிவடங்கா வாயு வடங்கவகை வற்றுத்
தறியிருந்தாற் போலச் சமாதி - பெறுகில்
நடந்த குருட்மே னஞ்சருந்திப் பாழூர்க்
கிடந்தகுழிப் புக்கதினுங் கேடு,

(இ-ள்.) அறிவு அடங்கா வாயு அடங்க அசைவு அற்றுத்
தறி இருந்தால்போலச் சமாதி பெறுகில் எ-து, —தமது

அறிவான் அதன் இச்சைப்படிசென்று அடங்காத பிராணவாயுவைத் தமது இச்சைப்படி இளைத்தும் பூரித்தும் கும்பித்தும் உள்ளடங்கச்செய்து தாமும் அதனோடு அசைவற்றுக் கம்பம் இருந்ததுபோல் சமாதிபெறுவர் ஆயின் (இச்சமாதி) ;

நடந்த குருட்டுணமன் நஞ்சு அருந்தி பாழ் ஊர் கிடந்த குழிப்புக்க அதிலும் கேடு எ-து,—நடக்கப்பட்ட பிறவி அந்தகனாகிய ஒருமையன் விடத்தினைப் புசித்துக் குடிபோகிய ஊரின்கண் உள்ள பாழும்கிணற்றில் எடுப்பா ரற்று வீழ்த்துகிடந்த அதனினும் கேடாம், எ-து.

வாயு அடக்கல் முதலிய தொழில் செய்தலின், “நடந்த” என்றும், அதற்கு மேலாய ஞான மின்மையால், “குருடு” என்றும், அந்தஞானன் கூறும் சாத்திரம் அறியாமையான், “ஊமன்” என்றும், சடமாயுள்ள வாயுவுடன் கூடினமையால், “நஞ்சுருந்தி” என்றும், முன் செய்த தொழில் மறந்தமையாலும் ஆண்டுத் திருவருள் விளக்காமையானும், “பாழூர்க்கிடந்த குழிப்புக்கு” என்றும், இவ்வனம் உவமை கூறினார். இவற்றுள் ‘நடந்த குருட்டுமேன்’ என்பது அவர்க்கு உவமையும், ‘நஞ்சுருந்திப் பாழூர்க்கிடந்த குழிப்புக்கு’ என்பது அவர் சமாதிக்கு உவமையும் எனக்கொள்க. அவன் அறியாது வீழ்ந்தவன் இவர் அறிந்து வீழ்ந்தவர் ஆகலின், அதனினும் கேடென்றார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவாலும் கிரியாயோகஞ் செய்வது துன்டமென்றும், அங்கனம் துன்பப்பட்டுச் செய்யிலும் ஆன்மலாபம் இன்மென்றும், தனது கருத்தை எடுத்து அறிவித்து அவ்வியோகத்தை மறுத்தவாறு காண்க.

(௩)

கவிப்பயனு மாதனமுங் கண்சிமிட்டா நோக்கும், தவப்பகடி யாட்டங்காண் சார்வைத் - தவிர்க்கின், மறந்தறிய லாகா மலட்டறிவாய் வான்போல், நிறைந்து துளும்பாம னில்.

(இ-ள்.) கவிப்பயனும் ஆதனமும் கண்சிமிட்டா நோக்கும் தவப்பகடி ஆட்டம் சார்வைத் தவிர்க்கின் எ-து,—யோகநூலைக் கற்றுக்கொண்டு பிறர்க்கு அதன் அருத்தங் கூறுதலும், பதுமாதன முதலிய ஆதனங் கட்டலும், மனத்தை ஓர் தானத்தில் நிறுத்தி இமையா நாட்டமாய்ப் பார்த்திருத்தலும் இவை முதலிய நீ செய்யும் தொழில் கள் ஞானதபோதனர் முன்னர்த் தவப்பகடிக் கூத்துக் கட்டி ஆடுவதாம்; இனி இவ் வியோக வாதனையை நீங் குறி எனின் (நேரோ வீடடைதற்கு ஒருபாயமுண்டு; அஃது எங்கனம் எனின்.)

மறந்து அறியல் ஆகா மலட்டறிவு ஆய்வான்போல் நிறைந்து துளும்பாமல் நில் எ-து,—நீ யோக சமாதிகூடும்போது ஓர்கால் நினைந்தும் ஓர்கால் மறந்தும் முன்னர் அறிந்ததுபோல் அறியாது, இப்போது அந்நினைப்பு

மறப்பு முதலிய ஒன்றும் தோன்றாத அறிவாய் எங்கும்
பூரணமாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்று அசைவற்றிருந்த
ஆகாயம்போல் நியும் எங்கும் பூரணமாய் ஒன்றோடும்
தாக்கற்று அசைவற்று நின்றி, எ-று.

“கண்ணிமிட்டாரோக்கும்” என்றது, நாசிநுனி புருவ
மத்தியங்களில் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல். நல்ல கூத்
தாடுவான் முன்னர் அவன் வேடம் தானும் போட்டுக்கொ
ண்டு அக் கூத்திற்கு மாறாய் அகசியக்கூத்து ஆடுவானைப்
போல ஞானிகளைப்போலும் வேடமும் நடையும் காட்டி,
அவரது பூரண அறிவுக்கு மாறாகக் கிஞ்சிக்கிய” அறிவொ
யிருத்தலின், “தவப்பகடியாட்டம்” என்றார். மலட்ட
றிவு - ஒன்றுங் கலவாத அறிவு.

இத் திருவெண்பாவால் கேவலசகலங்கள் தாக்காது
அருள்வடிவாய் நின்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க.

இவ்வனம் இருவருக்கும் சமாதிகூடுதல் சரியெனின்
யோகியை ஞானிகள் இகழ்ந்து கூறுவது என்னை எனின்,
மேற்கூறுகின்றார்.

தத்துவமுட் டாக்காய்ச் சமாதியினைச் சார்
போதப், பித்தனென்பார் பேரிற்பிழையுண்
டோ - புத்திபோய்க், கம்பக் களிறுகட்டக் கல்
லினார் காணுமிவர், அம்பரத்தை வந்துபிடிப்
பார்.

(இ - ள்.) தத்துவம் முட்டாக்கு ஆய்ச் சமாதியினை சார்போதப் பித்தன் என்பார்பேரில் பிழை உண்டோ எ-து,—தத்துவங்களை எல்லாம் நியதிபண்ணி நீங்கித் தம்மை அருளால் அறியும் அறிவின்றி, அத் தத்துவங்களைத் தன்மேல் முட்டாக்காய் மூடிக்கொண்டு, சமாதிகூடும் கிரியா யோகியைச் சார்போதனாகிய பித்தன் என்று கூறும் ஞானிகள்மேல் குற்றம் யாது;

புத்திபோய்க் கம்பக் களிறுகட்டக் கல்லில் நார் காணும் அம்பரத்தை வந்து பிடிப்பார் இவர் எ-து,—பூகபுத்தி இன்றிக் கம்பத்தின்கண் அடங்கா மதகளிற்றைக் கட்டுதற்குக் கல்லின்கண் நாரூரிப்பாரும், தாம் இருத்தற்கு இடம் கொடுத்திருந்த ஆகாயத்தைச் சென்று பிடிப்பாரும் இவர், எ-து.

“தத்துவமுட்டாக்காய்ச் சமாதி” என்றது மனத்தால் வாயுவை வாங்கி உள் நிறுத்தி அதனுள் தாம் மறைந்திருத்தலின், இங்கனம் இருப்போர்க்கு அறிவிக்க அறியும் போதமே இன்மையால், எங்கனம் சிவத்தை அறிவார் என்பது குறித்தி, “கம்பக்களிறுகட்டக் கல்லினார்” என்றும், தம் உயிருள் பூரணமாயிருந்த சிவத்தை அறியாது மற்றோரிடத்து இருப்பதாய்க் கருதி அதனைப் பிடிக்கச் சேறலின், “அம்பரத்தை வந்துபிடிப்பார்” என்றுங் கூறினார். சார்போதம் சேர்ந்த கருவிமயமா யிருத்தல், மனமும் பிராணவாயும் இருந்த இடத்து எல்லாக் கருவிகளும்

இருக்கும் ஆகலின், “தத்துவம்” என்று பொதுப்படக் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் சமாதிகூடுதல் இருவருக்கும் ஒத்ததாயினும், யோகி இங்ஙனம் செய்தலால் ஞானிகளால் இகழ்ந்து கூறப்பட்டான் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (டு)

நெய்யி னிழல்போ னிழலிற் புருடனைப்போல்
பொய்யில் விகற்பம் புகுவதுவும் - துய்ய
ஒளியோசை யாவி யொடுங்குவதுந் தம்மைத்
தெளியாதார் செய்யுஞ் செயல்.

(இ - ள்) நெய்யில் நிழல்போல் நிழலில் புருடனைப் போல் பொய்யில் விகற்பம் புகுவதுவும் எ-து,—நெய்யின்கண் தோற்றும் நிழலைப்போலும், அந் நிழலைப்பார்த்து ஆகாயத்தைப் பார்க்கில் அந்நிழல்போல் தோற்றும் சாயாபுருடனைப்போலும், கருவிகளாகிய பொய்யிற்கூடிய தற்போத விகற்பத்தால் தாமும் தம்மால் தியானிக்கப்பட்ட மூர்த்திகளுமாய் ஆளுதாரங்களில் தோற்றுவதும்;

துய்ய ஒளி ஓசை ஆகி ஒடுங்குவதும் தம்மைத் தெளியாதார் செய்யும் செயல் எ-து,—நிருமலமாகிய விர்து தரிசனமும் நாத தரிசனமுமாய்த் தோற்றி, அங்ஙனம் தோற்றிய வாறே நில்லாது, மீட்டும் ஒடுங்குவதும் ஆகிய இச் செயல்கள் எல்லாம் தம்மை அருளால் தெளிந்து அறியாதார் செய்யும் செயல்களாம், எ-து.

நெய்போல் கருவிகள், அதில் தோற்றும் நிழலும், அந்
நிழல் போல் ஆகாயத்தில் தோற்றும் சாயா புருடனும்
போல் தாழும், தம்மால் தியானிக்கும் மூர்த்தியும் என்ப
தறிக. விந்துநாத தரிசனம் மாயையுள் தோற்றுவது
ஆகலின், அது பொருளன்று என்பதங் காண்க. (சு)

சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத்
தத்துவத்தை, நூக்கி உயாழிப பார்ப்போ னுழை
வதையும் - நீக்கியே, கண்ணாடி பார்த்த குரக்
கறிவாய்க் காண்பதையும், எண்ண ரவத்தை
யறி யில்.

(இ - ள்.) சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத்
தத்துவத்தை நூக்கி ஒழிப்பார்போல் னுழைவதையும்
எ-து,—சாக்கிரத்தில் அதீதத்தைப் பெறும் பொருட்முத்
தத்துவங்களைத் தள்ளி ஒழிப்பார் போன்று, அவற்றுள்
தாம் மறைந்திருப்பதையும்;

கண்ணாடி பார்த்த குரங்கு அறிவாய்க் காண்பதையும்
அவத்தை அறியில் நீக்கி எண்ணர் எ-து,—கண்ணாடி பா
ர்த்த குரங்கு அதனுள் தோற்றிய நிழலைத் தன் நிழல்
என்று எண்ணுது, மற்றோர் குரங்கென்று அதனை மெய்யா
கக் கருதும் அதன் அறிவுபோல, தற்போதத்தால் தியா
னித் தறியும் பொருளை அத் தியானத்தின்படி கருவிகளில்
தோற்றுவதென்று அறியாது, அதனை மெய்ப்பொருளா
ய்க் காண்பதையும் சுத்தாவத்தையின் இலக்கணம் அறி

வார் எனின், அவர் பொய்யென நீக்கி ஓர் பொருளாய் எண்ணுர், எ-று.

ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவி நிற்கின்றோம், தத்துவங் களை எல்லாம் கடந்தோம் என்று கருதிப் பிராண வாயுவி ல் மறைந்திருத்தலின், “நூக்கி பொழிப்பார்போ னுழை வதையும்” என்றார். சுத்தாவத்தையில் அருள் மயமாய் நிற்போர்க்கு எதிரிட்டவை எல்லாம் பொய்யாகலின், “அவத்தையறியிலெண்ணார்” என்றார். ஏ-அசை.

இங் விரண்டு திருவெண்பாவானும் சகல கேவலங்களை நீக்கித் தம்மை அருளால் அறித்து சுத்தாவத்தையில் நிற்போர் யோகி கருதியபொருளை எண்ணொன்று அறிவித்த வாறு காண்க. (எ)

உபதேசப் பித்தோ வுபமானப் பித்தோ விபரித மோபழக்கோ வேறோ - தபசிரீ கண்முடா விண்முடத் தேடுங் கவுசனைபோல் எண்முடா யோகமிது வென்.

(இ-ள்.) உபதேசப் பித்தோ உபமானப் பித்தோ விபரிதமோ பழக்கோ வேறோ தபசிரீ எ-து, — உனக்குக் குரு சொன்ன உபதேசப் பித்தமோ? சாத்திரங் கூறிய உபமானப் பித்தமோ? உனது விபரித புத்திதானோ? முற் சனனங்களில் தொன்று தொட்டு நீ செய்துவந்த பழக்கங் தானோ? அஃதன்றிப் பிறர்செய்வது கண்டு பாவனையா கச் செய்தல் முதலிய மற்றியாதோ? தவவேடம்பூண்டு

தவத்தைப் பண்ணுகின்ற நீ (அத்தவத்திற்கு உரிய ஞான யோகம் புரியாது);

விண் மூடத் தேடும் கண்மூடா கவுசனைபோல் எண் மூடா யோகம் இது என் எ-து,—விண்ணை மூடவேண்டி னோன் அதனை நாமும் கண்ணை மூடாதுவைத்து, அவ் விண்ணை மூடுதற்குக் கவுசனை தேடுதல்போன்று எண்ணுகின்ற மூடனே! பஞ்ச பூதாதி கருவிகளை ஒழிக்கத் தொடங்கிய நீ அவற்றை நாமும் தற்போதத்தைக் கண்ணுக்கு இமைபோல் உனது உயினைவிட்டி நீங்காதிருந்த அருளில் மறைந்து அடக்காது, இத் தற்போதத்தால் அப் பஞ்சபூதாதி கருவிகளை ஒழிப்பல் என்று கருதிப் பிராணவாயுவை உள்மறித்து, இதனோடும் போராடி நீ செய்யும் யோகம் இதென்னென்கொல், எ-று.

அருளில் மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அவ் வருளே தோன்றும்; கருவியில் மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அக் கருவியே தோன்றும்; ஆகலின், அவ் வியோகத்திற்கும் இவ் வியோகத்திற்கும் பேதம் இவ்வறுபவத்தானாய் காண்க. ஓகாரம் அடுக்கிவந்து இது என் என முடிந்தது. ()

வாலே முகமாய் வரவானே யேறினான், போலேயுன் போதமோ போய்த்தீண்டும் - சாலப், பெருஞ் சிரிப்பாந் தன்னைப் பிடித்தாட்டும் பேயைத், தெரிஞ்சிருக்கத் தேடுஞ் செயல்.

(இ-து.) வாலே முகமாய் வர ஆணை ஏறினான்போலே உன் போதமோ போய்த் தீண்டும், எ-து, —தான் கருதிய ஊருக்குச் செல்லத் தலைப்புறத்தைப் பின்னிட்டு வாற்புற முகமாய் ஆணை யேறினாண்ப் போலும், நீ கருதிய சிவத்தை அடைதற்கு அருட்பாப் பின்னிட்டு உன் போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றால், உன்போதமோ அச் சிவத்தைப் போய்த் தீண்டுவது? (ஆயின் அவ்வருளைத் தான் அடைய வேண்டாவோ? எனின்);

தன்னைப் பிடித்து ஆட்டும் பேயைத் தெரிஞ்சி இருக்கத் தேடும் செயல் சால பெருஞ் சிரிப்பு ஆம் எ-து, —தன்னை விடாது பற்றிவின்று அதனது இச்சைப்படி ஆட்டும் பேயை எதிரிட்டு அறிந்திருக்க, அஃது எங்குளதென்று தேடும் ஒருவனது அறியாமைபோல, பெத்த முத்திகளினும் உனது உயிரைவிட்டு நீக்காதிருந்து ஊட்டி உறக்கி உபகரித்து வீட்டைக் கொடுக்கும் திருவருளை வேறுபிரித்து, இஃது எங்குளதென்று தேடுவது இத் திருவருள்ஞானம் பெற்றோர்க்கு மிகவும் நகையாம், எ-து.

வாற்புறமுகமாய் ஏறினாணை அவன் கருதிய ஊருக்கு மாறாகிய ஊரைச்சார்விக்கும், தலைப்புறமுகமாய் ஏறினாணை அவன் கருதிய ஊருக்கு நேரே சார்விக்கும். அது போல், அருளைப்பின்னிட்டுப் போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றாணைக் கருவிகளைச் சார்விக்கும், அத் திருவருளை

முன்னிட்டுப் போதத்தைப் பின்னிட்டுச் சென்றனைச்
சிவத்தைச் சார்விக்கும் என்பதறிந். (௯)

குறங்குகுத்திக் கொண்டு குறேக்கைகத்திக்
கூட்டை, மறந்தழைத்தாற் றாக்கம் வருமோ -
வெறுங்கெடுவீர், தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சி
தா நந்தத்தை, உன்னி லொளித்துவிடா தோ.

(இ-ள்.) குறங்கு குத்திக்கொண்டு குறேக்கை கத்திக்
கூட்டை மறந்து அழைத்தால் தாக்கம் வருமோ எ-து,—
பாயலில் பீடித்துக்கொண்டு தொடையைக் குத்திக்கொ
ண்டு குறேக்கை விட்டுக்கொண்டு உடம்பை மறந்ததா
கப் பாவித்துக்கொண்டு தாக்கமே நீ வாராய் என்று
அழைத்தால், அத்தாக்கம் அங்கனம் நினைத்துச் செய்யும்
நினைவை அழித்தெழும் கேவலம் வந்தால் அன்றி வரு
மோ? அதுபோலும் உன் போதத்தால் பிராணவாயுவை
முறித்து நீ செய்யும் யோகத்தால் ஆனந்த நித்திநாயை
வரச்சொன்னால் அந்நித்திநா அப் போதத்தை அழித்தெ
ழாநின்ற அருட்கேவலம் வந்தால் அன்றி வருமோ? (அவ்
வருட்கேவலம் எங்கனம் வரும் எனின்;

வெறுங்கெடுவீர் தன்னை அழித்து எழுந்த சச்சிதாந்
தத்தை உன்னில் ஒளித்துவிடாதோ எ-து,— அந்தோ
வெறுங்கெடுவீர்! தற்போதத்தை அழித்துத் தானாயிருக்
கும் சச்சிதாநந்த வடிவாகிய சிவத்தை உன் போதத்
தால் உன்னில், உன்னை யறியாது உனக்குள் ஒளித்துத்

தன்னவிட உன்னை ஒருமுதலாக்கிப் பிரித்துவிடும், ஆக
லின், உனது உயிர்க்குள் இருந்து அறிவிக்கும் பூரணம்
எனக் காண்டி, எ-று.

சபாவ நித்தினா பண்ணுவோன் செயலெல்லாங் காட்டி
வித்தினாபண்ணு திருந்தானைப்போல், ஏகாந்தத் திருத்
தல் ஆதனங்கட்டல் அசைவற இருத்தல் முதலிய ஞானி
கள் நடையைக்காட்டி, அவரைப்போலும் ஆரந்த நித்
தினா பண்ணுது தற்போதத்தோடும் இருத்தலின், இங்ங
னம் உவமை கூறினார்.

உபதேசப் பித்தோ என்னும் திருவெண்பாமுதல் இம்
முன்று திருவெண்பாவானும் திருவருளை அறிதற்கும்,
தற்போதம் ஒழித்தற்கும் உபாயம் யாது கூறிலும் தெ
ளிந்து கொள்ளாத யோகியைப் பார்த்து வெறுத்துப்
போதத்தை அறிந்து அடக்கினு லன்றிக் கருவிகள் அடங்
காது என்பதும், அப் போதத்தைப் பின்னிட்டு அருளை
முன்னிட்டுச் செல்லவேண்டும் என்பதும், அவ் வருளை
முன்னிட்டுச் சென்றபோதும் அதனைத் தற்போதத்தால்
எதிரிட்டுப் பார்க்கலாகாது என்பதும், அறிவித்தவாறு
காண்க.

(க0)

கீர் கூறியவாறே யோகிகளும் சிவம் வாக்கு மனதீத
கோசரம் என்றுகூற கீர் அவரை மறுப்பதென்னை எனி
ன், மேற்கூறுகின்றார்.

மனவாக்குக் காயத்தான் மாய்ந்தளவை மாண்ட, தெனவாய்ப் பறையறையி லென்னும் - நினைவதெலாம், சாக்கிரப்பொய் தானுந் தனியனலன் தற்பரமும், நீக்கமற்ற பூரணமென்னில்.

(இ-ள்.) மனம் வாக்குக் காயத்தால் மாய்ந்து அளவை மாண்டது என வாய்ப்பறை அறையில் என் ஆம் நினைவது எலாம் சாக்கிரப்பொய் எ-து,—மனம் வாக்குக் காயத்தால் வருந்தி யோகசமாதிசூழச் சிவத்தைப் பெறுது, அம்மனம் வாக்குக் காயங்களால் அளவிடப்பட்ட அளவைகளை எல்லாங்கடந்தது அச்சிவம் என்ன, பிறர்க்கு வாய்ப்பறை அறைந்து கூறிய ஆற்றான், அவர்க்குப் பயனென்னை உண்டாம். அவர் பாவிப்பதெல்லாம் சாக்கிரப்பொய், ஆகலின் ;

தானும் தனியன் அலன் தற்பரமும் நீக்கம் அற்ற பூரணம் என்னில் எ-து,—ஆன்மாவும் சிவத்தைவிட ஓர் தனி முதல்வன் அன்று என்றும், அச்சிவமும் ஆன்மாவை விட்டு நீங்காது உட்புறம்பாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணம் என்றும் வேதாகமங்கள் கூறும் எனின், எ-து.

கூறும் எனின் பொய்யாகலின் பயனென்னை உண்டாம் என முடித்துக்கொள்க.

மனத்தால் வருந்துவது வாயுவை உள்மறித்தல், வாக்கால் வருந்துவது சாத்திரம்பார்த்தல், காயத்தால் வருந்

துவது ஆதனங்கட்டல் ஓளடதம் புசித்தல் முதலியன. அளவை என்பது காட்சி அதுமானம் ஆகமம் முதலியன. அவ்வளவை மாண்டது ஆன்மாவும் சிவமும் இரண்டற் றிருந்த இடம். அதனை அறியாது மானதக்காட்சியில் நின் று அளவைமாண்டது என்றமையால், “வாய்ப்பறைய றையிலென்றும்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவர் அங்ஙனம் கூறினாராயி னும் மனோசிகளைக் கடந்துநின்ற பூரணத்தை உணர்ந்த வர் அலர் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

வாயுமனங் கண்ணசையா வாறடக்கி மக்கின மாய், நீபுதைந்து போய்க்கூட நீதியோ-காய த்துக், குட்புறம்பாய் நீதானா யுண்டில்லை யாய தற்கும், அப்புறமாய்த் தாக்கற் றதை.

- (இ - ள்.) காயத்துக்கு உள் புறம்பு ஆய் நீதான் ஆய் உண்டு இல்லை ஆய் அதற்கும் அப்புறம் ஆய்த் தாக்கு அற் றதை எ-து,—வெறுங் கடத்திருந்த ஆகாயம் போன்று இக்காயத்திற்கு உள்ளும் புறம்புமாய், நீ அருள் தானாகிய காலத்து உண்டென்றும் இல்லை யென்றும் சொல்லப் பட்ட அதுபவமாய், அதற்கும் அப்பாலாய் ஒன்றோடும் தாக் கற்றிருந்த சிவத்தை;

வாயுமனம் கண் அசையா ஆறு அடக்கி மக்கினம் ஆய் நீ புதைத்து போய்க்கூடல் நீதியோ, எ-து,—வாயுவும் மன மும் சிறிதும் அசையாவாறு அடக்கி, அங்ஙனம் அடக்கிய

போதமுந் தோன்றாது அவற்றுள் மறைந்து, நீ சென்று
அடையத் தொடங்குதல் முறைமையோ, எ-று.

ஆன்மா அருள்வயப் பட்டபோதெல்லாம் அவ்வரு
ள்வடிவாய்த் தோற்றலான் உண்டென்றும், அங்ஙனம்
தோற்றிய அருளை இன்ன பிரகாரமாய் இருக்கின்றது
என்று சொல்லக் கூடாமையான், “இல்லையாய்” என்
றும், அதனையும் கழன்று சுகாதீதப்படுதலின், “அதற்
கும் அப்புறமாய்” என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பூரணத்தை அடைதற்கு ஈது
உபாயம் அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க, (கஉ)

ஒட்டா திருக்கவென்ற லொட்டா துறக்கமாம்
சுட்டா திருக்கிற் சுடர்க்கொழுந்தார்ம்-துட்ட
மனத்தோடு வாயுவைநீர் மண்டையிலே வைக்க
நினைப்பீரி தென்ன நிலை.

(இ-ள்.) ஒட்டாது இருக்க என்றால் ஒட்டாது உறக்
கம் ஆம் சுட்டாது இருக்கின் சுடர்க் கொழுந்து ஆம்
எ-து,—உமது யோகத்தால் கருவிகள் ஒன்றும் தாக்காது
ஒழிந்திருப்போம் என்று நீர் கருதினால், அக்கருவிகள்
ஒழிந்தபடி நிற்கவொட்டாது, கேவலம்வந்து சாரும்,
அக்கருவிகள் ஒன்றையும் எதிரிடாது பார்த்திருப்போம்
எனில் ஆண்டு ஓரொளிதோற்றும், (மனத்தால் வாயுவை
அடக்கி நிற்பின் அங்ஙனமாம் எனின்);

துட்ட மனத்தோடு வாயுவை நீர் மண்டையிலே வைக்க நினைப்பீர் இது என்ன நிலை எ-து,—அக்கொடிய மனத்துடனே வாயுவையும் பிரமரந்திரத்தில் நிறுத்ததலே முத்தி என்று அப்பிரமரந்திரத்தில் அவற்றை நிறுத்தக் கருதுவீர்! இஃதென்ன உண்மையிலே, எ-து.

மனத்தையும் வாயுவையும் பிரமரந்திரத்தில் நிறுத்தினால் கருவிகளெல்லாம் ஒழியும்; அவை ஒழியவே கேவலம் மூடும்; அது மூடவே தம்மோடு தமக்குள் இருந்து அறிவிக்கும் திருவருளும் தெரியாது ஆகலின், அந்நிலையை, “ஈதென்னநிலை” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் யோகியரது கருத்தை எடுத்துக்காட்டி, இங்ஙனம் நிற்பின் அங்ஙனம் தோற்றம் எனின், எங்ஙனம் நிலையைப் பெறுவீர் என்று அவரை மறுத்தவாறு காண்க. (கங)

வாயுவைவிட்டு மனத்தைமாத்திரம் நிறுத்தினால் சிவத்தைப் பெறலாமோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கூட்டிற் குரங்கைநிழற் கோரணிக்கூத் தாமனத்தை, ஆட்டிப் பிடித்தா ரடக்குவார்-காட்சியறச், சும்மா விருக்கி லசையாது சுற்றுவிறி, சம்மானைப் பம்பரங்கா னும்.

(இ-ள்.) காட்சி அற சும்மா இருக்கில் அசையாது சுற்றுவிறிசு அம்மானை டம்பரம் எ-து,—போதம் ஒன்றையும் எதிரிட்டு நாடாது சும்மா இருப்பினும் ஒருவர் பிடித்து

அசைக்காது தானே சுற்றுகின்ற விறிசுபோலும், ஒருவர் எறிந்த பிடியாது தானே சுழலும் அம்மானைபோலும், ஒருவர் ஆட்டாது ஆடும் பம்பரம்போலும் (தானே விளைந்து எழுந்து அசைவது எனின்);

கூட்டில் குரங்கை நிழல் கோரணிக்கூத்து ஆம் மனத்தை ஆட்டிப் பிடித்து ஆர் அடக்குவார், எ - து, — கூட்டில் அடைத்தவைத்த குரங்கைப்போலும், நிழற்பாவைக் கோரணிக் கூத்துப்போலும், ஒருவர் பிடியா திருக்கவும் தானே சேட்டிக்கும் மனத்தினைப் போதத் தால் பற்றிப் பிடித்து ஆட்டி யாவர் அடக்கிக்கொள்வார், எ - து.

உடம்பில்லின்று சேட்டித்தலின், “கூட்டிற் குரங்கை” என்றும், நிழற்கோரணிக் கூத்தைக் காண்டல் மாத்திரம் அன்றிப் பிடிக்கக் கூடாததுபோல், மனத்தினது போக்குவரத்து அறிவதே அன்றி அதனை அறிந்து பற்றக் கூடாமையின், “நிழற்கோரணிக்கூத்து” என்றும், பன்முகமாய்ச் சிதறி எழலின், “விறிசு” என்றும், குதித்துக் குதித்தெழலின், “அம்மானை” என்றும், ஓர் கணத்தில் அநேகஞ் சுழலாச் சுழல்வதனால், பம்பரம்” என்றும் கூறினார்.

கூட்டில் குரங்கைகளையும் நிழற்கூத்தகளையும் தூலமாகலின், போதம் அசைந்தவிடத்து அதனது அசைவிற்கு உவமையும், விறிசு அம்மானை பம்பரத்தகளையும் சூக்கு

மம் ஆகலின், போதம் சிறிதடங்கிய இடத்து அம் மனத்
தின் அசைவிற்கு உவமையுமாகக் கொள்க. (கசு)

பற்றுத போதும் பதறும் பழக்கமதைக்
கற்று லென்னாகக் கலக்காது - சற்றேநீ
திண்டி விடிற் றுன்காண் செனன மரணமது
மாண்டுவிடி. னீசிவமா வை.

(இ-ள்.) பற்றுதபோதும் பதறும் பழக்கமதைக் கற்
றுல் என் ஆகக் கலக்காது எ-து, — ஓர் பொருளையும் போ
தங் கருதாது அசைவற் றிருந்தபோதும் மூன்னர் அசை
ந்த அப் போதத்தோடுங் கூடிய பழக்கத்தான் விரைந்
தெழும் மனத்தைப் போதத்தால் பிடித்துச் சாதித்து
அடக்குவன் எனின், உன்னை எங்ஙனம் மயங்கக்கலக்காது;

நீ சற்றே திண்டிவிடின்தான் செனனமரணம் அது மா
ண்டுவிடின சிவமாவை எ-து, — நீ உன்போதத்தால் அம்
மனத்தினைக் கணப்போதாயினும் பிடித்து விடுத்தி எனி
ன், அதுதானே பிறப்பும் இறப்பும் ஆம், அங்ஙனம் பிடி
த்து விடுக்கும் போதம் இறக்கும் உபாயம் அறிந்து இற
த்தி எனின், அம்மனமும் இறக்கும் நீயும் சிவமாவை,
எ-து.

பிடித்தபோது நினைப்பும் விடுத்தபோது மறப்பும்
வருதலின், “செனனமரணம்” என்றார்.

இவ்வரண்டு திருவெண்பாவானும் தற்போதத்தால்
மனத்தை அடக்கக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு கா
ண்க. (கரு)

அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்
விநிசாய் விடாதோ விகற்பம் - பிறியாத்
தராசி னுணிபோற் சமாதிவரின் ஞான
இராசனுமக் கொப்பா லொவர்.

(இ-ள்.) அறிவு ஆய் இரீர் மயக்கம் ஆகாது அசையில்
விகற்பம் விநிசு ஆய் விடாதோ எ-து,—கருவிகளை எல்
லாம் நீங்கி நின்ற உயிர் அறிவை விட்டுநீங்காத அருள்
அறிவாயிருங்கள், அங்ஙனம் இருப்பீர் எனின், மயக்கம்
வந்தடாது, அவ்வுயிரறிவைப் பிறியா அறிவைத் தற்போ
தத்தால் எதிரிட்டுப் பார்ப்பதாய் அசையில் விகற்பஞ்
சுழல் விநிசுபோலாய்ச் சுழலும், ஆகலின் அங்ஙனம் பா
ர்த்து அசையாது;

பிறியாத் தராசின் னுணிபோல் சமாதிவரில் ஞான இரா
சன் உமக்கு ஒப்பார் எவர் எ-து,—இரண்டு தட்டிலும்
இட்ட பொன்னும் கல்லும் சரியானபோது கீழ்நின்றமுள்
ஒர்பால் சாயாது மேல்நின்ற முள்ளைப் பிரியாதிருந்த
அத்தராசின் முள்ளுணிபோல், மயக்கமும் விகற்பமும்
அடாது அவ்வுருளறிவின் நேரோ உமது போதம் அசைவற்
று இருக்கும் சமாதி வருமாயின், அப்போது நீர் ஞான
ராசன் ஆவீர், அஃதன்றி இவ்வுலகத்து உமக்கொப்பா
ரும் யாவர், எ-று.

கல்போலும் கேவலம், பொன்போலும் சகலம், அக்
கல் மிகுந்தபோது கஸ்தட்டுப் புறத்தும், பொன் மிகுந்த

போது பொன், தட்டுப் புறத்தும் சாயும். கீழ்கின்ற முள் போல் ஆன்மா, இம்முள் சாய்ந்த போதும் சாயாது. அசைவற நேரோ நின்றபோதும் அசைவற்று மேல்நின்ற முள்போல் அருள் என அறிக. மேல்நின்ற முள்போல் கீழ்கின்ற முள்ளும் அசைவற நேரோ நின்றல்போல் ஆன்மா அருளில் அசைவற நிற்கவேண்டும். ஆகலின், “தராசு துணிபோல்” என்றார். இங்ஙனம் நிற்கின்ற சமாதி வருதல் அரிதாகலின், “வரின்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் கேவல சகலங்கள் தாக்காது திருவருட்கண் நின்றற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. ()

[இங்ஙனம் கேவல சகலங்களை நீக்கித் திருவருளில் அசைவற நிற்கக் கூடாது. ஆயினும், அந்தக்கரணங்களை அடக்குதற்கு உபாயம் மேற் கூறுகின்றார்.]

நீர்க்குப் பதமு நெருப்புச் சுடும் தொழிலும் காற்றைச் சலிக்கவுமார் கற்பித்தார்—ஆர்க்குமிது போகா மனாதி புதைக்குநிழல் போலாநீ ஆகாயம் போற்பா ரறும்.

(இ-ள்.) நீர்க்குப் பதமும் நெருப்புச் சுடும் தொழிலும் காற்றைச் சலிக்கவும் ஆர் கற்பித்தார் ஆர்க்கும் இது மனாதி போகா எ - து,—நீர்க்குக் குளிர்ந்து பதஞ்செய்யும் குணமும், நெருப்பிற்குச் சுட்டு ஒன்றுவிக்கும் குணமும், காற்றிற்குச் சலித்துத் திரட்டும் குணமும் கற்பித்தார் யாவர்? அவற்றிற்கு இக்குணங்கள் இயல்பான வாறுபோ

ல் மனத்திற்கு ஓர் பொருளைப் பற்றும் குணமும், புத்திக்கு அது பற்றியபொருளை நிச்சயிக்கும் குணமும், அகங்காரத்திற்கு அது நிச்சயித்த பொருளை அபிமானிக்கும் குணமும், சித்தத்துக்கு அஃது அபிமானித்த பொருளைச் சிந்திக்கும் குணமும் இயல்பாம் : ஆகலின், யாவார்க்கும் இம் மனமாதி அந்தக் காரணங்கள் நீங்கா : ஆயின், (நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் அக்காரணங்கள் அங்ஙனம் இருப்பன அன்றி அவற்றை நீக்கவேண்டாவோ ? எனின்.) ;

புதைக்கும் நிழல்போல் ஆம் நீ ஆகாயம்போல் பார் அறும் எ-து,—தன்னைப் புதைக்க மண் போடுந்தோறும் அம் மண்மீது மேன்மேல் எழுப்பட்ட புதைக்கும் நிழல் போலும் அக் காரணங்களை உன் போதத்தால் அடக்குந் தோறும் இப் போதத்தின்மீது மேன்மேல் எழுவதாம் ; ஆகலின், உனது உயிருள் பிரிவற்றிருந்த அருளை உட்புற னாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த ஆகாயம்போல், அவ் வருள் ஞானக்கண்ணால் தேகாதி பிரபஞ்சங்களை எல்லாம் நிரந்தரமாய்ப் பார் ; இங்ஙனம் பார்த்தபோது அக் காரணங்கள் அறும், எ-று.

இதனால் அந்தக்காரணம் பொறிவழிச்சென்று பிரபஞ்சத்தை நாமும்பொழுதும்; அங்ஙனம் செல்லா விடத்து அவ்வாசனையால் உள்ளே அசையும்போதும், தற்போதத் தால் அடக்கின் அடங்காது மேன்மேல் எழும். ஆகலின், புறம்பும் உள்ளும் திருவருளைப் பரிபூரணமாய்க் காணின்

அக்கரணங்கள் அடங்கும் என்பதாயிற்று. நீராதி இயற்கைக் குணங்களைப் போதத்தால் அடக்கக்கூடாது, அது போல் மனாதி இயற்கைக் குணங்களையும் இதனால் அடக்கக் கூடாதென்பதுங் காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருளை உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய்ப் பாவித்தால் கரணம் அடங்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கௌ)

[இங்ஙனம் உள்ளும் புறனும் பரிபூரணமாய்ப் பாவிப்பது அருளன்றோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

. மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை, எண்ணி லளந்தறிய வெய்துமோ - உண்மையை நீ, உண்டென்னி லோர்வார்த்தை யுண்டல் லா துன்னொழிவைக், கண்டறியி லன்னியமாங் காண்.

(இ - ள்.) மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை எண்ணில் அளந்து அறிய எய்துமோ எ-து,—மண்ணக முழுதையும் வானக முழுதையும் நீட்டல் அளவையானும், மலையை எடுத்தல் அளவையானும், மறிகடலை முகத்தல் அளவையானும் என்னுமிடத்து ஒருவரால் இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறியக் கூடுமோ? அதுபோல்;

உண்மையை நீ உண்டு என்னில் ஓர் வார்த்தை உண்டு அல்லாது உன் ஒழிவைக் கண்டு அறியில் அன்னியம் ஆம் எ-து,—இருதூற் திருபத்த நாலு புவனங்கட்கும் அவற்

றுள் இருந்த சர அசர உயிர்கட்கும் உள்ளும் புறம்புமாய் நிறைந்துள்ள திருவருளை நீ உண்டென்று சொற்றி எனின், அவ்வோர் சொல்லும் உண்டாவது அன்றி இச்சொல்லுக்குப் பொருள் இது என்று உன் போதத்தால் இதுனது நாசத்தில் தோற்றும் அவ்வருளைக்கண்டு அளவிட்டு அறியக் கூடுமோ? அங்ஙனம் அன்று அளவிட்டறிவேன் எனில், உனக்கு அன்னியமாய் இருந்த அவ்வருள் அன்னியமாய் நீங்கும், எ-று.

. இதனால் போதத்தாற் சிறிது அளவிடப்படும் மண்ணாதி பொய்ப்பொருளையே முற்றும் அளவிடக்கூடாது எனின், அப்போத நாசத்திருந்த மெய்ப்பொருளை எங்ஙனம் அளவிடக்கூடும் என்பதாயிற்று. அருள் அன்னியமாயிருந்துள்ளது; ஆயினும், போதந் தடித்தபோது மலவாசனை தோன்றும், இம்மலவாசனையோடுங் கூடிய போதத்திற்கு மலமகிதமர யிருந்துள்ள அவ்வருள் தோற்றுக. ஆகலின், “அன்னியமாங்காண்” என்றார். காண் - அகை.

இத் திருவெண்பாவால் அருளை எதிரிட்டு அறியின் அன்னியமாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஅ)

உதித்தொடுங்கும் பொய்க்கா ருபாதான மென்னு, துதிப்பை யுதிப்பா லொடுக்கின்-பதைத் தெழுந்த, பந்தன்றோ சாட்சியைப்போற் பார்வேர் பறித்தமரம், கொந்தலர்ந்து காயாதொக்கும்.

(இ-ள்.) உதித்து ஒடுங்கும் பொய் கார் உபாதானம் என்னுது உதிப்பை உதிப்பால் ஒடுக்கின் பதைத்து எழுந்த பந்து அன்றோ சாட்சியைப்போல் பார் எ-து,—ஆகாயத்தில் தோன்றி மறையும் கார்போல், மாயையில் தோன்றி ஒடுங்கும் பொய்யாகிய கரணங்களையும் அம்மாயை என்று அருளால் கண்டு நீக்காது, அதனை மெய்ப்போல் கருதி அக்கரணங்களைப் போதத்தால் அடக்கில், அவை கரத்தால் அறையுந்தோறும் வினாந்தெழுந்த பந்துபோல் ஆகாவோ? அப்பந்தைக் கரத்தால் அறையாது விமித்தால் நிலத்திற் கிடக்கும். ஆகலின், இதன் சாட்சியைப் போல் உன்போதத்தால் அவற்றை அடக்கின், மேன்மேலெழும் என்பதையும், உன்போதம் சும்மா இருப்பின் அவை தாமே அடங்கும் என்பதையும், பார்த்தறிதி (அஃதன்றியும்;)

வேர் பறித்த மரம் கொந்து அலர்ந்து காயாது ஒக்கும் எ-து,—நிலத்தில் ஊன்றிய முதல்வேர் பறித்தமரம் பூத்துக் காயாது, அதுபோலும் உன்போதம் அற்றபோது கரண இத்திரியங்கள் ஒன்றும் தோன்றாது அறும், எ-து.

உபாதானம் என்றது மாயையை, அது காரியத்தைக் காரணமாகக்கூறியது. கரணம்போல் தோன்றி மறைதலின் போதத்தையும் “உதிப்பு” என்றார். கரணங்கள் போதம் இருந்தபோது இருந்தம் இழந்தபோது இறந்தம் வருதலின், போதத்தை வேர்க்கு உவமையாகக் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் அருளால் கருவிகளினது உண்மையை அறிந்து நீக்கினால் நீங்கும் என்பதும், போதத்தால் அடக்கின் மேன்மேலும் எழும் என்பதும், கருவிகளை நியதிகளைந்து தற்போதத்தையும் அடக்கினால் மீட்டும் கருவிகள் தோற்றுவென்பதும், அறிவித்தவாறுகாண்க.)

இங்ஙனம் கருவிகளும் போதமும் இறந்துநின்ற இடத்துவரும் இலாபம் என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுட்டுப்போ தங்கழன்ற சுத்தமனா மாத்தினாயில், மட்டுத்தா னற்றநிட்டை வாய்க்குமால்-கெட்டேன், தலைச்செய்யு மாநந்தஞ் சற்றேரால் வாரி, முலைக்கண்ணிற் றேன்று முறை.

(இ - ள்.) சுட்டுப்போதம் கழன்ற சுத்தம் அனாமாத்தினாயில் மட்டு அற்ற நிட்டை வாய்க்கும் கெட்டேன் தலைச்செய்யும் ஆனந்தம் சற்றே எ - து, — அனாக்கணப்போது ஆயினும் இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதம் ஒழிந்த ஓர்வரம்பின்றிய சுத்தமாகிய நிட்டைவாய்க்கும் ஆயின், கெட்டேன்! ஆண்டுப் பிரவேசிக்கும் பேரானந்தம் அற்பமோ?;

முலைக்கண்ணில் பால் வாரிதோன்றும் முறை எ-து, — முலையினது சிறியகண் துவாரத்தில் பெரிய பாற்கடல் உதயமான. முறைமைபோல் பரிபூரணமாய்த் தோற்றும், எ-று.

ஈண்டுச்சுத்தம் என்றது பனாயோகம், இப்பனாயோகத்தில் ஆன்மபோதம் மிகவும் தேய்ந்திருத்தலின் அதனை

“முலைக்கண்” என்றும், இங்ஙனம் இருந்தபோது அனாக் கணத்தில் அப் பனாயோகம் நீங்கிப் பரிபூரணந்நம் அநு பவமாய்த் தோற்றலின் அதனை “பால்வாரி” என்றுங் கூறினார். தான், ஆல்,—அசை.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளும் போதமும் இறந்த சுத்த நிலையில் நின்றால் ஆனந்தலாபம் உண்டென்று அறி வித்தவாறு காண்க. (௨௦)

ஆகாயத் தேபலவுந் தோன்றி யடங்காதோ
நீகாயத் தோடமுந்தி நீங்கியருள்-ஆகாதோ
என்றுசலிப் பாணே னெதிரற்ற பூரணத்தே
ஒன்று மிலைகா னுனக்கு.

(இ-ள்.) நீ காயத்தோடு அமுந்தி நீங்கி அருள் ஆகா தோ என்று சலிப்பான் ஏன் எ-து,—நீ காயத்தோடுபொ ருந்தி இருப்பதாய்க் கருகி இக்காயம் நீங்கி எனக்கு ஓர் காலம் திருவருள்வடிவம் ஆகாதோ? என்று சலித்துத் தயர் உறுவானேன்;

. ஆகாயத்தே பலவும் தோன்றி அடங்காதோ எதிர் அற்ற பூரணத்தே உனக்கு ஒன்றும் இல்லை எ-து,—ஆகாய த்தினிடமாய்ச் சர அசர தேகங்கள் பற்பலவும் தோன்றி நின்று அழியாவோ? அதபோல், உன்போதம் ஓர் பொ ருளையும் எதிரிடாது அற்றபோது உன்னை விழுங்கிநின்ற அருட்பூரணத்தில் உனக்கு அத்தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் ஒன்றும் இல்லை, எ-து.

ஆகாயத்தினிடமாய்த் தோன்றி ஒடுங்கும் காயங்கள் அவ்வாயாகத்திற்கு அன்னியமானவைபோல், முன் தேகாதிகளை யான் எனது என்று பற்றிபின்ற போதம் திருவருளில் அழுந்திப் பூரணமாய்ப்போகத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் அன்னியமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், “ஆகாயத் தே பலவுந்தோன்றி யடங்காதோ” என்றும், பொய்யாய்த் தோற்றலின், “ஒன்று மிலேகாண்” என்றுங் கூறினார், எ-று. காண் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் அருள்வடிவமாய் என்றைக்கிருப்பன் என்ற மாணாக்கனுக்கு அவ்வருள் பூரணமென்றும், உன்சுட்டுப்போதம் அற்றால் அதனைவிட நீ ஒருமுதல் அன்று என்றும் அறிவித்து, அவனது துயரை மாற்றியவாறு காண்க. (உக)

[அவன் யோகப்பழக்கம் நீங்கற் பொருட்டுப் பழக்க இலக்கணம் எடுத்து மேற்கூறுகின்றார்.]

பழக்கங் கொடியதுபார் பாதையினுங் கோழி, கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும்-விழித்தும், குருடர்க் கொளிபகையாய்க் கூசிக்கோல் போடார், அருளைப் பகுக்குமான் மா. .

(இ-ள்.) பழக்கம் கொடியதுபார் பாதையினும் கோழி கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும் எ-து, —யாவர்க்கும் பன்னாள் தொன்றுதொட்டுவரும் பழக்கம் நீக்கக்கூடாமையின் மிகவும் கொடியது, அதனை நீ பார்த்தறிதி, அஃது

எவ்வளம் எனின், பன்னாள் குப்பைசீத்த பழக்கத்தால்
கோழி கற்பாறையாயினும் சீக்கும், நெற்பொலிமேல்
விடுப்பினும் சீக்கும்; அஃதன்றி,

வீழித்தம் குருடர்க்கு ஒளி பகை ஆய்க் கூசிக் கோல்
போடார் அருளை ஆன்மா பகுக்கும் எ-து,—காசனோய்
படர்ந்த குருடர் கண்ணோய்தீர்ந்து வீழித்தபோதுங் கதி
ரொளி இருப்பகை போலாய்க் கூசி முன்பிடித்த கோ
லைக் கைவிடார், அவர்போல் அருளை அடையாமுன்னர்
அது இது என்று நானுவாய்ப் பகுத்த பழக்கத்தால், இப்
போது பகுத்தற்கு இடம் இன்றி எங்குந் தானாய்ருந்த
அவ்வருளை அடைந்தும், ஆன்மா அதனைப் பகுத்துநாடும்,
எ-து.

சீக்கக்கூடாத பாதையைச் சீத்தல்போல் பகுக்கக்
கூடாத அருளைப் பகுத்தலானும், கிளறவேண்டுவது இன்
றி நின்று திண்ணாது போலியைக் கிளறுதல்போல், பகு
க்கவேண்டுவது இன்றி இருந்து அருளாநந்தத்தை அநுப
வியாது அவ்வருளைப் பகுத்தலானும், காசமிஞ்ந்தபோது
கூசிப்பிடித்தகோலை அக்காசகீங்கிக் கதிரொளி கண்டும்,
இவ்வொளி முன்தோன்றிய இருளாய்க் கூசிக் கைவி
டார்போலும்; முன்னர் ஆணவமறைப்பானது இது என்
று பகுத்த போதத்தை இப்போது அவ்வாணவம் நீங்கி
அருளொளிகண்டும், இவ்வருளொளியை முன்னர் ஆணவ
இருள்போல் பாலித்துவிடார் ஆகலினும், இங்ஙனம் உவ
மை கூறினார்.

தேகாதி பிரபஞ்சங்களை எல்லாம் திருவருள் வடிவாய்க்காண்பதே அன்றி, அவற்றை நானாவாய்ப் பகுப்பினும் இவ்வருளைப் பகுப்பதாகாதென்பதும் காண்க.(௨௨)

கட்டியநான் விட்டாலும் கந்தகலாக் கன்றுகளைத், தட்டிப் புறப்படுத்தும் தன்மைபோல் - ஒட்டொழித்து, நின்றாற்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்கமறுத், தொன்றாக்கி லொன்றிரண்டா கும்.

(இ - ள்.) கட்டிய நான் விட்டாலும் கந்து அகலாக் கன்றுகளைத் தட்டிப் புறப்படுத்தும் தன்மைபோல் எ-து, தறியோடுங் கட்டிய தும்பைத் தெறித்து விடுப்பினும் முன் கட்டி யிருந்ததுபோல் கருதி, அத்தறியைவிட்டு நீங்காத கன்றுகளைக் கரத்தால் தட்டி ஓட்டி வெளியில் புறப்படுத்தும் முறைமைபோல;

ஒட்டு ஒழித்து நின்றால்போல் நீ சிவம். ஆய் நில் என்று நீக்கம் அறுத்து ஒன்று. ஆக்கில் ஒன்று இரண்டு ஆகும் எ-து,—முன் பந்தமா யிருந்துள்ள முப்பத்தாறு கருவிகளையும் விடுத்துத் தன்னையும் திருவருளையும் அறிவித்து அவ்வருளோடும் சேர்த்து, அவ்வருள் அசைவற நின்றாற்போல் நீ உன்போதம் அசைவற்றுச் சிவமயமாய் நில்லென்று கூறிச் சிவத்தைவிடத் தானொரு முதல் என்று கருதும் துவிதபாவனையை மாற்றி, அச்சிவத்தோடு ஒன்றாக் கினும் போத. ஒழிவால் அதனோடு ஒன்றான ஆன்மா

போத அசைவால் இரண்டாகும் ஆகலின், அதனது போதம் இருத்தவாறு என்ன, எ-று.

அம்புதெறித்து விடுவித்தபோதே தாயைச்சென்று கூடிப் பால் உண்ணும் கன்றுபோல், ஒட்டொழித்தபோதே தற்போதம் ஒழித்து அருள்வழிச்சென்று சிவத்தை அடைந்து பேரின்பத்தைப்பெறும் பக்குவர் போலாகாது, கட்டியவாண் விட்டாலுங் கந்து அகலாதுநின்ற கன்றுகளைக் கரத்தால்தட்டி வெளியில் புறப்படுத்தித் தாயோடுஞ் சேர்த்து முலையைப் பிடித்து உண்ண விடுப்பிலும் உண்ணாது மீளுமாறுபோல், ஒட்டொழித்தலும் அன்றி அருளோடுஞ் சேர்த்துத் துவிதபாவனையை மாற்றிச் சிவத்தோடு ஒன்றாக்கிலும் அச்சிவத்தோடு இரண்டற்றிருந்து ஆகந்தப்பேற்றை அடையாது தற்போத அசைவால் இரண்டாகலான், இவர்க்கு இக்கன்றுகளை உவமை கூறினார். (உ௬)

குரங்கை நினையா திருவென்று கூறத் திரும்பி யதுவே தியானம்-வருங்கதைபோல் நீசிவமாய் நில்லென்ற னீங்கியது வாய்நினைந்து மாய்வையது வன்றோ மலம்.

(இ-ள்.) குரங்கை நினையாது இரு என்று கூறத் திரும்பி அதவே தியானம் வரும் கதைபோல் எ - து, — ஓர் புருடன் ஓர் பேதைக்குக் குரங்கினை நினையாது இருத்தி என்று கூற, அவன் அக்கனங்கூறிய மாத்திரத்தில் மீண்

டு அக் குரங்குத்தியானமே இவனுக்கு மனத்தில் குடியாயிருந்தது என்று உலகத்தில் வழக்கும் கதைபோல் ;

நீ சிவம் ஆய் நில் என்றால் நீங்கி அது ஆய் நினைந்து மாய்வை அது அன்றோ மலம் எ-து,—நீ ஒன்றையும் எதிரிடாது சிவமயமாய் நில்லென்று கூறினால், அங்ஙனம் எதிரிடும்போதம் ஒழிவதே அச்சிவமயமாய் நிற்பது என்று அறியாது, போதத்தால் சிவத்தை எதிரிட்டுப் பார்த்து யான் சிவமயமாயினேன் ஆயினேன் என்று கருதி வருந்துவாய், இங்ஙனம் கருதி வருந்தப்பண்ணுவது அன்றோ மலமாவது, எ-து.

கூரியபுத்தி உடையோனுக்கு நீ குரங்கை நினையாதிரு என்று கூறினால், அக்கணமே அந்நினைவை ஒழித்திருப்பன்; அதுபோல, தீவிரதர பக்குவனுக்கு நீ சிவமாய் நில்லென்றால் அக்கணமே சிவம் என்றுந் தான் என்றும் கருதும் துவிதபோதம் ஒழிந்த சிவமாய் நிற்பன் என்று அதற்கு எதிர்மறையும் வருவித்துக் காண்க. (உச)

மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்திருக்கத் தேடும், கணக்கார்தற் போதத்தைக் காட்டி - உணர்த்துகினும், நீரிற் கிணறு நிழலுயுத்த மும்போலாம், ஆரித்தை நீக்கியிருப் பார்,

(இ - ள்.) மணிப்பாம்பு இருளில் மறைந்து இருக்கத் தேடும் கணக்கு ஆம் தற்போதத்தைக் காட்டி உணர்த்துகினும் எ-து,—சென்னியின்மீது மணியையுடைய பாம்பு

தான் இருளிடத்து மறைந்திருப்ப இருளைத்தேடும் முறை
மைபோலாகும், நீ உன்போதத்தை முன்னிட்டு அருளிட
த்து மறைந்திருப்ப அருளைத்தேடி முறைமை என்று போ
தஞ் சீலிப்பதைக்காட்டி, அருளையும் உண்ணவிட்டு நீங்
காத பரிபூரணம் என்று அறிவிப்பிலும் தெளிந்து கொள்
ளாது;

நீரில் கிணறும் நிழல் உயுத்தமும் போல் ஆம் ஆர் இத்
தை நீக்கி இருப்பார் எ-து—பிரளயமாய்க் கோத்து நின்
ற சுத்தசுலத்தில் கிணறுதொட்டு நீர் தேடும் ஒருவனைப்
போலும், தனது நிழலை எதிராய்க் கருதி அதனோடு உயுத்
தஞ் செய்யும் ஒருவனைப்போலும், பின்னரும் உன் போ
தஞ் சீலியாநிற்கும் ஆகலின், இப்போதத்தை நீக்கிச் சிவ
மாயிருப்பார் யாவர், எ-று.

சென்னியின்மீது மணிச்சுடரை உடைய பாம்பு இரு
ளைத்தேடும். தோறும் அவ்விருள் நீங்குவது அன்றி நில்
லாது; அதுபோல, தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளைத்
தேடும் தோறும் இவ்விருள் நீங்குவது அன்றி நில்லாது
என்பதும், அப்பாம்பு சென்னிமணியைப் புராவழிக்கொ
ணர்ந்து வாய்க்குள் அடக்கின், இருள்தேட வேண்டுவது
இன்று, அதுபோல், முன்னிட்ட போதத்தைப் பின்னிட்
டால் அருள்தேட வேண்டுவது இன்று என்பதும், அவ்
விருள் நிறைந்தாற்போல் இவ்விருள் நிறைந்திருப்பது
என்பதும், நீர் வெள்ளமாயிருக்கவும் அந்நீரில் கிணறுதொ
ட்டு நீர் சம்பாதிக்கத் தொடக்கிவனைப்போல், அருள்

எங்கும் பிரிவற்ற பூரணமாயிருக்கவும், அவ்வருளுள்தே
டி அருளைச் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினான் என்பதும்,
தன் தேக அசைவால் நிழல் அசைவது என்று அறியாது
அதற்கு ஓர் அசைவு வேறுளது என்று கருதி அதனோடு
உயுத்தந் செய்வானெப்போல், தன்போத அசைவால் கரு
விகள் அசைவது என்று அறியாது. அதற்கு ஓர் அசைவு
வேறுளது என்று கருதி அவற்றை அடக்கத் தொடங்கி
னான் என்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற் காண்க.

இங்ஙனம் எழும்போதம் ஒழிப்பார் அரியர் ஆகலின்,
“ஆரித்தை நீக்கியிருப்பார்” என்றார். “மணிப்பாம்பிருளை
யென்பது” தற்போதத்தை முன்னிட்டு அருளை நாடுதற்கு
உவமை; “நீரிற் கிணறு” என்பது அருளை ஏகதேசமாக
நாடுதற்கு உவமை; “நிழலுயுத்தம்” என்பது தன்னை அரு
ளுக்கு ஊறுகக்கொடுத்து நிற்கவே கருவிகள் ஒழியும்
என்று அறியாது, தற்போதத்தால் அவற்றை அடக்கத்
தொடங்குவதற்கு உவமை எனக் கொள்க.

‘பழக்கக்கொடியதுபார்’ என்னும் திருவெண்பாமுதல்
இஃகான்கு திருவெண்பாவானும் அளவில்காலம் தற்போ
தத்தால் அத்துவித நாட்டத்தில் பழகிவருதலின், அப்
போத மொழித்துச் சிவத்தோடு இரண்டற்று இருத்தற்
கு உபாயம் யாது கூறிலும், பழக்க மிகுதியால் ஆன்மாக்க
ள் அத்துவித நாட்டமொழித்து நின்றல் மிகவு மரிதெ
ன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௫)

[ஆயின் இப்பழக்கம் நீக்குமாறு எம்மனம் எனின் மேற் கூறுகின்றார்.]

உட்புறம்பாம் பூசனையு மியோக சமாறுகளு ம், சுட்டறிவு கெட்டவர்போற் றாங்குவதும் - விட்டுப், பகல்விளக்கு முச்சிப் படிசூழும்போ ல் பாசம், அகலநிற்பார்க் கார்சரியொப் பார்.

(இ - ள்.) உள் புறம்பு ஆம் பூசனையும் யோக சமாதி களும் சுட்டி அறிவு கெட்டவர்போல் னாங்குவதும் விட்டு எ-து,—அந்தரி யாகம் பகிரியாகமாய்ச் செய்யும் பூசை களும், ஆறுதார பாவனையோக சமாதி கூடுதலும், இது அது என்று சுட்டி அறியும் தற்போதக் கெட்டுப் பரமா கந்த நித்திரைபண்ணும் மெய்ஞ்ஞானிகளைப்போல், மன த்தால் பிராணவாயுவை உள்மறித்துப் பிரமாந்திரத்தில் அதனுள் மறைத்து னாங்குவதும் ஆகிய இவற்றை எல் லாம் பொய்யென்று விட்டுநீக்கி;

பகல் விளக்கும் உச்சிப் படிசூழும் போல் பாசம் அகல நிற்பார்க்கு ஆர் சரி ஒப்பார் எ-து,—பகற்காலத்து ஏற் றிய தீபம்போலும், உச்சிக்காலத்துப் படிசூழும் போலும், கருவிகள் முப்பத்தாறும் அகன்றுபோகத் திருவருளில் அசைவற நிற்போர்க்கு இவை ஒப்பார் யாவார், எ-து.

இருளில் தோன்றியதுபோல் அன்றிச் சூரியப்பிரகா சத்தால் முதல்கெடாது ஒளிகெட்ட பகல் விளக்குப் போல், முன்னர் ஆனவ அந்தகாரத்தில் தோன்றியது

போல் அன்றி அருட்பிரகாசத்தால் முதல் கெடாது போதங்கெட்டு நின்றலின், “பகல்விளக்குப்போல்” என்றும், பொழுதேறுகாலம் சாயங்காலத்து அன்றி உச்சிக் காலத்தில் பஞ்ச வண்ணங்களையும் கவராத பழகம்போலச் சகல் கேவலத்து அன்றிச் சுத்தமாகிய அருள் நேரோ கருவிகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்று நின்றலின், “உச்சிப் பழகம்போல்” என்றும் “பாசமகலநிற்பார்” என்றும் கூறினார். பகல்விளக்கென்றது தற்போதம் சீவியாது அருளில் நின்றற்கு உவமையும், “உச்சிப்பழகம்போல்” என்றது கருவிகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்று நின்றற்கு உவமையும் ஆகக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் நீ இந்நாட்பழகிய யோகப்பழக் கத்தைவிட்டு ஞானயோகத்தில் பழகுதி எனின் சிவத்தைப் பெறலாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

[ஆயின் ஒன்றையும் கருதாது சும்மாரிப்பின் சிவத்தை அடைவது எங்ஙனம் எனின். மேற் கூறுகின்றார்.]

இருட்கே வலத்தின் நெழுப்பியெதி ரிட்ட மருட்கே வலசகல மாற்றித் - திரிச்சுடர்போல் தன்னறிவு தின்னிக்குத் தானுணவாய்ப் போவ உன்னுதலே யோட்டிதல்கா னும். [தல்லால்

(இ-ள்.) இருள் கேவலத்து இன்று எழுப்பி எதிரிட்ட மருள் கேவல சகலம் மாற்றி எ-து, - கருவிகள் முப்பத்தாறும் இறந்து ஆன்மபோதமும் இறந்து அந்தகாரமா

யிருத்த கேவலத்தில் நின்றும் இப்போது தனது அருட் சத்தியால் கருவிகளைக் கூடப்பண்ணித் தற்போதத்தை எழுப்பிச் சுருதிசுருவாகிய படர்க்கை முன்னிலையாய் நின்று ஞானசமாதி கூடப்பண்ணி அத்தற்போதத்திற்கு எதிரிட்ட மருளாகிய கேவலசகலங்களைப் பூரணமாகிய தன்மையாய்நின்று மாற்றி;

திரிச் சடர்போல் தன் அறிவுதிண்ணிக்குத் தான் உணவு ஆய் போவது அல்லால் உன்னுதலே ஒட்டுதல் எ-து,— விளக்குத்திரிமே லேறிய சடர் சிறுகச்சிறுகத் தின்று வந்து முடிவில் அத்திரிமுழுதையும் விழுங்குதல் போல, தன்னை அருளால் அறிவித்தபோது தான் இவ்வருள் வழி வரவரச்சிறுகச்சிறுகத் தின்று முடிவில் தனது போதமெல்லாம் விழுங்கித் தானாயிருக்கும் சிவத்திற்குத் தான் புசிப்பாய்ப் போவது அன்றித் தான் வேறொரு முதலாய் நின்று அச்சிவத்தை எதிரிட்டு நாடுதலே அதனை நீக்குதல், எ-து.

கருவிகளும் போதமும் இறந்த கேவல இருளில் கிடந்த நீ கிஞ்சிக்கியனாகலின், அவ்விருளை நீக்கிக் கருவிகளைக் கூடமாட்டாய்; கருவிகள் சடமாகலின், உன்னை அவை வந்து கூடி எழுப்பமாட்டா. ஆகலின், சுதந்தர மாயுள்ள அருட்சத்தி கருவிகளைக்கூட்டி உன்னை எழுப்ப இக்கருவிகளோடுங் கூடி நீ சுகிர்த னாவை. இங்ஙனம் உனக்குப் பெத்ததிசையில் சுதந்தரம் இன்மைபோல்

முத்திநிசையினும் இன்றாகலின், நீ உன்போதத்தால் ஒன்றையும் எதிரிடாது அசைவற நிற்பி எனின், அச்சிவம் தானே உன்னை விழுங்கிக்கொண்டு நிற்கும் என்று அறிவிக்கவேண்டி, “இருட்கேவலத்தின் நெழுப்பி” என்றும், “தன்னறிவுநின்னி” என்றும் கூறினார். “இன்றெழுப்பி” என்றதனால் அநாதியில் எழுப்பியதும் இவ்வாறெனக் கொள்க. காணும் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் சுட்டற்றிருந்தால் அன்றிச் சிவத்தைப் பெறக்கூடாது என்பதும், அங்ஙனம் நிற்பின் சிவம் தானே விழுங்கிக்கொள்ளும் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௪)

[ஆயின் நீர் இங்ஙனங்கூறிய ஆற்றான் வேதாந்தநிலையே நன்று என்ற மாணக்கனைநோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.]

அறிந்ததெல்லாம் பொய்யென்ற வத்துவிதியார்க்கும், வெறும்பாழி லுன்றல் விடாது-பிறந்திறப்பை, ஆன லுனதொழிவு மாநந்த மாமுதிப்பும், போனால்கா னுன்பிறப்பும் போம்.

(இ-ள்.) அறிந்தது எல்லாம் பொய் என்ற அத்துவிதியார்க்கும் வெறும்பாழில் ஊன்றல்விடாது பிறந்து இறப்பை ஆனால் எ - து, - தம்மால் எதிரிட்டு அறிந்ததெல்லாம் [கண்ணினால் அறிந்த காட்சி எல்லாம்] கண்ணாகாதவாறுபோல் யாம் அல்லோம், இவை மித்தியாருபம் என்று அவற்றை நீக்கியின்ற வேதாந்தி யாருக்கும் அங்

ஊனம் எதிரீடாய்த் தோற்றுவன யாவும் இன்றிச் சர்வ
சூனியமாயிருந்த பிரமம் நாம் என்று இச்சூனியத்தில்
தற்போதம் ஊன்றி நிற்கல் அவர்க்கும் விடாது ஆக
லின், நீ அவர்போல் நிற்கி; ஆயினும், சென்னமாணப்
படுவை; இங்ஊனம் நிற்பினும் உற்பத்திராசம் உள வென்
நீர் இனி உற்பத்திராசம் இன்றாய முத்தி யாது எனின்,

உனது ஒழிவும் ஆரந்தம் ஆம் உதிப்பும் போனால் உன்
பிறப்பும் போம் எ-து,— உனது போத ஒழிவாகிய பனா
யோகமும் இப்பனாயோகத்தில் மேலிடம் ஆரந்தோ
தயமும் போனால் அப்போது உன்பிறப்பும் போம், எ-து.

பனாயோகமும் ஆரந்தப்பேறும் ஆன்மாவிற்கு அது
பவமாய்த் தோற்றலானும், அவ்விடங்களில் ஆன்மாவிற்கு
சுச் சிவத்தோமி அத்துவிதம் இன்றாகலானும், “போ
னால்கா ஊன்பிறப்பும் போம்” என்றார். அவை போன
விடஞ் சுகாதீதம். காண் - அகை.

இத்திருவெண்பாவால் வேதாந்திகள். இங்ஊனம் நிக்
றலின் அவர்க்கும் பிறப்பு. நீங்கா தென்பதும், பிறப்பும்
இறப்பும் நீங்கும் இடம் இவ்விடம் என்பதும், அறிவித்த
வாறு காண்க.

(உஅ)

அறிவுக் கறிவா யகண்டமாய் நின்ற
நிறைவைக் குறைய நினைந்து-மறவையுமாய்த்
தாமே சிவத்தைப் படைத்தழிப்பார் தற்றோட
போமா நிலைப்பிறப்பேன் போம். [ம்

(இ - ள்.) அறிவுக்கு அறிவு ஆய் அகண்டம் ஆய் நின்ற நிறைவைக் குறைய நினைந்து மறவையும் ஆய் எ-து,— உயிர்க்கு உயிராய் நின்று அறிவிக்கும் அறிவாய், கண்டித மெல்லாங் கடந்ததாய், குறைவு இன்றி ஓரியல்பிற்றாய் எக்காலமும் விளங்காநின்ற பரிபூரணசிவத்தை ஏகதேச வடிவாய்த் தற்போதத்தால் தியானித்து, அங்கனம் தியா னித்த வடிவை மறந்துபோம் தன்மை உடையருமாகி;

தாமே சிவத்தைப்படைத்து அழிப்பார் தன் தோடம் போம் ஆறு இலைப் பிறப்பு ஏன் போம் எ-து,—தம்மைப் படைத்தழிக்கும் சிவத்தைத் தாமே படைத்தழிப்பார் ஆகலின், இவர் இங்கனஞ் செய்தலான் வரும் தமது பர் வமே நீங்குமாறு இல்லை எனின் பிறப்பென்னை நீங்கும், எ-து.

தியானித்தபோது வடிவுதோன்றியும், விடுத்தபோது அவ்வடிவு நீங்கியும் வருதலின், “படைத்தழிப்பார்” என் றும், சிவத்தைப் படைத்தழிப்பது தோஷமாகலின் “தோடம்” என்றுங் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் யோகியினது கருத்தை எடுத் துக்காட்டி, இங்கனம் ஞானபக்குவன் செய்வது பாவம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

மறப்பு நினைப்பு மயக்கும் விகற்பம் வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல்-விறப்பேனைப் பாணுவும் வேதியும்போற் பார்த்தும் பரிசித்தும் ஞானபந்தன் றாகக்கி னான்.

(இ-ள்.) மறப்பும் நினைப்பும் மயக்கும் விகற்பும் வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல் விறப்பேனை எ-து,—மறப்பும் நினைப்புமா யுள்ள கேவலமும் சகலமும் மாறிமாறி வரலால், தேகாதி பிரபஞ்சங்களின்மேல் விருப்பும் வெறுப்பும் சனனங்கள்தோறும் விட்டு நீங்காமல் துன்பத்தை அறுபவிக்கையிலும் அதனை ஆண்வத்தான் இன்பமெனக் கருதி இறுமாந்து கொண்டிருப்பேனை;

பானுவும் வேதியும் போல் பார்த்தும் பரிசித்தும் ஞானபந்தன் தான் ஆக்கினான் எ-து,—பூதவிருளை நீக்கும் பானுவையும் தன்னைச்சேர்ந்த செம்பைப் பொன்னாக்கும் பரிசுன வேதியையும் போன்று, தமது ஞானப்பிரகாசநோக்கத்தால் பார்த்தும், கரசரணங்களால் பரிசித்தும், மும்மலங்களையும் நீக்கித் திருவருளால் எடுத்துத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தமது திருவடியில் ஒன்றாக்கினார், எ-து.

தான் அல்லாத தேகத்தை யானென்றும், தனது அல்லாத போகத்தை எனதென்றும் கருதப்பண்ணுவதுமயக்கம். அத்தேக போகங்களில் வெறுப்பும் விருப்பும் வரச்செய்வது விகற்பம் ஆகலின்; இவற்றைத் தொடர்ந்து நின்று இருவினைகளும். இவ்விருவினைகளால் 'விறப்பிறப்பும் விடாது வரலால், "மயக்கும் விகற்பும் வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல்" என்று இம்முறை வைத்துக் கூறினார். ஞானதிக்கை பண்ணும்போது கிருபாநோக்கம்

வைத்துத் திருவடிசூட்ட வேண்டுமாவலின், “பார்த்தும் பரிசித்தும்” என்றார். அங்ஙனம் பண்ணுந் திக்கையில் பாவனையும் இருத்தலின், அது கூறராயினார். அப்பாவனையால் தம்மோடு ஐக்கம் பண்ணிக் கோடலின், “தா னுக்கினான்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால், தமதாசாரியர் திக்கையினால் தம்மைத் திருவடிக்கண் ஐக்கியமாக்கிய முறைமை அறிவித்து, நீயும் ஞானதிக்கை பண்ணிக்கொள்ளுதி என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௦)

யோகக்கழற்றி முற்றும்.

ச - ம். அதிகாரம்.

கிரியைக்கழற்றி.

தத்துவத்தை யெல்லாஞ் சடமென்று தாக்கற்றுச், செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது-வைத்தெடுத்தும், பூரணமே யென்றழைத்துந் தேடிப் புரண்டமுதும், கோரணிகாட் டும்பேய்க் குவால்.

(இ-ள்.) தத்துவத்தை எல்லாம் சடம் என்று தாக்கு அற்றுச் செத்த அசத்தின் கண்போல் திரியாது எ-து, — தத்துவங்களை எல்லாம் இது இது என்று தன்னால் அறி

யப்படலானும், தன்னை அவைகள் அறியாமையானும், அவற்றைச் சடமென்று அறிந்து அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்றுச் செத்த ஆட்டுக்கண் போல் சுட்டறிவு கெட்டுச் சும்மா திரியாமல்;

வைத்து எடுத்தும் பூரணமே என்று அழைத்தும் தேடிப் புரண்டு அழுதும் பேய்க்குவால் கோரணி காட்டும் எ-து,—தற்போத நாசத்து இருந்த பூரணசிவத்தை அப் போதத்தால் ஓர் வடிவில் ஆவாகனம் பண்ணி, அதனை மீட்டும் தியானம்பண்ணி, இங்ஙனம் பூசனைபுரிந்தும், அவ்வடிவைப் பரிபூரண சொரூபமே என்று ஓய்மிட்டழைத்தும், 'அச்சியம்' எங்கனும் இல்லை மகாதலங்களில் உண்டென்று சுருதி அத்தலங்களில் தேடிச்சென்றும், நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டழுதும், இங்ஙனம் கிரியையாளரொன்றும் பேய்க்கூட்டங்கள் கோரணிக் கூத்தாடிக் காட்டும், எ-ற்.

செத்தசத்தின்கண் உயிர் அசத்தின் கண்போல் இருப்பிலும் இதனது சுட்டறிவு அதற்கு இன்னமபோல் மெய்ஞ்ஞானிகள் பிரபஞ்சிகள் போல் இருப்பிலும், இவரது சுட்டறிவு அவர்க்கு இன்றி இருப்பார். அவர்போல் நீரும் இராத என்னை செய்கின்றீர் என்று அவரது கடைபை இவர்க்கு அறிவிக்கவேண்டி, அக்கடையின்றிய இவரைப்பார்த்து, "செத்தசத்தின் கண்போற் திரியாத" என்றார்.

சுட்டறிவு கெட்டு நிற்பது அருள், சுட்டச்செய்வது மருள் ஆகலின், 'இவரைப் பேய்க்குவால்,' என்றும், இவர்தொழிலை, "கோரணிக்கூத்தென்றும்" இவர்க்கு ஆன்மலாபம் இன்மையால் பிறர்க்கு "காட்டும்" என்று கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் கிரியையாளரைப் பார்த்து ஞானிகள் நடைபை எடுத்துக்காட்டி, இவரைப்போல் நீரும் செய்யாது என்செய்கின்றீர் என்று இகழ்ந்து கூறியவாறு காண்க.

(க)

கிரியைக் கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான்-குருவன்றிச் சற்றே பதைப்பத் தரினுஞ் சுகம்படைக்கக் கற்றானுங் காலனுமாய் காண்.

(இ - ள்.) கிரியைக்கு இளைத்து வந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா திரியச் சுகம் விளைத்த சீமான் குரு அன்றி எ-து, மனத்தால் பாவிக்கும் தொழிலும், வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணும் தொழிலும், காயத்தால் அருச்சனையாதி செய்யும் தொழிலும் ஆகிய இக்கிரியைகளால் மிகவும் மெலிந்து இவற்றை வெறுத்து, ஞானத்தை விரும்பி வந்தடைந்து கேட்ட அதிபக்குவர்க்கு இம்மன வாக்குக் காயங்கள் அசைதற் கேதுவாய் தற்போத அசைவை ஒழித்தி அருள்வடி வாக்கி, எனக்கு இன்னதுவேண்டும் என்பது ஒன்றும் இன்றிச் சும்மா சஞ்சரிக்க வைத்துப் பே

நின்பத்தை உண்டாக்கிய இவ்வாகந்தச் செல்வனே ஞான
குரு அன்றி;

சுற்றே பதைப்பத் தரினும் சுகம் படைக்கக் கற்றானும்
காலனும் ஆம் காண் எ-து, — அப்பக்குவர்க்கு ஓரணுவள
வேனும் தற்போதம் அசைத்தற் கேதுவாய உபதேசங்க
ளைக் கொடுப்பினும், அக்குரு சுகத்தைப் படைத்தற்குக்
கற்றுள்ள பிரமனும், இவனால் படைத்துள்ள சுகத்தில்
உண்டாகிய உடல்களை அழிக்கும் காலனும் ஆவன் அன்றி
ஞானகுரு அலன் என்று அறிதி, எ-து.

போதம் பதைத்தற்கு ஏதவாகிய உபதேசங்களைக்
கூறலின், சுகலகேவலங்கள் நீங்கா; இவை நீங்காமை
யால் பிறப்பு இறப்பு உண்டாகும்; ஆகலின், “சுற்றினுங்
காலனுமாகாண்” என்றார். சேவன்முத்தனாய் நிலத்திற்
சஞ்சரித்தலின் “திரிய” என்றார்.

இத்திருவேண்பாவால் ஞானபக்குவனுக்கு முன்னிரு
ந்த சரியையாதி வாதனைகளை எல்லாம் போக்கி, தற்போ
தம் பதையாது மெளனமா யிருக்கும்படி போதிப்பவனே
ஞானகுரு என்றும், போதஞ் சிறிதேனும் பதைப்பக் கூ
றும் அவன் குரு அலன் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க.()

அக்கினி தேவற் கசீர்த்தியென்று சுக்கனாத்து
வைக்கோலான் மூடி மலையடுப்பின்-துக்கியாய்
நீரைக் கழுவி கிழலைப் புதைத்தளப்பார்
ஆனாப்போல் வானென்ன லாம்.

(இ-ள்.) அக்கினிதேவற்கு அசீர்த்தி என்று சுக்கு அனாத்து வைக்கோலால் மூடி மலை அடுப்பின் துக்கி ஆய் எ-து,— அக்கினிதேவனுக்கு அசீரணம் பிறந்ததென்று கருதி, அது.போதற்குச் சுக்கரைத்துக் கொடுத்து, சீதளம் பிறந்ததென்று அவனை வைக்கோலால் மூடி அவனுக்கு முன்னரே இங்ஙனம் செய்யாதிருந்தோம் என்று மலைவந்த தம்மேல் அடுத்ததுபோலும் துக்கத்தை உடையவராகி;

நீரைக் கழுவி நிழலைப் புதைத்து அளப்பார் ஆரைப் போல்வார் என்னல் ஆம் எ-து,— நீரை நீரால் கழுவித் தமது நிழலை மண்ணுட்புதைத்து அந்நிழலைத் தம்மடியால் அளந்து இவ்வளவு என்று அளவிடுவாரா யாவரைப்போல்வார் என்று கூறலாம், எ-து.

எவரொவர் புசித்த புசிப்புகளையெல்லாம் அவரவர் வயிற்றுாடிருந்து சீரணிக்கப்பண்ணும் அக்கினி தேவனுக்கு அசீரணம் பிறந்ததென்று உபசரிக்கு முறைமைபோல், உயிர்கட்கெல்லாம் உயிராயிருந்து ஊட்டி உறக்கி உபசரிக்கும் சச்சிதானந்த சொரூபமாயுள்ள சிவத்திற்கு ஓர் குறை உள்ளதுபோற் கருதி, அட்டவிதார்ச்சனை சோடச உபசாரங்களைச் செய்தலான், “அக்கினிதேவற் கசீர்த்தியென்று சுக்கரைத்து வைக்கோலான்மூடி” என்றும், இன்றைக்கு இங்நாழிகை அளவும் பூசைவைத்திய உபசாரங்களைச் செய்திலம் என்று மனத்தில் துயருற்றலால்,

“துங்கியாய்” என்றும், அசுத்தத்தையெல்லாம் சுத்த மாக்கும் நீரைக் கழுவிச் சுத்தமாக்கத் தொடங்குவான் போன்று தன்னைச் சேர்ந்த உயிர்களினது மும்மலங் களையும் துடைத்து நின்மலமாக்கும் சிவத்தை நீராட்டி நின்மலமாக்கத் தொடங்கினார் ஆகலின், “நீரைக்கழுவி” என்றும், புதைப்பதற்கு அகப்படா நிழலைப் புதைக்கத் தொடங்கினுப்போல், ஒன்றிற்கும் அகப்படாத பொருளைத் தற்போதத்தால் அகப்பட்டதுபோல் பாலித்து ஆவாகனம் பண்ணலின், “நிழலைப்புதைத்து” என்றும், தனது நிழலை அளந்து செல்லுந்தோறும் அந்நிழல் கடந்து கடந்து சேறல்போல், இங்ஙனம் இருக்கும் என்று சிவத்தைத் தியானிக்குந்தோறும் அத்தியானங்களுக்கு அப்பால் அப்பால் சேறலின், “நிழலளப்பார்” என்றும் கூறினார். சிவத்தினது உண்மையைக் கேட்டிருந்தும் இங்ஙனம் செய்தலால் “ஆரைப்போல்வா னென்னலாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் மலரகிதமாய் ஆகந்தவடிவாயிருந்த சிவத்திற்கு மாயாகாரியமாகிய நீராதி உபசாரங்களால் சுத்தமும் சுகமும் உண்டாகா என்பதும், அதனைப் போதத்தால் அளவிட்டறியக் கூடாதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (ங)

நீர்க்கும் வழிக்குந் துயரில்லை நீந்திநடந்
தார்க்குத் துயரென்றறிவறியா-மூர்க்கருரை

யாற்றுக்கு வாய்கட்டி யம்பரத்துக் கேணியிட்டு
காற்றுக்குக் கால்பிடித்தல் காண். [க்

(இ-ள்.) நீர்க்கும் வழிக்கும் துயர் இல்லை நீந்தி நடந்
தார்க்குத் துயர் என்று அறிவு அறியா மூர்க்கர் உரை
எ-து,—வெள்ளமாய் நிறைந்துள்ள நீருக்கும் ஒருர்க்குச்
செல்லும் வழிக்கும் துன்பம். ஏதும் இல்லை, அவ்வெள்ள
ளத்தை நீந்திச் செல்வோர்க்கும் அவ்வழி நடந்து செல்
வோர்க்கும் துன்பமென்று அறிவதுபோல, பூரணமாய்
மௌனமாய் ஆகந்தமாயிருந்த சிவத்திற்கு ஓர் துன்ப
மும் இன்று. அதற்கு ஓர் துன்பம் உளதுபோற் கருதி,
பூசை வைத்திய உபசாரங்களைச் செய்யத்தொடங்கும்
எமக்கே துன்பமென்று அறிந்து, இவ்வணம் செய்யும்
பூசையாதிகளை விட்டு நீங்கி, அச்சிவத்தை அறிவித்தற்கு
ஏதுவாய ஞானசாரியனா அடைந்து, திருவருள் ஞானத்
தை அறியாத கிரியாகுருவாகிய தர்ச்சனர் பிறர்க்கு
உபதேசம்போற் கூறும் உரை;

யாற்றுக்கு வாய் கட்டி அம்பரத்துக்கு ஏணி இட்டுக்
காற்றுக்குக் கால் பிடித்தல் எ-து,—பிரளயமாய்ச் செல்
லும் ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அதனை அடக்கச் சொல்லு
தல்போலும், ஆகாயத்தின்கண் ஏணி நாட்டி இதன்மேல்
ஏறி அதனைப் பிடிக்கச் சொல்லுதல்போலும், காற்றுக்
குக் கால் பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யச்
சொல்லுதல்போலும் ஆம், எ-து.

மலைக்கண் நின்று கடலளவும் ஊடுருவிக் கோத்து
நின்ற ஆற்றுக்கு வாய்கட்டி அடக்கச் சொன்னதுபோல்,
பிருகிவிமுதல் முப்பத்தாறு சுருவிகளையும் ஊடுருவிப்
பேராந்தக் கடலாய் நிறைந்திருந்த சிவத்தை ஓர்வடி
வத்து ஆவாகனம் புண்ணச் சொல்வதனால், “ஆற்றுக்
குவாய்கட்டி” என்றும், ஏணிநிறற்கும் அதன்மேல்
ஏறிச் செல்வோனுக்கும் இடம் கொடுத்துநின்ற ஆகாய
த்தை அவ்வேணிமேல் ஏறிப்பிடிக்கச் சொன்னதுபோல்,
அந்நிரியாக பூசைக்குத்தான் சொல்லுந் தானத்திற்கும்,
அத்தானத்திருந்து பூசனை செய்வோனுக்கும், உட்புறம்
பாய் நிறைந்துள்ள சிவத்தை இங்ஙனம் இருப்பதென்று
அநியாது, அப்பூசனையால் அறி என்று சொல்வதனால்,
“அம்பாத்துக் கேணியிட்டு” என்றும், அருவமாயிருந்த
காற்றிற்குக் காலே இன்று, அஃது இங்ஙனம் இருப்ப
வும் அதற்குக் கால்பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச்
செய்யச் சொல்வதுபோல், உருவம் அருவம் உருவருவங்
களை எல்லாம் கடந்துநின்ற சிவத்திற்கு வடிவேயில்லை,
இஃது இங்ஙனம் இருப்பவும் இதற்குக் சோடசாதி உப
சாரங்களைச் செய்யச் சொல்வதனால், “காற்றுக்குக் கா
ல்பிடித்தல்” என்றுங் கூறினார். உபசாரஞ் செய்தலை
இருவகைப் பூசைக்கும் பொதுவாகக் கொள்க. காண் -
அசை.

இத்திருவேன்பாவால் கிரியாகுரு உபதேசத்தால் ஆன்
மலாபம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

[ஆயின் ஞானிக்குக் கிரியை செய்ய வேண்டாவோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோர் வாழ்க டலோ, மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ-யோ கிக்கும், கன்மமோ பூரணன்காண் காலமுமா காயமும்போய், என்ன தொழிலையிற் றும்.

(இ-ள்.) ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ ஆழ்க டலோ மீகாமன் போல் திரிய வேண்டுமோ எ-து,—ஆகா யகமனம் பண்ணுவோர்க்கும் ஓர் பற்றுக்கோடா? அவ் வாகாயம் ஆழ்கடலோ? இவ்வாழ் கடலில் செல்லும் மீகாமனைப் போல் பற்றுக்கோடுபற்றி ஓர் துறைசார்தற் பொருட்டித் திசைநாடி. இங்ஙனம் சுழல அவர்க்கு வே ண்டுமோ; (அதுபோல)

பூரணன் யோகிக்கும் கன்மமோ காலமும் ஆகாயமும் போய் என்ன தொழில் இயற்றும் எ-து,—சிவயோகி ஆந்தபூரணன் ஆகுலின், தேகாந்தன யிருந்துள்ள கிரி யையாளனைப் போல்; அவனுக்கும் கிரியைசெய்ய வே ண்டுமோ? அஃதன்றி, காலமும் ஆகாயமும் தாம் இரு ந்தபடி இருப்ப, தம்மிடத்தில் பிறபொருள்கள் தொழிற்படுவன அன்றி, தாம் சென்று யாது தொழிலைச் செய்யும். அதுபோல், பூரணனாகிய அச்சிவயோகி சந் நிதானத்தில் கருவிகள் தொழிற்படுவன அன்றி, தான் ஒரு கருவிகளோடும் கூடித் தொழில் செய்யான், எ-று.

ஆகாயகமனம் பண்ணுவோன் தான் மினைத்த தானத் தில் வாயுவினால் சென்றிருத்தல்போல, சிவயோகி தான் கருதியவீட்டை அருளால் அடைந்திருத்தலின், “ஆகாயம் போவார்க்கு மாலிகையோ” என்றும், ஆழ்கடலிற் செல்லும் மீகாமனுக்குக் கப்பலாகிய பற்றுக்கோடு பற்றி ஓர் தறைக்கண் சார்தற் பொருட்டுத் திசை நாடிச் செல் லவேண்டும். அதபோல, கிரியாவானுக் கோர் வடிவைச் சிவமாய்ப் பாலித்து ஓர்பதவியை அடைதற் பொருட்டு அதற்கு விதிமார்க்கமாய் அருச்சினை யாதிக்கைச் செய்ய வேண்டுவதுபோல், அவர்க்குச் செய்யவேண்டுவது இன் றாகலின், “மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ” என்றுங் கூறினார். சிவயோகி தான் அறிவாயும் ஆனந்தம் சிவமா யும் கண்டு, அறிவாகியதான் ஆனந்தமாகிய சிவத்தில் கலந் திருப்பன். கிரியாவான் தான் தேகமாயும் சிவம் சிலை யாதிகளாற் செய்யும் ஓர் வடிவாயும் கண்டு, அதனைத் திரி காரணங்களால் வழிப்பட்டு. இனிமேல் ஓர் பதவியை அடையக்கருதி இருப்பன். ஆகலின், இவர் இருவருக்கும் இங்ஙனம் உவமைகூறினார். (டு)

நெருப்பில்விறகுதியா நெய்யிற்பா றேன்றா, அருக்க னிருளை யடர்த்தாற்போல்-மருட்கெடு த்த, ஞானத்தின் பேர்கிரியை நாசமெனின் ஞா னிகளும், ஊனத் தொழிலுழைப்பா ரோ.

(இ - ள்.) நெருப்பில் விறகு உதிபா நெய்யில் பால் தோன்றா அருக்கன் இருளை அடர்த்தால் போல் மருள்

கெடுத்த ஞானத்தின் பேர் கிரியை நாசம் எனின் எ-து,—
கெருப்பின்கண் விறகு தோன்றாது அதுபோலும், நெய்
யில் பால்தோன்றாது அதுபோலும், ஆதித்தன் பூத
விருளை அழித்து எழுந்தாற்பேரில் மும்மலமாகிய இரு
ளை அழித்து எழுந்த ஞானம் அவற்றினது காரியமாகிய
கிரியையையும் தோன்றாது அழிக்கும் ஆகலின், இந்த
ஞானத்தின்பேர் கிரியாநாசம் என்று வேதாசுவாஸிகள்
கூறும் எனின்;

ஞானிகளும் ஊனத்தொழில் உழைப்பாரோ எ-து,—
இந்த ஞானத்தைப்பெற்று இதுவே வடிவாயிருந்துள்ள
மெஞ்ஞானிகளும் குற்றம் பொருந்திய கிரியைத்தொ
ழிபுச் செய்வாரோ (செய்யார்), எ-து.

விறகை அழித்து எழுந்த கெருப்பில் விறகும், பாலை
அழித்து எழுந்த நெய்யில் பாலும் தோன்றாது; அதுபோல
கிரியையை அழித்து எழுந்த ஞானத்தில் கிரியை தோ
ன்றாது; ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். கிரியை
பிறவித்துன்பத்துக்கு ஏது ஆகலானும், அதனால் ஆன்ம
லாபமாகிய ஆகந்தம் இன்மையானும், “ஊனத்தொழில்”
என்றும், “உழைப்பாரோ” என்றும் கூறினார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவாலும் ஞானிக்குக் கிரியை
செய்ய வேண்டுவது இன்று என்று அறிவித்தவாறு
காண்க.

(சு)

கிரியையான் ஞானங் கிடைத்தாலும் கேடு
கருவால் வருவதுபோற் காலும் - ஒருகோடி
சூரியனாக் கூர்ருளா லேசுருட்ட ஓர்சகில
காரணனைத் தீண்டநினைக் கை.

(இ - ள்.) கிரியையால் ஞானம் கிடைத்தாலும் கரு
வால் வருவதுபோல் கேடு காலும் எ-து,—கிரியைத் தொ
ழிலால் ஞானங்கிடைத்தது ஆயினும், அந்த ஞானத்திற்
குக் கெர்ப்பத்தின்கண் உற்பத்தியாய் வரும் பொருள்
கள்போல் கேடுண்டாம்; (அஃதன்றி),

நீர் அகிலகாரணனைத் தீண்ட நினைக்கை ஒருகோடி
சூரியனாக் கூர் இருளாலே சுருட்டல் எ-து,—சுடசித்
துக்களாயுள்ள பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் கடந்து நின்
றும் அவற்றை கடத்தும் காரணனாகி யிருந்த சிவனை நீர்
உமது கிரியையால் தொடர்ந்து பற்றக் கருதுவது ஒரு
கோடி சூரியனா மிகுந்த இருளினால் சுருட்டிப் பிடித்தல்
போலும், எ-து.

சரியை கிரியா யோகங்கள் ஞானசாரியை அடைதற்
குப் பக்குவம் ஆக்குவன அன்றி, ஞானத்தைக்கொடா;
ஆயினும், முன்விட்ட குறையால் கிரியை அதுட்டிக்குங்
கால ஓர்கால் ஞானம் தோன்றிற்றாயினும், அந்த ஞா
னம் ஞானசாரியரால் பெறாமையாலும், தான் செய்யும்
கிரியை மேலிட்டாலும் நிலபெறாது மறையும். ஆகலின்,
“கிரியையான் ஞானங்கிடைத்தாலும்” என்றும், “கரு

வால் வருவதுபோற்கேடு' என்றும் கூறினார். ஞானத் தால் சிவத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது அறியாது, மாயாகாரியமாகிய கிரியையால் அதனைப் பெறத்தொடங்கலின், “ஒருகோடி ஞரியகாக் கூரிருளாலே சுருட்டல்” என்று உவமை கூறினார். கிரியை ஏதுவால் ஞானம் வந்த தாயினும் நண்டு இப்பி மூதலிய தமது கருவால் நாச மாவனபோல் அந்த ஞானமேலிட்டால் கிரியை கெடும் என்பதும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் கிரியை அதுட்டிக்குங்காலுத் தெய்வகதியாய் ஞானம் தோன்றிற்று. ஆயினும், அக்கிரியைமேலிட்டால் அந்த ஞானம் நிலைபெற்று நிலலாது மறையும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

சுகாதீதம் வேண்டிற் றொழில்செய்வோ மென்றால், நகாரோ துயில்வார் நடந்தோ - விகாரமெனச், சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ்சார்போதக், கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம்.

(இ - ள்.) சுகாதீதம் வேண்டின் தொழில்செய்வோம் என்றால் நகாரோ நடந்தோ துயில்வார். எ-து, — ஆநந்தரீதமாகிய வீடடைய விரும்பின், அதனை அறிவிக்கும் ஞானசாரியரை அடைந்து அருள்ஞானம்பெற்று, இவ்வருள் ஞானத்தால் அவ் வீடடையாது விடுத்து, கிரியைத்தொழிலான் அவ்வீடடையலாம் என்று கருதி அக்கிரியைகளைச் செய்வோம் எனின், மெய்ஞ்ஞானிகள் கிரி

யாரோ? அஃதென்னெனின் நித்திரை பண்ணவேண்டி
 னோர். ஓரிடத்துப் படுத்துக்கொண்டு நித்திரைபண்ணு
 வது அன்றி, ஒருவழி நடந்து சென்றோ நித்திரை பண்
 னவார் ; (அஃதன்றி),

விகாரம் எனச் சாத்திரமும் பூசை சமாதிகளும் சார்
 போதக் கோத்திரம் மாயைக் குழாம் எ-து,—ஞானிக
 னோடு மாறுபட்டதுபோன்று நீர் ஒதும் சாத்திரமும்,
 அந்திரியாக பூசையில் ஓர்வடிவைத் தியானித்து. நீர்
 சமாதி கூடுதலும், உமது சார்போதத்தின் கூட்டமும்,
 மாயைக் கூட்டமும் அவை, எ-து.

போத ஒழியில் நின்ற சுகாதீதத்தை விரும்பினோர்
 கருவிகள் ஒழிந்தபோதும் அசைவறாதபோதும், அவைக
 னோடுக் கூடித் தொழில்செய்தால், அப்போதம் நெய்
 சொரிதழல்போல் மேன்மேல் வளர்தலின், “சுகாதீதம்
 வேண்டித் தொழில்செய்வோமென்றால்” என்றும், இத்
 தொழிலால் அச் சுகாதீதம் பெறுதல் அரிதென்பதும் ஞா
 னிகளறிவார் ஆகலின், “நகாரோ” என்றும் கூறினார்.
 தேகமசைந்து செல்லும்போது நித்திரைவரினும், அவ்
 அசைவு அங்கித்திரையை வரவொட்டாது தடுத்தல்போல,
 கருவிகள் அசைந்து தொழில் செய்யும்போது தெய்வ
 கதியால் ஆகந்த நித்திரைவரினும், இத்தொழில் அந் நித்
 திரையை வரவொட்டாது தடுக்கும் ஆகலினும், தேகம்
 அசைவற ஓரிடத்துக் கிடந்தபோது நித்திரை நன்றாய்

வருவதுபோல் கருவிகள் தொழில்செய்யாது அடங்கிய போது ஆந்தரித்திரா நன்றாய் வருமாகலினும், “துயில்வார் நடந்தோ” என்றார். போதம் ஒன்றாயினும் அமித்த கருவிகள்தோறும் அதனதன் மயமாய்ச் சென்றிருத்தலின், “சார்போதக்கோத்திரம்” என்று பன்மையாகக் கூறினார். “மாயைக்குழாம்” என்றது கருவிகளை, போதமும் கருவிகளும் கூடிச் செய்தலான் இரண்டையுங் கூட்டிக் கூறினார். பாசஞானம் பசுஞானம் என்றும் ஆம்.

இத்திருவெண்பர்வால் கருவிகளையும் போதத்தையும் கடந்துகின்ற சுகாதீதமுத்தியை அவற்றாற் செய்யும் கிரியைகளால் அடையக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

(அ)

தொழிலிறுதி தானே சுகவுதய மென்றால், தொழிலுதயந் துக்கமெனச் சொல்லோம்-தொழில்செயினும், வந்திப்போ கம்போல் வுண்டு த்தன் மாத்திரமாய்ச், சிந்துப்பா னைப்பேணிச் செய்.

(இ-ள்.) தொழில் இறுதி தானே சுகஉதயம் என்றால் தொழில் உதயம் துக்கம் எனச் சொல்லோம் எ-து,— இம்மையைக் குறித்துச் செய்யும் உழவாதி அறுவகைத் தொழில்களும், மறுமையைக் குறித்துச் செய்யும் சரியாதி தொழில்களும், வீட்டைக்குறித்துச் செய்யும் கருவிகளை நியதிகளைதலாகிய தொழில்களும், அதற்குமேல்

ஞாநஞ்ஞானஞெயமாய் நிற்கும் போத அசைவுகளும்
அற்ற இடந்தானே சிவாகந்தோதயம் என்று வேதாசுமம்
கள் கூறும் எனின், அனுவளவேனும் தொழில் உதய
மான இடத்துத் துன்பம் உண்டாம் என்று யாம் கூறுகி
லோம், ஆண்டுத் துன்பம் உண்டென்பது தொழிலிறுதி
தானே அகவுதயம் என்ற மொழிதானே விளக்கலின்;

(ஆயின் நீரிங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் தொழில் சிந்திதே
ளும் செய்யவேண்டாவோ? எனின்,)

தொழில் செய்யும் வந்திப் போகம்போல உண்டு உடு
த்தல் மாத்திரம் ஆய்ச் சிந்திப்பாணப் பேணிச் செய்
எ-து,—இன்றி அமையாத சிற்சில தொழில்களை நீ செய்
யிலும் இனி மேல்க்குவேண்டும் என்று ஒன்றையும் கரு
தாது, உண்டு உடுக்கும் வந்திப்போகம்போல் இம்மை
மறுமைப் போகங்களில் ஒன்றையும் சிந்தியாது, காடி
கூழேனும் கிடைத்ததை உண்டலும், கரித்துணி கந்தை
யாதேனும் கிடைத்ததை உடுத்தலும் ஆகிய இம்மாத்திர
ரமே சிந்திக்கும் பெரியோரைப்பார்த்து அவரைப்போல
நீயும் செய்தி, எ-து.

ஓர் தொழிலும் செய்யாது நிழற்கண் இருப்பது அகம்
என்றால் எழுந்து வெய்யிலிற்சென்று தொழில்செய்தல்
துன்பம் என்பது சொல்லவேண்டுவது இன்றாகலின்,
“தொழிலுதயத் துக்கமெனச் சொல்லோம்” என்றார்.
வந்தி அகத்தைச் சுதர் இம்மையால் மேல்க்கு ஒன்றை

யும் சூரியாததுபோல், ஞானிகட்கு இகபாங்க னெல்லாம் பொய்யாகலின், இனிவரும் ஒன்றினையும் சூரியார் ஆகலினும் அவள் உண்டு உடுத்தல் மாத்திரமா யிருத்தல் போல், உண்டு உடுத்தல் மாத்திரமா யிருத்தலினும் இங்ஙனம் உவமை கூறினார். “சிந்திப்பாணாப்பேணிச்செய்” என்பது, நீ தொழில்செய்தி ஆயினும் ஞானிகள் நடைபயப்பார்த்து அவர் செய்யும் தொழில் மாத்திரமே அன்றி அதிகஞ்செய்யற்க என்பதெனக்கொள்க.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானக்கிரியைமாத்திரம் மேலைப்பயன் சூரியாது செய்க என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

சும்மா விருக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை, விம்மா கதறுவதும் வேலைகளும் - தம்மறிவால், நீட்டிப் பிடித்திருக்கு நிட்டைகளு ஞானிகண்முன், காட்டும் பரியா சகம்.

(இ-ள்.) சும்மா இருக்க வைத்த சூத்திரம் ஆம் சாத்திரத்தை விம்மாக் கதறுவதும் வேலைகளும் தம் அறிவால் நீட்டிப் பிடித்து இருக்கும் நிட்டைகளும் எ-து, — தற்போதத்தை ஒழித்து ஆந்தமௌன்மாயிருக்க ஒதிவைத்த உபாயமாகிய சாத்திரங்களை விம்மி அழுது ஓதலும், நீராடல் ஆதி கிரியைகளைச் செய்தலும், தமது போதத்தால் ஓர் வடிவைத் தியானித்து உடலை நீட்டிப் பிடித்து ஆசனங் கட்டியிருக்கும் நிட்டைகளும் ஆகிய இவை எல்லாம்;

ஞானிகள்முன் காட்டும் பரியாசகம் எ-து,— இவைகள் ஒன்றும் இன்றி மௌனாகந்தமாயிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகள் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட பரியாசகமாம், எ-து.

வேதாகமவழிகூறும் ஞானசாத்திரங்க ளெல்லாம் தற்போதத்தை ஒழித்துச் சிவமாயிருத்தற்கு உபாயங் கூறும் ஆகலின், “சும்மாலிருக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை” என்றும், ஞானசாத்திரத்தின் அருத்தங் கனா நாடிக் கலுழ்தலான், “விம்மா” என்றும், அவ்வருத்தப்படி நில்லாமையான், கதறுவது என்றும் கிரியைகள் யாரும் அறிவன்று ஆகலினும், உலகர் வேலையோடு இதுவும் ஓர் வேலை ஆகலினும், “வேலைகள்” என்று தற்போதத்தால் கூடும் நிட்டை அன்மையால் “நீட்டிப் பிடித்திருக்கு நிட்டை” என்றும், இவை எல்லாம் ஞானிகட்குப் பரியாசகமா யிருத்தலின், “பரியாசகம்” என்றும் கூறினார். “தம்மறிவா நீட்டிப்பிடித்திருக்கும்” என்றமையான் அருன்றிவால் நிட்டைகூடுதல் நிட்டை என்பதாயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் போதம் இறந்து நிற்பதே நிட்டை என்றும், போதத்தோடுங் கூடிச் செய்வது நிட்டை அன்றென்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (40)

குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தல்லால் படியும் விசம்பும் பரப்பி - இடையாடும்

மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத
சாத்திரங்கற் றார்வீடுற் றார்.

(இ - ள்.) குடையும் செருப்பும் கொடு நடப்பது அல்
லால் படியும் விசும்பும் பரப்பி இடை ஆடும் மாத்திரம்
போலே எ - து, — ஓர் ஊருக்குச் செல்லவேண்டினோன்
உடம்பில். மழை வெயிலாதிகள் படாது கையில் குடை
யும் பிடித்துக்கொண்டு, காலில் கல் முள் மண் தாக்காது
செருப்பும் தொட்டுக்கொண்டு நடப்பதே. அன்றி ஆகா
ய மெங்கும் குடை பரப்பிப் பூமியெங்கும் தோல்பரப்பி
அவற்றிற்கு இடையேசெல்லு மாத்திரம்போலே;

சமயவாதம் மனம் போதாத சாத்திரம் கற்று வீடு உற்
றார் ஓர் எ-து, — சமயிகள் நானாவாகக் கூறும் தருக்க
வாதங்களையும்; அத்தருக்க வாதத்தால் அநந்த பேத
மாய்த் தோற்றும் மனோவுத்திகளையும், அளவு கூறிலும்
அவ்வளவு போதாத சாத்திரங்களைக் கற்று வீட்டைந்
தார் யாவர், எ-து.

ஓர் ஊரை அடையக்கருதினோன் மேலுக்கும் காலுக்
கும் துன்பம் அனுகாவகை குடையும் செருப்பும் பிடித்
திட்டுக் கொண்டு சென்று அவ்விடையே அடைவதுபோல்,
வீட்டையக் கருதினோன் ஆசாரியர் கூறும் உபதேச மொ
ழிகளும் அவர்கொடுக்கும் ஓர் சாத்திரமும் கொண்டு,
அவற்றின் அருத்தப்படி திரிகரணங்களால் ஒன்றையும்
வருந்திச் செய்யாது தற்போதத்தையே ஒழித்து அவ்

வீட்டை அடையாது, அளவிடப்படாத ஆகாயத்திலும்
பூமியிலும் குடையும் தோலும் பரப்பி நடுவிடைச்செல்
லத் தொடங்குவோனைப்போலும், தருக்கவாதங்களையும்
அவ்வாதத்தாலெழும் மனோவுத்திகளையும். அள்விடிலும்
அளவிடப்படாத சாத்திரங்களைக் கற்று நீர் வீட்டையத்
தொடங்குவது என்பதும், சிலகற்பிலும் அதனால் வீடு
கூடாதென்பதும் இதனால் காண்க. சாத்திரங்களை மிக
வுங் கற்றோர்க்குத் தருக்கவாதமும் மனோவுத்தியும் மிக
வுங் விரியும் ஆகலின், சாத்திரங்கட்கு அளவு கூறுவார்
வேறுகூறுது அவற்றையே அளவு கூறினார். வாதம் என்
பதும் மனம் என்பதும் ஆகுபெயர்.

இத்திருவெண்பாவால் அபரஞானத்தால் வீட்டையக்
கூடாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

அறிவாலே பற்றி யனுபவித்து விட்ட
கிறியால் வருமோ கெடுவீர் - அறிவாய்நீர்
ஆம்போ தறிவிப்பான் றான யவையிரண்டும்
போம்போதும் வாராப் பொருள்.

(இ-ள்.) அறிவாய் நீர் ஆம்போது அறிவிப்பான் தான்
ஆய் அவை இரண்டும் போம் போதும் வாராப்பொருள்
எ-து, — கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கி அவற்றின்
முடிவில் நின்ற அறிவு யாம் என்று அவ்வறிவாய் நீராகும்
போது உம்மையும் தன்னையும் அறிவிப்பான் தானாகி அந்த

அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும் ஆகிய இவை இரண்டும் நீங்கியபோதும் வாராத சிவஞகிய மெய்ப்பொருள்;

கெடுவீர் அறிவாலே பற்றி அனுபவித்து விட்ட கிறியால் வருமோ எ - து, — கெடுவீர்களா! தம்போத அறிவால் ஒன்றைப் பாவித்துப்பற்றி, இஃது இங்கனம் இருப்பது என்று அப்போதத்தால் அனுபவித்து அறிந்து, மீட்டும் அப்பாவனையை விடுத்த பொய்யினால் வருமோ, எ - து.

பாவனையில்தோன்றும் வடிவு மாயை, அவ்வடிவில் இதம் பிறத்தல் கருமம், அவ்வடிவை மெய்யாகக் கருதப் பண்ணுவது ஆணவம் ஆகலின், “கிறியால்வருமோ கெடுவீர்” என்றார். அருளும் ஆன்மபோதமும் நீங்கியபோது ஆன்மா சிவமயமாயிருக்கும் ஆகலின், “அவை யிரண்டும் போம்போதும் வரராப்பொருள்” என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் அருளையும் போதத்தையும் கடந்தபின்ற சிவம் போதத்திற்கு அகப்படாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

அழிப்பே யவனுக்கு மிச்சையது வானால்
இழப்பே யுனக்கிச்சை யென்னாய்-இழப்பை
அறியா ததுகா ணறியாவஞ் ஞானம்
கிறிகேளுன் போதங் கெடல்.

(இ - ள்.) அழிப்பே அவனுக்கும் இச்சை அது ஆனால் இழப்பே உனக்கு இச்சை என்னாய் எ - து, — உன்போதத்தை ஒழிப்பதே சிவனுக்கும் இச்சை, அவனது இச்சா

மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைத்
எரிந்த விறகோ டிறக்கில் - விரிந்த
தொழின்மனத்தின் மட்டே நீ தோயுமதென் னா
நிழல்புதைத்தாற் போலெதிர்போய் நில். [டி

(இ-ள்.) மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைத் எரி
ந்த விறகோடு இறக்கில் எ-து,— பிணிமாண்டபோது
அது நீங்கற்பொருட்டு உண்டமருந்தும், அப்பிணியோடு
மாண்டுபோம் எனில், எரிந்த விறகு இறந்தால் அவ்விற
கோடும் புகையும் தீயும் இறக்கும் எனில், அவைபோல்,
உன்போதம் இறந்தால் அப்போதத்தோடும் கிரியை இற
க்கும் என்றும் கிரியை இறந்தால் அதனோடும் கருவியும்
போதமும் இறக்குமென்றும் அறியாது உன்போதத்தால்
கிரியை செய்யாநின்றன;

விரிந்த தொழில் மனத்தின் மட்டே நாடி தோயுமது
என் நீ நிழல் புதைத்தால்போல் எதிர்போய் நில் எ-து,—
நானாவாய் விரிந்த உனது கிரியைத்தொழில்கள் மனத்
தினளவே அன்றி வேறு இன்று ஆகலின், கருவிகள்
முப்பத்தாறையும் போதத்தையுங் கடந்துநின்ற சிவத்
தைக் கிரியை ஏதுவாகக்கொண்டு அப்போதத்தால் நாடி,
அச்சிவத்தை அடையத்தொடங்கும் உன் கருத்து என்
னை, நீ அக்கருவிகளை நியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவில்
நின்ற உன்னை அருளால் அறிந்து, பெரியநிழலில் சிறிய
நிழல் மறைந்தாற்போல் நீ அத்திருவருளில் மறைந்து

எதிர்மெல்லம்போய் சிற்றி, இங்ஙனம் சிற்றி எனின், போதம் ஒழித்தற்கு உபாயமும் சிவத்தைப் பெறுதற்கு உபாயமும் இதுவேயாம், எ-று.

போதம் தோன்றியபோது கிரியைதோன்றும். அப் போதம் சிவத்தில் இறந்தபோது அப்போதத்தோடும் கிரியை இறக்கும். ஆகலின், போதத்தைப் பிணியாகவும், கிரியையை ம்ருந்தாகவும் வைத்துக் கூறினார். விறகு எவ்வளவு இருந்ததோ அவ்வளவும் புகையும் தீயும் இறவா, அவ்விறகு இறந்தபோது அதனுடனே புகையும் தீயும் இறக்கும், அதுபோலக் கிரியை எவ்வளவு இருந்ததோ அவ்வளவும் கருவிகளும் போதமும் இறவா, அக்கிரியை சிறிதும் தோன்றாது இறப்பின் அதனோடும் இக்கருவிகளும் போதமும் இறக்கும். ஆகலின், “புகைகதீயெரிந்த விறகு கோழறக்கில்” என்றார். கிரியை இறந்தபோது கருவிகளும் போதமும் இறக்குமென்றது எங்ஙனம் எனின், கிரியை இருந்தபோது போதம் வளர்வதே அன்றி இறவாது, அக்கிரியை. இறந்தால் போதத்திற்கு அசைவின் திக்கெடும். இப்போதம் கெடவே இதனைத் தொடர்ந்து நின்ற கருவிகளும் கெடும். ஆகலின் இங்ஙனமென்று அறிதி. பெரிய சிழல் சிறிய சிழலில் புறம்போகாது அடங்கின் மறையுமதுபோல் பூரணமாகிய சிவபோதத்தில் கிஞ்சிக்கிய மாகிய ஆன்மபோதம் எதிரிட் டசையாது அடங்கின் அதில் மறையும். ஆகலின், “சிழல் புதை

த்தாற்போல்” என்றார். நீங்கிநின்ற கருவிகளையும் அடைந்து நின்ற திருவருளையும் எதிரிடாது நிற்கவேண்டுமா கலின், “எதிர்போய்நில்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் போதம் அடக்குதற் குபாயங் கூறியவாறு காண்க. (கசு)

காணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக் காணக் கழலும் கழற்றியிலே - நாணி நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்ருனென் னாதே அமிழ்த்துகர கம்போனிற் பாய்.

(இ - ள்.) காணும் அறிவு நீ காட்டும் அறிவு நாம் அவற்றைக் காணக் கழலும் கழற்றியிலே எ-து, — கருவிகளை இது இது என்று காணும் அறிவு நீ, அவற்றை உனதுயிர்க்கு உயிராயிருந்து உனக்குக்காட்டும் அறிவு நாம், அக் கருவிகளினது குணங்களை நீ காணக் காண அவைகள் எல்லாம் உனக் கன்னியமாய் நீங்கும், நீக்கத்தில் அவற்றின் முடிவில் நின்ற உன்னைக் கண்டபின்னர்;

நாணி நமை திரும்பிப் பாராதே நான்தான் என்னுடைய அமிழ்த்து கரகம்போல் நிற்பாய் எ-து, — அக்கருவிகளை அறிந்து நீங்கவும் என்னை உள்ளபடி அறியவும் யான் காணும் அறிவு ஆகலின், எனக்குச் சுதந்தரம் இன்மை என்று நீ நாணி எனக்குக் காட்டும் அறிவு ஒன்று உளது என்று எம்மை எதிரிட்டுப்பாராதே, அங்கனம் காணுமறிவும் காட்டும் அறிவுமாய் இருந்தோம் ஆயினும், கண்

னோனியும் ஆதித்தன் ஒனியும் பிறிபடா ததுபோல் பிறிபடா திருட்போம் ஆகலின், அஃதன்றி இங்ஙனம் பிறிபடாதிருந்த பரிபூரணத்தை கான்தானென்று கருதாதே, கடலில் அமிழ்த்திய கரகம் சலத்தை உள்ளே மொண்டு அக்கடலில் மறைந்தாற்போல், நீயும் அப்பரிபூரணத்துக்குள்ளே அமிழ்த்தி நீ தோன்றாது அதனுள் மறைந்து நிற்பாய், எ-று.

கருவிகளினது குணங்களை எதிரிட்டு அநியாதபோது அவைகள் ஆன்மாவிற்கு அன்னியமாய் நீக்காது ஆகலின், “காணக்கமலம்” என்றார். கருவிகளை எல்லாம் நீக்கி ஆன்மா அருள்வடிவாய்போது அவ்வருட் பூரணம் எல்லாம் தானாய்த் தோற்றும் ஆகலின், “நானா நென்னாதே” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகள் நீக்குதற்கு உபாயமும், அவற்றை நீக்கித் தன்னை அருளால் அறிந்து அருட் பூரணம் விளங்கியபோது போதம் சீவியாது அருளில் மறைந்து நின்றற்கு உபாயமும் அறிவித்தவாறு காண்க.)

வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும்-பதையா [ல் விளக்கொளியிலெண்ணெய்வியாபியானாற்போ கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள்.

(இ - ள்.) வதுவைச் சடங்கதனை மைதுனமாக் கொண்ட புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும் எ-து,— தன்புருட

னைக் கூடி இன்புறுதற்கு ஏதுவாகச் செய்யும் கல்யாணச் சடங்கினை அவனோடும் கூடி இன்புறுதலாகக் கருதிக் கொண்ட பேதைப்பெண்போல், சிவஞ்சிய புருடனை ஆன்மநாயகி கூடி இன்புறுதற்கு ஏதுவாகச் செய்யும் கிரியைத்தொழிலை அவனோடும் கூடி நீ இன்புறுதலாகக் கருதிக்கொண்ட இத்தப்புதுமையாகிய சிவநந்தம் அமையும்; (இனிக் கிரியையைச் சிவநந்தமாகக் கருதும் கருத்தைவிட்டு)

பதையா விளக்கு ஒளியில் எண்ணெய் வியாபி ஆனால் போல் கொளக்கொடுத்தல் சத்தியமாக் கொள் எ-து,— அசையாது நின்று விளக்கொளிக்குள் எண்ணெய் வியாபியானாற்போல், நீ சிவத்தில் வியாபியாய் அசைவற நின்று அது விழுங்கிக்கொள்ள உன்னைக் கொடுத்தல் உண்மையாயுள்ள முத்தி என்று அறிந்துகொள்ளுதி, எ-து.

விளக்கொளியில் எண்ணெய் வியாபித்துக்கொண்டு நிற்க, இவ் வெண்ணெயை அவ்வொளி விழுங்கித் தான் பிரகாசித்தல்போல், அச்சிவபூரணத்தில் ஆன்மா வியாபித்து அசைவற நிற்கவே, அச்சிவபூரணம் இவ்வான்மாவை விழுங்கிக்கொண்டு தான் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், “விளக்கொளியி லெண்ணெய் பியாபி யானாற்போற் கொளக்கொடுத்தல்” என்றார். தன்னைக்கொடுப்பது சத்தியம் எனவே தன்னாற்செய்யும் கிரியை அசத்தியம் என்பது தானே ஆயிற்று.

இத்திருவென்பாவால் போதத்தாற் செய்யும் கிரியை முத்திக்கு ஏது அன்று என்பதும், போதத்தைச் சிவனுக்கு ஊனாகக் கொடித்து நின்றலே ஏது என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

கிரியைக்கமுற்றி முற்றும்.

ரு-ம். அதிகாரம்.

ச ரி யை க் க மு ற் றி.

நடந்துங் குளித்துமிது நல்லநா னுணை, விடுந்தொழிலான் மெய்வருந்தி வீடென் - நடங்காதார், என்றுகக மேயிருப்ப ரிப்போதே துக்கமிவர்க், கென்றெதிர்போ யின்பமுதிக்கும்.

(இ-ள்.) நடந்தம் குளித்தும் இது நல்ல நாள் ஊனை விடும் தொழிலால் மெய் வருந்தி வீடு என்று அடங்காதார் எ - து, — பூப்பிரதக்ஷிணமாய் நடந்துசென்றும், கங்கை முதலிய நீர்த்தங்க ளாடியும், இது நல்ல நாள் என்ன ஊனை விடுத்தும், இவை முதலியன செய்யும் சரியைத் தொழிலால் மெய் வருந்தி, இங்ஙனம் செய்வனவே வீடென்று துணிந்து தற்போதம் அடங்காதார்;

என்று சுகமே இருப்பர் இப்போதே துக்கம் இவர்க்கு என்று எதிர்போய் இன்பம் உதிக்கும் எ-து, — எக்காலமும்

ஓர் தொழிலையும் செய்யாது சுகமே இருப்பர், இத் தொழில்களான் இவர்க்கு இம்மைக்கண்ணே துன்பும், இத்தொழில்வாசனை மறுமைக்கண்ணும் தொடரும் ஆகலின், எக்காலம் தான் என்றும் சிவம் என்றும் எதிரிடும் போதம் ஒழித்து ஆனந்தம் தோன்றும், எ-று.

தாம் குறித்தது வீட்டின்பமா யிருந்தும் அதனைப் பெறுதற்கு ஏது அல்லாத சரியைத்தொழிலை மிகவும் மெய்வருந்திச் செய்தலான், அவ்விற்பத்தைப் பெறுதற்கு ஏதுவாய்த் தற்போதத்தையும் எளிதில் ஒழித்து, அதனை எக்காலம் பெறுவரோ என்னும் காருணியத்தால், “என் றெதிர்போ யின்பமுதிக்கும்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் வீட்டையத் தொடங்கினார் அறியாமையான் இத்தொழிலைச் செய்து வருந்துகின்றார், அந்தோ என்று இரங்கிக் கூறியவாறு காண்க. (க)

உடலா லுழைத்தா லுடலொழியு மென்று கெடுவீ ரிதையெங்கே கேட்டீர். - உடலே நடையா டியபிணம்போ னுன்போய்த் திரியக் கிடையாதோ வென்றுகே ளீர்.

(இ - ள்.) உடலே நடை ஆடிய பிணம்போல் நான் போய்த் திரியக் கிடையாதோ என்று கேளீர் எ-று, — இந்த உடல்தானே நடையாடிய பிணம்போலத் தற்போதம் கெட்டு நிலத்தின்கண் உலாவ எமக்கு உண்டா காதோ? என்று ஞானசாரியனைக் கேளாத நீங்கள்;

கேடுவீர் உடலால் உழைத்தால் உடல் ஒழியும் என்று இதை எங்கே கேட்டீர் எ-து,—கேடுவீர்காள், உடலால் வருந்தி யாத்தினா சேறல் முதலிய இச்சரியைத்தொழி லைச் செய்தால் பிறப்பு நீங்கும் என்று இந்த உபதேசத் தை எந்தக் குருவினிடத்துக் கேட்டீர், எ-து.

ஞானசாரியை அடைந்து அனுகிரகம் பெற்ற மெய் ஞ்ஞானிகட்குக் கருவிகள் முப்பத்தாறும் தற்போதமும் கேடலான், அக்கருவிச் சேட்டையும் போதக்கேட்டை யும் இன்றும்; ஆகலின், அவரது திருமேனி உள்ளும் புற னும் வறுங் கடத்து ஆகாயம்போல் சிவமே நிறைந்திருக் கும் அவர் நிலத்தில் சரிக்கும்போதும் அக்கடம் ஆகா யத்திற் செல்வதுபோல் தோற்றம்; ஆகலின், “நடையா டிய பிணம்போ னான் போய்த்திரிய” என்றார். கேளீர் எங்கே கேட்டீர் என முடிக்க. வீட்டையத் தொடங்கி இங்ஙனம் செய்தலால், “கேடுவீர்” என்றார்.

. இத்திருவெண்பாவால் அவர் கேட்ட உபதேசத்தை மறத்தவாறு காண்க. (உ)

எந்தவூர் நொன்ற லிப்போ திருந்துநாம், வந்தவூர் தன்னை மறந்தோமேல் - அந்தவூர்க், கின்றுநாம் போம்வழியே தென்னினுமக் கேழு லகும், ஒன்றுபோ லொன்றுதோன் றும்.

(இ-ள்.) ஊம் எந்த ஊர் நீர் என்றால் இப்போது இரு ந்து வந்த ஊர்தன்னை மறந்தோமேல் எ-து,— யாம் இந்

த ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குச் சென்றபோது, அவ்
ஊரில் இருந்தான் ஒருவன் எந்த ஊர் நீர் என்று எம்மைக்
கேட்டால், இப்போது இருந்துவந்த ஊர்தன்னை அவனுக்
கு இன்ன ஊர் என்று சொல்ல மறந்தோம் எனின்;

அந்த ஊர்க்கு இன்று நாம் போம் வழி ஏது என்னின்
உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்றுபோல் ஒன்று தோன்றும் எ-து,—
முன்னிருந்து வந்த ஊருக்கு இப்போது நாம் போதற்கு
வழி யாதென்று நீர் நாடின, உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்று
போல் தோன்றி அந்த ஊருக்குச் செல்லும் வழிபோல்
மற்றோர் ஊருக்குச் செல்லும்வழி தோன்றும் எனின்,
இங்ஙனம் கேட்டோனுக்கு ஊர்ப்பெயரும் சொல்லமற
ந்து அவ்ஊருக்குச் செல்லும் வழியும் தெரியாது மயங்கிய
இப்போதம் கொண்டோ திரிகரணங்கனையும் கடந்து
பின்ற பூரணசிவத்தை நீர் அடையத்தொடங்கினீர், எ-று.

அவர்க்குத் தம்மைப்போல் இவரும் தோற்றலான் அவ
ரை இவர் தம்மோடுங் கூட்டி “மறந்தோமேல்” என்றார்.
ஊர்ப்பெயர் சொல்ல மறந்துபோவது தூலபுத்தியால்
தெரியாது யாம் அங்ஙனம் மறப்பது இலம் என்று அவ
ரைத் தம்மைவிடப் பிரித்தநோக்கி, உமக்கு ஏழுலகும்
ஒன்றுபோல் ஒன்றுதோன்றும் எனத் தூலமாகிய வழித்
திகைப்பை எடுத்துக் காட்டினார். வெறிக்கண் திசைதப்
பியபோது முன்போல் நான்குதிசையும் பிரிந்துதோன்
றாது ஆகலின், “ஏழுலகு மொன்றுபோல்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியரால் அன்றி ஆன்
மாக்கள் சுதந்தரத்தால் வீடடையக்கூடா தென்று சுதந்
தானே மறியித்தவாறு காண்க. (ங)

வேட்டியுந் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெ
ண்பல்லும், காட்டுவது ஞானக் களவுகாண்-தே
ட்டமற்றோன், பூரணன்காண் சிற்றறிவன் பொ
ய்ப்பாச மென்றறிந்தார்க், கோர்வடிவும் வார்த்
தையுமுண் டோ.

(இ-ள்.) வேட்டியும் தாழ்வடமும் வெள் நீறும் வெள்
பல்லும் காட்டுவது ஞானக்களவு எ-து,—காலிவேட்டி
யும், உருத்திராக்கத் தாழ்வடமும், மெய்ய்முழுதும் பூசும்
வெண்ணீறும், அடைக்காய் தின்னாத வெண்பல்லும்
இவை முதலிய சிவவேடங்களை மெய்யிற் காட்டுவது
ஞானத்திருட்டு;

தேட்டம் அற்றோன் பூரணன் சிற்றறிவன் பாசம் பொ
ய் என்று அறிந்தார்க்கு ஓர் வடிவும் வார்த்தையும் உண்
டோ எ-து,—ஓர் பொருட்கண்ணும் விருப்பம் அற்றோ
னாகிய சிவன் பரிபூரணன், சீவன் சிற்றறிவன், பாசம்
பொய் என்று அறிந்த ஞானிகட்கு ஓர் சமய வேடமும்
சமய அபிமான வார்த்தையும் உளவோ? இல், எ-து.

அகத்த ஞானம் இன்றிப் புறத்த வேடத்தானும் வச
னத்தானும் ஞானிபோற் காட்டினமையால் “ஞானக்களவு
காண்” என்றார். அகத்த ஞானமும் புறத்தவேடமும்

உள எனின், ஞானக்களவு அன்று என்றாயிற்று. சிவம் அனுத்திரண் முதலிய பொருள்கட்கெல்லாம் உட்புறனாகிய பரிபூரண அறிவாகலின், அதற் கோர்சமயம் இல்லை. சிற்றறிவு பொய்யாகிய பாசத்தை விட்டுநீங்கி அப்பரிபூரண அறிவோடும் கலந்தபோது, அப்பரிபூரண அறிவாய் நிற்கும் அன்றி, அது இது என்னும் பகுப்பில்லை ஆகலின், “ஓர்வடிவும் வார்த்தையுமுண்டோ” என்றார். காண் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் வேடத்தால் மிகவும் சிறப்புள்ளார் ஆயினும், அகத்துஞானம் இலர் எனின் சிறப்பிலர் என்பதும், வேடம்பாதும் இல்லராயினும், அகத்து ஞானம் உள்ளார் சிறப்புளர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

கல்வியாய்ப் புத்தகமாய்க் காவிகடுக் குட்கட்டாய்ப், பல்லின்வெளுப் பொத்த. பசுமார்க்கம்-எல்லை, கழன்ற தியானத்திற் கண்ணிமிட்டு மாய்காண், சுழன்றபெரு மாயைத் தொழில்.

(இ - ள்.) கல்வி ஆய்ப்-புத்தகம் ஆய்க் காவி கடுக்குள் கட்டு ஆய்ப் பல்லின் வெளுப்பு ஒத்த பசுமார்க்கம் எ-து, -தாம் கற்ற கல்விகளைப் பேசுவதாய்ப் புத்தகம் கையிற் கொள்வதாய்க் காவிவேட்டி உடுப்பதாய்த் திருமேனிக் கடுக்கன் காதிலே இடுவதாய்க் கண்டத்தில் கெவுடம் கட்டுவதாய்ப் பேச்சிற்கும் வேடத்திற்கும் ஏற்பப் பல் வெளுப்பும் ஒத்திருத்த பசுஞான நெறியினை உடையார்;

எல்ல கழன்ற தியானத்தில் கண்ணிமிட்டும் ஆம் சுழன்
ற பெருமையைத் தொழில் எ-து,—பிருதிவிமுதல் நாதம்
சுது என்று அளவுகூறப்பட்ட கருவிகள் முப்பத்தாறை
யும் கழன்ற சிவத்தியானத்தை உடையவரைப்போலக்
கண் மேற் செருகி ஆசனங் கட்டிக்கொண்டு இருப்பர்,
இவர் இங்ஙனம் இருப்பதாம் கறங்குபொல் சுழலாநின்ற
பெரிய மாயையினது தொழிலாவது, எ-து.

ஞானம் இன்றி வேடங் கொண்டோர் வேடதாரிக
ளோடு ஒப்பு ஆகலின், “பசுமார்க்கம்” என்றார். அகத்
துப் பரிபூரணஞானம் இன்றிக் கண்ணிமிட்டிப் பத்திந்திரி
யங்களையும் அப்போதடக்கி ஆசனங்கட்டி இருப்போர்க்கு
முன்னர் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கண்மேந்திரி
யங்களால் தொழில்செய்யு மனம் அப்பத்திந்திரியங்களும்
அடங்கலின், அவற்றின் வாசனையோடு முன்னர் ஏறிய
வாசனையோடும் உள்ளே சுழலும் அன்றி அடங்காது ஆக
லின், “சுழன்றபெருமையைத்தொழில்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானநிட்டை இன்மையான்
அவரது நிட்டையை மறுத்தவாறு காண்க. (இ)

ஞானக் கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாடோறும்
போனத் தளவே புசிப்பன்றி - ஏனும்
துறவா யவாவறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூய
அறிவார்க் கறியாவின் பம்.

(இ - ன்.) ஞானக்கிரியை நடிப்பவர்க்கு காள்தோறும்
போனத்து அளவே புசிப்பு அன்றி எ-து,—அகத்து ஞா

னம் இன்றிப் புதித்து ஞானசாரமாய் நடிப்பவர்க்கு எக் காலமும் அன்னபானத்தளவு வரும் விடாயானந்தாநு பவம் அன்றி;

தறவு ஆய் அவா அறுத்து மெய் உணர்ந்த தாய அறி வார்க்கு அறியா இன்பம் ஏன் ஆம் எ - து, - துறவினை உடையராதித் தறந்த அப்பொருள்கள்மேல் முன்னர் வாசனையால் எழும் அவாவினை அறுத்து மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த நிருமல ஞானிகட்கும் தோன்றாத சொருபா நந்தானுபவம் ஏன் உண்டாம், எ-து.

இவர்க்கெய்யும் ஆசாரத்தைப் பிறர் கண்டு பெரியர் எனப் போனகம் கொடுத்தலின், “போனத்தளவே புசிப் பன்றி” என்றார். பேரின்பம் போதநாசத்தில் தோன்றா மல் தோன்றலான் “அறிவார்க்கறியாவன்பம்” என்றும், இவ்வன்பம் பெறுதற்கு ஏதுவாய ஞானம் இன்மையால், “ஏனும்” என்றுங் கூறினார். - துறவு-புறப்பற்று நீக்குதல். அவாவறுத்தல் - அகப்பற்று நீக்குதல், இவ்விருவகைப் பற்றும் நீங்கவே சகலகேவலங்களும் நீங்கும். இவை நீங் கவே மெய்யுணர்வு தோன்றும். ஆகலின், “துறவாய வாவறுத்து மெய்யுணர்ந்ததாயவறிவார்” என்றார். போன கம் என்பது போனம் என்றாயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானம் இன்றி ஞானசாரமாத் திரம் செய்வோர்க்குப் பிறப்பின்பமே அன்றி வீட்டின் பம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

[இந்த இன்பம் யாவரா ஸ்ரியக்கடுமென்று இரங்கிக் கேட்ட மாணுக்களை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.]

இன்பே யறிவுக் கிடம்புள்ளி நேந்ததுபோல், துன்பே யணுப்பொருப்பாய்த் துக்கிக்கும்-நன்குணத்தால், பேரின்புக் கிச்சை பிறந்ததினிக் கேளுனக்குப், பேரின்பந் தேடிப் பெறாய்.

(இ - ள்.) இன்பே அறிவுக்கு இடம் எ-து,—இந்தப்பேரின்பம் பரிபூரணம் ஆகலின், இவ்விற்பமே ஆன்மா இருத்தற்கு இடம்;

(ஆனால் அவ்விற்பம் இங்ஙனம் இருக்கும் எனின், அதனை யான் இப்போது அடையவேண்டும், இனிப்பிறவித் தன்பஞ் சிறிதும் படமாட்டேன் என்ற மாணுக்களை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.)

புன் இனேந்ததுபோல் துன்பே அணுப்பொருப்பு ஆய்த் துக்கிக்கும் நன்குணத்தால் பேரின்புக்கு இச்சை பிறந்தது இனிக்கேள் உனக்குப் பேரின்பம் தேடிப் பெறாய் எ-து,—உயிர்ப்பு ஒலி சிறிது தோன்றினும் அதனைப் பேரொலியாகக் கண்டு அசுணப்புள் வருந்தியதுபோல், நீ இத்தேகாதி பிரபஞ்சங்களான் வரும் தன்பம் அணுவளவு ஆயினும், அதனைப் பொருப்பளவாகக் கண்டு தன்புறும் கற்குணத்தால் உனக்கு இப்போது பேரின்பத்தின்மேல் இச்சை செனித்தது; ஆகலின், இனி அதனை அடைதற்கு உபாயம் சொல்லுதும் கேட்டி, அப்பேரின்பத்தை யாம் கூறிய உபாயப்படி தேடிப் பெறுதி, எ-று.

விடயசுகத்தைத் துன்பம் எனக் கூறினார். இதனை அங்
கனம் கண்டோர்க்குச் சொருப சுகத்தின்மேல் இச்சை
செனிக்கும் ஆகலின், “துன்பே யணப்பொருப்பாய்த்
துக்கிக்கு கன்குணத்தாற் பேரின்புக் கிச்சை பிறந்தது”
என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பேரின்பத்தை விரும்பிக் கேட்
ட மாணுக்கனுக்கு விடைகூறியவாறு காண்க. (எ)

பேரின்ப முன்னேப் பிரியாதான் னுண்மையஃ
தோரின்ப மாய்விடயத் தாடுதிப்பும்-பேரின்
பழிவிலே தோன்று மறிவு மயலாம்
ஒழியு மிரண்டின்ப மும்.

(இ - ள்.) பேரின்பம் உன்னைப் பிரியாது அது உன்
உண்மை எ-து,—அந்தப் பேரின்பம் உன்னைவிட்டு எக்கா
லமும் ஓர் அனுவனவேனும் பிரியாதிருப்பது, அவ்வின்ப
மே உனக்கு உரித்தாய் மெய்ம்மையாய் உள்ளது;

(அங்கனம் என்னைவிட்டு நீங்காது எனக்கு உரித்தாய்
மெய்ம்மையாய் இருப்பது எனக்குத்தோன்றாது இருப்
பான் ஏன் எனின்.)

ஓர் இன்பம் ஆய் விடயத்தாடு உதிப்பும் பேரின்பு அழி
விலே தோன்றும் எ-து,—உன்னால் அறியப்பட்டு ஓரின்ப
மாய் வனிதையர் விடயத்தாடு தோன்றுவதும், யாம்
கூறிய அந்தப் பேரின்பமும் எதிரிடு அற்ற இடத்தாத்
தோன்றும்;

அறிவும் அயல் ஆம் இரண்டு இன்பமும் ஒழியும்-து, -
ஆணறிவும் பெண்ணறிவும் எதிரிட்டபோது அவ்வறிவு
களும் அயலாம், ஆண்குறியும் பெண்குறியும் எதிரிட்ட
போது இக்குறிகளும் அயலாம் (இவைகள் அயலாகவே)
இவ்விருவகைக் கூட்டுறவுகளால் வரும் இரண்டின்பம்
களும் அயலாய் ஒழியும், எ-து.

ஆண்குறியும் பெண்குறியும் கலந்து எதிரிட்டழிந்த
போதும், ஆணறிவும் பெண்ணறிவும் கலந்து எதிரிட்ட
ழிந்தபோதும், அவ்வின்பமும் இவ்வின்பமும் தோன்ற
லான், அழிவிலே தோன்றும் என்று இருமைக்கும் பொ
துவாகக் கூறினார். குறிகளும் அறிவுகளும் எதிரிட்ட
போது இன்பம் இன்மையால், “ஒழியுமிரண்டின்பமும்”
என்றார். இருவகைக் குறிகளும் கலந்தபோது அவை இரு
ந்தும் தோன்றாது அழிதலானும், ஆண்குறி பெண்குறிக்கு
உள்ளீடா யிருத்தலானும், இன்பம் தோற்றலானும் அவ
ற்றினது கூட்டுறவை இவற்றினது கூட்டுறவிற்கு உவமை
யாகக் கூறினார். அறிவு மயலா மென்ற உம்மையால்
ஆண்குறி பெண்குறிகளும், அழிவிலேதோன்றும், என்
றமையான் அறியாது எதிரிட்டபோது என்பதும் வரு
விக்கப்பட்டன. விடயாகத்த மேலீட்டால் பரவசமாவ
துபோல் சொகுபாகத்த மேலீட்டால் பரவசமாவதுங்
கொள்க.

இத்திருவேன்பாவால் பேரின்பம் ஆன்மாவை விட்டு
கீங்காது என்பதும், அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமும்
கூறியவாறு காண்க. (அ)

[விடயாகந்தம் அறிதல்போல் அவ்வாகந்தமும் அறியக் கூடாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

விடய முதித்துநின்று விட்டவிடங் கீழ்மேல் இடைவிடா நேரிறைந்த இன்பம்-தொடுவரோ தோன்றி யழிவதுவே துக்கசுக முன்னுண்மை தோன்றா வடங்காச் சுகம்.

(இ - ள்.) விடயம் உதித்த நின்றுவிட்ட இடம் கீழ் இடைவிடாதே நிறைந்த இன்பம் மேல் தொடுவரோ எ - து,—ஓர் விடயத்தின்கண் தோன்றிநின்று அழியப் பட்ட இன்பம் கீழாய் இன்பம்; வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களிலும் இடையறாது பரிபூரணமாய் நிறைந்த இன்பம் மேலாய் இன்பம் ஆகலின், இவ்வின்பத்தைப் பெற்றுள்ளார் தற்போதத்தால் அதனைப் பற்றுவரோ; (அஃது எங்கனம் எனின்,)

தோன்றி அழிவதுவே துக்கசுகம் உன் உண்மை தோன்றா அடங்காச் சுகம் எ-து,— போதத்தால் பற்றி அறிந்து அநுபவிக்கும் அவ்வின்பம் தோன்றி அழிவது அங்கனம் தோன்றி அழிவதுவே சுகமும் துக்கமும் ஆகலினும், உனதுள்ளே மெய்ம்மையா யிருந்த இன்பம் ஓர் காலங்களினும் உற்பத்தி நாசம் இன்றாய வீட்டின்பம் ஆகலினும், எ-து.

அவ்வின்பம் ஓர் விடயத்தில் தோன்றி அழிதலால் பற்றி விடப்பட்டது. இவ்வின்பம் பூரணம் ஆகலானும், உற்

பத்தி நாசம் இன்மையாலும் பற்றுதல் விடுதல் இதற்கு இன்மை ஆயிற்று. தோன்றியபோது சுகமும் மறைந்த போது துக்கமும் வருதலின், “தோன்றியழிவதுவே துக் கசுகம்” என்றார். இச்சுகதுக்கங்களால் விழைவு வெகுளி யும், இவ்விழைவு வெகுளிகளால் இருவினைகளும், இவ் விருவினைகளால் பிறப்பும் உண்டாம் என்பதுங் கொள்க. சிற்றின்பம் பற்றியபோது தோன்றும், விடுத்தபோது மறையும், பேரின்பம் பற்றியபோது மறையும், விடுத்த போது தோன்றும் என்பதுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் இவ்வின்பம்போல் அவ்வின்பம் போதத்தால் அறியக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு கா ண்க. (க)

[ஆயின் அவ்வின்பம் இத்தலத்தில் தோன்றுவதில்லை ஆகலின், மற்றோர்தலத்தில் சென்றிருந்து தவத்தைப் பண்ணி அதனைப் பெறுகின்றேன் என்ற மாணுக்கனைநோ க்கி மேற்கூறுகின்றார்.]

எங்கும் பரிபூரணமென்னி னீதல்ல [கேள் தங்கங்கா மென்னும்போ தங்கிலையோ - பங்கா ஆகாயந் தீண்டிவிடு மற்ப வறிவழிவி லேகான்பே ரின்பமுதிக்கும்.

(இ - ள்.) எங்கும் பரிபூரணம் என்னின் ஈது அல்லது அங்கு அங்கு ஆம் என்னும்போது அங்கு இலையோ பங்கா கேள் எ-து, — அப்பேரின்பம் இருதூற் திருபத்தாவது

புவனம் எங்கும் உட்புறனாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரண
மென்று ஷேதாசுமங்கள் கூறும் எனின், அவ்விற்பம் பெ
றுதற்கு ஏது இத்தலம் அன்று, காசி முதலிய அந்தந்தத்
தலங்களில் பெறலாம் என்று நீ கூறும்பொழுது நீ இருந்
த அத்தலத்தில் அவ்விற்பம் இன்றாயதோ? பகுப்பறிவு
நீக்காதவனே கேட்டி;

ஆகாயம் திண்டிவிடும் அற்ப அறிவு அழிவிலே பேரின்
பம் உதிக்கும் காண் எ-து,—பனாயோசுமாயி ஞானாகா
சத்தைப் பெற்றவிடத்து அதற்குமேல் தோன்றும் அது
பவத்தை நாடித் தான் நின்ற நிலையைத் தழுவும் அற்ப
வறிவு அழிந்தவிடத்திலே உனக்குப் பேரிற்பம் தோன்று
மென்று அறிதி, எ-து.

பனாயோசுமிட்டை பெற்ற காலே அதற்குமேல் தோன்
றும் சிவத்தை நாடாது அவ்வருளையு மறவாது இருப்பின்,
சிவநிகனம் தானே தோன்றும், அதுதோன்றவே கிஞ்
சிக்கிப்போதம் அழியும், அஃதழியவே பேரிற்பம் தோன்
றும் ஆகலின், “ஆகாயந்திண்டிவிடும்பவறி வழிவிலே
காண் பேரிற்பமுதிக்கும்” என்றார். (உதாரணம்) சித்தி
யார் “கூடாதேவாபாதேகுழைந்திருப்பையாகில், பிறியா
த சிவன்றானே பிறிந்துதோன்றும் பிரபஞ்ச பேதமெல்
லாந் தானாய்த்தோன்றி, நெறியாலே யிவையெல்லா மல்
லவாகி நின்றென்றற்குத் தோன்றிவே னிராதாரனாயே” என்
றும், திருவாசகம். “இனாதேர் கொக்கொத்திரவுபக லே

சுற்றிநுத்தே வேசுந்றேன், கரைசேரடியார் கீளிநிறப்பக்
காட்சி கொடுத்துன் னடியேன்பால், பிணாசேர்பாலி
னைய்போலப் பேசாதிருத்தாலேசாரோ” என்றும் வரு
வனவற்றும் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் பூரண இன்டம் உறுதற்குத்
தலம் இடம் அன்றென்றும் போதநாசம் இடமென்றும்
அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

[அப்பேரின்பம் அடைதற்கு இச்சிற்றின்பமாகிய விட
யம் தடைஆகலின், இதனை ஒழித்து அதனை அடைவேன்
என்ற மாணாக்கனை நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.]

உடம்புள்ள மட்டும் விடய மொடுங்கா
ஒடுங்குமிலோ கேவலமா மும்பர்-இடம்புள்
பறந்தாற் கலங்குமோ பாசத்தி னுண்மை
அறிந்தாற் சுடாத்தடைபோ லாம்.

(இ-ள்.) உடம்பு உள்ளமட்டும் விடயம் ஒடுங்கா. ஒடுங்
குமிலோ கேவலம் ஆம் எ-து,—விடயங்கள் அறுபவித்
தற்கு ஏதுவாய உடம்பிற்குக்கும் அளவும் அவ்விடயங்கள்
ஒழிபா, உடம்போடு ஒற்றுமைபாயிருந்த ஞானேந்திரி
யங்கள் ஐங்கிற்கும் எதிரீடாய் விடயங்கள் தோன்றுந்
தோறும் அவற்றை ஒழிப்பேன் எனின், அங்ஙனம் ஒழிக்
கில் கருவிகள் எல்லாம் ஒழியும், அவை ஒழியிலோ கேவ
லம் வந்த அடுக்கும்; (ஆயின் அவற்றை ஒழிக்கும் ஆறு
எவ்வாறு எனின்.)

உம்பர் இடம் புள் பறந்தால் 'கலங்குமோ பாசத்தின் உண்மை அறிந்தால் சுடர்த் தடைபோல் ஆம் எ-து,— ஆகாயத்தினிடமாய்ப் புள் பறந்தால் அவ்வாகாயம் அசையாது, அதுபோல, நீ இம்மாயா வடிவத்தை யான் அலன் என்று நீங்கி அருள்வடிவாய் இருத்தி எனின், அப்போது விடயங்கள் வந்தமீப்பினும் நீ அசையாதிருப்பை ஆயின், மாயாவடிவமா யிருந்தபோது வருத்திய விடயம் திருவருள் வடிவாயிருந்தால் வருத்தாது இருப்பது எவ்வனம் எனின், அசுத்தம் துக்கம் அனித்தியம் அன்னியம் என்று பாசத்தின் உண்மையைத் திருவருளால் அறிந்தனை ஆயின், அக்கினிச்சூட்டைத் தடுக்கும் மந்திரம்போல், அவ்வறிவு கருவிச்சேட்டையைக் கெடுக்கும் ஆகலின், அக்கினி யிருந்தும் சுடாததுபோல் கருவிக ளிருந்தும் முன்போல வாதிபா வாக்கும், எ-து.

தான் கருவிகட்டு அன்னியமாய்ப் பிரிந்து நின்று அருளால் அடக்காது அக்கருவிகளோடுங் கூடிநின்று போதத் தால் அடக்கினமையால் “கேவலமாம்” என்றார். அருள் வடிவா யிருந்தபோது கருவிகள் அசைவதே அன்றித் தானசையான் ஆகலின், “உம்பரிடம் புட்பறந்தாற் கலங்குமோ” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி அருளால் அறிந்த நீங்கி, அவ்வருளில் மறைந்த நின்றால் மீட்டும் அவைகள் வந்து வாதிபா என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

[விடயங்களை இத்திரியங்களால் அறிந்து அதுபவித்தற் கு ஏதுவாய இவ்வுடலை ஒழித்து, இவ்வின்பத்தைப் பெறுவேன் என்னின் மேற் கூறுகின்றார்.]

உடலிருந்தென் போயென் னுருவருவ மூன்றும், அடைவர் தொழிலு மநாதி - குடமுடைத்து, மண்ணென்ன வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்தும், உண்ணின்று பார்த்திரிப்போ தும்.

(இங்ங்.) உடல் இருந்து என் போய் என் உரு அருவம் மூன்றும் அடைவர் தொழிலும் அநாதி எ-து,—இவ்வுடல் இருந்ததனால் அவ்வின்பம் வருதற்குத் தடை என்னை? இது போயதனால் அவ்வின்பம் வருமாறு என்னை? அவ்வின்பம் வருவதற்குத் தடை இவ்வுடலால் யாதும் இன்று, உருவமும் அருவமும் உருவருவமும் ஆகிய இம்மூன்று வடிவத்தினையும் உடைய சர்வஞ்ஞர் ஆகியிலே ஆணவமலத்திற்கிடந்த உன்னைக் காருணியத்தால் எடுத்து, மாயையில் ததுகாண புவன போகங்களைக் கொடுத்து, இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் வருவித்து, வீட்டைவிக்கும் பொருட்டுச் செய்யும். டஞ்ச கிருத்தியங்களும் அநாதி (ஆகலின் நீ இக்காயத்தை ஒழிப்பலெனக் கருதற்க);

குடம் உடைத்து மண் என்ன வேண்டுமோ மாயா வயிந்தவத்தும் உன் தீன்று பார்த்திரு இப்போதும் எ-து,—ஒருவருக்குக் கடத்தை மண்ணென்று அறிவிப்பதே அன்றி, அக்கடத்தை உடைத்து மண்ணென்று அறிவிக்க வே

ண்டுமோ அதபோல், உனக்கு இவ்வுடம்பை மலமென்று அறிவிப்பதே அன்றி, இதனை அழித்து மலமென்று அறிவிக்க வேண்டுமோ? ஆகலின், இதனுள் இருந்தே இவ்வுடம்பையும், மற்றும் உள்ளனவாய் கருவிகளையும் மாயா மலமென்றும் உனக் கண்ணியமென்றும் கண்டு நீக்கி, வயிந்தவ மாயையாகிய சுத்த தத்துவத்தின் முடிவில் நின்று, உன்னை அருளால் கண்டு அவ்வருளில் அசைவற இருத்தி, இப்போதும் அவ்வாறந்தம் உதயமாம்; (தேகமுடிந்த அப்போதும் அவ்வாறந்த மயமே அவை), எ-று.

பெத்த தசையில் பஞ்சகிருத்தியத்தால் பஞ்சாவத்தைகளையும் உண்டாக்கி நடத்தாநின்ற சர்வஞ்ஞர் இப்போது முத்திதசையினும் உனக்குப் பஞ்சாவத்தைகளையும் நீக்கித் தமது திருவடி யாறந்தத்தைக் கொடுப்பர். நீ உடலை ஒழிக்கவேண்டிவ தேதுக்கு என்று அறிவித்தற்கு “அடைவர் தொழிலுமநாதி” என்றார். இப்போதும் என்றமை யான் அப்போதும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் அவ்வன்பம் பெறுதற்கு உடலொழித்தல் ஏதுவன்று; இவ்வுடலாதிகளை எல்லாம் தனக்கு அன்னியமென்று அருளாற்கண்டு நீக்கி, அவ்வருளில் நின்றல் ஏதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

[வேதாந்த முத்தியோ சித்தாந்த முத்தியோ உண்மை என்ற மாணுக்கனைநோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.]

கயிற்றரவுங் கட்டையினிற் கள்ளனும்போன் மாயா, மயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு - முயற்சி

கெட்ட, ஆனந்தா தீதத்தே யாணவரா மாகம
மும், தானந்தி னார்க்குச் சமன்.

(இ - ள்.) கயிறு அரவும் கட்டையினில் கள்ளனும்
போல் மாயா மயக்கம் அற்ற வேதாந்த வாழ்வும் எ-து,
—உள்ள கயிற்றினிடத்து இல்லாத பாம்பு கற்பிதமாகத்
தோற்றுதல் போலும், உள்ள கட்டையினிடத்து இல்லாத
கள்வன் கற்பிதமாகத் தோற்றுதல் போலும், உள்ள பிர
மத்தினிடத்து இல்லாத மாயை கற்பிதமாகத் தோன்று
கிறதென்று அறிந்து, இம் மாயாமயக்கம் சிறிதும் தோன்
றாது இறந்த இடம் வீடென்று கூறும் வேதாந்தச் செல்
வமும்;

முயற்சி கெட்ட ஆனந்தாதீதத்தே ஆணவர் ஆம் ஆகம
மும் தான் கந்தினார்க்குச் சமன் எ-து,—தற்போதமுய
ற்சிசிறிதும் தோன்றாது இறந்த ஆனந்தாதீதத்தில் பெத்த
தசையில் ஆணவராசி இருப்பாணாப்போலும் இருப்பதே
வீடென்று கூறும் ஆகமச்செல்வமும், தானென்று எதிரி
ட்டெழும் புல்லறிவு கெட்டார்க்குச் சமனும், எ-து.

அவித்தியாகதமாய் இருந்த சிவனது புன்மை அறிவாய்
இருந்த நான் என்று எதிரிடும் அவ்வறிவு கெட்டபோது
அச்சேசாட்சியாய் இருந்த பிரமம் தான் ஆகலானும்,
ஆணவமயமாய் இருந்த ஆன்மாவினது புன்மை அறிவாய்
இருந்த நான் என்று எதிரிடும் அப்போதம் கெட்டபோ
து அவ்வான்மா தனக்கு முதலாகிய சிவமயம் ஆதலா

னும், இங்ஙனம் ஆயபோது இருவர்க்கும் ஆகந்தாறுபவம் இருத்தலானும், “தானந்திருக்குச்சமன்” என்றார். தானந்தாத அபரஞானிகட்குச் சமன் அன்றென்பது தானே ஆயிற்று.

இத் திருவெண்பாவால் வேதாந்த சித்தாந்த முத்தி இரண்டும் தற்போதம் ஒழிந்தோர்க்குச் சமனென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கங்)

என்னுணை யென்னுணை யென்னுணை யேகமிரண் டென்னுமற் சும்மா விருவென்று - சொன்னான் திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாடன் அருளாளன் ஞானவிநோ தன்.

. (இ-ள்.) திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாடன் அருளாளன் ஞானவிநோதன் எ-து,— திரு ஞானசம்பந்தப் பின்னையா டென்னுந் திருநாமத்தையுடையார் சீகாழிநாட்டிற்கு அதிபதியான அருளாட்சியுடையார் ஞானத் திருவிளையாட்டினை யுடையார்;

என் ஆணை என் ஆணை என் ஆணை ஏகம் இரண்டு என்னுமல் சும்மா இரு என்று சொன்னான் எ-து,—முக்காலம் தமதுபேரில் திருவாண்கூறி முத்தியில் வேதாந்தியைப்போல் ஏகம் என்றும், பேத சித்தாந்த வாதியைப்போல் இரண்டென்றும் கூறுது, இங்ஙனம் கூறுதற்கு ஏதுவாய உன்போதத்தை ஒழித்து, நீ மெளஞாகந்தமாயிருத்தி என்று அருளிச்செய்தார், எ-து.

ஒன்றெனில் பெறுவானும். பேறும் இன்றும் ஆகலினும், இரண்டெனில் பதமுத்தியே அன்றி ஐக்கியமுத்தி கூடாது ஆகலினும், போத அறிவில் இரண்டாயும் போத ஒழிவில் ஒன்றாயும் இருத்தலினும், “ஏகமிரண் டென்னுமற் றம்மா விருவென்று சொன்னான்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் முத்தி நிச்சயம் ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

சரியைக்கழற்றி முற்றும்.

சு - ம் அநிகாரம்.

வி ர த் தி வி ள க் க ம்.

இவ்வனம் சரியாதிகளை நீத்து நின்றார். ஆயினும், உட்நேவு இல்லார்க்கு ஞானம் விளங்காது ஆகலின், இவ்வநிகாரத்தினுள் தறவி விளக்கக்கூறி உட்நேவின் இலக்கணம் அறிவித்தார் ஆகலின், இவ்வநிகாரத்திற்கு விரத்திவிளக்கமென்று டெயராயிற்று. விரத்தி யெனினும் தறவி எனினும் ஒன்று.

அறிந்தவிடத் தின்பதுன்ப மாகா ததுவும்
மறந்தவிடத் தின்ப மயக்கும் - அறிந்த
அனியறிவு நீயென்றா னத்துவிதா நந்த
முலையமுத முண்ட முனி.

(இ-ள்.) அத்துவித ஆகந்த முலை அமுதம் உண்ட முனி
எ-து,—இரண்டற்ற அத்துவிதத்தில் தோன்றும் பேரா
கந்தமாகிய திருமுலை அமுதத்தை அம்மை பொற்கிண்
ணத்தோடும் கொடுப்ப வாங்கி உண்ட திருஞானசம்பந்
தப்பிள்ளையார்;

அறிந்த இடத்து இன்ப துன்பம் ஆகாது மறந்த இட
த்து அதுவும் இன்பம் மயக்கும் அறிந்த அலி அறிவு நீ
என்றான் எ-து,— கருவிகள் முப்பத்தாறையும் கடந்து,
அருளை அறிந்தவிடத்து, ஆண்டு இன்பமும் துன்பமும்
உண்டாகா, அவ்வருளை மறந்தவிடத்து முன் நீங்கி நின்ற
கருவிகள் வந்து கூடலான், அத்துன்பமும் இன்பமும்
வந்து ஈண்டு மயக்கும் ஆகலின், பதி அறிவோடுங்கூடி
இன்பதுன்பம் இன்றிய அப் பதி அறிவாயும், பாச அறி
வோடுங்கூடி இன்பதுன்பமாயும் நின்று அதனையும் இவற்
றையும் அறிந்த அலி அறிவு நீ என்று எனக்கு அருளிச்
செய்தார், எ-று.

பதி அறிவு-ஆணறிவு, பாச அறிவு - பெண்ணறிவு, இவ்
விருவகை அறிவும்கூடல் அன்றிப் பதி அறிவோடுங்கூடிப்
பதி அறிவாயும், பாச அறிவோடுங்கூடிப் பாச அறிவாயும்,
ஆண்வடிவும் பெண்வடிவும் தழுவியின்ற அலிபோலிருத்
தலின் பசுஅறிவை, “அலியறிவு” என்றார். அம்மை ஆக
ந்தவடிவம் ஆகலின், அவரது திருமுலைப்பாலை “ஆகந்த
வமுதம்” என்றார். அதுவும் என்பதனை அத்துன்பமும்
மயக்கும் எனக் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் ஆன்மா ஒன்று உண்டென்று
அவியத்தவாறு காண்க. (க)

அறுசமயத் தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடல்
துறவா யவாவறுத்த நாய்மை - பிறவா
முடிகள்ச முத்தி முயற்சியெல்லா மூத்த
கடைகரும நாசமிது காண்.

(இ - ள்.) அறுசமயத் தோர்க்கும் அறுதி இட்ட கூடல்
துறவு ஆய் அவா அறுத்தல் நாய்மை எ-து,—அறுவகைச்
சமயத்தோர்க்கும் வீடடைதற்கு மட்டிட்டுவைத்த பொ
து நெறி யாது? எனின், கூடற்கண் சங்கப்பலகையில்
ஏறி இருந்து உட்பற்றுப் புறப்பற்று என்னும் இருவகைப்
பற்றினையும் துறப்பதாய் இத்துறவுகளான் மெய்ப்பொ
ருண் உணர்வதாய்ப் பிராரத்த வாசனையான் ஓரோர்
காலியின் உள்ளத்தெழும் அவாவின்மையும் அறுத்தல் நாய்
மையாய்க் கூறிய இம்மூவகை அதிகாரங்களின் நெறிகளே
யாம்; (அஃது அன்றியும்.)

பிறவா முடிகள் சமுத்தி முயற்சி எல்லாம் மூத்த
கடைகரும நாசம் இது எ-து,—பிறவாமைக்கு ஏது கூறிய
பலவாற்றுள்ளும் சிரசாய் கருவிகள் மூப்பத்தாறையும்
போக்கப்பட்ட வீடும், தற்போத முயற்சி எல்லா முதிர்க்
த கடையாசிய கருமநாசமும், இம்மூவகை அதிகாரத்திற்
கூறிய நெறியாம், எ-து.

சமவிகள் அறுவரும் வீடடைதற்கு மட்டு வேறுவேறு
கூறினார் ஒவ்வொருவரும், ஒருவர் கூறியது ஒருவர்க்குச் சம்மதம்

அன்று, துறவாய் மெய்யுணர்ந்த அவாவறுத்தல் அனைவர்க்கும் சம்மதமாம்; ஆகலின், “அறுசமயத் தோர்க்கு மறுதியிட்ட கூடற்றறவா யவாவறுத்தல்” என்றார். துறவும் அவாவறுத்தலும் கூறினமையான், இடையில் மெய்யுணர்வு வருவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் சங்கப்பலகையின் மேல் ஏறிக் கூறிய மூன்றதிகாரங்கள் என்றது திருக்குறளுள் துறவாதி மூன்றதிகாரங்களையுமாம் என்றறிக. இம் மூவகை அதிகாரங்களின் ஒழுகுதல் உயிர்ச்சுத்தி; இங்ஙனம் உயிர்ச்சுத்தி பண்ணுவோர்க்கு உடற்சுத்தி பண்ணவேண்டுவது இன்மையால், “கடைகரும நாசமிதுகாண்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் உட்டுறவு புறத்தறவு உடையாசைச் சமயிகள் எல்லாரும் ஞானிகளென்று அங்கீகரிப்பொன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

வாசிக்குச் சாவீரர் வைதாற் பொறுதது போல், ஆசைக்கே டர்க்கிதுவா. மட்டதென - நேசித்த, ஒட்டையைப்போல் வார்க்கா முடம் பார வுண்பழகும், பெட்டருக்கீ தாகாப் பிழை.

(இ - ள்.) வாசிக்குச் சாவீரர் வைதால் பொறுதது போல் ஆசைக் கேடர்க்கு இது ஆம் எ-து,—வாசி என்ற வார்த்தைக்கு மனம்பொறுது இறந்தவிடத் துணிந்த வீரரை வைதால் மனம் பொறுததுபோல், பெண்ணாசை ஆகாதென்று ஓர்வார்த்தை கூறிய மாத்திரத்தில் அவ்வா

சை மனத்தின்கண் மீட்டும் எழாது அடக்கும் அவ்வா
சை நாசர்க்கே இவ்வதிகாரத்தின் அருத்தம் சம்மதமாம்;
(அஃதன்றி).

அட்டது என சேசித்த ஒட்டையைப்போல்வார்க்கு
ஆம் உடம்பு ஆர ஊண் பழகும் பெட்டருக்கு ஈது ஆகாப்
பிழை எ-து,— அறுசுவை அடிசில்போல வெப்பந்தழை
யாதி கைப்பினை இச்சித்த ஒட்டகத்தைப்போல், காடி கூ
ழ்களரி முதலியவற்றைச் சுவையாய் விரும்புவோர்க்கும்
சம்மதமாம்; உடல் பருக்கும்படி அறுசுவை அடிசில்களை
உன்று தீதென்று பகுத்து ஊண்பழகும் பேடிகளுக்கும்
காமிசளுக்கும் இதன் அருத்தம் சம்மதம் ஆகாத குற்ற
மாம், எ-து.

மற்ற நூலின்கண் ஓரிடத்துப் பெண்ணைச் சூகாதெ
ன்று கூறக்கண்டு அதனை விடுத்தோர்க்கே அவ்வாசை
உடையோரை மிகவும் இகழ்ந்து கூறும் இதன் அருத்தம்
சம்மதம் ஆம் ஆகலின், “வாசிக்குச்சாவீரர் வைதாற்பொ
ருததபோ லாசைக்கேடர்க் கிதுவாம்” என்றார். அருந்
தல் ஆசைவைத்துக் கூறினமையால், “ஆசைக்கேடர்க்
கென்றதை” பொருந்தல் ஆசையாகக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் அருந்தல் பொருந்தல்களில்
ஆசையற்றோர்க்கே இன்னால் ஆமென்று அறிவித்தவாறு
காண்க.

[நீர் இங்கனம் கூறிய ஆற்றான் ஆசையறுதலோ முத்தி எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

பாசங் கழன்றாற் பசவுக் கிடம்பதியாம், ஊசல் வடங்கழன்ற தொவ்வாதோ - நேசித்த, பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் பாட்டுமக்கோ, மற்றைச் சமயமெங்கு மாம்.

(இ - ள்.) பாசம் கழன்றால் பசவுக்கு இடம் பதி ஆம் ஊசல் வடம் கழன்றது ஒவ்வாதோ எ-து,—உயிர்ச்சார்வு பொருட்சார்வு ஆகிய இருவகைச் சார்வும், இச்சார்வுகளை நீங்கியபோதும் இவற்றின்மேல் எழாநின்ற அவாவும், இவ்வவா நீங்கியபோதும் கண்டபொருள்கள்மேற் சென்று பற்றும் இந்திரியங்களும், இவ்விந்திரியங்கள் அடங்கியபோதும் முன் ஏறியிருந்த வாசனையால் உள்ளெழும் மனநினைவுகளும் இவைமுதலிய பாசங்களுள்ளாம் கழன்றபோது இவற்றினின்ற பசவுக்குப் பதியே இடமாம், அஃது எங்கனம் எனின், அந்தரமாய் நின்ற ஊசற்கயிற்றில் இருந்தோனுக்கு அவ்வூசற்கயிறு அற்றபோது நிலம் இடமாம் அதுபோல, அஃது ஒவ்வாதோ? (அதனை நீ அறிதி அஃதன்றி;)

நேசித்த பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறுக்கும் பாட்டு உமக்கோ மற்றைச் சமயம் எங்கும் ஆம் எ-து,—தம்மால் இச்சிக்கப்பட்ட பற்றுக்கள் எல்லாம் அற்றபோதே அப்பற்றறுதி பிறப்பினை அறுக்குமென்று (திருவள்

ஞவநாயனாகூறிய) குறள் வெண்பாப்பாட்டு உமக்குமா
த்திரமோ சம்மதம், மற்றைய சமயங்களுக்கெல்லாம்
சம்மதமாம், எ-து.

ஊசல் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அதனுள் இரு
ந்தோனுக்கு அசையும் அசைவின்மையும் உண்டாவது
போல், பாசம் இருந்தபோதும் ஒழிந்தபோதும் அசை
வும் அசைவின்மையும் ஆன்மாவிற்கு உண்டாமென்பதும்
காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஆன்மாவிற்குப் பாசமுழுதும்
நீக்கின் பதியைத் தேடவேண்டுவது இன்றென்று அறி
வித்தவாறு காண்க. (சு)

உனக்குமெய்யாய்த் தோன்றி யொழித்துவிடு
ம் பாசம், வினைச்சடமே யென்னில் விடம்போ
ல் - உனைச்சுழற்றும், ஆனாலுந் தன்னை யறியாத
துன்னறிவு, தானாகு ஞானத் தடை.

(இ-ள்.) உனக்கு மெய் யாய்த் தோன்றி ஒழித்துவிடும்
பாசம் வினைச்சடமே என்னில் விடம்போல் உனைச் சுழற்
தும் ஆனாலும் எ-து, — உனக்குத் தோன்றும்போது யான்
எனது என்று கருதும்படி மெய்யாகத்தோன்றி, நீக்கும்
போது உன்னைப் புறம்பாய் ஒழித்து நீக்கிவிடும் தேக
போகங்களாகிய பாசம் வினைக்கிடாய் வரும் மாயாகாரிய
மாகிய சடமென்று அறிவிப்பிலும், நீ இங்ஙனம் அறியா

மையான், நின்னை விடம்புசித்தவனை மயக்குதல்போல் மயக்கும் எனினும், அப்பாசம் ஞானத்தடை அன்று; (இனி ஞானத்தடையாவது யாது? எனின்),

தன்னை அறியாதது உன் அறிவுதான் ஆகும் ஞானத்தடை எ-து,—தனுவாதிக ளெல்லாம் இது இது என்று நானுவாய்ப் பகுத்தறிந்தம், அஹ்நை அறிந்த தன்னை அறியாதது உனது புல்லறிவாகலின், இவ்வறிவே ஞானத்திற்குத் தடையாகும், எ-று.

ஆணவத்தால் மறைபட்டிருந்த ஆன்மாவிற்கும் சிவன் மாயையில் தனது காரண புவன போகங்களைக் கொடுத்து இச்சா ஞானக்கிரியைகளை விளக்குவித்தலானும், இத்தனுவாதிகளால் சுருதி குரு சுவானுபவங்களை அறிந்து வீட்டைதற்கு ஏதுவாகலானும், இவற்றைச் சடமென்றும் தனக்கு அன்னியமென்றும் அறிந்தபோது மயக்காமை யானும், உணர்ச்சுழற்றும் ஆனாலும், இவை ஞானத்தடை அல்லவென்றும் தானென்றும் தனதென்றும் தன்னால் அறியப்பட்ட தேகபோகங்களைத் தானும் தனதும் அல்லவென்றும் அவற்றைத் தனக் கன்னியமாகக் கண்டு தன்னை உள்ளபடி அறியமாட்டாத தனது அறிவே ஞானத்தடை ஆகலின், “உன்னறிவு தானாகு ஞானத்தடை” என்றுங் கூறினார். தனுவாதி நான்கினுள் தனுவோடு காரணமும் போகத்தோடு புவனமும் ஒற்றுமையா யிருத்தலின், தேக போகமென்று இரண்டாகக் கூறப்பட்டன.

இத்திருவெண்பாவால் தனுவர்திகளைத் தனக் கண்ணிய
மாக் காணின், திருவருள் தோற்றும் என்று அறிவித்த
வாறு காண்க. (ரு)

[ஆன்மாவிற்கு இவை உருவம் அன்றாயின், இவற்றின்
மயமாயிருப்பது என்ன? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

சிற்றறிவு னாய்மறைப்பைச் சேர்ந்தவடிவொ
ன்படிகம், பற்றுகினு மொன்றாகாப் பான்மை
போல்-உற்ற, உருவ சொருப சுபாவ முனக்கு,
வருமடைவு சொன்னோ மதி.

(இ-ள்.) சிற்றறிவன் ஆய் மறைப்பைச் சேர்ந்த வடிவு
ஒன் படிகம் பற்றுகினும் ஒன்று ஆகாப் பான்மைபோல்
எ-து,—கிஞ்சிக்கிய அறிவனாய்ச் செம்பில் களிம்புபோன்
ற ஆனவமறைப்பைச்சேர்ந்த வடிவு ஆன்மாவினது சுபா
வம். படிகம் அடுத்த வன்னமயமா யிருப்பினும் தன்னிற
ம் அந்நிறத்தோடு ஒன்றாகாத முறைமைபோல், தான்
அடுத்த சுருவிமயமா யிருப்பினும் தன்னறிவு அக்கருவி
அறிவோடு ஒன்றாகா திருப்பது ஆன்மாவினது உருவம்.
ஒன்றையும் பற்றுதிருத்த படிகம் நிருமலமா யிருத்தல்
போல், ஆன்மா மும்மலங்களையும் நீக்கி நின்றல் தனது
சொருபம்;

உற்ற உருவ சொருப சுபாவம் உனக்கு வரும் அடைவு
சொன்னோம் மதி எ-து,—இங்ஙனம் உனக்கு உற்ற சுபாவ
உருவசொருபங்கள் வருமுறையைச் சொன்னோம், இவற்
றை அறித்து கொள்ளுதி, எ-று.

“படிகம் பற்றுகிது மொன்றாகா” எனவே ஒன்றையும் பற்றாத படிகம் நிரூபணமாகியிருக்குமென்பது ஆயிற்று. ஆணவம் சகசமஸம் ஆகலின், அதனைச்சேர்ந்த வடிவு சபாவம் என்றும், படிகத்திற்குச் சிவப்பு வன்னமுதலிய செயற்கையாய் வந்ததுபோல், ஆன்மாவிற்குக் கருவிகள் செயற்கையாய் வந்து பொருந்ததலின், இதனை உருவம் என்றும், படிகம் வன்னங்களை நீங்கியபோது தனது சுய சொருபத்தோடு இருத்தல்போல், ஆன்மா கருவிகளை யெல்லாம் நீங்கியபோது தனது சுயசொருபத்தோடு இருத்தலின், இதனைச் சொருபம் என்றுங் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆன்மாவினது உருவசொருப சபாவம் அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

நினைப்புமறப் பற்று நிறைந்த வறிவாய் [த்
அனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்த் - தனக்கருளி
தன்னாந் தத்தைத் தனக்களித்த சர்க்கரையே
அன்னாநுக் கின்னவைமூன் றும்.

(இ-ள்.) நினைப்பு மறப்பு அற்று நிறைந்த அறிவு ஆய் அனைத்துடனும் நின்று அம்பரம் ஆய்த் தனக்கு அருளி எ-து,—நினைப்பு மறப்பாகிய சகல கேவலங்களை அகா தியிலே நீக்கி, எங்கும் பரிபூரண அறிவாய், எல்லாவற் றோடும் கூடிநின்றும், ஆகாயம்போல் ஒன்றோடும் தாக் கற் றிருப்பதாய் ஆன்மாவிற்கு அருள்செய்து மும்மலங் களையும் நீக்கி;

தன் ஆரத்தத்தை தனக்கு அளித்த சர்க்கரையே அன்னுக்கு இன்னவை மூன்று ஆம் எ-து,—தனது பேராசத்தத்தை அவ்வான்மாத் தனக்குக் கொடுத்தருளிச் செய்த நாலிற்குச் சர்க்கரையே அன்ன சிவனுக்கும் இன்ன உருவ சொருப சுபாவம் மூன்றும் உண்டாம், எ-து.

“நினைப்பு மறப்பற்று நிறைந்த வறிவாய்” எனவே சிவனது சுபாவம் அநாதியிலே நின்மலமா யிருத்தல் எனவும், “அனைத்துடனு நின்றம் பரமாய்” எனவே இங்கனம் இருப்பது அருளாகலின், அவனது உருவம் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் எனவும், “தன்னாசத்தத்தைத் தனக்களித்த” எனவே, ஆரத்தம் அவனது சொருபம் எனவுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் சிவனது உருவ சொருப சுபாவம் அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

அறிந்துபற்றி நின்றமுந்து மற்ப வறிவை
அறிந்துசுத்தி யேபே ரறிவாய்-நிறைந்துசிவம்
தோயாம னின்றதுபோற் றோற்றமுத லைந்துட
தோயாமற் சுத்தத் துறவு. [னும்

(இ-ள்.) அறிந்த பற்றி நின்ற அழுந்தம் அற்ப அறிவை அறிந்து சுத்தி பேர் அறிவு ஆம் எ-து,—பஞ்சவிடயங்களையும் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து, கண்மேந்திரியங்களால் பற்றி, அந்தக்கரணங்களால் அவற்றுள் அழுந்தம் கிஞ்சிக்க போதத்தை ஆன்மாவினது இயற்கைக்

குணம் அன்றென்றும், மதுபானங் கொண்டோன்கு ஸகிரி தோன்றியதுபோல், அவ்விருவகை இத்திரியங்களை யும், கரணங்களையும் கூடியவிடத்துத் தோன்றிய விடய போதம் ஈதென்றும் அறிந்து (இவ்வித்திரிய கரணங்களோடும் அப்போதத்தை நித்து, தன்னை உள்ளபடி அறிந்து, அவ்வனம் தன்னை அறிந்தபோது தனக்கு இத்திரிய கரணங்களையும் வேறாக்கித் தன்னையும் அறிவித்து அருளெனக்கண்டு, அவ்வருளே வடிவாகி இருந்து, தான் மலமும் ஆகாமல் சிவமும் ஆகாமல் சிவானுபோகத்தில் இரண்டற அழுந்தி நிற்பது) ஆன்மசுத்தி, இந்த ஆன்ம சுத்தியே (சிவத்தில் வியாபகமாகிய பேரறிவு ஆகலின்) இப்பேரறிவாகி;

சிவம் நிறைந்து தோயாமல் நின்றதுபோல் தோற்றம் முதல் ஐந்துடனும் தோயாமல் சுத்தத் துறவு எ-து,— தனக்கு வியாத்தியா யிருந்த சிவம் எல்லாவற்றோடும் பூரணமாய் நிறைந்திருந்தும், ஒன்றோடும் தோய்வற்று நின்றாற்போல், சிருட்டியாதி ஐந்தொழில்களோடும் தோயாமல் (நிற்பதே) பரிசுத்தமான துறவு, எ-து.

இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சிவதத்துவங்களைச் செலுத்த, சிவதத்துவங்கள் கலாதிகளைச் செலுத்த, கலாதிகள் ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளை எழுப்ப, ஆன்மாவின் இச்சை அந்தக்கரணங்களினிடத்தும், ஞானம் ஞானேந்திரியங்களிடத்தும், கிரியை கன்மேந்திரியங்

களிடத்து நின்று உள்விடயங்களை அறிந்து பற்றி அழுத்
தும் ஆகலின், இவ்விருவகை இத்திரியங்களும் காணங்
களும் நீங்கவே ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியை நீங்
கும், இவை நீங்கவே கலாதிகள் நீங்கும், இவை நீங்கவே
சிவதத்துவம் நீங்கும், இவை நீங்கவே தன்னை அறியும்.
ஆகலின், “அறிந்து பற்றி நின்றமூன்று மற்பவறிவை யறி
ந்து” என்றார். அவன் அவள் அது முன்னிலையாய் இதா
கிதங்கள் வருதலையும், அவற்றைத் தான் பெறுதலையும்,
திருவருட்கண்ணல் பார்த் தழித்துப் பேய் பிடியுண்டவ
னைப்போல், சிவத்துள் மறைந்து நின்றமையால், தான்
மலமும் ஆகாமல் என்றும், அங்ஙனம் நின்றழியாத ஆகக்
தபோகம் பெறுதலால் தான் சிவமும் ஆகாமல் என்றும்
இங்ஙனம் கூறப்படும், இங்ஙனம் இருப்பது ஆன்மசுத்தியா
கலின், “சுத்தி” என்றார். ஒன்றையும் பகுத்துக் காணாது
வியாத்தியாய் நின்றஞரியன் ஒளியில் வியாபகமாகிய கண்
னோளியும் ஒன்றையும் பகுத்துக் காணாது நிற்பதுபோல்,
ஒன்றையும் பகுத்தறியாது நின்ற சிவவியாத்தியில் வியா
பகமாகிய ஆன்மாவும் பஞ்ச கிருத்தியங்களால் விளங்கும்
பிரபஞ்சங்களுள் ஒன்றையும் பகுத்தறியாது நிற்கவேண்
டும் ஆகலின், “சிவந் தோயாம னின்றதுபோற் றோற்ற
முத லிந்துடனுந் தோயாமந் சுத்தத் தறவு” என்றார்.
பஞ்ச கிருத்தியங்களாவன—ஒ ரித்திரியத்தில் பிரவேசித்
தல் கிருட்டி, அவ்வித்திரியத்தில் நின்று ஓர் விடயத்தைப்
பற்றுதல் திதி, பற்றிய விடயத்து இரண்டற அழுந்து

தல் சங்காரம், அதில் இதம் பிறத்தல் திரோ பாவம், அதனைத்தெளிந்து கோடல். அறுக்கிரகம், இங்ஙனம் ஓரிந்திரியத்தில் பஞ்சகிருத்தியங்களும் வரலால் ஐந்திந்திரியங்களிலும் தோயாமல் நிற்பதே ஐந்தொழிலிலும் தோயாமல் நிற்பதென அறிக. அறிந்து பற்றி சின்று அழுந்துதலை விடயபோதமென்று அறிதல் ஆன்மரூபம், அவற்றை நீக்கித் தன்னை அருளால் கண்ட விடம் ஆன்மதரிசனம், தான் மலமும் ஆகாமல் சிவமும் ஆகாமல் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்பது ஆன்மசுத்தி எனக்கொள்க. ஏ-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் பரிசுத்தமாக்கிய துறவு இது வென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

[ஞானிகள் இங்ஙனம் பிரபஞ்சத்தில் தோயாமல் நிற்பரோ எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ்சுகத்தை, யாரறிவா ரந்த வறிவுதயம்-சூரியன்காண், உன்னிழ் லைக்கெடுத்த வுச்சியிலே ஆனமறச், சொன்னு ரவத்தைகளைந் தும்.

(இ - ள்.) கூர் இருளில் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ் சுகத்தை யார் அறிவார் அந்த அறிவு உதயம் சூரியன் எ - து,—மழைகாலத்து அரையிருளில் மின்மினிப் புழுக்கூட்டம் போன்று, ஆணவாந்தகாரத்தில் ஆன்மாக்கள் கிஞ்சிக்க பேதத்தோடும் கூடிப் பொய்ய்மையாய்

வாழாநின்ற இப் பிரபஞ்சத்தை ஞானிகளாயினார் யாவர் அறிவார், (அவர் சகத்தோடும்கூடி இருக்கையினும் அதனை அறியாநென்று நீர் கூறியது என்னை? எனின்) அவர்க்கு அந்த ஞானோதயம் சூரியோதயம்போல் தோற்றும்; (ஆகலின் அச்சகத்தை அறியார் ஆயின் இந்த ஞானத்தை அடியேன் பெறுமாறு எங்ஙனம் எனின்,)

உன் நீழலைக் கெடுத்த உச்சியிலே ஊனம் அற அவத்தைகள் ஐந்தும் சொன்னார் எ-து,—காலையினும் மாலையினும் நீளும் உனது நிழலைக்கெடுத்த உச்சிகாலத்தைப் போல், சகல கேவலங்களில் செல்லும் உன்போதம் அடங்கிய நடுவிடத்து உனது ஆணவக்குற்றம் அறவும் ஞானச் செல்வம் வரவும் ஏதுவாகச் சுத்தாவத்தைகள் ஐந்தினையும் சொன்னார் (பெரியர் அவற்றை யாம்சொல்லக்கேட்டு நீ அறிதி), எ-து.

இருளைப்போல் ஆணவம், மின்மினிபோல் கருவிப்போதத்தோடுங் கூடிய ஆன்மாக்கள், மின்மினி மின்னியவாறே தோன்றாது மறைந்து மறைந்து மின்னல்போல், ஆன்மாக்களினது மறப்பு நினைப்புகள் ஆகலின், “கூரிருளின் மின்மினியின் கூட்டம்போல் வாழ் சகம்” என்றார். சூரியோதயத்தில் பூதவிருளும் மின்மினி ஒளியும் தோற்றா; அதுபோல், ஞானோதயத்தில் ஆணவ இருளும் கருவிப் போதமும் தோற்றா ஆகலின், “அறிவுதயஞ் சூரியன் காண்” என்றார். இந்திரியங்கள் பத்தும் டஞ்ச பூதங்

கனிடமாய் நின்று, விடயங்களை நேரே அபகரித்து விசற்
கரிக்கப் பொருந்திய போதம் இறக்க இருந்த இடம்
நின்மலசாக்கிரம்; அவ்விந்திரியங்களிடமாய் விடயங்க
ளைப் பகுத்தறியப்பட்ட ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக்கிரி
யைகளுக்கு இடமாகிய மனம் புத்தி ஆங்காரங்களின்
வியாத்தி அறம் இடம் நின்மல சொப்பனம்; ஆன்ம
சைதன்னியத்திற்கு அபிட்டானமான சித்தவிகற்பம் ஒடு
ங்கின இடம் நின்மல சுழுத்தி; அச் சைதன்னிய வாகன
மான பிராணவாயு நீங்கின இடம் நின்மல துரியம்; ஊ
சல்வடம் அற்றபோது அதற்கு வீழ்ந்த இடம் ஆதாரம்
ஆனாற்போல், இங்கனம் கருவிப்போதம் எல்லாம் கழி
ந்த இடத்து ஆன்மா அருள் ஆதாரமாய் நின்ற சுத்தா
வத்தை நின்மலாதீதம்; இக்கருவிப்போதம் கழன்ற
சுத்தாவத்தையில் சுடர்காட்டக் கண்ட கண்போல், அரு
ளால் தன்னை அறிவது நின்மலசாக்கிரம்; இங்கனம்
தன்னை அறிந்த இடத்துத் தனக்கொருசேட்டை அற்று
அந்த அருளே தனக்கு ஆதாரமாய் அவ்வருளில் தான்
அசைவறவின்ற இடம் அவ்வருள் தரிசனம்; இங்கனம்
இவ்வருளைத் தரிசிப்பது நின்மல சொப்பனம்; இச்சா
ஞானக்கிரியை தோன்றாது நின்ற இடம் பகை; இந்தப்
பகையினது நின்மலமெல்லாம் தனது இச்சாஞானக்கிரி
யை தோன்றாது தனதாகி எதிர்நின்று சிறிதும் இன்றி இப்
பகையே தானாகி இருந்த இடம் நின்மலசுழுத்தி. தான்
இப்பகையாகிய இடத்துக் கதிரொளி நேரேநின்ற கண்

அக்கதிரிடத்து அநீதப்படுந் தறுவாயில், இக்கண்ணுக்கு அந்தக் கதிரினது வட்டப் பளபளப்புமாத்திரம் தோற்று வதுபோல், பரையை நீங்கி ஆரந்தசத்தி நோநின்று தான் சிவத்தில் அநீதப்படுத்தறுவாயில், ஆரந்தாநுபவம் பெறுவது நின்மலதுரியம், அக்கதிரினது வட்டப் பளபளப்பாகிய சோபையைக் கண்டகண் அக்கதிராகா திருக்கையிலும், தன்பார்வையும் இழந்து தன்னால் காணப்பட்ட முதலையும் இழந்து அக்கதிர் தானாய் மிகவும் அநீதப்பட்டாற்போல், அங்ஙனம் ஆரந்தாநுபவம் பெற்ற ஆன்மா அந்த ஆரந்தமாகா திருக்கையிலும், அவ்வாந் தாநுபவத்தை அறிந்த தானும் இன்றி ஆரந்தமாய் நின்ற முதலும் இன்றி அவ்வாநந்தமே தானாய் அநீதப்பட்ட இடம் நின்மலநீதம். முன்சொன்ன ஐந்தும் கருவிகள் முப்பத்தாறும் நீங்குதற்கு ஏது, பின்சொன்ன ஐந்தும் தற்போதங்கெட்டுச் சிவத்தில் அநீதப்படுதற்கு ஏது. “சொன்ன ரவத்தைக னைந்தும்” என்றது இவையெனக் கொள்க. “உச்சியிலே சொன்ன ரவத்தைக னைந்தும்” என்றமையான், அவ்வுச்சி நேர்படுதற்கு ஏதுவாகிய அவத்தைகள் ஐந்தும் சொல்லப்பட்டன. இருனைப்போல் கேவலம், உடுக்கனைப்போல் சகலம், உடு இன்றி இருனையாத் திரம் கானும் கண்போலவும், இருனிடத்து உடுவாந் கானும் கண்போலவும், கேவல சகலங்களை அறியும் ஆன்மா, சூரிய உதயத்தில் இருளும் உடுவும் இன்றிச் சூரியப் பிரகாசமாத்திரங் கண்ட கண்போல், அருள்

தொற்றியகாலத்து முன் தொன்றிய கேவல இருளும் கருவிக் கூட்டங்களும் தோன்றது, அவ்வருளிமாத்திரம் கண்டுகொண் டிருப்பது அருள்தரிசனம், சூரியப்பிரகாசத்தைக் கண்டகண் புடைபெயர்ந்து நோக்காது அச்சூரி யப்பிரகாசத்தில் ஏகீபாவமாய் நிற்பதுபோல், அருள் என்றும் தான் என்றும் சிறிதும் தோன்றது, அவ்வரு ளே தானாய் நிற்பது பனாதரிசனம், சூரியப்பிரகாசத்தை விட்டி அச்சூரியனது வட்டப் பளபளப்பைப் பார்த்த கண்போல் ஆன்மா, பனாயைநீங்கி ஆகந்தபோகம் பெறு தல் சூரியனது வட்டப் பளபளப்பைப் பார்த்த கண் தன் பார்வையையும் இழந்து, அப் பளபளப்பாகிய காட்சியை யும் இழந்து, அச்சூரியனுள் அதீதப்பட்டதுபோல், ஆகந்த போகத்தைப் பெற்ற ஆன்மா, அதனைப்பெற்ற தான் என்பதும் அவ்வாநந்தம் என்பதும் இன்றி, அவ்வாநந்தந் தானாய் அதனுள் அதீதப்படுவது ஈண்டு இருவகையாய்க் கூறிய அவத்தைகட்கு உவமை இதனானுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள் உலகத்தை அறியார் என்றும், ஞானம் நின்மலாவத்தையில் நின்றால் பெற லாம் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

[அந்த ஞானத்தை நீர்கூறிய நின்மலாவத்தையில் நின் று பெறுவதே அன்றி, துறவின்கண் நின்று தவத்தைப் பண்ணிப் பெறக்கூடாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

மெய்யாகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசா ரிக்கில், பொய்யாய்ச் சுவர்ப்பாம்பாய்ப் போம

ன்றி-ஐயா, தொழிலைச் செயிற்றாணு சோரனைப்
போற் றேன்றிக், கழலப் பறையறைதல் காண்.

(இ - ள்.) மெய் ஆகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசா
ரிக்கில் பொய் ஆய் சுவர்ப்பாம்பு ஆய்ப் போம் அன்றி
ஐயா தொழிலைச் செயில் எ - து,—விசாரியாத படியினு
லே மெய்யாகத் தோன்றும் பொய்யாகிய கருவிக் கூட்
டங்களது உண்மையை நின்மலாவத்தையில் நின்று விசா
ரித்து அறியின், சுவரில் எழுதிய பாம்புபோலாய்ப் பொ
ய்யாய்த் தோன்றும், அஃதன்றி, அவற்றை அங்ஙனம்
விசாரித்தறித்து நீங்காது வைத்துக்கொண்டு, அவை போ
ம்படிக்கு மாணுக்கனே! நீ தவத்தொழில்களைச் செய்தி
யேனின் ; (அதுதான்)

தானு சோரனைப்போல் தோன்றிக் கழலப் பறை
அறைதல் எ - து,—சடமாகிய கட்டையைத் தீபத்தால்
பாராத படியினால் கள்வனைப்போல் தோன்றக்கண்டு
வெருண்டு அக்கள்வன் நீங்கும்படிக்குப் பறை அறைத
லோடு ஒக்கும், எ-து.

சுவரில் எழுதிய பாம்பிற்குத் தோற்றமவு மாத்திரமே
அன்றிச் சேட்டை இன்றாயதுபோல், கருவிகளை எதிரிட்
டறித்தபோது பிரபஞ்சம் தோற்றமவு மாத்திரமே அன்
றி முன்போல் சேட்டியாது. ஆகலின், அங்ஙனம் உவ
மை கூறினார். நின்மலாவத்தையில் நின்று அருட்கண்
னால் எதிரிட்டுப் பார்க்கும்போது சடமாய் நீங்கும் கருவி

களை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு, அவை நீங்கும்படிக்குத் தவத்தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கினமையால் இங்ஙனம் உவமை கூறினார். காண் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளினது உண்மையைக் காணின் எல்லாம் பொய்யாய்விட்டு, ஞானம் தோன்றும் அன்றி, தவத்தான் அங்ஙனம் விடுத்தலும் ஞானம் தோற்றலும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க0)

[கருவிகளது உண்மையை அறிந்தால் எல்லாம் பொய்யாய்ப்போம் என்றிர். அப்பிரபஞ்சமும் தேகமும் பரிச்சேதம் இன்றாய்ப் போமோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

உலகத்தை மாயா வுடலைப்பொய் யென்றார் அலகைத்தேர் போலறிவ தல்லால் - விலகித் துடைத்தொழித்த லாகுமோ சொப்பனத்தீச் கடக்கவிடுஞ்சாக்கிரம்போற்காண். [குழந்தால்

(இ-ள்.) உலகத்தை மாயா உடலைப் பொய் என்றால் அலகைத் தேர்போல் அறிவது அல்லால் விலகித் துடைத்து ஒழித்தல் ஆகுமோ எ-து,—மாயாகாரியமாகிய இப்பிரபஞ்சத்தினையும் உடம்பினையும் பொய் என்று அறிவித்தால், பேய்த்தேர்போல் பொய்யாகக் கண்டு அறிவது அன்றி, அத் தேகாதி பிரபஞ்சங்களைப் பரிச்சேதமாய் நீக்கித்தள்ளி ஒழிக்கக் கூடுமோ; (நீர் இங்ஙனம் கூறியவற்றால் ஞானமும் அஞ்ஞானமும் கூடியிருக்குமோ எனின்.)

சொப்பனத் தீச் சூழ்ந்தால் கடக்கவிடும் சாக்கிரம் போல் காண் எ-து,—சொப்பனாவத்தையில் ஒருவனைக் கடக்கும்வழி இன்றி அக்கினி சூழ்ந்துகொண்டால், அவ்வக்கினியைக் கடக்கவிடும் சாக்கிராவத்தையோல், உன்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்ற தேகாதி பிரபஞ்சங்களை ஞானஞரியன் வந்துதோன்றில் உணக்குப் பொய்யாகக் காட்டிவிடும் என்று அறிதி, எ-து.

பேய்த்தேர் நீரைப் பொய் என்று கண்டபோது நீர் போல் தோற்றவும், முன்னர் மெய் என்று கண்ட வாசனையும், இருக்கும், சொப்பனத்தியைக் கடக்கவிட்ட சாக்கிரத்தில் இத்தோற்றமாவது இன்றி முன் கண்ட வாசனை மாத்திரம் இருக்கும். அவ்வனம்போல், சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கும் சுத்தத்தில் நிற்போர்க்கும் பிரபஞ்சந்தோற்றம் ஆகலின், அவ்விரண் வேமையுங் கூறினார்.

இத்திருவேண்பாவால் கருவிகளது உண்மை அறிந்த விடத்துத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் முன்போல் மயக்குதல் இன்றி, காட்சிவாதனை மாத்திரையாய் நிற்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

[கருவிகள் முப்பத்தாறையும் பொய்யாகக்கண்டு நீங்கினால் அந்த ஞானம் தோன்றுமோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

பொய்யென்ற வார்த்தைப் புரையற்று மெய்யானால், மெய்யென் பதுதேட வேண்டுகமோ -

மையிருளைத், தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி யசை
த்திமைத்துப், பார்த்ததிலென் சந்தையம்வை
ப் பாய்.

(இ-ள்.) பொய் என்ற வார்த்தை புறா அற்று மெய்
ஆனால் மெய் என்பது தேடவேண்டுமோ எ-து,—கருவி
கள் எல்லாம் பொய் என்று நீ சொன்ன வார்த்தை
போல, குற்றமற்று உனதறிவிற்கு அவை பொய் என்பது
உண்மையாய்த் தோற்றம் எனின், மெய்யாகிய ஞானம்
என்பது வேறு தேட வேண்டுமோ; (அவத்தையைப்
பொய்யாய்த் தோற்றுவித்ததுதானே ஞானம் அன்றோ?
ஆயின், அங்ஙனம் தோற்றுவித்த ஞானத்தை யான் கண்டி
கொண்டிருக்க வேண்டாவோ? எனின்),

மை இருளைத் தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி அசைத்து
இமைத்துப் பார்த்து அதில் என் சந்தையம் வைப்பாய்
எ-து,—மயக்கமாகிய ஆணவ இருளைத் தீர்த்த ஞானப்
பிரகாசத்தை உன் போதத்தால் எதிரிட்டு அசைத்துப்
பார்த்தும், அங்ஙனம் பாராது ஒழிந்தும், அந்த ஞானப்
பிரகாசத்தை ஈது அஃதாமோ அன்றோ என்று நீ என்னை
ஐயுறுகின்றாய், (அங்ஙனம் ஐயுறுது அதனால் அசைவற
நிற்றி), எ-து.

சூரியப் பிரகாசத்தால் இருள் நீங்கி, அப்பிரகாசத்
தைக் கண்ட கண் ஈது அப்பிரகாசமோ அன்றோ என்று
அதன்மேல் ஐயுறுது, அவ்வொளியில் ஏகீபாவமாய் நிற்

பதுபோல், அருளில் அசைவற கிற்கவேண்டும் ஆகலின், அங்கனம் உவமை கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகள் அனைத்தும் பொய்யாக உள்ளபடி அறிதலே ஞானம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

[தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய் என்றும், பிறவித் துன்பம் ஈது ஆகாதென்றும், ஞானிகளும் ஞானிகள் அல்லாரும் கூறுகின்றார். இவருள் ஞானிகளை அறிவது எங்கனம்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

வேண்டா பிறப்பென்ற வார்த்தையினின் மெய்விடயம், தீண்டா ததிலே தெரியாதோ-காண்பீர், உடம்பு மிகையொன்றி லாமையே நோன்பென், நடங்க வடங்கினு னா.

(இ - ள்.) பிறப்பு வேண்டா என்ற வார்த்தையினில் எ-து,—பிரபஞ்சம் பொய் என்றும், பிறவி ஆகாது என்றும், மெய்ஞ்ஞானிகளும் பொய்ஞ்ஞானிகளும் கூறிய வார்த்தையினால்; (அவர்களைப் பிரித்துக் காணக்கூடாது ஆயினும்,)

உடம்பு மிகை ஒன்று இலாமையே நோன்பு என்று அடங்க அடங்கினு னா மெய்விடயம் தீண்டாது அதிலே தெரியாதோ காண்பீர் எ-து,—உடம்பைச் சத்தரு என்றும், ஓர்விடயங்களினும் பற்று இலாமையே நோன்பு என்றும் அறிந்த, அத்தேகபோகங்களை யான் எனது

என்று கருதும் புறத்து நின்றபோதம் அடங்க, உள் நின்ற போதம் அடங்கிய மெய்ஞ்ஞானிகளை அவரது உடம்பு விடயங்களைப் பற்றாது, அதனால் தெரியும் ஆகலின், இக் குறிப்பினால் கண்டு கொள்வீர், எ-று.

மெய்யால் காண்பீர் என்றமையால், வார்த்தையிலே காணக்கூடாது ஆயினும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. மெய்யோடு இத்திரியங்கள் ஒற்றுமையா யிருத்தலின், மெய்விடயத் தீண்டாதென்று ஆகுபெயராகக் கூறினார். என்று என்பதனை, உடம்புமிகை என்றதனோடும் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் வாசக ஞானிகளையும் அநுபவ ஞானிகளையும் அறிதற்கு ஏது கூறியவாறு காண்க. (1)

விரத்திவிளக்கம் முற்றும்.

எ - ம் அதிகாரம்.

து ற பு.

எத்தனை உட்குறவு உடையார் ஆயினும், புறப்பற்றோடு இருப்பின் இப்பற்று ஒரோர் காலை அறிவை மயக்கும் ஆகலின், புறத்தறவும் வேண்டும் என்று இதனால் புறத் தறவு இலக்கணம் கூறினார். ஆகலின், இவ்வதிகாரத் திற்குத் தறவு என்று பெயராயிற்று.

தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கனவாகப்புகைத்துக், கோடிக் கொருநிமிடங் கொள்ளுகினும்-

கூடாத, வாணுவே வீண்கழிக்கு மானிடரைப்
போன்மயக்கம், பூணுப் பொய் கண்டு துறப்
போர்.

(இ-ள்.) தேடப்படும் பொருளைச் சிக்கனமாகப் புதை
த்துக் கோடிக்கு ஒரு நிமிடம் கொள்ளுதலும் கூடாத
வாழ்வாவினை வீண்கழிக்கும் எ-து, —தம்மால் தேடப்பட்ட
திரவியங்களை யெல்லாம் செலவழியாது பத்திரமாகச்
சேமஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டு, தாம் உடலைவிட்டுப்
போய்காலே நிமிடகாலம் அவ்வுடலில் இருக்கக் கோடி
திரவியத்துக்குப் பிறர் கையில் ஆயுள் வாங்கிக் கொள்
ளுவோம் எனினும் கூடாத இவ்வுடலோடு உயிர் வாழ்
நாளைத் தவத்திற் கழியாது அவத்திற் கழிக்கும்;

மானிடரைப் போல் மயக்கம் பூணுப் பொய் கண்டு
துறப்போர் எ-து, —பேதை மானிடரைப்போல் தேகாதி
பிரபஞ்சங்களை மெய்யாகக் கண்டு, இவற்றில் மயக்கம்
பூணர்கள் இவற்றைப் பொய்யாகக் கண்டு துறப்போர்,
எ-து.

கடவுளர் ஆயினும் அங்ஙனம் ஆயுள் கொடுக்கவும் கொ
ள்ளவும் கூடாது ஆகலின், “கூடாத” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் இளமைக்கண்ணே வனிதாதி
போகக்களைத் துறந்து, ஞானசாரியை அடைந்து, வீட
டைய வேண்டும் என்று கூறியவாறு காண்க. (க)

ஊர்க்குருவி யும்வளர்த்த குஞ்சு மொரும
னையில், பாக்களையும் பார்த்திதுநம் பற்றென்

னோ - மூர்க்கர், அரிபிரமர் இந்திரர்கள் வாழ்வ
நித்த நம்வாழ், பொருபொருளோ வென்றொ
ழிவா ரோ.

(இ - ள்.) ஊர்க்குருவியும் வளர்த்த குஞ்சும் ஒருமனையி
யில் பாக்களையும் பார்த்து நம்பற்று இது என்னோ மூர்க்
கர் எ - து,—ஓர்மனையில் வாழாரின்ற ஊர்க்குருவியும்,
அது வளர்த்த குஞ்சுகளும், அம்மனையில் பூனையும், அப்
பூனையினது குட்டிகளும், இளமையில் நல்வினைக்கிடாய்த்
தம்முள் உறவாய்க்கூடி இருப்பதையும், முதிர்ந்தபோது
திவினைக்கிடாய் உறவாயிருந்த தாமே தம்முட் பகையா
ய்ப் பிரிந்தபோவதையும், அம்மனையுள் இருந்து நாம்
பார்த்திருந்தும், அங்கனம் வினைக்கிடாய் வறும் மனைவி
மக்கள் முதலிய இப் பிரபஞ்சத்தினைத் துறவாது இதன்
மேல் மனது பற்றி இருத்தல் இது என்னென்கொனோ,
(ஆயின் அவற்றைப் பார்த்திருந்தும் எல்லோரும் இல்
வாழ்க்கையோடும் இருக்க இல்லையோ? நீர் இங்கனம்
கூறியது என்ன?) எனின், அம்மனைவி மக்கள் முதலிய
இப்பிரபஞ்சம் வினைக்கிடாய் வந்ததென்று அறியாது
அப்பிரபஞ்சத்தோடுங் கூடிவாழ்பவர் மூர்க்கர்;

அரி பிரமர் இந்திரர்கள் வாழ்வு அசித்தம் நம் வாழ்வு
ஒரு பொருளோ என்று ஒழிவாரோ எ-து,—அப்பிரபஞ்
சம் இருவினைக்கிடாய் வந்ததென்று அறிந்த உத்தமராயி
னார் யாவர்க்கும் மேலாய அரி பிரமர் இந்திரர் முதலிய
தேவர்கள் வாழ்வும் அசித்திய மென்று வேதாகமங்கள்

கூறுதலான், நமது அற்பவாழ்வு இஃது ஓர் பொருளோ என்று கருதி, அப்பிரபஞ்சத்தைத் தறவாது ஒழிவாரோ என்று.

ஒருவன் கல்வினை அதுபவிக்கும் காலத்துத் தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் சுற்றம் நட்பு இவர் முதலியோர் உறவாயிருந்து இதஞ்செய்வார், அவன் தீவினை அதுபவிக்கும் காலத்து அங்ஙனம் உறவா யிருந்தவர். தாமே பகையாய் அகிதஞ் செய்வார் ஆகலின், இவர் இருவினைக்கிடாய் வந்தவனொன்று அறிந்து துறக்கும்படிக்கு அவைகளை உவமை கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் மனைவிபாதி குடும்பம் வினைக்கிடாய் வந்தது அன்றித் தமக்கு உறவு அன்றென்பதும், அகித்தியம் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௨)

[இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் துறந்தவர் யாவர்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரி யைப் பரவி, விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர்-வெட்ட, வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட வேந்தர்வர நாய்பார்த், துறுமுவதைக் காட்டுவோ மோ.

(இ - ள்.) பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரியைப் பரவி விட்டுவிடமாட்டார் வெறு வீடர் என்று—அளவற்ற செல்வராயிருந்தம் அச்செல்வங்கள் எல்லாம் துரிசுறத் துறந்த பட்டினத்துப்பிள்ளை நாயனாகையும், பத்திரகிரி

காயனாகையும் தோத்திரம் பண்ணி, மனைவியாதிய பற்றுக்களை விட்டுத் துறக்கமாட்டார்கள் மிகுந்தமிடியராயிருந்தார்; (ஆயினும் மனைவி மக்கள் முதலாயினோரையாம் விடுத்ததுத் துறந்தோமேல் அவரை அயலார் கைக் கொண்டு போகாரோ? எனின்),

வெட்ட வெறு எலும்பை நாய் கறண்ட வேந்தர் வர் நாய் பார்த்து உறுமுவதைக் காட்டுவோமோ ஏ-து,— ஊன் சிறிதும் இன்றிய வெள்ளெலும்பை ஓர் நாய் தனது பற்கொடு கறண்ட, அந்நாய் முன்னர் அகையர் எதிர்வர, அவ்வெலும்பை அவர் கவர்ந்து கொள்வர் என்று கருதி அவரைப் பார்த்து உறுமுவதைப்போல், யாமும் காட்டுவோமோ, ஏ-து.

அளகேசனைப் போன்ற செல்வத்தினையும், அருந்ததி போன்ற கற்பினையுமுடைய மனைவியையும், காமனைப் போலும் கட்டழகினையும், துறந்தோர் பட்டினத்துப்பிள்ளையனாரும், பத்திரிகிரிநாயனாரும் ஆகலின், அவரைத் துறந்தோர் என்று எடுத்துக் காட்டி, அம்முவகையுள் ஒன்றேனும் இல்லாந்ரும் அவரைப்போல் துறக்கமாட்டாமையால், “விட்டுவிடமாட்டார்வெறுவீடர்” என்றார். எனும்பு கறண்டும் நாய்க்குத் தனது எயிற்றில் அது தைத்த துன்பத் தெரியாது இன்பமாத் தோற்றல்போல வணிதாதி போகங்களாகிய துன்பத்தை ஆணவம் இன்பம் போல் மாறுபடுத்திக் காட்ட இன்பமாகக் கருதலான்,

“உறுவெலும்பைநாய்கறண்ட” என்றார். தான்பற்றிய எலும்பை அநாயர் கவர்வனாகக் கருதி, அவரைப்பார்ந்து உறுமுவுதுபோல், தாம்பற்றிய குடும்பத்தைப் பிறர் கவர்வனாகக் கருதிக் கூறலான், “உறுமுவுதைக் காட்டுவோமோ” என்னார்.

இத்திருவென்பாவால் செல்வம் இளமை அழகு முதலானவற்றுள் சிறந்திருந்தும், அவற்றில் பற்று ஓணவளவும் இன்றி, அவற்றையெல்லாம் துன்பமென்று துரிசறக் கைவிட்ட பட்டினத்துப்பிள்ளையனார் பத்திரவிரிநாயனார் போன்று தறந்தோரோ, எல்லாவற்றையும் தறந்தோராவர் என்பதும், அச்செல்வம் முதலியவற்றுள் ஒன்றேனும் இன்றாகவும், துன்பத் தருதற்கு இடமாகிய மனைவியாதி குடும்பத்தை இன்பமெனக் கருதிக் கைவிடற்கு அஞ்சுபவரோ ஆணவத்தால் மறைப்புண்டவராவர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (ங)

[நீர் இங்ஙனங் கூறியவாறே தறந்தோர் பிறப்பு நீங்குவரோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கள், மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள்-கூடத், தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கி தனை யிப்போ, விடப்பெறுவா ரோன்பிறப்பார் மேல்.

(இ - ள்.) நாடு நகர் வீடு உடையாள் தாய் தந்தை நட்பு மக்கள் மாடு குலம் பொன் உடம்பின்வாதனைகள்

எ-து,—நாடும் நகரும் வீடும் மனைவியும் தாயும் தந்தையும் நட்பும் மக்களும் மாடும் சாதியும் திரவியமும் இவை முதலிய உடம்பு வாதனைகளும்;

• கூடத் தொடுத்த வலை கண்ணி தொடக்கு இதனை இப்போது விடப்பெறுவார் மேல் ஏன் பிறப்பார் எ-து,—தாம் அகப்படப் பிணித்த வலையும் கண்ணியும் ஆகிய தொந்தனை என்றறிந்து, இத் தொந்தனையை இப்போது விடப்பெறுவார் இனிமேல் ஏன் பிறப்பார், எ-று.

உடம்பின் வாதனைகள் என்றமையால் ஆடை ஆபரணம் யானை குதிரை கலிகை சிலிகை சாமரை முதலிய வும் கொள்க. இங்ஙனம் கூறிய எனதென்னும் போகப் பற்றை நீத்துத் தவஞ் செய்வோர்க்கு யானென்னும் தேகப்பற்றும் அறும், இத்தேகப்பற்று அறவே இவற்றை யான் எனதென்று புறத்து நின்ற போதம் அறும், இப் போதம் அறவே உள்நின்ற போதம் அசுத்தவாசனை பண்ணாது சுத்தவாசனை பண்ணும், இவ்வாசனையால் ஞானங் கிடைக்கும், இஞ்ஞானத்தால் வீழாதாம் ஆகலின், “ஏன் பிறப்பார்மேல்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் போகவாதிகள் எல்லாம் பற்றறத் துறந்தோர் தேகவாதனையாதிகள் அற்று, ஞானத்தால் வீடடைவது மெய்ம்மை ஆகலின், அவர்க்கு இனி என்றும் பிறப்பு இன்று என்பது அறிவித்தவாறு காண்க.

[தீர் கூறிய மனே ஆதிய பற்றுக்களை எல்லாம் துறந்து
பொன்னை மாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு தவஞ்செய்ய
லாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தின்னிற் நிமிரில் விடம்பிடித்துத் தீர்ந்துவிடும்
பொன்னை நினைக்கப் பொறுதுகாண்-பின்னை
மருந்தாலு மந்திரத்தி னாலுந் தவிராப்
பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது.

(இ - ள்.) தின்னில் நிமிரில் விடம் பிடித்துத் தீர்ந்து
விடும் பொன்னை நினைக்கப் பொறுது பின்னை மருந்தா
லும் மந்திரத்தினாலும் தவிராப் பெரும் பாவம் எ-து,—
கோபாதிகளாகிய நிமிரினால் விடம் உண்டால், அவ்வி
டம் சிறிதுபோது தாழ்த்துத் தலைமீக்கொண்டு, பின்னர்
மணிமந்திர ஓடாதங்களால் தீர்ந்துபோம், பொன்னைக்
கரத்தாலும் பற்றுது வாக்காலும் கூறுது மனத்தால்
நினைக்கவே, அப்பொன்னுசை யாகிய விடம் அனைக்கண
மேலும் தாழாது, அந்நினைவிலும் வினைந்து தலைமீக்கொ
ண்டு, பின்னர் மணிபாலும் மருந்தாலும் மந்திரத்தா
லும் தீராத பெரும்பாவம் ஆகலின்;

பெண்ணில் பெரிது எ-து,—நீ விடுக்கின்றேன்! என்ற
பெண்ணுசை விடத்தைப் பற்ற இப் பொன்னுசைவிடம்
மிகவும் பெரிது; (இதனை மனத்தாலும் நினையாது விட
வேண்டும்), எ-து.

துறத்தோர் பொன்பிடித்தால் அதனைப் பாதுகாத்தற்கு இடம் பிடிக்கவேண்டும்; அஃதன்றி, அப்பொன்னை வளர்த்தற்கு அவாத்தோன்றி, அபக்குவர்க்கு ஞானசாத் திரங்களைக் கூறி, பொன் கொடுத்தார்மேல் விழைவும், கொடாதார்மேல் வெகுளியும் தோன்றும், இவை தோன்றவே துறவால் வரும் தவப்பயனும் இன்றி, முன் பெண்ணோடுங் கூடிச் செய்த இல்லறப்பயனும் இன்றிக் கேடுவரும்; ஆகலின், “பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது” என்றார். காண்-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் பொன் மனத்தால் நினைப்பினும் மாறாமயக்கம் தருதலானும், ஈட்டல் ஆதியான் விழைவு வெகுளியாதிகள் அறித்துத் தவப்பயன் அன்றி இல்லறப்பயனும் அழிதலானும், பெண்ணாசையினும் பெரும்பாவம் தருவது ஆகலின், அதனைப் பற்றலாகாது என்பது அறிவித்தவாறு காண்க. (ரு)

[இங்ஙனம் தேகாதி பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய் என்று நீர் சொல்லக் கேட்டதே அன்றி, மற்றியாவரும் சொல்லக்கேட்டிலேன், என்ற மாணாக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.]

செல்வ மிளமை யுடம்புபேய்த் தேதொன்று [லை சொல்லுவதென் காணாரோ சுட்டதுபோய்-ஒல் விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டால் தொடுமோ சிவனைத் தொடா.

(இ-ள்.) செல்வம் இளமை உடம்பு பேய்த்தேர் என்று சொல்லுவது என் காணாரோ எ-து,— செல்வமும் இளமையும் உடம்பும் இவைமுதலிய பிரபஞ்சங்களும் கானற் சலம்போலப் பொய்யென்று யாம் கூறவேண்டுவது என்னை? அவை மெய்போலத் தோன்றி அழிவனவற்றைத் தாம். காட்சிப்பிரமாணமாகக் காணார்கொல்லோ; (ஆயின் எல்லோரும் ஞானத்தால் பிறப்பு அறுமென்று கூற, நீர் துறவால் பிறப்பறும் என்று கூறியது என்னை எனின்,)

சுட்டி அது போய் ஒல்லை விடுவோர். பிறப்பு இறப்பில் மீளார்கள் மீண்டால் தொடுமோ சிவனைத் தொடா எ-து,— தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யாங் எனது என்று சுட்டி அறியும் இச்சுட்டுப்போதம் போய், அப்பிரபஞ்சத் தைச் சீக்கிரத்தில் விட்டுத் துறப்போர் பிறப்பிறப்பில் மீண்டு வாரார்கள், ஞானக்குறைவினால் மீண்டார்களே னும், (முன் துறந்து தவம்பண்ணிய வாசனையால் அப் பற்றுக்களைக் கடந்து நிற்போ அன்றி, அவரைப் பற்றித் தீண்டமோ தீண்டாது ஆயினும், பிறப்பில் மீண்டோ னாத் தீண்டாதோ எனின், அவர்) சிவனைப்போலும் ஒன்றோடும் பற்றறுத லுடையார் ஆகலின், தீண்டாது, எ-து.

இனி அசித்திய விவேகந்தோன்றிய அக்கணமே தாழ்த்திராது எல்லாவற்றையும் விடவேண்டும் ஆகலின், “ஒல்லைவிடுவோர்” என்றார். முற்பிறப்பில் அவா உடையார்க்கு இப்பிறப்பினும் அது தொடர்தல்போல், முற்பிறப்பில்

அவா அறுதி உடையார்க்கு இப்பிறப்பினும் அவ் அவா அறுதியே தோற்றம் ஆகலின், “சிவனைத்தொடா” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் உடம்பு முதலிய பிரபஞ்சந் தோன்றி அழிவது பிரத்தியக்ஷமாக இருத்தலின், கானற் சலம் போன்று அழிவதென்று ஒருவர் கூறக்கேட்க வேண்டுவது இன்றென்பதும், இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமா யிருப்பினும் அறிபார் அஞ்ஞானிகள் என்பதும், சூட்டறிவு போய்ப் பிரபஞ்சத்தை அநித்தியமென்று அறிந்து விநாந்து விட்டுத் துறப்பதே ஞானமென்பதும், இத்திறவுடையோர் ஈண்டு மீண்டும் பிறவார் என்பதும், தவக்குறைவால் மீண்டார் ஆயினும் ஒன்றினும் பற்றுதல் அற்றிருப்பர் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கூ)

[இந்த அவா அறுதியினால் வரப்பட்ட இன்பம் என்ன? என்ற மாணாக்களை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.]

ஆசையினு லற்பசுக மாயழிந்தாற் பேரின்பம் ஆசையின்போக் கென்றறிய லாகாதோ-ஆசை நளிகைக் கழுக்குவந்த நாசமென நாடித் தெளியப்போ மற்றிவையைந் தும்.

(இ-ள்.) ஆசையினால் அற்பசுகம் ஆய் அழிந்தால் பேரின்பம் ஆசையின் போக்கு என்று அறியல் ஆகாதோ எ-து;— ஆசையினாலே போதம் சகமுகமாய்ச் சென்று விடயங்களில் அழுந்த, தமக்கு அவற்றள் அற்பமாய்

சுகந்தோன்றி அழியும் ஆனால், இவ்வாசை நாசமே சிவத்தில் தோன்றும் பேரின்பம் பெறுதற்கு ஏது என்று அறியலாகாதோ? (ஆயின், அவ்வாசை போம் ஆறு எங்கனம்? எனின்;)

ஆசை நளிகைக்கு அழுக்கு வந்த நாசம் என நாடித் தெளிய மற்று இவை ஐந்தும் போம் எ-து,—அவ்வாசை போதத்தின்கண் ஏறுவது நெய்யாதி வார்த்து அடைக்கும் மூங்கிற் குழாய்க்கு அழுக்கு வந்த நாசம்போல், தமக்கு நாசமாம் என விசாரித்தறிய, அவ்வாசையின் போதமாய் விடயங்களிற் பிரிந்தசெல்லும் இவ்வைந்து அவாவும் நீங்கும், எ-து.

ஆன்மா ஆசையினால் விடயத்தில் அழுந்திச் சிற்றின்பம் பெறுதல்போல், அவ்வாசை நாசத்தால் சிவத்தில் அழுந்திப் பேரின்பம் பெறும் ஆகலின், “பேரின்பமாசையின் போக்கென் றறியலாகாதோ” என்றார். தேன் நெய் எண்ணெயாதி வார்க்கும் மூங்கிற்குழாய்ச் சிறுதுவாரத்தின்கண் மரவட்டைமுதலிய நுழைந்தால் அதில் சுழல்வதே அன்றி, அழுக்கினால் மீளமாட்டா; ஆகலின், முன்போல் தேனாதிவார்த்த அங்கீகரியாது அதனைப் புறம்பாய் விடப்படும். அதுபோல், ஆசை போதத்தில் ஏறி மிகுந்தபோது எவ்விதத்தானும் மீளாது; அதனால், அப்போதத்தில் வீட்டின்பத்திற்கு ஏதுவாய துறவு மெய்யுணர்வு முதலிய நற்குணங்கள் ஏறு, இக்குணங்க ளேறு

மையின் முன்போல் பிறவித் துன்பத்தையே பெறும். ஆகலின், அங்கனம் உவமை கூறினார். நளிகையில் மாவட்டையாதி நுழையும்போது இன்பம்போல் எளிதில் நுழைந்து மீளமாட்டா. அதுபோல், போதத்தின்கண் ஆசை ஏறும்போது இன்பம்போல் தோன்றி, எளிதில் ஏறி மீளாமைக்குக் கொள்க. நளிகை என்பது மூங்கிற் குழாய், அது திசைச்சொல்.

இத்திருவெண்பாவால் அவ்வினா அற்ப இன்பம் பெறுதல் போல், அவா அறுதியால் பேரின்பம் வரும் என்பதும், அவ்வினா தமக்கு நேரிடும் அநர்த்தத்தை உண்மையாய் விசாரித் தறியின் அவ்வவா அறுதிவரும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

[இனித் துறவினது முடிவும், துறந்துசெய்யும் தவத்தினது முடிவும், அடியேற்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்ற மாணுக்கனைநோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.]

உதயந் தொழப்போவார்க் குள்ளும் புறம்பும் புதையவொளி வீசுமா போலே-பறுமோகி [ல் தீக்காட்டி லேகொடுக்கச் சென்றவா கண்டக்கா தாக்காத தன்றோ தவம்..

(இ-ள்.) உதயம் தொழப்போவார்க்கு உள்ளும் புறம்பும் புதைய ஒளி வீசும் ஆறபோலே எ-து,—சூரிய உதயம் தொழச் செல்வோர்க்கு உள்ளும் புறம்பும் இருள் மறைய ஒளி வீசுமாறு போலே; (மனை சுதர் முதலிய

பற்றுக்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டு, அவற்றின்மேல் உள்ளத்தெழும் அவாவினையும் அறுத்து, கண்டவிடயங்கள் மேல்சென்று பற்றும் இத்திரியங்களையும் அடக்கி, உள்ளும் புறம்பும் ஆசையாகிய இருளற நிராசையாகிய ஒளி வீச நின்றலே துறவினது முடிவு.)

பநி மோகி கொடுக்கத் தீக்காட்டிலே சென்ற ஆறு கண்டக்கால் தாக்காது அன்றோ தவம் எ - து, —தனது புருடன்மேல் அதிமோகியா யிருந்துளாள் அவன் மரித்தகாலை அன்னுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கச் சுமிகாட்டிற் சென்றவாறு கண்டால் (அவனைப்போலும் தற்போதத் தைச் சிவனுக்கு ஊனாகக் கொடுத்துத் தாம் ஒன்றோடும்) தாக்கற்றிருத்தல் அன்றோ தவத்தினது முடிவு, எ - து.

உதயந் தொழுவார்க்குக் கண் விழித்தபோதும் இமைத்தபோதும் ஒளிவீசுதல் போலும், துறந்தோர்க்குப் பொறிகளால் விடயங்களைக் கண்டபோதும் காணாதிருந்தபோதும் உள்ளும்புறம்பும் நிராசையோடு இருக்கவேண்டும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார். தவமென்றமையால் துறவு வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் உள்ளும் புறம்பும் நிராசையோ டிருப்பது துறவினது முடிவென்பதும், போதம் ஒழிந்த ஒன்றோடும் தாக்கற் றிருப்பது தவமுடி வென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க.

(அ)

[இங்கனம் நிராசையோ டிருந்தோர்க்குத் தற்போதம் அறுமோ? என்ற மாணுக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.]

ஊமைமணி யாட்டுகினு மோசையழிந் தாற்போல, ஆமதுபோ னிற்க வரிதுகாண்-ஆமாய் வளர்ந்த வசத்தையெலா மாளமரக் காலால் அளந்தெறிந்து போட்டதுபோ லாம்.

(இ - ள்.) ஊமை மணி ஆட்டுகினும் ஓசை அழிந்தால் போல ஆம் எ-து,—நாவிழந்த மணியைப் பிடித்து அசைப்பினும் ஓசை ஒழிந்து நின்றாற்போல; (பஞ்சவிடயங்களும் வலியவந்து அடுப்பினும் அதிதிவிர பக்குவர்க்குப் போதக் கலங்காது நிராசையே) உண்டாம்;

அது போல் நிற்க அரிது ஆம் ஆய் வளர்ந்த அசத்தை எலாம் மாள மரக்காலால் அளந்து எறிந்து போட்டது போல் ஆம் எ - து,— அவர் அங்கனம் நிற்குமதுபோல் நிற்க மற்றைய பக்குவர்க்கு மிகவும் அரிது, (நானு உபாயத்தானும் அங்கனம்) நிற்கவருமாயின் ஆசையால் முன்னர்ப்போத மேலிட்டி மேன்மேல் வளர்ந்த அதனது சேட்டை எல்லாம் இறந்துபோம்படி அறிவாகிய மரக்காலால் இவ்வளவென்று அளந்து புறம்பாய் எறிந்து போட்டது போல் ஆம், எ-று. காண்-அசை

நிராசையோ டிருப்போரைக் கருவிகள் சேட்டியாது நீங்கும், அக்கருவிகள் நீங்கவே திருவருள் தோன்றும்.

அத்திருவருளால் போதத்தை ஈதென்று அளவிட்டறிந்து ஒழிக்கலாம் ஆகலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் நிராசை உடையோரை வலிந்து விடயங்கள் அடுக்கினும் போதந் அசையாது ஆகலின், நிராசைவரின் போத ஒழிவு தானேவரும் என்பதும், இங்ஙனம் இருத்தல் மற்றைய பக்குவர்க்கு அரிதென்பதும், இங்ஙனம் ஆயினும் அவர்க்கும் உபாயத்தான் அவாவறுதி வருமாயின் அப்போதச்சேட்டை அளவிட்டெறியப்படும் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

[தநுகரணபுவன போகங்களில் சிறிதேனும் பற்றின்றி நிறற்றகு உபாயம் எங்ஙனம்? என்ற மாணுக்கனை நோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.]

தனுவாதி நான்கினுக்குஞ் சார்வழிந்து சற்றும் நினையா தினைப்பாறி நின்றால் - மனையாமோ கார்தக் கடத்துசி காற்றற்ற தீபமென ஆந்தத் துவங்களய லாம்.

(இ-ள்.) தன ஆதி நான்கினுக்கும் சார்வு அழிந்து சற்றும் நினையாது இளைப்பு ஆறி நின்றால் மனை ஆமோ எ-து, போகமும் நானன்று புவனமும் நானன்று தனுவும் நானன்று கரணமும் நானன்று என்று உள்ளபடி அறிந்து, நியதிகளைந்து அத்தனுவாதி நான்கினிடத்தும் யான் என தென்று சார்ந்துதின்ற போதச்சார்வு கெட்டு, அவற்றை மீட்டுச் சற்றும் பற்றாது அருளில் இளைப்பாறி அசைவற

நின்றால், மனையாகிய புலனத்திடத்தும், அம்மனையைப் பற்றி யிருந்த வனிதாதி போகத்திடத்தும், முன்போல் பற்றுண்டாமோ? (ஆயின் புலனபோகங்களில் பற்றின்றி நிற்பிலும் தனுகரணங்களிற் பற்றின்றி நிற்பது எங்ஙனம்? எனின்,)

.. காந்தக் கடத்து ஊசி காற்று அற்ற தீபம் என ஆம் தத்துவங்கள் அயல் ஆம் எ - து, —காந்தக் கடத்திற்கு எதிர்முக மாயபோது பற்றியும், அதனுட் கிடந்தபோது பற்றாதும் இருந்த காந்தக்கடத்து ஊசிபோலும், காற்றில் இருந்தபோது அசைந்தும் காற்றின்றியபோது அசையாதும் இருந்த காற்றற்ற தீபம்போலும், அத் தனுகரணங்களைத் தனக் கன்னியமாய்க் கண்டு நீங்கிநிற்பின், அவற்றோடும் தாக்கற்றுநிற்பது உண்டாம், (அவற்றோடும் தாக்கற்றுநிற்கவே) மற்றைய தத்துவங்களும் அயலாய் நீங்கும், எ-று.

தனுவாதிகளில் கறங்குபோல் சுழன்ற தன்மை திருவருட்கண் நின்றபோது இன்மையால், “இளைப்பாறி” என்றார். காந்தக்கடத்திற்கு எதிர்முகமாயபோது பற்றிய ஊசி அதனுட் கிடந்தபோது பற்று திருந்ததுபோல், சகமுகமாய்நின்று தேகத்தை யானென்று பற்றிய போதம் அகமுகமாய் நின்று திருவருளை அடைந்தபோது அத் தேகத்தை யானென்று பற்றாது ஆகலின், “காந்தக்கடத்து ஊசி” என்றும், அப்புலன போக தனுகரணங்களைப் போ

தம் பற்றாது நின்றபோது காரணம் தற்சேட்டையற்று அடங்கும், அப்போது போதந் திருவருளோடுங் கூடிக் காற்றற்ற தீபம்போலாகி மீட்டும் காரணத்தோடுங் கூடாது ஆகலின், “காற்றற்றதீபம்” என்றும், காரணங்க ளறவே அக்காரணங்களினது சேட்டைக்கு ஏதுவாய கலா திகளும், அக்கலா திகளைப் பிரேரகம்பண்ணும் சுத்த தத் துவங்களும் நீங்கும்; ஆகலின், “தத்துவங்களையலாம்” என்றுங் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் புவனபோகங்களைத் தான் அன் றென்று உள்ளபடி அறிந்து களைந்து, அவற்றின்கட் சா ர்த்தநின்ற போதச்சார்வு கெட்டு, அருட்சார்பி னின் றால் புவனபோகப் பற்றறும் என்பதும், தநு காரணங் களைத் தனக்கு அன்னியமென்று அறிந்து, அவற்றோடும் தாக்கற்றுத் தனக் கன்னியமான அருளாய் நிற்பின் அத் தநு காரணப் பற்றறும் என்பதும், இங்ஙனம் அறவே மற் றைத் தத்துவங்கள் தாமே அறுமென்பதும் அறிவித்த வாறு காண்க. (க௦)

[உத்தமராயினோர் கற்புடைய மனைவியைத் துறப்ப ரோ? என்ற மாணாக்கனைநோக்கி, மேற் கூறுகின்றார்.]

நாயலகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட பாயசமு மெய்ப்பரிசும் பாவையிகச்-சாயாரீர் வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின்மீன் வண்டிவை சாட்சியைக்கண் டார்துறவா தார். [யின்

(இ-ள்.) நாய் அல்கை நெய் விரும்பி நக்குவதும் நஞ்சு இட்ட பாயசமும் மெய்ப் பரிசும் பாவை மிகச் சாயாநீர் வேட்கை எ - து,—நாயானது வாள்வாயில் தடவிய நெய்யைவிரும்பி அவ்வாள்வாயை நக்குவது போலும், விடங்கலந்த பாயசத்தை ஒருவன் சுவையென விரும்புவது போலுமாகும், பாவையரது மெய்ப்பரிசுத்தை இன்பமாய் விரும்புதல் ஆகலினும், பொய்யாகிய அப்பாவையரது மெய்ப்பரிசுத்தை மெய்யாகக்கண்டு அநுபவிக்க விழைதல் மிகவும் பொய்யாகிய கானல்நீரை மெய்யாகக்கண்டு தாகத்திற்கு உண்ண விரும்புதல் போலாம் ஆகலினும்;

அசுணம் இபம் விட்டில் மீன் வண்டு இவையின் சாட்சியைக் கண்டு துறவாதார் ஆர் எ-து,—அசுணப்புள் சத்தத்தானும், யானை பரிசுத்தானும், விட்டிற்பூச்சி உருவத்தானும், மீன் இரத்தத்தானும், வண்டு கந்தத்தானும், கெடுமென இவைகளைச் சாட்சியாய்க் கண்டுறலானும், இவ்வைந்து விடயங்களும் உளவாகிய அப்பாவையரைத் துறவாதார் யாவர், எ-து.

வாள்வாயின் நெய்யை நக்கின நாய்க்கும், நஞ்சிட்ட பாயசம் உண்டோனுக்கும், முன்னர் அணுவளவிற்பம் போல்தோன்றி, பின்னர் அதனால் மலையளவு துன்பம் வருவதுபோல், அநுபவிக்கும் போது சிறிது இன்பம் போல் தோன்றிப் பின்னைத் துன்பமவரும் என்பதும், பொய்யாய்த் தோன்றும் கானல்நீரை மெய்யாய்க்கருதி

உண்ணத் தொடங்கினோன்போல், பொய்யாய்த் தோன்றும் பாவையரை மெய்யாய்க்கருதி அநுபவிக்கத் தொடங்குவதென்பதும், ஓரோர்விடயத்தை விழைந்து ஒவ்வொன்று கெடுமெனில் ஐந்துவிடயங்களும் உளவாகிய பாவையரை விழைந்தால், அவரால்வருங் கேட்டிற்கு அளவின்றென்பதும் இதனாற்காண்க.

இத்திருவென்பாவால் பெண்கள் இன்பம் மிகச் சிறிதென்பதும்; அதனாலவருந் துன்பம் மிகப்பெரி தென்பதும், அவர் கூட்டுறவு மாயையென்பதும், அவர்கள் செய்யும் ஐம்புல துகர்ச்சி பெருங்கேட்டைத் தருமென்பதும், இவ்வுணம் அறிந்தோர் தம்மனைவி அருந்ததிக் கற்பினள் ஆயினும் துறப்பொன்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

[எல்லோரும் மனைவி ஆகிய குடும்பத்தோ டிருந்து, இன்பங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு பூரிப்போடும் இருக்க, அக் குடும்பத்தை நீர் துன்பமென்றீர் இஃதென்னை எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

இடும்பைக்கே கொள்கலமாயேழ்நரகுக் கீடாம் குடும்பத்தைக் குற்ற மறைக்கின்-நடுங்காரோ ஐவர்க் கொருவ னறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப்பொய் யாக்கி விடும்.

(இ-ள்.) இடும்பைக்கே கொள்கலம் ஆய் ஏழ் நரகுக்கு ஈடு ஆம் குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைக்கின் நடுங்கா

ரோ எ-து,—அஞ்ஞானிகள் இம்மைக்கண்ணே துன்பங்களை எல்லாம் தாம் அநுபவித்தற்கு ஏற்றுக்கொள்வதாய்கப்பலாய், மறுமைக்கண்ணே எழுவகைப் பிறவியாகிய எழுவகை நரகத்தையும் உண்டாக்கும் கனதையினையுடைய மனை சுதர்முதலிய குடும்பத்தை இங்ஙனம் இகபரங்களினும் துக்கத்தைத் தருவதென்று அறியார், இங்ஙனம் அறிய்வொட்டாது ஆணவமாகிய குற்றம் அவரை மறைத்தலால், இவ்வாணவக் குற்றம் நீங்கினோர் குடும்பக் குழாத்தைக் கண்டாலும் உள்ளம் வெருவி நடுக்கம் உறூர்கொளோ ஆயின்; (நீர் மெய்யென்று கூறிய சிவம் ஒருவர்க்கும் தோன்றா திருப்பான் ஏன் என்னின்),

ஐவர்க்கு ஒருவன் அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கிவிடும் எ-து,—ஐந்து இந்திரியங்கட்கும் ஓர் முதல்வனாகிய ஆன்மா அவ் விந்திரியங்களால் அறிந்து அநுபவிக்கும் விடய சுகத்தின் பொருட்டு உழவு முதலிய அறுவகைத் தொழிலில் முயற்சிப்படலான் இம் முயற்சி அச்சிவத்தைத் தெரியவொட்டாது பொய்யாக்கிவிடும் (இதனை நீ அறிதி), எ-று.

குடும்பத்தால் இம்மைக்கண் தேகதுக்கம் மனோதுக்கங்கள் இடையறாது வருதலின், “இடும்பைக்கே கொள்கலமாய்” என்றும், இக்குடும்ப வாசனையால் மறுமைக்கண் பிறவிகள் தொன்றுதொட்டு வருமாகலின், “ஏழ்நாருக்கிடாம்” என்றுங் கூறினார். “அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கி விடும்” எனவே குடும்பத்

தின் பொருட்டுச் செய்யும் அறுவகைத் தொழில்களின் முயற்சியைவிட்டுச் சிவயோக முயற்சியில் தொடங்கின் மெய்ப்பொருள் தோற்று மென்பதாயிற்று. அறுவகைத் தொழில்களாவன—உழவு, தொழில், வாணிகம், எழுத்து, சிற்பம், பாதம் இவை ஆறுமெனக் கொள்க. (கஉ)

[உத்தம பக்குவராயினோர் குடும்பத்தோடும் கூடிய ரார் என்று இன்னும் கூறுகின்றார்.]

குரங்கிற் றுனிச்சிக் குடும்பக் குழாமும், பெருங்குப்பை யிற்காடிப் பெண்டும்-பொருந்துவ ரோ, காலனும் தீயும் கடலுமிருங் கல்லுமாய், மேலு நரகாய் விடும்.

(இ-ள்.) குரங்கின் துனிச்சிக் குடும்பக் குழாமும் பெருங்குப்பையில் காடிப் பெண்டும் பொருந்துவரோ எ-து,—ஓர் குரங்கைப் பல குரங்கு வந்து சேட்டித்தல்போல, தாய் தந்தை சுதர் சுற்றம் முதலியோர் தம்மை வந்து வாதிக்கும் குடும்பக் கூட்டத்தையும், அக்குடும்பக்கூட்டமாகிய பெரிய மலக்குப்பைக்கண் காடிபோலும் பற்றப் பட்ட பெண்டிரது கூட்டுறவினையும், பொருத்தி யிருப்ப ரோ உத்தமராயினோர்? (ஆயின் எல்லோரும் அவரோடுங்கூடி யிருக்க இல்லையோ? இவனென்னை அங்கனம் இராதபோவது? எனின்,)

காலனும் தீயும் கடலும் இருங்கல்லும் ஆய் மேலும் நரகாய்விடும் எ - து,—அக்குடும்பக் கூட்டம் காலனைப்

போலும், தீயைப்போலும், கடலைப்போலும், பெரியமலையைப்போலும், இம்மைக்கண்ணே துன்பம் தருவதாய் மறுமைக்கண்ணும் அதனோடு கூடியிருந்த வாசனையால் பிறப்பாகிய நரகத்தையும் தருவதாய்விடும் (என அறிந்து அதனோடு கூடியிரார்,) எ-று.

சோறு கூறை முதலியன கொடுக்கும்போதும் கொடாதபோதும் வரும் பிணக்கானும், அவற்றிற் கேதுவாகிய திரவியம் தேடுதலானும், அதனைப் பாதகாத்தலானும், அவர்க்கு வியாதி ஆதி துன்பம் அபிமானபங்கம் வந்த காலையினும், அளையர் கலகம் அற்பகாலம் வந்த காலையினும், அவ ரிறந்த காலையினும், இவை முதலியவற்றால் அக்குடும்பத்தால் தேகத்துக்கும் மனோதுக்கங்கள் இடையறாது வருதலின், “குரங்கிற்றுனிச்சிக் குடும்பக்குழாம்” என்றார். இத்துன்பக் குழுவில் கரடிபோலும் குணத்தானும் செய்கையானும் இழிவாய பெண்டிகைக் கூடுவரோ என்பதனை, “பெருங்குப்பையிற் கரடிப்பெண்டும் பொருந்துவரோ” என்று குறிப்பாற் கூறினார். காலன் உயிர்களைப் பாசத்தால் பிணித்துக்கொடு சென்று நிரையத் துள் வீழ்த்தி வருத்துதல்போல், துறந்து செல்கின்றேனென்று இரண்டடிச் சென்றோனை மனை சுதர் முதலியோர் கரசரணங்களைப் பற்றிக்கொண்டு ஒலிட்டமுது அவனுள்ளம் இளகப்பண்ணி மீட்டுக் கொடுவந்து குடும்பமாகிய துன்பத்துள் அகப்படுத்தி வருத்துதலின், “காலனும்” என்றும், ஒருவனைத் தீச் சூழ்ந்துகொண்டதுபோல்

குழந்து கோடலின், தீ என்றும், நடுக்கடலில் வீழ்ந்தோ
னுக்குக் கணா கண்டு ஏறக் கூடாததுபோல், குடும்பசாக
ரத்தில் வீழ்ந்தோனுக்கு இக்கணா கண்டேறக்கூடாது ஆக
லின், “கடல்” என்றும், மலை யிருத்திக்கொண்டதுபோல்
குடும்பபாரத் தன் தலைச்சுமையா யிருத்தலின், “இருங்
கல்” என்றும், இறக்கும்போது உயிர்க்கு எந்தவாசனை
இருந்தது அந்தவாசனையோடும் சென்று பிறத்தலின்,
“மேலு நாகம்” என்றுங் கூறினார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மனைவியாகிய குடும்
பம் துன்பங்கட்கும் பிறவி வாதனைகட்கும் உறைவிட
மென்பதும், இதனை இங்ஙனமென்று ஆணவமறைப்பான்
அஞ்ஞானிகள் அறிந்தில ரென்பதும், ஞானிக ளீதனைக்
காணினும் கேட்கினும் நடுங்குவ ரென்பதும், இக்குடும்ப
முயற்சி சிவத்தை அறியவொட்டாது மறைக்குமென்ப
தும், உத்தமபக்குவர் விடாது சூழ்ந்து வாதிக்கும் இக்
குடும்பவாதனையான் வரும் நடடங்களை முற்றும் அறிந்து
அதனை அக்கணத்தே விடுவென்பதும், அறிவித்தவாறு
காண்க. (கக)

[இங்ஙனம் துன்பமென்று அறிந்து, துறந்து செல்வோர்
தம்மை நம்பியிருந்த குடும்பத்தைப் பாதுகாத்தற்குச்
சகோதரர் முதலாயினாருள் ஒருவரைத் துணையாக வை
த்து, பின்னறந்து சேறலாகாதோ? எனின், மேற் கூறு
கின்றார்.]

கன்னனைப்போற் தன்னை யறிவனோ காக்கையுடன், மன்னு குயில்போன வாறுபோல்-அன்னியமாய்ப், பேசாது போன துறவி பிறப்பறுப்பார்க், காசானு மென்றே யறி.

(இ-ள்.) கன்னனைப் போல் தன்னை அறிவனோ காக்கையுடன் மன்னு குயில் போன ஆறு போல் அன்னியம் ஆய்ப் பேசாது போன துறவி எ-து,—யான் இன்னசாதி. இன்ன குலம் தாய்தந்தை இன்னொன்று தனது குலகுடும்பங்களை அறியாத கன்னனைப்போலும், உத்தம பக்குவன் யான் இன்னசாதி இன்னகுலம் இன்னார் தாய் தந்தையென்று தனது குல குடும்பங்களைப் பகுத்தறிவனோ? இங்ஙனம் ஒன்றையும் பகுத்தறியாது காக்கையுடன் பருவம் வருமளவும் தனது இனம்போல் கூடிச்சென்று, பருவம் வந்தகாலை அதற் கன்னியமாய்ப் பேசாது சென்ற நிலைபெற்ற குயில்போலும், அனித்திய விவேகம் வருமளவும் அவரினம்போல் கூடியிருந்து, அந்த் விவேகம் வந்தகாலை அவர்க் கன்னியமாய்ப் பிரிந்து அவரோடுஞ் சொல்லாது சென்ற துறவியே மெய்த்துறவி;

பிறப்பு அறுப்பார்க்கு ஆசானும் என்று அறி எ - து,—அத்துறவி பிறப்பறுக்கும் பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு ஆசாரியனும் ஆவன் என்று நீ அறிதி, எ-று.

தருமன் முதலிய துணைவரையும் குந்தியாகிய தாயையும் கண்டிருந்தும் கன்னன் அறியாததுபோல், இவன்

குடும்பத்தானாக் கண்டிருந்தும் அனித்திய விவேகத்தால்
 டொய்யாய்க் கண்டான் ஆகலின், “கண்ணைப்போற்
 தன்னை யறிவனோ” என்றும், குயில் காக்கையோடு கூடி
 யிருந்தபோதும் தன் குரல்க்காட்டினால் கொத்துமெ
 ன்று அடங்கியிருந்து, செல்லும் போதும் கூவாது சென்
 ததுபோல், குடும்பத்தோடு கூடியிருந்த போதும் தான்
 துறந்து, சேறலை அவரோடும் சொன்னாற் பற்றுவனொன்
 பது அறிந்து, சொல்லா தடங்கியிருந்து, செல்லும்போ
 தும் சொல்லாது சென்றமையால், “குயில்போன வாறு
 போற் பேசாது போன துறவி” என்றாக் கூறினார். அறி
 வும் துறவும் உள்ள ஞானி சிறப்புளன் ஆகலின், இவனை
 “ஆசானும் என்றார்.” ஏ-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் குலமுதலியவற்றின் அபிமா
 னம் இன்றி, அறித்திய விவேகம் வருமளவும் அவற்றோடு
 உண்ணோக்குதல் அற்றுக் கூடிநின்று, அந்த விவேகம்
 வரின் ஒருவரோடும் விடைபெறாது சென்றவனே துறவிக
 ளுட் சிறந்தவன் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

[இங்கனம் துறந்து செல்வானா மாதா பிதாக்கள் வந்
 து தடுத்தால் எங்கனம் செல்வார்? எனின், மேற் கூறு
 கின்றார்.]

நித்தினாசெய் வீட்டி. நெருப்பும் பெரும்ப
 டையும், முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே-
 யித்தனாப்போல், நில்லென்று சொன்னாலு நிற்

பரோ வப்படி காண், இல்லறத்தை நீத்தா
ரியல்பு.

(இ - ள்.) நித்தினா செய் வீட்டில் நெருப்பும் பெரும்
படையும் முற்றி. முற்றத்தே புறப்பட்டார் நில் என்று
சொன்னாலும் பித்தரைப்போல் நிற்பரோ எ-து,—தாம்
நித்தினா பண்ணாநின்ற வீட்டினுள்ளே நெருப்பும் பெரும்
படையும் செறிந்துவர (விழித்து அவற்றைக்கண்டு வெரு
ண்டு அவ்வீட்டின் வாயில் கடந்து) முன்றிலில் புறப்பட்
டார் தமக்கு அனுகூலராயினும் அவற்றின் நடு நிற்பீரோ
ன்று அறியாது கூறிலும், பித்தரைப்போலும் அவர்
மொழியை உட்கொண்டு கணப்போதாயினு நிற்பரோ;

அப்படி இல் அறத்தை நீத்தார் இயல்பு எ-து,—(அவர்
எப்படி நில்லாது ஓடிச் செல்வரோ) அப்படியே மாதா
பிதாக்கள் தடுப்பினும் நில்லாது இவ்வாழ்க்கையைத்
துக்கமாகக் கண்டு துறந்து செல்வாரது முறைமையும்
ஆம், எ-து.

குடும்பம் துக்கமென்று அறியாதபோது அதனோடுங்
கூடியிருப்பார் என்பதும், துக்கமென்று அறிந்தபோது
அதனைத் துறந்து செல்வார் என்பதும், துறந்து செல்லும்
போது யாவர் தடுப்பினும் நில்லார் என்பதும், இவ்வுவ
மைக் குறிப்புகளாற் காண்க. காண்-அசை. (கரு)

[இங்ஙனம் துறந்து செல்வோர் இயல்பு இன்னங் கூறு
கின்றார்.]

கட்டு நெடுமுத்துவிட்ட சுள்ளனைப்போற்
கங்குலிற்பேய், வெட்டு களத்தின் வெருவினர்

போல்-முட்டத், தொடர்ந்த படைபிழைத்துத்
தோன்றப்போ வார்பேர்ல், அடங்கத் துறந்
தேகு வார்.

(இ-ள்.) கட்டு நெகிழ்த்தவிட்ட கள்ளனைப்போல் கங்
குலில் பேய் வெட்டு களத்தின் வெருவினர்போல் முட்
டத் தொடர்ந்த படை பிழைத்துத் தோன்றப்போவார்
போல் எ-து,—பொருள் திருடிய கள்வனைச் சிலர் வந்து
பற்றிப் பிணித்து வருத்த, அவருள் அருள் உளத்தொ
ருவன் வந்து, அப்பினியை .அழித்ததுவிட்ட காலையில்
வினாந்துசெல்லும் அக்கள்வனைப்போலும், அநா யிரவில்
பெரும் பேயைக்கண்டு வெருவினர் வினாந்து சேறல்
போலும், உயுத்தகளத்தின் வெருவினர் வினாந்துசேறல்
போலும், தம்மைப் பிடிக்கப் பின்தொடர்ந்த படைக்குத்
தப்பி.மிகவுங் கைகட்டந்து செல்வார்போலும்,

அடங்கத் துறந்து ஏகுவார் எ-து,—தாய் தந்தை மனை
சுற்றம் முதலிய குடும்பக்கூட்டங்களை எல்லாம் ஒருங்கே
துறந்து செல்வார் (அன்றி அவர்க்கு ஓர் தடையும் இன்
து) எ-து.

மலபரிபாகம் வாராமுன் தாம் செய்த இருவினைக்கீடா
ய்க் குடும்பபாசத்தால் பிணிப்புண்டு வருந்துவர் என்ப
தும், அப்பரிபாகம் வந்தகாலைத் தோன்றாநின்ற அருட்
சத்தி அக்குடும்ப பாசந் துக்கமென்று அறிவிக்க அறி

ந்து துறந்து செல்வார் என்பதும், அப்போது இரவில்
தோன்றும் பேய்போலும் உயுத்தகளம்போலும் குடி
ம்பம் அவர்க்குத் தோற்றுமென்பதும், அக்குடும்பக் குழா
ங்கள் பின் தொடர்வொன்று அறிந்து தூரதேசத்திற்
செல்வா என்பதும், இவ்வுவமைக் குறிப்புகளாற்காண்க.
படை, சேனை.

இவ் விரண்டு திருவெண்பாவானும் குடும்பபாரம் பொ
றுத்தற்கு ஆற்றாது வருந்தி இழித்துவிட்டு வினாந்து
செல்வோர் தாய் தந்தை ஆதியர் தடுத்தற்குச் சிறிதும்
உட்படாொன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

[தாம் துறந்துபோதற்குக் குடும்பத்தார் சம்மதித்
தால், அப்பதியிலிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோ? எனின்
மேற் கூறுகின்றார்.]

உடுக்கை மறந்தவருக் கூர்காடென் றுண்டோர்
அடுத்தயலர் ருண்டோபே யானால்-சுடப்போ
டெதிரிட்ட தெல்லா மிழந்தார்க் கிருந்த [ட்
பதியைக்கொண் டுண்டோ பயன்.

(இ - ள்.) உடுக்கை மறந்தவருக்கு ஊர் காடு என்று
உண்டோ பேய் ஆனால் அடுத்தயலார் உண்டோ எ-து,—
(குடும்பக் கூட்டங்களை எல்லாம் துரிசறத்தறந்து தேக
த்தையும் சத்துருவாகக் கண்டு அத்தேகத்தில் நான்கு
முழுஞ் சுற்றும்) உடுக்கையு மறந்து திரிவோர்க்கு இது
ஊர் என்றும், இது காடென்றும் பகுத்துக் காணும்

நினைப்பும், உண்டுகொலோ. (அஃதன்றி) பூரணப்பேய் வயமாகையினால் அவர்க் கடுத்தாரும் அயலாரும் உண்டி கொலோ; (இவ்வனம் உடுக்கை மறந்து அடுத்தார் அயலா னொன்பதும் தோன்றா திருப்பதும் அன்றி,)

சுடப் போட்டு எதிரிட்டது எல்லாம் இழந்தார்க்கு இருந்த பதியைக் கொண்டு பயன் உண்டோ எ-து,—கா த்தில் எடுத்தபொருள் மிகவுஞ்சுட விளைந்துபோட்டு நின் றுற்போல், தழ தறிவிற்கு எதிரிட்ட கருவிகளை எல்லாம் துன்பமாகக்கண்டு, ஞானாக்கினியினால் எரித்து இவற்றை யும் இழந்தார்க்குத் தாம் முன்னிருந்த பதியில் இப்போ து இருந்ததுகொண்டு பயன் என்னை? உண்டுகொல், எ-று.

இத்திருவெண்பாவால் தேகாபிமானம் விடுத்து அத னைப் பகையாகவும், எதிரிட்டவைகளைத் துன்பமாகவும் கண்டு, அனைத்தையும் இழந்து, பூரணமருள் கொண் டோர் இது காடு இது காடென்றும் இவர் அடுத்தார் இவர் அயலா னென்றும் பகுத்தறிதல் இன்றாகலின், முன் னிருந்த பதியில் இப்போது இருப்பதனால் அவர்க்கு வரும் பயன் ஒன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. உடுக்கை - வஸ்திரம். (கௌ)

[முன்னிருந்த பதியைவிட்டு, மற்றோர் சிவதலத்தில் ஓரிடம் பற்றியிருந்து, ஒருவர் முன்னிலையாய் உதராக் கினிக்கு அன்னமாத்திரம் வாங்கியுண்டு, தவத்தைப் பண் ண லாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்,]

துக்கஞ் சுகமான சட்டறிவு கெட்டவர்க்குத், திக்குண்டோ வெங்குஞ் சிவாலயமாம் - அக்கினிக்குப், பிச்சை பொ.துநிழனீர் பேரி.துவே பேசார்தம், இச்சையிருப் பேகாந்தத் தே.

(இ-ள்.) துக்கம் சுகம் ஆன சட்டு அறிவு கெட்டவர்க்குத் திக்கு உண்டோ எங்கும் சிவாலயம் ஆம் எ-து,— முன்கண்ட பிரபஞ்ச துக்கம் எல்லாம் இப்போது ஆந்த மாக்ககண்ட அச்சுட்டுப்போதம் கெட்டோர்க்கு இன்னதிசை என்றும் இன்ன இடம் என்றும் பகுப்புண்டாமோ? அவர்க்கு எத்திசையும் எவ்விடமும் சிவாலயமே ஆகும்; (அஃதன்றி)

அக்கினிக்குப் பிச்சை பொ.துநிழல் நீர்.பேரி.துவே பேசார் ஏகாந்தத்து இருப்பு தம் இச்சை எ-து,—உதராக் கினி அவித்தற்கு ஊரின்கண் பிச்சையும், இருத்தற்கு இடம் பொதுச்சாவடியும் மாநிழலும், தாகந் தணித்தற்கு ஏரியாதிநீர்களும் உளவாகலின், அன்னம் இடம் நீர் என்னும் இவற்றினது பெயராயே சொல்லார், (ஆயின் அவர்க்கு இச்சைதான் ஏது எனின், ஒருவரோடுங் கூடியிராது பேசாது) ஏகாந்தத்திருப்பதே அவர்க்கு இச்சையாம், எ-று.

சிவத்தை உணர்ந்தோர்க்கு எங்கும் பரிபூரணமாய்த் தோற்றும் ஆகலின், “எங்குஞ் சிவாலய மாம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் ஆந்த மயமாக் கண்ட துறவினர்க்குத் திசையாதி எவ்விடத்

தும் சிவாலயமாகும் என்பதும், பிச்சையாதி உளவாக
லின் அன்னபாளுதி ஓரிடத்தில் குறியார் என்பதும், ஒரு
வரோடும் கூடாது ஏகாந்த மௌனத் திருப்பதே அவர்
க்கு இச்சை என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கஅ)

[ஒருவரோடு கூடிவிருந்து பேசுதலும் ஆகாதேர்?
எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

அங்கக்கா ரன்றுதிப்பு நாவிகவை யானதுவு
ம், சிங்கி குளிர்ந்ததுவும் போற்செகத்தோர்-ச
ங்கத்தைத், தீண்டுமன மேபகையாய்ச் சேரா
துடலோடே, மாண்டுதிரி வார்துறவா வார்.

(இ - ள்.) அங்கக்காரன் துதிப்பும் நாவி கவையானது
வும் சிங்கி குளிர்ந்ததுவும் போல் செகத்தோர் எ-து,—
நானுவேடங்கொண்டு நடிக்கும் வேடதாரி அவ்வேடங்
கட்கு ஏற்ற பாடை-பேசுதல்போலவும், கொல்லாரின்ற
வற்சகாபி ஒருவர்க்குச் சுவையானதுபோலவும், தன் கா
லிப்பூண்ட விலங்கு ஒருவற்கு இதமானது போலவும்,
(தந்தம் சாதிக்கட்கும் தொழில்கட்கும் ஏற்ற சொற்களைச்
சொல்லியும், துன்பமாயுள்ள விடயங்களை இன்பமாகக்
கருதிக்கொண்டும், மனைவிமுதலிய பாசவிலங்கை இத்
மாகக் கைக்கொண்டும் மயங்கிச் சுழலாரிற்பர்) இச்ச
கத்தோர்;

சங்கத்தைத் தீண்டும் மனமே பகை ஆய்ச் சேராது
உடலோடே மாண்டு திரிவார் துறவு ஆவார் எ-து,—இங்

ஹனம் சுழலாரின்றார் கூட்டத்தைக் கூடவேண்டுமென்று கருதும் மனநிலைவே தம் பகையாகி அந்நிலைவோடுங் கூடாது உடலோடு கூடியிருந்தும் கூடாது, அவ்வுடல் வாதனை மாண்டு திரிவாரோ துறவினை உடையராவர் (என்றறிதி), எ-று.

“உடலோடே மாண்டு திரிவார்” எனவே, போகவாதனை, தேகவாதனை, போதவாதனை ஆகிய இம்மூன்று வாதனையும் தீர்த்தார் என்பதாயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் பிரபஞ்சிகள் ஒருவரோடொருவர் கூடலும், நானாவிதமாய் வார்த்தையாடலுமே இன்பமாய்க்கருதி மயங்குவர் என்பதும், துறவோர் அங்கு னஞ் செய்வுது துன்பமென்று விடுப்பதமன்றி, தம்முடலோடு கூடியும் கூடாதிருப்ப ஒன்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

பொன்மலைமே லாகாயம் போவார்க்குப் பூமியுள்ளோர், என்னவே நாதாந்த மெய்தினை-என்னருகே, வாவென்று பாற்கடலில் வாழரியை மண்ணேகம், கூவுந் தகைமையதொக்கும்.

(இ - ள்.) பொன் மலைமேல் ஆகாயம் போவார்க்குப் பூமி உள்ளோர் என்னவே எ-து, -பொன்மலை முடிமேல் ஆகாச கமனம் பண்ணுவோர்க்கு இந்நிலத்தின்கண் உள்ளார் மிகவும் தாழ்ச்சியானதுபோல், ஞானிகட்கும் பிரபஞ்சிகட்கும் உயர்ச்சி தாழ்ச்சி இருப்பவும்;

நாதாந்தம் எய்தினனா என் அருகே வா என்று பால் கடலில் வாழ் அரியை மண்டுகம் கூவும் தகைமையது ஒக்கும் எ-து,—நாததத்துவத்தின் முடிவாயிருந்த திருவருளை அடைந்த ஞானிகளைப் பஞ்சபூதகாரியம் தானா னிய தேகந்தானாகி இந்திரியவழி நுழைந்து செல்லும் பிரபஞ்சி ஒருவன் என்மனைக்கு நீர்வருக என்றழைத்தல் பாற்கடல் நாப்பண் அரவணையில் டள்ளிகொள்ளாநின்ற பெருமானைப் பார்த்து, ஓர் தவனை நீரும் இக்கடல் மிசை மிதந்து துயில்கின்றீர்; யானும் இக்கடல் மிசை மிதந்து துயில்கின்றேன், உமக்கும் அரியென்று பெயர், எனக்கும் அரியென்று பெயர்; ஆகலின், எனதருகே நீர்வருக என்றழைக்கும் முறைமையது ஒக்கும், எ-து.

பொன்மலை முடியை நாதாந்தத்திற்கும், அம்மலைமுடிமேல் தோன்றும் ஆகாயத்தை இந்நாதாந்தத்தில் தோன்றும் திருவருளுக்கும், ஆகாயத்தில் கமனம் பண்ணுவோனை இத்திருவருளையும் கடந்துசெல்லும் ஞானிகள் அறிவிற்கும் உவமித்துக் கூறியவாறு காண்க. ஞானிகள் தத்துவங்கட்கெல்லாம் முடிவாய்நின்ற பரிபூரணத்தை அடைந்தவர், பிரபஞ்சிகள் தத்துவங்கட்கெல்லாம் அடியாயுள்ள பஞ்சபூதகாரியம் தானாயுள்ள தேகத்தை அடைந்தவர் ஆகலின், “பொன்மலைமே லாகாயம் போவார்க்குப் பூமியுனா றென்னவே” என்று அங்ஙனம் உவமை கூறினார். ஞானிகளது மகிமையை அறியாததால், அவரும் உலகத்தின்கண் இருக்கின்றார், யானும் உலகத்தின்

கண் இருக்கின்றேன், அவருமனிதர், யானும் மனிதனென்று கருதி அழைத்தான் ஆகலின், “பாற்கடலின் வாழரியை மண்கேங் கூவுந் தகைமையதொக்கும்” என்று இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கும் அஞ்ஞானிகட்கும் தாரதம்மியமும், அவரை இவொண்ணாமல் அழைப்பதும், இங்ஙனம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ௦)

[ஆயின் பத்தியோடு மனமொழி மெய்களால் அவரை வணங்கி என்மனைக்குத் தேவரீர் எழுந்தருளுக என்று ஒருவன் அழைத்தால் செல்வரோ? என்னி, மேற்கூறுகின்றார்.]

கும்பிட்டும் கீர்த்தித்துங் கோடி உபசாரம்
வம்பிட்ட பத்தி வலைவழியை-நம்புவரோ
ஊனாதி வாதனைக ளொன்றா தவப்பெருமை
வீணே விளைக்கு மெனின்.

(இ - ள்:) கும்பிட்டும் கீர்த்தித்தும் கோடி உபசாரம் வம்பு இட்ட பத்தி வலைவழியை நம்புவரோ எ-து,—ஒருவன் வந்து அட்டாங்க பஞ்சாங்கத்தோடு வணங்கியும், அநேக தோத்திரங்களைப் பண்ணியும், சுவாயிகள்! அடியேன் மனைக் கெழுந்தருளுக என்று கோடி பேதங்களாய் உபசாரங்களைச் செய்தும், இங்ஙனம் அழைக்கும் புதுமை பொருந்திய பத்தி ஆகிய வலைவெறியை ஞானிகளாயினார் ஓர் பொருளாகக் கருதிச் செல்வரோ; (ஆயின்

அன்போடு வணங்கி அன்னம் கொடுக்கிறேன் என்றழைத்தால் அவ்வன்ன மாத்திரஞ் சென்று வாங்கிக்கொள்ளலாகாதோ? எனின்,)

ஊண் ஆதி வாதனைகள் ஒன்றாத அப்பெருமை வீணே வினைக்கும் எனின் எ - து,—ஊண் உடுக்கை முதலிய வாதனைகளையும் விரும்பாத அந்த அவா அறுதி ஆகிய பெருமை அவரிருக்கு மிடத்து அவர் வேண்டா என்று தள்ளவும் வீணாய். அவ்ஹ்ருதிகளைக் கொடுப்பிக்கும் ஆயின், எ-று.

உபசாரமிருதியை, “கோடி” என்றும், ஒருவரும் அவ்வனஞ் செய்யக்கண்ட தின்மையால், “வம்பிட்ட” என்றுங் கூறினார்; “ஹ்ருதிவாதனைகள்” எனவே,, நோய்குளிக்கட்கு மருந்தும் உறையுளும் வேண்டார், என்பதாயிற்று. (உக)

[தாம் ஹ்ருதிகளை விரும்பி ஒருவரைப் பின் சேறலாகாது அன்றி, ஒருவர் அன்போடும் வணங்கி ஹ்ருதி கொடுத்தற்குத் தம்மனைக் கழைத்தாலும் செல்லாதிருப்பது ஏதுகாரணம்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

கருமந் திரிவிதத்திற் கட்டவிழும் காலம் அரவுந் தவளையும்போல லாகி-இருதலையில் கொள்ளியெறும் பாயுடம்பே கூற்றுகித் தோந் உள்ளினரு முருமென்னா கும். [றுமெனில்

(இ-ள்.) திரிவிதத்தில் கருமம் கட்டு அவிழும் காலம் அரவும் தவனையும்போல் ஆக இருதலையில் கொள்ளி எறு ம்பு ஆய் உடம்பே கூற்று ஆகித் தோற்றும் எனில் எ-து,— ஞானசாரியர் கிருபா நோக்கத்தானும், கரசரண பரிசுத் தானும், திருவாக்கானும், அவரது ஆணவம் மாயை கன் மங்களாகிய கட்டு விநதலையாகாநின்ற காலம் ஆகலின், தம் உடம்பே பாம்பும் தாம் ஓர் தவனையும்போலாகி, அவ் வுடம்பே இருதலையும் எரிசூழ்ந்த கொள்ளியாகி, தாம் அக்கொள்ளிக் குழலுட் சுழலும் எறும்பாகி, அவ் வுடம்பே தம்மைப் பிணித்துச் செல்லுங் கூற்றாகித் தோற்றும். எனின்;

உள்ளினரும் ஊரும் என் ஆகும் எ - து,— இங்ஙனம் பகையாய்த் தோற்றும் உடம்பிற்கு உபசாரஞ் செய்யக் கருதினோரும், அவர் அழைத்துச் செல்லும். ஊரும், அவர் க்கு என்ன பயனைத்தரும், எ-து.

பாம்பு தவனையைப் பற்றி நிறல்போல் உடம்பு அவைப் பற்றி நிறல்லானும், நெருப்பு அவிழுமளவும் குழற் கண் வருந்திச் சுழலும் எறும்புபோல் ஊழ்வினை அறு மளவும் உடம்புள் வருந்தி இருத்தலானும், கூற்று உயிவைப் பிணித்துச் சேறல்போல், அவரைப் பற்றிநின்று பிச்சையாதிக்குச் செல்லப் பண்ணுதலானும், அங்ஙனம் உவமை கூறினார். ஒருவன் தனக்குப் பகையாயினார்மேல் வெறுப்புண்டாவதும் அன்றி, அப்பகைவர்க்கு இதஞ்

ஞ் செய்வார்மேலும் வெறுப்புண்டாவதுபோல், அவர்க்
குப் பகையாகிய உடம்பின்மேல் வெறுப்புண்டாவதும்
அன்றி, அவ் வுடம்பிற்கு இதஞ் செய்வார்மேலும் வெறுப்
புண்டாம். ஆகலின், “உள்ளினருமுரு மென்னாகும்” என்
றார். “திருவிதத்திற் கட்டவிழும்” என்றமையால், இரண்
டு மலமும் வருவிக்கப்பட்டன. (உஉ)

[ஞானசாரியரை அடைந்தோரும், ஒருரின்கண் ஒரு
வன் செய்யும் உபசாரத்தை அங்கீகரிக்க இல்லையோ?
இவர் என்னை? அங்ஙனம் அங்கீகரியா திருப்பது எனின்,
மேற் கூறுகின்றார்.]

பிறவாத யோனி பிறந்துபிறந் தெல்லாம்
அறிவான னொன் றறியா - அறிவை
அறிந்துமீ னண்ட வழிபருந்திற் குஞ்சாய்ப்
பிறந்தவர்க ளேன்பார்ப்பார் பின்.

(இ - ள்.) பிறவாத யோனி பிறந்து பிறந்து எல்
லாம் அறிவால் நான் ஆர் என்று அறியா அறிவை அறிந்து
எ-து, —தெய்வமானுடப்பிறப்பு அன்றி, மற்றைப் பிறவா
த யோனிபேதங்கள் எல்லாவற்றும் அளவில் காலம்
சென்றுசென்று பிறந்து எய்த்து, பின்னர்த் தெய்வகதி
யாப்ப் பிறவிகட்கு எல்லாம் தப்பி, தன்னை அறிதற்கு
ஏதுவாய இம் மானுடப் பிறவியிற் பிறந்தும், இத்தேகத்
துள் இருந்து எல்லாவற்றையும் அறிவானாகிய யான் யா
ரென்று அறிதற்கு அரிதாய அறிவை இம் மானுடதேகம்

அநேகத்தாற் செய்த சிவபுண்ணிய மேலிட்டால் இப்போது அறிந்து;

மீன் அண்ட வழி பருந்தில் குஞ்சு ஆய்ப் பிறந்தவர்கள் பின் ஏன் பார்ப்பார் எ-து,—நீருள் துழைந்துசெல்லும் மீன்முட்டை வழித்தோன்றும் குஞ்சு ஆகாயத்திற் செல்லும் பருந்தின் முட்டை வழித்தோன்றும் குஞ்சாய்ப் பிறந்ததுபோல், பிறப்பிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்த பிறப்புக்கள் நீங்கி, வீட்டிற்கு ஏதுவாய்ப் பிறந்தோர்க்கு இப்போது மற்றையரைப் போலும். ஊர் உறவு என்று ஏன் பார்ப்பார், எ-து.

முட்டைவழித் தோன்றல் இரண்டிற்கும் ஒத்ததாயினும், முன். நீருட் சென்றதும், பின் ஆகாயத்திற் செல்வதும் ஒவ்வாததுபோல், முன்னரும் இப்போதும் பிறந்த மானுடப்பிறப்பு. ஒத்ததாயினும், முன் பிறப்பிற் சென்றதும், இப்போது வீட்டிற் செல்வதும் ஒவ்வாது. ஆகலின், இங்ஙனம் உவமைகூறினார். முற்பிறப்பில் சிவபுண்ணிய மேலிட்டால் இப்பிறப்பில் எளிதில் தன்னை அறிந்தமையால், “அறிந்து பிறந்தவர்கள்” என்றார். தன்னை அறிந்தால் தலைவனையும் அறியலாம் ஆகலின், “நானொன்றறியா வறிவையறிந்து” என்றார். (உக)

[இங்ஙனம் ஊர் உறவாதி ஒன்றும் வேண்டார்க்குப் பெருமை தான் யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அரசர்க் குடைமை யளவற்ற பேறே
பெருமையா னாற்போலப் பெற்ற - அரிபிரமர்க்

கப்பாலாம் வாழ்வு மனுவாடி யாதுமறல்
இப்போ பெருமை யிவர்க்கு.

(இ - ள்.) அளவு அற்ற உடைமை பேறே அரசர்க்குப்
பெருமை ஆனால் போல எ - து, —அளவற்ற திரவியம்
ஆடை ஸ்டனாதிக்கைப் பெறும் பேறே அரசர்க்குப் பெரு
மையானும் போல;

பெற்ற அரிபிரமார்க்கு அப்பால் ஆம் வாழ்வும் அனு ஆகி
யாதும் அறம் இவர்க்கு இப்போது பெருமை எ-து, —அவ்
வரசர் முதலியோர் வாழ்விற்கு மேலாய வாழ்வனைப்
பெற்ற அரி பிரமர் வாழ்விற்கும் அப்பாலாகிய பதமுத்தி
வாழ்வுகளும் அனுமாத்திரம் இன்பமாய் அழியும் எனக்
கண்டிருந்த இக புர வாழ்வுகளில் யாதொன்றினும் பற்
றற்ற இப் பற்றறுதியே இவர்க்கு இப்போது பெருமை
யாம், எ-து.

“அரசர்க்குடைமை” என்று பொதுப்படக் கூறினமை
யான், நால்வகைச் சேனை நால்வகை அரசன் நானுதேசங்
கள் முதலியவுங் கொள்க. அவர்க்கு அப்பேறு மேன்மேல்
பெறுவது பெருமையானும்பேரல், இவர்க்கு அப்பேறு
மேன்மேல் விடுவது பெருமை என்பதும், அவர்க்கு அப்
பேற்றின்மை சிறுமையாவதுபோல், இவர்க்கு அப்பேறு
பெறுவது சிறுமை என்பதும், பேற்றின்மேல் பற்றுப்
பிறவிக் கேது, அப்பேற்றின்மேல் பற்றறுதி வீட்டிற்கேது
என்பதும், பிறப்பை அடைதல் சிறுமை, வீட்டை அடை
தல் பெருமை என்பதும் இதனாற் காண்க. (உச)

[இங்ஙனம் இருந்த ஞானிகள் வீட்டிற்கு ஏதவாகிய சரியாதிகளைத்தான் செய்யார்களோ? எனின், அவர்செய்யுஞ் சரியாதிகள் இவை என்று மேற்கூறுகின்றார்.]

சரியை யுடல்வெறுத்த றன்னை யறிதல்
கிரியோகம் கூடாமை கேளாத் - திருஞானம்
வேறின்மை பேரின்பம் விட்டுதியா மேலீடு
பேறின்மை தானே பெறல்.

(இ - ள்.) சரியை உடல் வெறுத்தல் கிரியை தன்னை அறிதல் யோகம் கூடாமை எ - து, — அவர்க்குச் சரியை யாவது மலச்சுமை, துக்கம் வினைக்கும் குரம்பை, அறித்திய விருது எனக்கண்டு, உண்டி சுருக்குதல் முதலியவற்றான் உடலத்தை வெறுத்தல், கிரியையாவது தத்துவம் முப்பத்தாறையும் நியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவினின்ற தம்மை உள்ளபடி அறிதல், யோகமாவது அங்ஙனம் தம்மை அறிந்தவிடத்துத் தமக்கு உயிர்க்குயிராயிருந்த திருவருளைக்கண்டு அவ்வருளே வடிவாகியிருந்து முன் நீக்கி நின்ற கருவிகளோடும் கூடாமை;

கேளாத் திருஞானம் வேறு இன்மை பேரின்பம் விட்டு உதியாமேல் ஈடு பேறு இன்மை பெறல் தானே எ - து, — அம்மூவகையானும் உண்டாம் கேட்டறியலாகாத அழகிய ஞானமாவது (அவ்வருளே வடிவாயிருந்த தாம் சிறிதம் தோன்றாது பனாயே ஆகிய) வேறின்மையினையும், அதன்மேல் பேரின்பம் விட்டுத் தோன்றாத மேலீட்டினையும்,

இவ் வின்பத்தைப் பெற்றோ மென்னும் பேறின்மையினையும் பெறுதல் தானேயாம், எ-று.

ஞானசாரியர் மௌனமொழியால் அறிவிக்க அறிதலான், “கேளாத்திருஞானம்” என்றும், இன்ப மேலிடா முன் விட்டுத்தோன்றலான் “விட்டுதியாமேலீ” என்றாக் கூறினார். பேறின்மை இன்பாதிதம்.

கும்பிட்டென்னும் திருவெண்பாமுதல் இவ்வைந்து திருவெண்பாவானும் ஞானிகளினது இயற்கை நெறிகளினது முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

துறவு முற்றும்.

அ - ம் அதிகாரம்.

அவத்தைத் தன்மை.

[இங்ஙனம் சரியாதிகளை நீத்து உட்நேவு புறத்தறவுடையராய், பிருதிவிமுதல் நாததத்துவம் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவம் மூப்பத்தாறையுங் கடந்து, ஆணவ இருளையுங்கடந்து, ஆன்மதரிசன முதலிய சுத்தாவத்தையில் நிற்போரது தன்மை கூறினமையால், இவ்வதிகாரத்திற்கு அவத்தைத் தன்மை என்று பெயராயிற்று.]

உண்டொழித்துத் தேடு முடம்பரா யொன்றுமுதல், அண்டர்பதத் தப்பாலு மைம்புலத்

தும் - உண்டு, மழுங்கினர்க்குப் போகம் வருத்
தமாய்த் தோன்ற, எழுந்தவருள் கெட்டே னி
தென்.

(இ - ள்.) உண்டு ஒழித்துத் தேமும் உடம்பர் ஆய் ஒன்
றுமுதல் அண்டர் பதத்து அப்பாலும் ஐம்புலத்தும் உண்
டு மழுங்கினர்க்கு எ - து.—ஒருடம்பில் பிராரத்தத்தை
உண்டொழித்து, அவ்வுடம்பில் அவ்வினையை உண்டொ
ழித்தற்கு இடையே, இதா கிதங்களாகிய தொடர்பால்
தேமும் ஆகாமியத்தால் தொன்றுதொட்டு வரும் உடம்பு
களை உடையராய், இப்பூலோகமாகிய ஒன்று முதல் தே
வர் பதவிக்கு அப்பாலும் ஆண்டாண்டுச் சென்றிருந்து
ஐம்பொறிகளானும் அவ்வவ் வுடம்புகட்கு ஏற்ற விடய
போகங்களை இன்பமாகக் கண்டு உண்டு அளவில் காலந்
தழும்பேறினார்க்கு;

போகம் வருத்தமாய்த் தோன்ற எழுந்த அருள் கெ
ட்டேன் இது என் எ-து,—அப்போது இன்பமாய்த் தோ
ன்றிய போகம் இப்போது துன்பமாய்த்தோன்ற உதய
மாகிய திருவருள், கெட்டேன் ஈது என்கோல், எ-று.

ஓர் பிரகாரம் இன்றிச் செய்தவினையின் பேதப்படியே
ததுகரண்புவன போகங்களும் பேதித்துத் தோன்ற
லான், “தேடுமுடம்பரா யண்டர்பதத்தப்பாலு மை
ம்புலத்து முண்டு மழுங்கினர்க்கு” என்றார். ததுவாதி
கள் பேதிப்பதாவன, நல்லதேசத்து நல்லோர்கள் அங்கி

கரித்த போகத்தைப் புசித்தலானும், நல்ல நினைவோடும் நல்ல சொல்லோடும் நற்றொழிசைச் செய்தலானும், பொல்லாத தேசத்துப் புன்போகங்களைப் புசித்தலானும், பொல்லாத நினைவோடும் பொல்லாத சொல்லோடும் புன்றொழிசைச் செய்தலானும், இவற்றுள் ஒன்று நன்றும் ஒன்று தீதுமாய் மாறிமாறி வருதலானும், இவை முதலாயவற்றால் பேதிப்பதெனக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் சுத்தாவதத்தையில் நின்று அருளைத் தரிசித்தோர்க்கு விடயந் துன்பமாய்த் தோற்றம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

வாசகத்துங் கோவையினு மாணிக்க மாகவழங் காசைத் துறையநந்த மாமதிலே - ஆசை இருதலைப்பா லேக மெனவிரண்டா மித்தில் ஒருதலைக்கா மந்துறவன் றோ.

(இ - ள்.) மாணிக்கம் ஆக வழங்கு வாசகத்தும் கோவையினும் ஆசைத்தறை அநந்தம் ஆம் எ - து, —மாணிக்கமணிபோல் ஆகப் புலவரான் எடுத்து வழங்குகின்ற சங்கத்தார் முதலியோர் கூறிய ஆசிரியப் பாக்களினும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருச்சிற்றம் பலக் கோவையார் முதலிய கோவைகளினும், காமத்தினது இலக்கண்மாகக் கூறப்பட்ட கிளவித்துறைகள் அநந்தம் ஆகும்;

அதிலே ஆசை இருதலைப்பால் ஏகம் என இரண்டாம் இதில் ஒருதலைக்காமம் தறவு அன்றோ எ - து, —அக்கிள

வித் துறைகளுள் காமம் தலைவனும் தலைவியும் ஆகிய இருவர்பாலும் சமனொத்துக் கூடுவதாகிய இருதலைக்காமம் எனவும், ஒருவர்பால் மிகுந்தும் ஒருவர்பால் குறைந்தும் காமம் ஒவ்வாது கூடுவதாகிய ஒருதலைக்காமம் எனவும், இரண்டுள் அடங்குவதாம், இவற்றுள் தலைவன் விழையாதிருப்பத் தலைவி விழைந்துபற்றும் ஒரு தலைக்காமம்போல விடயாநந்தத்தைத் துறந்து சொருபாநந்தத்தைப் பெறும்பொருட்டுச் சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு இச்சொருபாநந்தம் கிடைத்தது ஆயினும் இவ்வாநந்தத்தையே பெற விரும்பித் தொடர்ந்து நிற்பது அன்றோ துறவாவது, எ-று.

தலைவன் கூடி இன்பம் கொடாதிருப்பினும் தலைவி தனது கற்பால் பிறரை விழையாது அத்தலைவனையே விழைந்து நின்றல்போல், சொருபாநந்தம் தனக்குக் கிடைத்திலது ஆயினும் தனது தவக் கற்பால் விடயாநந்தத்தை விழையாது சொருபாநந்தத்தையே விழைந்து நிற்கவேண்டுமென்பதும் தலைவி கற்பினைக்கண்டு தலைவன் காருணியத்தால் அவட்கு இன்பங் கொடுத்தல்போல், இவன் தவக் கற்பினைக்கண்டு சிவம் காருணியத்தால் தன தாநந்தத்தை இவனுக்குக் கொடுக்குமென்பதும், இவ்வுவமைக்குறிப்புக்களாற் காண்க. வாசகம்போல் இருத்தலின் ஆசிரியப்பாவை வாசகம் என்றார். (உ)

[இத்திருவெண்பாவால் சொருபாநந்தத்தை விரும்பிச் சுத்தா வத்தையில் நிற்போர்க்கு இச் சொருபாநந்தம்

கிடைத்திலது ஆயினும், இவ் வாரந்தத்தையே விரும்புவது அன்றி, அசுத்தாவத்தையில் திரும்பி அவ்விடயாரந்தத்தை விரும்பல் ஆகாதென்று கூறியவாறு காண்க.]

சாத்துவிக மெட்டாய்த் தசவவத்தை யாய்த் தன்னை, நீத்தவனாய்த் தானாய்ப்பின் நேயமாய்க் - கூர்த்தெல்லாம், சுத்த வவத்தைத் துவட்சித் துகளற்ற, அத்துவிதர்க் கேதுமுதி யா.

(இ-ள்.) சாத்துவிகம் எட்டு ஆய்த் தச அவத்தை ஆய்தன்னை நீத்தவன் ஆய்த் தான் ஆய்ப்பின் நேயம் ஆய்க் கூர்த்தது எல்லாம் சுத்த அவத்தைத் துவட்சி எ-து,— இராசத தாமத காரியங்களை எல்லாம் நீக்கிச் சாத்துவிக காரியமாகிய நிராசைமுதலிய எண் குணங்களையும் உடையவனாகி, அருகிய நோக்க முதலிய பத்தவத்தைகளையும் உடையவனாகி; இந்த நற்குணங்களால் தத்துவ முப்பத்தாறையும் கடந்து தன்னை அறிந்து அருளைத் தரிசித்துத் தற்போதம் அடங்கினவனாகி, பின்னர்ப் பனாயேதானாகி, பின்னர் நேயத் தழுந்தினனாகி, இங்ஙனம் ஒருவன் நுண்ணிதாய் அறிந்து சென்றதெல்லாம் சுத்தாவத்தை அநுபவங்களாகும்;

துகள் அற்ற அத்துவிதர்க்கு ஏதும் உதியா எ - து,— இந்தச் சுத்தாவத்தைகளை அறிந்து சென்ற போதம் அற்றுச் சிவத்தோடும் இரண்டறக்கலந்த அத்துவிதத்தை உடையோர்க்கு முற்புறிய அநுபவங்களுள் யாதொன்றேனும் தோன்றுது (இவர் மௌனாந்தமாயிருப்பர்), எ-து.

சாத்துவிகம் எட்டாவன,—நிராசை; தவம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோடம், வாய்மை, அறிவுடைமை; அடக்கம் உடைமை இவை எண்வகையும் எனக் கொள்க. தச அவத்தையாவன,—பிரபஞ்சத்தை மாயாவடிவமாய்க் காணுது அருள்வடிவாய்க் காணும் அருகிய நோக்கமும், கருவிகளை நியதிகளையும். சிந்தனையும், முற்பிறவியிற்பட்ட துன்பங்களை நினைத்து நெட்டுயிர்ப் பெறிதலும், திருவருள் மேலீட்டால் உடம்பில் இளஞ்சூடுமூதலும், ஊனாதிகளைத் துறத்தலும், ஒருவரோடு உரையாடற்கு மானமுறுதலும், மௌனமாயிருத்தலும், பித்தேறினாற் போலப் பிரபஞ்சப் பகுப்புத் தோன்றா திருத்தலும், பிராணவாயு இறந்து மூர்ச்சித்திருத்தலும், போதம் இறந்து நிற்கலும் ஆகிய இவை பத்துமெனக் கொள்க. சுத்தாவத்தைகளோடுங்கூடி அவற்றில் தோன்றும் அநுபவங்களைப் போதம் சுருங்கிநின்று அறிதலானும், அப்போதம் தேய்தல் வளர்தற்குத் தக்கதாய் ஓர்கால் உயர்ந்த அநுபவமாயும், ஓர்கால் தாழ்ந்த அநுபவமாயும், மாறித் தோன்றலானும், “துவட்சி” என்றார். கேவலாவத்தையோடு ஆணவம் நீங்கிற்று ஆயினும், அதனது காரணம் போதமிறக்குமளவும் இருத்தலின் போதத்தை, “துகள்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞான சாதகர் இலக்கணமும் சாத்தியரது இலக்கணமும் கூறியவாறு காண்க. (௩)

[அவ்வறுபவங்களை அறிந்து சொல்வது வாக்கு ஆக
லின், இவ் வாக்கினை மௌனமாக்குவது முத்தி அன்றோ
எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

உரையொடுங்கிற் போத முதிக்கு மொழி
வே, அருளா மதன்போக் கசையாப்-பரையோ
கம், போனாற் சுகாதீதம் புண்ணியர்க்குப் பொ
ய்யுதியா, தேனோர்க்குப் பல்விதமா கும்.

(இ-ள்.) உரையொடுங்கின் போதம் உதிக்கும் ஒழிவே
அருள் ஆம் அதன்போக்கு அசையாப் பரையோகம் போ
னால் சுகாதீதம் எ-து,—வாக்கினை மௌனமாக்கின் உள்
ளே போதம் தோன்றும் ஆகலின், அவ்வாக்கு மௌ
னம் முத்தி அன்று (ஆயின்போதமடங்கின் முத்தியோ?
எனின்) போதம் அடங்கின் அருள்தரிசனம் ஆகலின், அப்
போதம் அடங்கல் முத்தியன்று, (ஆயின் அருள் தரிசனம்
நீங்குதல் முத்தியோ? எனின்) அவ்வருள்தரிசனம் நீங்
கின் போதஞ் சிறிதும் அசையாத பரையோகம் ஆகலின்,
அவ்வருள் தரிசனம் நீங்குதல் முத்தி அன்று, (ஆயின் பரா
யோக நீங்குதல் முத்தியோ? எனின்) பரையோகம் நீங்
கின் சுகப்பேறும் ஆகலின், அப் பரையோகம் நீங்குதல்
முத்தி அன்று, (ஆயின் அச்சுகப்பேறு நீங்குதல் முத்தி
யோ? எனின்), அச்சுகப்பேறு நீங்குதலே சுகாதீதம், இச்
சுகாதீதமே முத்திநிலை;

புண்ணியர்க்குப் பொய் உதியாது ஏனோர்க்குப் பல்
விதம் ஓகும் எ-து,—இச் சுகாதீத முத்தியை அடைந்த

புண்ணியர்க்கு மேற் கூறிய சுத்தாவத்தையில் தோன்றும் பொய்கள் யாவும் தோன்றா, இம்முத்தியைப் பெறுது அச் சுத்தாவத்தையில் நிற்போர்க்கு அநுபவம் பல விதமாய்த் தோற்றும், எ-று.

டனாயோகம் கூறி அதற்கப்பால் சுகாதீதங் கூறினமையால், இவற்றிற்கு இடையில் தோன்றும் சுகப்பேறு, வருவிக்கப்பட்டது. பரிபூரண சிவத்திற்குத் தம்மைக் கொடுத்தலால் மெய்ஞ்ஞானிகளை, “புண்ணியர்” என்றார். சுகாதீதத்திற்குச் சுத்தாவத்தைக் காட்சி பொய்யாகலின் “பொய்யுதியாது” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் முத்திரிலை ஈதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

[அச்சுகாதீத முத்தியை அடைதற்கு ஏதுவாகிய சுத்தாவத்தையில் நிற்போரது குணங்கள் யாவை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

கருவி கழல வொநொக்காஞ் சிந்தை
பெருமூச்சாம் போதம் பிறியில்-அருளாய்
வெதும்பி யுடல்வெறுக்கு மின்பாய் விகளம்
முதிர்ந்துறையு நாணுமொடுங் கும்.

(இ-ள்.) கருவி கழல வொநொக்காஞ் ஆம் போதம் பிறியில் சிந்தை பெருமூச்சு ஆம் எ-து,—கருவிகள் நீங்கவே மலைமேல் நின்று நோக்குவோர்க்கு நிலத்தின்கண் உள்ள பொருள்கள் அருகித் தோன்றுமாப்போல, (பிரபஞ்சம்

எல்லாம் பொய்யாய்த் தோன்றுவதாம்), அக்கருவிகளுள் அதோமுகமாய்நின்ற போதம் அவற்றைப் பிறியில் (ஊர்த்துவமுகமாய் நின்று தன்னை அறியும், அங்ஙனம் தன்னை அறியும்போது இங்ஙனம் இருக்கின்ற யான் ஏறும்புகளால் நாக்கூழ் அரிப்புண்டதுபோல், அளவில் காலம் அக்கருவிகளால் அரிப்புண்டேனே என்னும்) சித்தனையால் வெட்டுவிர்ப்புளதாம்;

அருள் ஆய் உடல் வெதும்பி வெறுக்கும் இன்பு ஆய் விகளம் முதிர்ந்து உரையும் நானும் ஒநிக்கும் எ - து,— (தன்னை அறிந்த பின்னர்) அருள்தரிசனம் உண்டாய், (பின்னர் அவ்வுருளே தனக்கு வடிவாகி) இம்மாயா உடலம் வெதும்பி (இதனை) வெறுப்பன், (பின்னர்) ஆகந்த முண்டாய், (இவ்வாகந்த மேலீடாகிய) உன்மத்தந் தலை மிக்கொண்டு மௌனமாயிருப்பன், அஃதன்றி, (பிரபஞ்சத்தார்க்கு நானுவதாய்) நாணமும் நீங்கும், எ-று.

“போதம்பிறியில்” என்றதனால், தன்னை அறிந்தென்பது வருவிக்கப்பட்டது. “அருளாய்” என்றதனால், அருள் தரிசனம் வருவிக்கப்பட்டது. நாணம் ஒநிற்கலாவது நீராடல் பூசனையாதி செய்திலன் என்று உல்கத்தார் பழிப்பது குறித்தவரும் நாணம் எனக்கொள்க.

இத் திருவெண் பாவால் கருவிகள் நீங்கியவிடத்து வருங் குணமும், தன்னை அறிந்தவிடத்து வருங்குணமும், திருவருள் தோன்றியவிடத்து வருங்குணமும்

ஆநந்தந் தோன்றியவிடத்து வரும்புணமும் கூறியவாறு காண்க. (ரு)

வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய்யறியின் மெய்வெதும்பி, ஆர்க்கும் விறைக்கு மருளுதிப்பின்-வாக்குமனம், நின்றுபரி பூரணமாய் நேயத்தே கார்க்கதமாய்க், கன்றிப் புளகிதமாய்க் காண்.

(இ - ள்.) வேர்க்கும் விழி ததும்பும் பொய் அறியின் மெய் வெதும்பி ஆர்க்கும் விறைக்கும் எ-து,—(பொய்யாகிய கருவிகளை உள்ளபடி பொய்யாய் அறியின், மெய்யில்) வெயர்வை அரும்பும், விழியில் நீர்ததும்பும், எல்லாம் பொய்யென் றறிந்துகொண்டேன் என்று உடலத்துள் இளஞ்சூழ ஆரவாரிப்பன், (பின்னர்த் தன்னை உள்ளபடி கண்டு ஒன்றினையும் நாடாது, உடலம் அசைவற இருப்பன்;

அருள் உதிப்பின் வாக்குமனம் நின்று பரிபூரணம் ஆய் நேயத்தே கார்க்கதம் ஆய்க் கன்றிப்புளகிதம் ஆம் எ-து,—(பின்னர்) அருள் தோன்றுமிடத்து வாக்கு மனங்களில் நின்று அவ்வருள் பரிபூரணமாய்த்தோன்ற இதற்கு முதலாய நேயத்தை (என்றைக்கு அடைவேன் என்று அந் நேயத்தை நாடி) மேகம் குமுறுவது போலாய் உள்ளே குமுறி உள்ளம் வெதும்பி உடலம் உரோமாஞ்சலியாம், எ-து.

வாக்கு மனங்களில் நின்று அருள் பூரணமாய்த் தோன்றுவதாவது மனத்தால் நினைந்த நினைவு நினைந்த தில்லை.

யாயும், வாக்காற் சொன்ன சொற்கள் சொன்னதில்லை யாயும், தனக் கருபவமாய்த் தோன்றுவதாம் எனக் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் கருவினைப் பொய்யென்று அறிந்தவிடத்து வரும் குணமும், திருவருள் உதித்த விடத்து வரும் குணமும், அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

பேயைப் பெண்ணென் றிருந்தும் பித்தனைக் குப் பொன்றோற்றும், மாயத்தூ ணுண்டுமன மாண்டுமயல் - போய்த், திடுக்கமே பித்தாய்த் தெளிமய லானாற்போல், நடக்குமருண் மேலி ட்ட நாள்.

(இ - ள்.) பெண் பேயை என்று இருந்தும் பித்தனைக் குப் பொன் தோற்றும் மாய்த்து ணன் உண்டு மயல் போம் மனம் மாண்டு எ-து, — பெண்களைப் பேய்களைப் போலும் பிடித்து, வாதிப்பவனென்று கண்டிருப்பதாயும், பித்தனைக்குப் பொன் தோற்றுப்போவதாய்க் காண்பதாயும், உதர எரிவாய்த் தோன்று மாயத்திற்குக் காடி கூழ் முதலிய ணன் யாது கிடைப்பிலும் வாங்கி உண்டு (அவைகண்மேல் வைத்த) மயலும்போய். (அவற்றை மெய்ப்பொருளாகக் காணும்) மனமும் இறந்து;

அத்திடுக்கமே பித்து ஆய்த் தெளி மயல் ஆனாற்போல் அருள் மேலிட்ட நாள் நடக்கும் எ-து, — (அப்பொருந்தல் அருத்தல்களையும் அவற்றிற்கு ஏதவாய டொன்னையும்

விழைந்து நெடுநாள் பிறவித்துன்பத்தால் வருந்தினோம்
என்னும் அந்தத் திடுக்கத்தானே விடாப் பிராந்தியாய்
அறிவு பயித்தியங் கொண்டோனைப் போலவும் திருவருள்
மேலிட்டகாலத்து விளங்கும், எ-று.

பேய் பிடியுண்டு விடுபட்டோனுக்கு ஓர்காலத்து அத
னைக் கண்டபோது பயந்தோற்றல்போல், முன் பெண்க
ளால் வருந்திய வருத்தத்தை நோக்கி அவரைக்கண்ட
போது பயந்தோற்றலான் அங்ஙனம் உவமை கூறினார்.
“பித்தனைக்குப் பொன் றோற்றும்” என்று அதனினும்
இழிவாய்க் கூறினமையால் ஓட்டுச் சின்னங்களையும் சிறு
கற்களையும்போல் காண்பர் என்பதாயிற்று. எங்கும் பரி
பூரணமாய் அருள்வடிவா யிருத்தலானும், பொன் பெண்
மண் ணண் உடல் என்னும் ஐவகையும் வெறுத்து உல
கத்தாரோடு மாறுபட்டிருத்தலானும், “தெளிமய லா
னாற்போல்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் அருள்மேலிட்டநாள் நடக்குங்
குணங் கூறியவாறு காண்க. (எ)

மலட்டுமக னீங்கி வரக்கண்ட தாய்தால்,
அலத்தி மகிழு மதுபோல் - உலப்பிலாக், கால
ங் கழிந்ததையும் காணாத்தைக் கண்டகளிப்,
பாலு மழுதுசிரிப் பார்.

(இ-ள்.) மலட்டு மகன் நீங்கி வரக்கண்ட தாய் தால்
அலத்தி மகிழும் அதுபோல் எ-து,—(நெடுநாள்) மலடிரு
ந்து (பின்னர் அரிதாய்ப்பெற்ற) புதல்வன் (தன் மனை

விட்டு) நீங்கி (அயல்மனையிற் சென்றுமீண்டு)வர எதிர்கண்
டதாய் (சென்று எடுத்து மார்போடு அணைத்து முன்னர்
அவனைப்பெறாத காலத்தையும் இப்போது அவனைப் பெற்
றுக் கண்டகாட்சியையும் நினைந்து) தாலாட்டுதலோடு
அழுது அவ்வழுகையோடும் சிரிக்கும், அதுபோல்;

உலப்பு இலாக் காலம் கழிந்ததையும் காணாததைக் கண்.
ட களிப்பாலும் அழுது சிரிப்பார் எ-து, — (திருவருளைப்பெ
றாது) அனலிறந்தகாலம் (பிறவியில்) வீணளாய்க் கழிந்த
தைக் கருதியவதனாலும், (அக்காலங்களுள் ஓர்கால மாயி
றும்) காணாத அத் திருவருளை (இப்போதுகண்ட) களிப்
பாலும், அவ்வருளைத் தோத்திரம் பண்ணலோடு அழுது
அவ்வழுகையோடும் சிரிப்பார் (திருவருள் மேலீட்டைப்
பெற்றோர்), எ-று.

“தாலலத்தி” என்று உவமை கூறினமையால் அருளைத்
தோத்திரம் பண்ணுதல் வருவிக்கப்பட்டது. அருள் தம்
மிடத்துத் தோற்றலான் அதனை மகவாக உவமித்துக்
கூறினார். தால்-தாலாட்டுதல், அலத்தல் - அழுதல்.

இத்திருவெண்பாவால் கழிந்தநாட் கிரங்குதல் கூறிய
வாறு காண்க.

(அ)

[சுகாதீதமுத்தியைப் பெறாது, இங்ஙனம் திருவருள்
மேலீட்டைப் பெற்றோர்க்குப் பிறப்பு உண்டாகாதோ?
எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

நடைதளர்ந்து மெய்ம்மறந்து நாண மழிந்
தே, உடறளர்ந்து கீழ்க்குரலிட் ணேபோய் -

மடலெடுப்பாய்ச், சத்தாதி கெட்டுமனந் தாக்
கற்றுச் சந்தழிந்த, பித்தர்க்கு மாகா பிணி.

(இ-ள்.) நடை தளர்ந்து மெய் மறந்து நாணம் அழி
ந்து உடல் தளர்ந்து கீழ்க்கூர் இட்டு ஊண் போய் எ-து,
— (கருவிச்சேட்டைக ளடங்குதலிள்) நடைதளர்ந்து,
(அருளே வடிவா யிருத்தலின்) உடம்பு மறந்து, (உடம்பு
மறத்தலின்) பிரபஞ்சிகள் பழிப்பார் என்பது குறித்து
வரும் நாணம் அழிந்து, (உண்டிமேல் விருப்பின்மையான்)
உடல் தளர்ந்து, (மன மெளனியா யிருத்தலின்) கீழ்க்
கூர் பேச்சாய், (அருளமுதம் புசித்தலின்) சிற்றூண்
உண்பதாய் ;

மடல் எடுப்பு ஆய்ச் சத்தாதி கெட்டு மனம் தாக்கு அந்
றுச் சந்து அழிந்த பித்தர்க்கும் பிணி ஆகா எ-து,—(அரு
ளையே அன்றி மற்றொன்றையும் நாடாமையின்) மடலெடுப்
பான் போலாய், (ஐத் தவாவும் அற்றமையால்) சத்தாதி
விடயங்களும் இறந்து, (இச் சத்தாதி விடயங்கள் இறந்
தமையால்) மனம் ஒன்றோடும் தாக்கற்று, (மனம் ஒன்
றோடிக் தாக்கற்றமையால்) அருளென்றும் தானென்றும்
இன்றி இரண்டற்ற (இவ்வருள் தலைமீக்கொண்ட) பித்
தர்க்கும் (சுகாதீத முத்தியை அடைந்தோரைப்போல்)
பிறவிநோய்கள் உண்டாகா, எ-து.

அருள் மேலீட்டையும், பிரபஞ்சப் பற்றொழிவையும்,
உடையோர் தேகாந்தத்து அறிவோடுஞ் சென்று சுகாதீத

முத்தியை அடைவர். ஆகலின், “பித்தர்க்குமாகாபிணி” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அருள்மேலீட்டை உடையோர்க்கும் பிறப்பு இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்புங் கூர்ந்திமையா நோக்கும், வெறும்போகஞ் சாய்ந்து விழினும்-மறந்த, திகைப்பும் விதிர்ப்புந் திமிர்ப்பும் விறைப்பும், உகைப்புந் தெளிந்தறித லும்.

(இ-ள்.) குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்பும் கூர்ந்து இமையா நோக்கும் எ-து,—(தாம் அறிந்த பாட்டுகளுள் சில பாட்டான் அருளித் தோத்திரம் பண்ணுவ தாய்) குறும்பாட்டும், (ஆறந்த மகிழ்ச்சியால் தோன்றும்) புன்சிரிப்பும், (உட்புறனும் அவ்வாறந்த பூரணத்தை நுண்ணிதாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாய்) இமையா நாட்டமும்;

வெறும் போகம் சாய்ந்து விழினும் மறந்த திகைப்பும் விதிர்ப்பும் திமிர்ப்பும் விறைப்பும் உகைப்பும் தெளிந்து அறிதலும் எ-து,—(தாம் ஒன்றையும் விழையாது இருப்பினும் தமது சந்நிதியில்) பொய்ப் போகங்கள் மிகவுஞ் சாய்ந்துவந்து கிடப்பினும் (இத்துன்பங்கள் ஈண்டு ஏன் வந்தன என்று அவற்றை) சிறிதும் நினைவாத திகைப்பும், (அவற்றைக் கண்டபோது) உடல் நடுக்குறுதலும், (பஞ்சேந்திரியங்கட்கு உரிய விடயங்கள் நேர்படிந் அவ்விடயச்சுவை தோன்றாத) திமிர்ப்பும், (பூதம் பேய் புலி

காடி முதலிய வந்த காலத்துக் கற்றுண்போலத் தேகம் அசைவற்றிருக்கும்) விறைப்பும், (ஆகந்தம் மிகவும் வந்து தாக்குதலான் எழுந்து குதித்தாடும்) உகைப்பும், (அங்ஙனம் ஆடிய ஆகந்த மேலீட்டால் தோன்றது அவ்வாறந்த மேலீடு சிறிது நீங்கியபோது இப்போது யாம் என் செய் தோம் என்று) தெளிந்தறிந்த கோடலும், (ஆகிய இக் குணங்கள் எல்லாம் பனாயோக நீங்கி ஆகந்தம் பெற்றோர்க்குத் தோன்றுவனவாம்), எ-று.

இங்ஙனம் அறிவும் துறவும் உடைய ஞானிகளைப் பத்த ராய் உள்ளார் எல்லாரும் அன்னபானம் தாய் பழம் ஆடை முதலிய கொடுவந்து வைத்து வணங்குவர் ஆக லின், “வெறும்போகஞ் சாய்ந்துவிழினும்” என்றார். வெறும் போகம்-பொய்ப்போகம். சாய்ந்தென்பது மிகு திமேல் ஏறிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் ஆகந்தம் பெற்றோர் குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௦)

[இங்ஙனம் பூரணாகந்தம் பெற்றோர்க்கு ஆடலும் பாட லும் உண்டாவது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

கால்வந்த வர்க்காட்டங் கைவந்த வர்க்காட் டம், மால்முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டிம்-மேல் கொண்ட, ஆனந்த வுல்லாசத் தாச்சரிய மாறறி வார், ஊனம்போற் காணு முலகு.

(இ - ள்.) கால் வந்தவர்க்கு ஆட்டம் கை வந்தவர்க்கு ஆட்டம் மால் முந்தி வந்தவர் வாய்ப்பாட்டும் எ - து,— (பிறவி முடவராயிருந்து இடையில் தெய்வகதியால்) கால் நடக்க வந்தவர்க்கு ஆட்ட முண்டாவது போலும், (கைவராயிருந்து இடையில் அங்குனம்) கைவந்தோர்க்கு ஆட்ட முண்டாவது போலும், (தாங்குடி அதுபவித்த பெண்மேல்) ஆசை தலைமீக்கொண்டு வந்தவர் வாய்ப்பாட்டுப் போலும்;

மேல் கொண்ட ஆறந்த உல்லாசத்து ஆச்சரியம் ஆர் அறிவார் னுனம்போல் கானும் உலகு எ-து,—(தம்மை மறைத்து) மேற்கொண்ட டெழுந்த ஆறந்த உல்லாச அகிசயத்தால் (அவர்க்கு ஆடலும் பாடலும் உண்டாம்,) அவ்வாறந்தாதிசயத்தை (அதனைப்பெற்ற ஞானிகள் அறிவது அன்றி) மற்றை யாரறிவார்? (அவர்க்கு ஆடல் பாடல் களை) பயித்தியமிகுதியால் உண்டாவனபோல் காண்பார் உலகத்தார், எ-து.

நெடுநாள் காலும் கையும் வராதிருந்து இடையில் அவ்வ வந்தோர்க்கு ஆட்டம் உண்டாவதுபோல், அளவிற்றந்த காலமும் மலச்சிறையிற் கிடந்தோர்க்கு இப்போது அக்கிறை வீடுதலையாய்ப் பரிபூரண வடிவைப் பெற்றமையான் அவர்க்கு ஆடலும், தாம் அதுபவித்த பெண் இன்ப வாசனை உளத்திருத்தலான் அவர்க்குப் பாடல் உண்டாவதுபோல், துன்பப் போகத்தையே அளவில் காலம்

புசித்தோர்க்கு இப்போது நிரதிசயாநந்தம் கிடைத்
தமையால் பாடலும், உண்டென்பது இவ்வுவமைகளாற்
காண்க. “ஊனம்போல்” என்றமையால் ஊனம் இன்
றென்ப தாயிற்று. உல கென்பது ஆகுபெயர். “கைவந்த
வர்க்காட்டம்” என்பதற்கு அருத்தம்—ஓர் வித்தையாதி
முன் கைவராதிருந்த பின் கைவந்தபோது ஆட்டம் உண்
டாவதுபோலும் என்கிலும் ஆம்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பூரணவடிவம்
பெற்றமையால் ஆடலும், ஆநந்தம் பெற்றமையால் பாட
லும் உண்டாம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௧)

[ஆநந்த மௌனமதனை அடைந்த ஞானிகள் போதம்
இழந்தோராகலின், இங்ஙனம் நிர்விகாரிகளா யிருந்தோர்
க்கு அந்த விகாரிகள்போலும் ஆடல் பாடல் எங்ஙனம்?
உண்டாம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

அறிவு பறிகொடுத்திவ் வாக்கையற மாறிப்
பெறுதி யிழப்புதியாப் பித்தின்-அறிசென்
றலையற்ற நீத்தமோ ராளற்ற கப்பல்
உலையற்ற தோநிற்ப தோ.

(இ-ள்.) அறிவு பறிகொடுத்து இவ் வாக்கை அற மாறிப்
பெறுதி இழப்பு உதியாப் பித்தின் சென்று அறி எ-து,—
(முன்னர் விடயாநந்தத்திற்குத் தமது அறிவைப் பறி
கொடுத்ததுபோல், இப்போது மாறிச் சொருபாநந்தத்
திற்கு) அவ்வறிவைப் பறிகொடுத்து, (முன்னர்க் கூடியிரு

ந்த) இம்மாயாவடிவ மறந்துபோக, (இப்போது அருள் வடிவாய்) மாறிப்பெற்று, (அவ் வருளே வடிவாகலின் ஓர் பொருளைப் பெற்றோமென்னும்) பெறுதியும், (ஓர் பொருளை இழந்தோமென்னும்) இழப்பும், (இவற்றான் வரும் இதாதிதங்களும்) தோன்றாத ஆகந்தப்பயித்திய மீக்கொண்டி, (ஒரிடத்துச் சிறிதேனும் விகார முண்டா காது இதனை அறிவில்) சென்று பார்த்தறிதி; இஃதன்றி,)

அஃ அற்ற நீத்தம் ஓர் ஆள் அற்ற கப்பல் உலையு உற்ற தோ நிற்பதோ எ-து,—அலையின்றிய சாகரத்தில் நிற்கும் ஓராரும் இன்றிய கப்பல் அசைவுறுகின்றதோ? அசை வற்று நிற்கின்றதோ? (அஃது எங்ஙனம் அசைவற்று நிற் கின்றது, அதுபோலும் மௌனாந்த சாகரத்தில் முப்பத் தாறு தத்துவங்களும் தற்போதமும் இறந்துநின்ற ஞானி களும் அசைகிலர் என்று இத்திட்டாந்தத்தானும் கண்டு கொள்க), எ-து.

அலையற்ற நீத்தத்தை மௌனாந்தத்திற்கும், ஆளற் றிருத்தலைக் கருவிகளிறந்து நிறற்றற்கும், அசைவற்ற கப் பலைப் போதயிறந்த ஞானிகளது அறிவிற்கும், உவமித் தார். அறிவுபறிகொடுத்தல்-ஆகந்தமயமாய் அழுந்தல். ()

.செகஞ்சிரிக்கத் தாஞ்சிரித்துச் சீபேயென் றோட்டில், அகம்புறங்கா டேச்சுக்குற் றற்றுத்- திகம்பரியாய்த், தானந்தம் பாடிவிண்ணிற் றட்,

டத் துணங்கையடித், தானந்தக் கூத்துநடிப்
பார்.

(இ-ள்.) செகம் சிரிக்கத் தாம் சிரித்துச் சீபேய் என்று
ஒட்டில் புறங்காடு அகம் ஏச்சுக்குற்றற்றுத் திகம்பரியுய்
எ-து,—(உலகநடைதெரியாத பேயொன்று) சகத்தோர்
தம்மைப் பார்த்துச் சிரிப்ப, (ஞானநெறிதெரியாத மலப்
பேயொன்று) தாமும் அவரைப்பார்த்துச் சிரித்து, (புறந்
திண்ணை பொதுச்சாவடிகளில் தாம் இருந்தவிடத்து
அவர்வந்து) சீ பேயரே போம் என்று (ஒட்டினால் யாதொ
ன்றும் கூறுது அவ்விடம் விட்டிரீங்கி) புறங்காட்டை நன்
மனைபோற் கண்டு, அசுத்தமென்னும் அருவருப்புச் சிறி
தும் அற்றுத் திகம்பரிகளாய் (அவ்விடத்திருந்து);

தான் அந்தம் பாடி விண்ணில் தட்டத் துணங்கை அடி
த்து ஆனந்தக்கூத்து நடிப்பார், எ-து,—தமது போதநாச
மான இடத்துப் பாடிச் சிதாகாசவெளியில் பொருந்தி
நின்று துணங்கைக்கூத்திற்கு உரித்தாம்படி கையடித்து
ஆர்ந்தநடனம் பண்ணுவர் (அவ்வாறந்தபூரண ராயினர்),
எ-து.

உலகர்க்கு ஞானிகள் மாறுபாடா யிருத்தலானும்,
ஞானிகட்கு உலகர் மாறுபாடா யிருத்தலானும், “செகஞ்
சிரிக்கத்தாஞ் சிரித்து” என்றார். உலகத்திற்கு ஞானம்
பேய் ஞானத்திற்கு உலகம் பேய் என்னும் உலகவழக்க
மும் அது. பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆரந்த பூரணமாய்த்

தோற்றலின் சுமிகாட்டசுத்தம் அவர்க்குத் தோற்றது என்பதறிக..“தானந்தம்பாடி” என்றதனால் போதம் இறந்து நின்று பாடினார் என்பதும் “விண்ணிறந்த” நடிப்பர், என்றதனால் பரிபூரணந்த மாறது நடிப்பா என்பதுங் காண்க.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகள் நிருவிகா நிகளா யிருந்தே ஆடுவர் பாடுவொன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௩)

[நீர் கூறியவாறே எல்லாவற்றையும் துறந்து, சிவவேடம் பூண்டுகொண்டு, தவங்களைச் செய்து, சிவாலயங்கடோறும் ஆடிப்பாடி அழுது சிரிக்கின்றோர் நிருவிகாரிகள் அலரோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

விபரீதப் பூணு முடையும் விளியால்
அபிமா னமுமவரா லாட்டும்-தபசுபோல்
செய்யுஞ் சடங்குந் திகைப்புஞ் சிதம்பரத்தில்
ஐயன் றனக்கறிய லாம்.

(இ-ள்.) விபரீதப் பூணும் உடையும் விளியால் அபிமானமும் அவரால் ஆட்டும் தபசுபோல் செய்யும் சடங்கும் எ - து,—(பார்த்தபேருக்கு) விபரீதமாய்த் தோன்றும்படி (சிரம் செவி களம் கரம் மார்புகளில் மிகவும் பூண்டுகொள்ளும்) உருத்திராக்கப் பூண்களும், (உத்தானனமும்) ஒட்டு வேட்டி உடையும், வார்த்தையினால் யாம் சிவமதம் என்று பிடித்துப் பேசும் அபிமானமும், அவு

ரிடத் துண்டாம் ஆடல் பாடல்களும், தவசுபோற் செய்யும் ஞானசாரங்களும்;

திகைப்பும் சிதம்பரத்தில் ஐயன் தனக்கு அறியல் ஆம் எ-து,—(அவ்வேடத்திற்கும் நடைக்கும் உரிய பரிபூரண ஞானம் அகத்து இன்றி) திகைத்திருத்தலும், (ஆகிய இவை உடையாரது கருத்தினை) சிதாகாசத்தில் பஞ்ச கிருத்திய நடனம் பண்ணாநின்ற பரமசிவனது திருவுளத்திற்கே அறியலாம் (அன்றி மற்றையர்க்கு அறியலாகாது), எ-து.

ஆபரணம்போல் பூண்டு கோடலின், உருத்திராக்கத்தை, “பூண்” என்றார். உருத்திராக்கம் கூறினமையால் உத்தாளனம் வருவிக்கப்பட்டது. அகத்து ஞானம் இன்றி, புறத்து இங்கனம் காட்டுவன எல்லாம் தற்போதத்தாலுண்டாவன ஆகலின், இவர் நிருவிகாரிகள் அலவென்பதுங் காண்க. இவர்களும் ஞானிகள்போல் பிறர்க்குத் தோற்றலின், “சிதம்பரத்தி லையன் தனக்கறியலாம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள்போல் நடிக்கின்றோரைப் பொய்ஞ்ஞானிகளென்று அறிவித்தவாறு காண்க.()

[மெய்ஞ்ஞானிகள் நடை இன்னும் கூறுகின்றார்.]

மாலயனா யிந்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாம், சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்-ஞாலமயங், குன்மத்தக் கோரணிபார்த் தோகோ

வெனச்சிரிப்பர், தன்னைப்பார்த்த தாடுவர்தாந் தாம்.

(இ-ள்.) மால் (ஆய்) அயன் ஆய் இந்திரன் ஆய் வாழுவது ஆய் மாளுவது ஆம் சாஸ மயல் பார்த்துத் தலை அசைப்பர் ஞாலம் மயங்கு உன்மத்தக் கோரணிபார்த்து ஓகோ எனச் சிரிப்பர் எ - து,— (தேவர்கட் கெல்லாம் மேலாய) மால் என்னும் பெயரை உடையனாகியும், அயன் என்னும் பெயரை உடையனாகியும், இந்திரன் என்னும் பெயரை உடையனாகியும் சிறந்துள்ளார் (தத்தம் பதவி களில்) அழிவின்றி வாழ்வதாய்க் கருதிக் கொண்டிருந்து, பன்னாளில் மாண்டுபோவதாகும் அவரது மிகுந்த ஆண வ் மயக்கத்தைப் பார்த்து, (அவ்வாணவம் அவர்களையும் பொய்யாகிய தேகாதிகளையும் மெய்யாக் கருதப்பண்ணி மயக்கிற்று, கண்டீர்கொலோ என்று உள்ளத்து நாடி) சிரக்கம்பங் கொள்வர், (அவ் வாணவத்தான்) இவ்வுலகத் தார் நயங்காநின்ற பயித்தியக் கோரணிக் கூத்தைப் பார்த்து ஓகோ எனப் பிறர்க்குக் கேட்கச் சிரிப்பர்.

தன்னைப் பார்த்து ஆடுவர் தாந்தாம் எ-து,— (அஃ தன்றி) தம்மைப்பார்த்து, தம்மைச் சிவபூரணம் விழுங் கிக் கோடலால் காணாது, தாம் அச்சிவபூரணம் தாம் என நடனம் புரிவார், எ-று.

மால் அயன் இந்திரன் முதலியோர் இறந்து போவது ஓகமப் பிரமாணத்தால் அறிவதாகலின், அவரது “மயல்

பார்த்துத் தலையசைப்பர்” என்றார், பித்தமேறினோன் தன்னுடம்பு தெரியாது உலகர் நடைக்கு மாறுபாடாய்த் திரிவதுபோல் ஆணவ மேலீட்டால் தம்மைத் தெரியாது ஞானிகள் நடைக்கு மாறுபாடாய்த் தேகபோகங்களை விழைந்துகொண்டு, அறுவகைத் தொழில்களில் நாணு பேதமாய் முயற்சிப்படலான், “உன்மத்தக் கோரணி” என்றார். அவர் மருளால் மயங்கி நடிக்கின்றார், இவ ரருளால் தெளிந்து நடிக்கின்றார் என்பதும் காண்க. தாந்தாம் என்பது அந்தத்திற்கு ஓர் தாளமும் ஆமெ னக் கொள்க. (கரு)

ஆசைமுத லான வனைத்துன்போய் நானதுவாம் வாசனையு மாண்டு மறந்தறியா-நேசத் துறும்போக வுல்லாச ஓமைக்கூத் தாழக் குறும்போக் குவந்துநடப் பார்.

(இ - ள்.) ஆசை முதல் ஆன அனைத்தும் போய் நான் அது ஆம் வாசனையும் மாண்டு மறந்து அறியா நேசத்து உறும். போக உல்லாச ணமைக் கூத்தாடி எ-து, —ஐந்து ஆவா முதலிய கருவிகள் அனைத்தும் இறந்து, நான் அச் சிவத்தோடு அத்துவித மானேன் என்பதாகிய வாசனையும் இறந்து, (தன் தரிசனம் திருவருள் தரிசனங்களில் நின்றோர் ஓர்காலை அவற்றை மறந்து மீண்டும் அறிவது போல்) மறந்து அறியாத நேயத்துத் தோன்றும் பரி பூரணந்த போக உல்லாசத்தோடு மெளனக் கூத்தாடி;

குறும் போக்கு வந்தும் நடப்பார் எ-து,—பின்னர்ச் சிறிதிடஞ் சென்று மீண்டு வந்தும் உலாவுவார் (அவ் வத்துவிதாநந்தம் பெற்றோர்), எ-து.

விடயங்களில் செல்லும் ஐந்து அவாவும் நீங்கவே, அவ் விடயங்களை அறிந்து பற்றி அவற்றுள் அழுந்துவதாய் இருவகை இந்திரியங்களும் அந்தக்கரணங்களும் நீங்கும். இவைகள் 'நீங்கவே, ஒழிந்த கருவிகளும் நீங்கும். ஆக லின், ஆசை முதலான வனைத்தும்போய் என்று ஆசையை முன்வைத்துக் கூறினார். நேயத் தழுந்தியபோது போ தம் இறத்தலின், "மறந்தறியாநேசம்" என்றார். சிறு பள்ளைகள்போ லுலாலி விளையாடுவ ராகலின், "குறும் போக்கு வந்து நடப்பார்" என்றார்.

இவ் விரண்டு திருவெண்பாவாணும் மெய்ஞ்ஞானிகள் அஞ்ஞானிகளது பொய்யுலகாசாரத்தைக் கண்டு சிரக் கம்பனாதிசகளும், தம்முண்மையும் ஆநந்தா நுபவமும் கண்டு நடனாதிசகளும் செய்வென்று அறிவித்தவாறு கா ண்க. (கசு)

[கருவிகளும் போதமும் இறந்து நேயத் தழுந்தினோர். அக் கருவிகளும் போதமும் உடையோரது மயக்கமும் தமது தெளிவும் எங்கன மறிவார்? எனின், மேற் கூறு கின்றார்.]

கேடுஞ் சுகமு முதலெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திக் கூடுஞ். சுகம்பேநலக் கொள்ளாதே - நாடுநகும்

பூனைக்கண் ணேரி பொருப்பேறி போலுச்சிப்
பானுப்போ னீயவரைப் பார்.

(இ - ள்.) கேடும் சுகமும் முதல் எல்லாம் கீழ்ப்படுத்திக் கூடும் சுகம்போலக் கொள்ளாதே எ-து,—துக்கமும் சுகமும் இவற்றிற்கு முதலாய் உள்ள தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாமும் கீழ்ப்படுத்தி நீக்கி, நேயத்தைக் கூடும் பரமுத்தர் குணம்போலச் சேவன்முத்தர் குணத்தை நீ கருதிக்கொள்ளாதே (அஃது என்மனம் எனின்,)

நாடு நகும் பூனைக்கண் ஏரி பொருப்பு ஏறிபோல் உச்சிப் பானுப்போல் நீ அவரைப்பார் எ-து,—நாட்டின்கண் உள்ளார். பார்த்து நகையாறின்ற இருட்டைச் சிறிதேனும் இன்றி இரவினும் பகலினும் அறியும் பூனையினது கண்ணைப்போலும் ஏரிகரைமேல் ஏறினோனைப்போலும், மலைமேல் ஏறினோனைப்போலும், மத்தியானத்துச் சூரியனைப்போலும், அச்சேவன் முத்தர் அறிவையும் பார்த்தறிதி, எ-து.

பூனைக் கண்ணிற்கு இரவினும் பகலினும் பொருள்கள் தோன்றுவனபோலும், ஏரிகரைமேல் ஏறிக்கு இருபாலும் தோன்றுவனபோலும், பொருப்பேறிக்கு நிலத்திற் பொருளும் பொருப்பிற் பொருளும் தோற்றமாபோலும், உச்சிப் பானுவிற்கு உதயமாகுந் தானமும் அத்தமிழ்க்குந் தானமும் தோற்றமா போலும், பிறப்பில் தன்பமும் வீட்டில் இன்பமும் அவர்க்குத் தோற்றம். ஆகலின்,

இவ்வனம் உவமை கூறினார். இருளான் அறியுங் கண்ணிற்கு ஒளியிற் பொருள் தோற்றததுபோல் பெத்தார்க ளென்பதும், ஒளியான் அறியுங் கண்ணிற்கு இருளிற் பொருள் தோற்றததுபோல் பாமுத்த றென்பதும், இருளினும் ஒளியினும் அறியுங் கண்ணைப்போல், சீவன் முத்தா ளென்பதும், பூனைக்கண் என்னும் உவமைக் குறிப்பாற் காண்க. பாமுத்தர் தறுவாதிக்கை நீக்கி நேயத்தமுந்தினோர். சீவன் முத்தர் தறுவாதிக்களோடு கூடியுங் கூடாமல் நின்று நேயத்தமுந்தினோர். ஆகலின், இச்சீவன் முத்தராவார் இவ்வொன்று இதனுட் பகுத்தறிவித்தார். ஏரி யென்பதனைக் கணாமேலேறி யென்பதனோடுங் கூட்டுக. “நாடுதும்” என்பது பூனைக் கண்ணிற்கு அடை.

இத்திருவெண்பாவால் சீவன் முத்தராய் மெய்ஞ்ஞானிகள் சகமுகமும் அகமுகமும் தோன்றப் பற்றாது பார்த்து அறிவொன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௭)

[ஞானிகளாயினோர். மௌனமா யிருப்பதன்றி, இவர் ஆடலாதிக்கைச் செய்வது என்னை? என்று சரியாதியி னிற் போர் சொல்லார்களோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

சூலையும் பேயும் பிடித்துழல்வார் சும்மாநம் போலறிவி னொன்றுரைத்த புத்திபோல்-மூல இருளான் மறந்தறிவா ரீதென்ற னென்பார் அருளா லறிந்தறிவா ரை.

(இ - ள்.) சூலையும் பேயும் பிடித்து உழல்வார் சும்மா நம்போல் அறிவீர் என்று உரைத்த புத்திபோல் எ-து,— (பொதுமாதர் கூட்டரவான் வரும்) சூலை நோயும் (நற்குணத்தை மாறுபடுத்தும்) பேயும் பிடித்து (அவற்றான் வருந்தி) சுழல்வர் (இச்சூலையும் பேயுக்கொண்டு) சும்மா எம தறிவைப்போல் (நீரும்) அறிவீர் என்று (நற்குணத்தோர்க்கு) சொன்ன புத்திபோல் ;

மூல இருளால் மறந்து அறிவர் அருளால் அறிந்து அறிவானா ஈது என் என்பார் எ-து,—மூல மலவிருளால் (தம்மை) மறந்து (மாயா காரியமாகிய தநுவாதிகளையான் எனதென்று) அறிவார் அருளால் (அத் தநுவாதிகளைப் பொய்யென் றறிந்து நீங்கி) தம்மையும் தமக்குரிய பேரின்பத்தையும் அறிந்துளாளைப் பார்த்து (பித்தரைப்போல் நீர் செய்யும் ஆடல் பாடல்கள்) இதென்னை என்று சொல்வர் (அதுகொண்டு இவர்க்கோர் இகழ்ச்சியும் இன்று), எ-று.

சூலையும் பேயும் பிடித்தனோர் புத்தியை அவை பிடியாத நற்குணத்தோர் கேளாததுபோல், சகல கேவலத்தில் நிற்போர் சொற்களை அவற்றை நீங்கிச் சுத்தத்தினிற்போர் கேளான்பது இவ் வுவமையான் அறிக. சூலையும் பேயும் என்றது ஏகதார விரதியாய் இலிங்க விரதியாய் யிருப்போர்க்குப் பொதுமாதர் கூட்டரவும் ஐவரசர் முதலிய மருளேற்றிக் கொள்வதும் நன்றென்று பிறர் கூறுவனபோல் என்பதும் ஆம்.

இத் திருவெண்பாவால் மெய்ஞ்ஞானிகளது ஆடலாதி திகைக்கண்டு கருமிகள் பழிப்பிலும் அது பழிப்பின்பாற் பட்டது அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஅ)

[ஞானிகள் மகிமையை உலகத்தாரும் சரியையாதிபி னிற்போரும் அறியா திருத்தல் ஏன்? எனின், மேற் கூறு கின்றார்.]

மருண்முகர் வாக்கறிய வல்லரோ மாயா
இருளே யொளியா யிருப்பர் - அருளுருத்த
பேயரைப்பே யென்னரோ பித்தநாப் பாலிரு
பார்வைக்குப் பாணு பகை. [ட்கண்

(இ-ள்.) மருள் முகர் வாக்கு அறிய வல்லரோ மாயா இருளே ஒளி ஆய் இருப்பர் எ-து,—பித்தமேறிய னாமர் கள் (கல்லறிவாளர் கூறும் அறநெறி) வாக்கினை (உட் கொண்டு) அறியவல்லரோ? அதுபோல், (உலகத்தார் ஞானிகள் கூறும் திருவாக்கான் ஆயினும் அவர்களை ஞா னிகளென்று அறியவல்லரோ? அஃதன்றி, (தாம் கற்ற தூலறிவும் சரியையாதிகளுமாகிய) மாயாவிருளைத் தா னே ஞானப்பிரகாசமாக் கருதிக்கொண் டிருப்போர்;

உருத்த அருள் பேயரைப் பேய் என்னரோ பால் பா னு பித்த நா இருள்கண் பார்வைக்குப் பகை எ-து,—(மும் மலங்கனையும் தற்போதத்தையும்) கோபித்த அருளாகிய பூரணப்பேய் பிடித்த பெயரைப் பேயொன்று சொல்லா ர்களோ? (அங்கனம் இருந்தோர் இங்ஙனம் இருந்தோரைப்

பேயொன்று இகழ்வான் ஏன் எனின்) மதராமாகிய பால் பித்தமேறிய நாவிற்குப் பகையானது போலும், பேரொளிப் பிரகாசமா யிருந்த பாறு இருளை ஒளியாகக்காணும் இருட்கண் பார்வைக்குப் பகையானது போலும், (ஆகந்தமும் திருவுருளும் மலமேலீட்டால் அவர்க்குப் பகையாமாகலின் இவற்றைப் பெற்ற ஞானிகளும் பகையாதோற்றுவர், இஃதே அவரிகழ்த்தற்குக் காரணம் என்று அறிதி), எ-று.

“மருண்முகர் வாக்கறிய வல்லரோ” என்றது உலகத்தார்க்கு உவமை. நூலுணர்ச்சியோடும் சரியையாதிகளினிற்போர் இகழ்வா னென்றது பாஞ்ஞானம் இன்மையால் எனக்கொள்க. பகை என்பதனைப் பால் என்றதனோடுங் கூட்டுக. கைப்பாயும் இருளாயும் மாறுபடத் தோற்றலின் “பகை” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளது மகிமையை உலகத்தாரும் சரியையாதிகளினிற்போரும் மெய்யுணர்ச்சி யின்மையான் அறியார்களென்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

[ஞானிகள் மகிமையை மாணிட ரதியார். ஆயின், அறிவார் ஆர்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அடைப்புள்ளா யாளடர்ந்த வாமையாய்த் திகக்கே, உடுப்பதா யோர்ந்துழல்வார்க் கூரார் - நடைப்பிணமே, ஊமைப்பே யாடொனினு மோலமிடுந் தேவர்குழாம், சேமக்கோ லாளிந் திரர்.

(இ-ள்.) அடைப்புள் ஆய் ஆள் அடர்ந்த ஆமை ஆய்த் திக்கே உடுப்பது ஆய் ஓர்ந்து உழல்வார்க்கு ஊர் ஆர் எ-து,— (நேயபிட்டை மாறாதிருத்தலின் முட்டைகளை வைத்து அவையங் காக்கும்) அடைப்புட் போலாய், (தாமிருந்த இடந்தேடிச் சிலர் அன்னாதிக்கைக் கொடுவந்து நேனாவைத்து வணங்கி உபசாரங்களைக் கூறிலும் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் அவற்றிற் செல்ல வொட்டாது உள் ளடக்கிக்கொண் டிருத்தலின்) ஆள் அடர்ந்த ஆமைபோலாய், (இவ்வுடையைத் துறந்து திக்கெல்லாம் பரிபூரணமாயுள்ள உடையைத் தம்மைத் தெரியாது சூழவுமித்திக் கொண்டிருத்தலின்) திக்கையே உடுப்பதாய், (இங்ஙனம் தேர்ந்து உலாவுவார்க்கு) ஊரின்கண் உள்ளார் (நன்று கூறிலும் தீதுகூறிலும் உறவரோ பகைவரோ இவர்) யாவர்;

கடைப்பிணமே ஊமைப் பேயார் எனிலும் ஓலம் இடும் தேவர் குழாம் சேமக்கோல் ஆள் இந்திரர் எ-து,— (அஃதன்றி) கடையாடிய பிணம்போல் திரிந்தார் எனிலும் ஊமைப் பேயரைப்போல் இருந்தார் எனிலும் (அவரது மான்மியத்தை) தேவர் கூட்டங்களெல்லாம் அறிந்து சூழ்ந்துகொண்டு தோத்திரம் பண்ணாநிற்பர், (இந்திரர்கள் அவர்க்கு ஏவற்பணிவிடை செய்யும்) சேமக் கோலாள்களாய்த் திரிவர், எ-து.

அடைப்புள் முட்டையைச் செட்டையால் அடக்கிக் கோடல் போல், அண்டங்களை எல்லாம் தமது பூரணத்

தால் மறைத்துக்கொண்டிருப்பர் என்பதும் ஆம். ஆள் அடர்ந்தபோது ஆமை ஐந்துறுப்பையும் அடக்கிக் கோடல்போல், விடயங்கள் நேர்பழன் அவர் ஐந்தையும் அடக்கலின், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். ஊர் என்பது ஊரின்கண் உள்ளார்மேல் ஏறிற்று. ஓர்ந்துழல்வார்க்குரினுள்ளா ரியாவனொனக் கூட்டிக். கருவிச்சேட்டைகள் இறந்து நின்றலின், “நடைப்பிணம்” என்றும், மௌனநந்தமா யிருத்தலின், “ஊமைப்பேயர்” என்றும், ஒன்றினும் அவாவற்ற மெய்ஞ்ஞானி தேவருலகத்தும் இன்மையால், “ஒலமிடுந் தேவர்குழாம்” என்றும், “சேமக்கோலாளிந்திரர்” என்றுங் கூறினார். அந்த ஞானிகட்கு ஏவல் செய்வது மிகவும் சிறப்பாகலின், அவர் பிடிக்குங்கோலை, “சேமக்கோல்” என்றார். உபேந்திரர் ஊர் ஆகலின், இந் திரொன்று பன்மையாகக் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மகிமையை மானிடர்கள் அறியார் எனினும், தேவர்கள் அறிந்து ஏவல் புரிவார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௦)

[இங்ஙன மகிமையுடைய ஞானிகள் எத்தேசத்திற் செல்வர் எவ்விடத் திருப்பர் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

செத்தவரைப் போலத் திரும்பாமற் போகலுமாம், எத்திசையு மொன்றென் றிருக்கலுமாம் - முத்தார்தமக், கண்டமணுச் சிற்றி லாடரங்கந் தேகமலால், கண்டுகைக் கேதுமிலைக் காண்.

(இ-ள்.) முத்தர் தமக்குச் செத்தவரைப்போலத் திரு
ம்பாமல் போகலும் ஆம் எத்திசையும் ஒன்று என்று
இருக்கலும் ஆம் எ-து,—முத்தர் தமக்குச் செத்தவரைப்
போலத் (தாம் இருந்து நீங்கிய பதியில் மீட்டும்) திரும்
பாமல் சேறலும் ஆகும் (அஃதன்றி எல்லாம் பரிபூரண
மாய்த் தோற்றலின் எமக்கு) எல்லாத் திக்கும் ஒன்று
தானே என்று ஓரிடத் திருத்தலும் ஆகும் ;

தேகம் அனுச் சிற்றில் அண்டம் ஆடு அரங்கம் அலால்
கண்டுகைக்கு ஏதும் இலை எ-து,—(அஃதன்றி) தேகங்
கள் ஆன்மாக்கட்குச் சிற்றில் இழைத்தற்கு இடமென
வும், அண்டம் (அவ்வான்மாக்கட்கு மாயாகோரணிக்
கூத்தாடற்கு) ஓராடரங்கெனவும், கான்பது அல்லாமல்
(அம்முத்தர் தமக்கு) வேறு காண்கைக்கு யாதொரு
பொருளும் இல்லை, எ-று.

உடற்கண் ணிருந்து நீங்கிய உயிர் மீண்டும் வந்து அத
னுள் புகாததுபோல், தாமிருந்து நீங்கிய பதியில் மீட்
டும் வந்து புகாமையின் “செத்தவரைப்போலத் திரும்பா
மற் போகலுமாம்” என்றார். அனு என்பது ஆன்மா.
தேகம் சிற்றிலெனவும், அண்டம் ஆடரங்கெனவும் மாறிக்
கூட்டுக. பிரபஞ்ச மெல்லாம் அண்டபிண்டங்களுள் அட
ங்கும் ஆகலின், “கண்டுகைக் கேதுமில்லக்கான்” என்
றார். முத்தர் தமக்கென்பது மடுகின்று இருபாலுங் கொ
ண்டு முடிதலின் தாப்பிசைப் பொருள்கோளும் மடு
நிலைத் தீவகமும் ஆதல் காண்க. காண்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் செல்வதற்கும் இருப்பதற்கும் தேசமும் இடமும் குறியீடு இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

[அந்த ஞானிகள் போகாத ஊர் ஒன்றும் இன்றோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

உடற்போகம் போக வுயிர்ப்பகைபோய்ப்பேறும், கெடத்தானும் தன்னறிவுங் கெட்டோர் - நடக்கும்போ, தாகாயஞ் சாணிடல்போலாவதல்லாற் பூரணர்க்குப், போகாவு - ருண்டோ புகல்.

(இ - ள்.) உடல் போகம் போக உயிர்ப்பகை போய்ப்பேறும் கெடத் தானும் தன் அறிவும் கெட்டோர் எ-து, — உடம்பான் அறுபவிக்கும் விடயபோகம் போக (அப் போகமாகிய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த் தோற்றவிக்கும்) உயிர்ப்பகையாகிய ஆணவம் போய், (பேரின்பத்தைப் பெற்றோமென்னும்) பேறும் போகத், தன்னையும் தனக் கறிவிப்பதாய் அருளையும் இழந்துள்ளோர்;

நடக்கும்போது ஆகாயம் சாண் இடல்போல் பூரணர்க்கு ஆவது அல்லால் போகா ஊர் உண்டோ புகல் எ-து, — (ஒரு திசையில்) செல்லும்போது ஆகாயத்தைச் சாணிட் டளப்பதுபோல் (பரிபூரணர்க்குத் தமது பூரணத்தில் தாம் செல்வதுபோல்) தோன்றும் அல்லாமல்

(இது தீதென்று பகுத்துப்பார்த்து) போகாது தவிரும் ணரும் உண்டுகொல் நீ புகலுதி, எ-று.

ஆணவத்தால் இன்பமாய்த் தோன்றிய போகம் துன்ப மாய்த் தோன்றியபோது அவ்வாணவங் கெடும். அவ் வாணவம் கெடவே தன் தரிசனமும் திருவருள் தரிசன மும் பனாயோகமும் ஆரந்தப்பேறும் உண்டாம். ஆரந் தப்பேறு இழந்த இடத்துத் தானுந் தனக்கறிவித்த அரு ளும் இன்றும். ஆகலின், உண்டாம் அவைக்கும் இன் றும் இவைக்கும் காரணம் இவையென்று உடற் போக இழப்பையும் உயிர்ப் போக இழப்பையும் எடுத்தறிவித் தார். ஆகாயத்தைச் சாணிட் டளக்கும்போது அளப் பதுபோல் தோன்றி விடுத்தபோது அளந்ததம் இன்றாய் விடுத்ததம் இன்றாய் இருத்தல்போல், பூரணர்க்கு நடக் கும்போதும் அப்பூரணமாறாது அதனுள் நடப்பதுபோல் தோன்றி ஓர் தானத் திருந்தவிடத்த முன் னைந்தோம் என்பதும் இப்போ திருந்தோம் என்பதும் தோன்றாது. ஆகலின், “ஆகாயஞ் சாணிடைப்போல்” என்று உவமை கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு நிற்குநிலையும், நடக்கும்போது உள்ள குணமும், ஒருந் நிற்கை ஒருந் தவிற்கையும் ஆகிய நியதி இன்றென்பதும், அறிவித்த வாறு காண்க. (௨௨)

[ஆயின் அவர்க்கு நற்றானமும் தீதாய தானமும் சரியோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தருவனமென் தன்மிகுடை சாமரையாய் வாழும், நரவனமென் மேல்கீழ் நடுவென் - பரமசிவன், தாக்கற் றதுபோ லருள்சிவனைச் சாரா போல், தாக்கற்றார்க் கெங்குஞ் சமன்.

(இ - ள்.) தருவனம் என் தன்மிகுடை சாமரை ஆய் வாழும் நரவனம் என் மேல் நடு கீழ் என் எ-து,—தருக்கள் நெருங்கிய சோலையாயின் என்னை, முள் செறிந்த வனம் ஆயின் என்னை, சிவிகை கவிகை சாமரை முதலியன உடையராய் வாழும் நரராகிய அடவி ஆயின் என்னை, உத்தம மத்திம அதமமாயுள்ள தலங்களாயின் என்னை;

பரமசிவன் தாக்கு அற்றதுபோல், அருள் சிவனைச் சாரா போல் தாக்கு அற்றார்க்கு எங்கும் சமன் எ-து,—பரமசிவன் (எல்லாவற்றோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றுள்) தாக்கற் றிருந்ததுபோலும், திருவருளானது (கிருத்தியங்கள் ஐந்தும் தன்னால் நடக்கவும் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இக் கிருத்தியங்கள் ஐந்தையும் ஒழித்து) அச்சிவத்தைச் சார்வோம் என்று சாராதவாறு போலும் (ஒன்றோடும்) தாக்கற்ற ஞானிகட்கு (முற் கூறிய) இடமெல்லாஞ் சரியாம், எ-று.

கருவிகள் எல்லாவற்றோடும் கூடியிருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நின்றலால், “பரமசிவன் தாக்கற்றதுபோல்” என்றும், தேக இந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் தம்மால் தொழிற்படினும் தாம் சிவத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பதே அன்றி இத்தேக இந்திரியாதிகளினது தொழில்களை ஒழித்து அச்சிவத்தை அடைவோம் என்பதின்றிப் பரிபூரணமாயிருத்தலின், “அருள் சிவனைச் சாராபோல்” என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கு எவ்விடமும் சமனென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௩)

[ஆயின் அவர்களுக்கு இடந்தான் யாது? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

தம்மையரு ளாலறிந்து தாமறிந்த தெல்லாம் போய், இம்மைப் பெருவாழ்வை எய்தினர்க்கு - முன்னே, நடந்தறிந்த போத நசிப்பே யிருக்கும், இடம்புறங்கா டென்ப திலே.

(இ - ள்.) தம்மை அருளால் அறிந்து தாம் அறிந்தது எல்லாம் போய் இம்மைப் பெருவாழ்வை எய்தினர்க்கு எ - து, — (கருவிகள் முப்பத்தாறையுள் கடந்து) தம்மை அருளால் அறிந்து (அங்கனம் தம்மை யறிந்த பின்னர்த் தம்மை அறிவித்த அருள் தரிசன முதலாய்) தாமறிந்த எல்லாம் நீங்கி இம்மைக்கண்ணே சுகாதீதமாகிய பெரு வாழ்வை அடைந்தோர்க்கு;

முன்னே நடந்து அறிந்த போதம் நசிப்பே இருக்கும் இடம் புறங்காடி என்பது இலை எ - து,—(கருவிகளையும் தன் தரிசன முதலியவற்றையும் இது இது என்று அறிந்து) அவற்றை நீங்கிச்சென்று (சிவத்தை) அறிந்து அதனுள் இறந்த போதம் (மீண்டு எழாது அதனை) கெடுப்பதே இருக்கும் இடம் அன்றி இது சுத்தமாகிய இடம் என்பதும் இது புறங்காடென்பதும் இன்று, எ-று.

தற் தரிசன முதலியவற்றுள் உறுதியாய் நின்றோர் மறுமைக்கண் அடையும் சுகாதீத முத்தியை இவர் இம்மைக் கண்ணே அடைந்தார். ஆகலின், “இம்மைப் பெருவாழ்வை யெய்தினர்” என்றார். எல்லாவற்றையும் நீங்கிச் சென்றமையால், “நடந்து” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் போதம் இறந்திருக்கும் இடமே கருத்தன்றி மற்றொன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உச)

[இங்ஙனம் இருந்த ஞானிகட்குச் சாதிநடை சமயநடை இன்றோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப் பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி-நாமகுணம் சாதி கருமமெனும் வாதனையிற் றுக்கற்றார்க் கேது சமயமென லாம்.

(இ-ள்.) காமம் ஆதி விட்டுக் கரமே கலம் ஆகிப் பூமீதே கை காலைப்போர்த்து உறங்கி எ - து,—காமக் குரோத

லோப மோக மத மாற்சரியங்களை யெல்லாம் விட்டு
நீங்கி, கரமே உண்கலனாகி (மனைதோறும் பிச்சை ஏற்
றுண்டு பொதுச்சாவடி புறந்திண்ணை பாழங்கோயில்
முதலியவற்றுள்) பூமியாகிய மலாணமீது கரங்கனையும்
தாள்கனையும் போர்வையாகப் போர்த்துக்கொண்டு ஆந்
த நித்திரை பண்ணி;

நாமம் குணம் சாதி கருமம் எனும் வாதனையில் தாக்கு
அற்றார்க்கு ஏது சமயம் எனல் ஆம் எ - து,—பெயர்
குணம் சாதி கிரியை என்னும் இவற்றின் வாசனையோடும்
தாக்கற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்குச் சாதியாதென்று கூற
லாம், சமயம் யாதென்று கூறலாம், (ஆகலின் இவற்
றின் நடைகளும் அவர்க்கின்ற), எ-று.

“காமாதி விட்டு” என்றமையான், மாயாகுணம் ஒன்
றும் இலர் என்பதாயிற்று. நாமாதிகளில் தாக்கற்றானென்
னது அவற்றின் வாசனையிற் றுக்கற்றார் என்றமையான்,
அவற்றை மறந்து போயினார் என்பதாயிற்று. “சாதி
கருமம்” என்றமையான் சாதி யேதெனலாம் என்பது
வருவிக்கப் பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள் நடை சாதி சமயங்க
ளோடு ஒவ்வாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௫)

[ஞானி நடை சாதிகடை சமயநடைகளோடு ஒவ்வாது
இக்கனம் இருப்பது என்ன? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]
ஞானிக் குலகநடை யென்றுநாம் பார்க்கின் [ம்
சீனக்கண் னாடியொடு தீபமுமாம் - ஏனோர்க்கு

விப்பிரட்ட மேபோல வேறும் விகாரியோ
அப்பராக் கன்றியறி யான்.

(இ-ள்.) ஞானிக்கு உலகநடை என்று நாம் பார்க்கின்
சீனக் கண்ணாடியொடு தீபமும் ஆம் எ-து,—ஞானியினது
நடையை உலகரது சாதிநடைபோ லென்று யாம் பார்ப்
போம் எனின் (அவரது நடை இருளில்) தீபத்தைக்கொ
ண்டு பொருள் காண்பதுபோலுமாம், (இவரது நடை
அவ்விருளில்)சீனக் கண்ணாடிகொண்டு பொருள் காண்பது
போலுமாம், ஆகலின், (இவரது நடையோடு அவரது
நடை ஒவ்வாதானால் சமயிகள் நடையோடு ஒவ்வாதிருப்
பது எங்ஙனம் எனின்);

ஏனோர்க்கும் விப்பிரட்டமேபோல வேறு ஆம் விகா
ரியோ அப்பராக்கு அன்றி அறியான் எ-து,—(சமயிகள்
தத்தம் கடவுளதைத் தமக்குரிய நூல் கூறியவாறே வழி
படுபவர், அவர் அக்கடவுளரை எல்லாம் கடந்துநின்ற
பரிபூரணசிவத்தை அடைந்தவர் ஆகலின்) அச்சமயிகள்
நடைக்கும் இவர் நடை சுத்தப்பிரட்டமேபோல் ஒவ்
வாது வேறும் (இங்ஙனஞ் சாதிநடை சமயநடை ஒவ்வா
தாயின் இவ்விருவகை நடையும் இல்லாத பாமரர் போ
லும் அவர்) விகாரியோ எனின், அவர் சிவனைப்போலு
ம் நிருவிகாரி, அவர் நிருவிகாரியேயானால் விகாரமற்று
இருக்கவேண்டுமே அன்றிக் கரபிச்சைவாங்கி உண்டல்
முதலிய நடை நிகழ்வானேன் எனின், அங்ஙனம் காயத்

தின் நிகழ்ந்ததாயினும் அவர் நிருவிகாரமாகிய) பராக்கே அன்றி (இவ்விகாரமாகிய பராக்கினுள் ஒன்றினையும்) அறியார், எ-று.

உலகநடை என்றதனால் ஞானிநடை வருவிக்கப்பட்டது. ஞானிநடை தீபம்போலெனவும், உலகநடை சீனக்கண்ணாடி போலெனவும் மாறிப் பொருள்கொள்க. இருளில் தீபத்தால் பொய்ப்பொருள் தோன்றுவபோல் ஞான தீபநடையால் மெய்ப்பொருள் தோன்றும் என்பதும், அவ்விருளில் சீனக்கண்ணாடியால் பொய்ப்பொருள் சிறிதும் தோன்றாததுபோல், மாயாந்த காரத்தோடும் செய்யும் சாதி நடையான் மெய்ப்பொருள் சிறிதும் தோன்றாதென்பதும் இவ்வுவமைகளாற் காண்க. “விகாரியோ” என்றமையானும் “அப்பராக்கன்றியறியான்” என்றமையானும், அவற்றிற் கிடையில் வேண்டுவன வருவிக்கப்பட்டன.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மாயாதீதமான சிவஞானம் உடையர் ஆகலின், சாதிசமய நடையாகிய மாயைக் குட்படாொன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

[ஞானியினது நடை முதலியவற்றை அறியக்கூடாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

மூர்க்க னநாசாரி மூடனெனப் பண்டிதனும்
மேற்குலமா மாசார வித்ததெனப் - பார்க்கில்
அளவைக் களவாகி யப்பலா ஞானி
தெளிவைத் தெளியாத தென்.

(இ-ள்.) மூர்க்கன் அநாசாரி மூடன் எனப் பண்டிதன் ஆம் மேல் குலம் ஆம் ஆசார வித்தது என எ-து,—(உலக நடை சமய நடைகளில் நிற்போர் ஞானி நடையைப்பார்த்து, தமது நடையோடு ஒவ்வாமையான் இவர் பிரட்டு நடையையுடைய) மூர்க்கனாவும், ஆசார ஈனனாவும், (ஒன்றும் அறியாத) மூடனாவும் கூற (விவேகிகளா யினார் அவர் நடையைப்பார்த்து எல்லாவற்றையுந் தெளிந்த) பண்டிதராமெனவும், மேலாய ஞான குலமாமெனவும், (ஆசாரத்திற் கெல்லாம்) ஓர்வித்தாமெனவும் கூற;

பார்க்கில் அளவைக்கு அளவு ஆகி அப்பால் ஆம் ஞானி தெளிவைத் தெளியாதது என் எ-து,—(அவர் நடையை) விசாரிக்குமிடத்து, (இவரால் இவ்வளவென்று) அளவிடு தற்கு அளவிடுவதாய் (இவ்வளவையுங்கடந்து) அப்பாலு மாகிய அந்த ஞானியினது (நடையினையும்) தெளிவினையும் (இவ்வளவென்று ஒருவராலும்) அறியக்கூடா திருந்தது என்கொலோ, எ-து.

உலகதூல் சமயதூல்களை உணர்ந்தோர்கள் அந்தூல் களின் நடை இன்மையான் இகழ்ந்துகூறினார். ஞான தூ லுணர்ந்தோர் ஞானநடை என்றறிந்து புகழ்ந்துகூறி னராகலின், “அளவைக்களவாகி” என்றும், இங்ஙனஞ் செய்வோமென்று செய்பாது அவரிடத்தில் ஞானநடை இயல்பாய் நிகழ்தலின் ஞானதூலுணர்ச்சியால் புகழ்ந்து கூறினார், அளவையுங் கடந்துநின்ற ராகலின் இம்மூ

வளவைக்கும் பொதுப்பட “அப்பாலா ஞானிதெளிவைத் தெளிபாததென்” என்றுங் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானியினது நடையுந் தெளிவும் யாவராலும் அறிந்து அளவிடக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨௭)

[சுகாதீதத்தில் நிற்போர்க்கு அந்நடைகள் இலவாயினும் அருள்தரிசன முதலியவற்றில் நிற்போர்க்கு அந்நடைகள் இலவாயின் அது பிரட்டன்றோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அஞ்சனக்கண் ணுளர்க் கருநிதியந் தோன்றுவபோல், நஞ்சலகை மாற்றினதி னாணுவர்போல்-வெஞ்சாப, வீடுபோற் றோன்றுமருண்மேலிட்டால் விப்பிரட்டாம், ஓடையின்மண்கேமொப்போர்க் கு.

(இ-ள்.) அருள் மேல் ஈட்டால் அஞ்சனக்கண் ணுளர்க்கு அருநிதியம் தோன்றுவபோல் நஞ்ச அலகை மாற்றின் அதில் காணுவர்போல் வெஞ்சாப வீடுபோல் தோன்றும் எ-து, -திருவருள் மேலிட்ட காலத்து, பாதாள அஞ்சனம் போட்டுப் பார்க்குங் கண்ணினை யுடையார்க்கு அரிய சேமநீதி தோன்றுவபோலும், தம்மேலேறியிருந்த விடத்தையும் பேயையும் மாற்றின் (அதனால் தெளிவுபிறந்து முன்னர் என்செய்து கொண்டோம் என்று அவற்றால் மயங்கிச்செய்த செயல்களைநாடி) காணுவாளைப்போலும்,

கொடிய சாபத்தினால் வருத்தினோர்க்கு அச்சாபம் விடுதலை யானாற்போலும் தோன்றும்;

ஒடையில் மண்கேம் ஒப்போர்க்கு விப்பிரட்டு ஆம் எனது,—(அத்திருவருள் மேலீட்டைப்பெற்ற ஞானிநடை) ஒடையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் தவணைபோல் (மாயாசமுத்திரத்தில் மூழ்கிக்கிடப்போர்க்குப்) பிரட்டு நடைபோல் தோன்றும், எனது.

மண் மறைப்பால் தெரியாதிருந்த நிதி அஞ்சனம் போட்டுப்பார்த்த கண்ணாளர்க்கு அம்மண் ஊடுருவி அந்நிதி தோன்றுவபோல், மலமறைப்பால் தெரியாதிருந்த அருள் அவ்வருட் கண்ணால் பார்த்தபோது அம்மலமறைப்பு நீங்கி அவ்வருள் எங்கும் தானாய்த் தோற்றும்; ஆகலின், “அஞ்சனக்கண்ணாளர்க் கருநிதியந் தோன்றுவபோல்” என்றும், விடமும் பேயும் நீங்கிய விடத்துத் தெளிவு வந்து முன்னர் அவற்றால் மயங்கிச் செய்த செயல்களை நாடி நாணுவாணாப்போல், சகல கேவலங்களை நீங்கி அருளைக்கண்ட விடத்து முன்னர் அவற்றால் மயங்கிச்செய்த செயல்களை நாடி நாணம் வரும்; ஆகலின், “நஞ்சலகைமாற்றி நிதி னாவார் போல்” என்றும், தேவனா யிருந்துளான் சாபத்தால் விலங்காதினளா யிருந்து பின்னர் அச்சாபம் விடுதலை யானபோது தேவத்துவத்தை அடைந்தாற்போல, அளவிறந்தகாலம் மலதேகம் தானாயிருந்தவர் இப்போது அத் தேகம் நீங்கி தத்தனை அறிவென்று உள்ளபடி அறிந்தமையால் “வெஞ்சாப வீடுபோல்” என்றுங் கூறினார்.

“ஓடையில் மண்கே மொப்போர்க்கு” என்றது, கிணற்
றுத்தவன் நாட்டுவளப்ப மறியுமோ என்னும் உலகவழக்
கக்குறிப்பால் மாயையில் மூழ்கிக் கிடப்போர்க்கு ஞானி
நடை தெரியுமோ என்றறிவித்தது.

இத் திருவெண்பாவால் திருவருள் மேலிட்டவிடத்து
வரும் அறுபவமும், அதனை உடையோரும் ஞானிகள்
என்பதும், அவரது நடையை மாயையுடையோர் அறியார்
என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

[நீர் ஈண்டுக் கூறியவாறே துறவும் ஞானநடையு முடை
யோனா ஞானிகளென்பது அன்றி இவை இல்லானாயும்
ஞானிகள் என்பது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அவரவரைப் போலிருப்பர் தாம்வரா கார்
போல், இவரவர்க்கொப் பில்லை யெனினும்-உவ
மைசொலின், வேசிபணம் வெய்யோன் வீணை
வெளியிசிறி, யாசியர்போ லென்கினுமா வர்.

(இ - ள்.) அவர் அவரைப்போல் இருப்பர் தாம் அவர்
ஆகார்போல் இவர் அவர்க்கு ஒப்பு இல்லை எனினும் உவ
மை சொலின் எ-து,—(குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும்)
ஞானிகளா யிருப்போர் (அறிவினால் அக் குடும்ப நிவிர்த்
தியா யிருந்த) ஞானிகளைப்போலே யிருப்பர், (இக் குடி
ம்பத்தோடும் இருந்த) ஞானிகள் தாம் (நடையினால் அக்
குடும்ப நிவிர்த்தியா யிருந்த) ஞானிகளைப்போல் ஆகார்,
அதுபோல, இந்தக் குடும்பிகள் அந்தக் குடும்பத்தோடும்

இருந்த ஞானிகளுக்கு (நடையினால் ஒப்பர் அறிவினால் இந்தக் குடும்பிகள் அந்தக் குடும்பத்தோடும் இருந்த ஞானிகட்கு) ஒப்பிலர் எனினும், (இன்னும் அந்த ஞானிகட்கு) உவமை கூறுமிடத்து;

வேசி பணம் வெய்யோன் வீணை வெளி விசிறி யாசியர் போல் என்கினும் ஆவர் எ-து,—வேசிபோல் என்று கூறினும், பணம்போல் என்று கூறினும், வெய்யோன் போல் என்று கூறிலும், வீணைபோல் என்று கூறினும், வெளி போல் என்று கூறினும், விசிறிபோலென்று கூறிலும் யாசியர்போல் என்று கூறினுஞ் சரியாவார், எ-து..

வேசி தன்மேல் நசைகொண்டு வந்தார்மேல் தானும் அவர்மேல் நசைகொண்டாற் போலும் வாக்குக் காயங்களிற் காட்டி மனத்தில் அவர்மேல் நசை யின்றிப் பொருள்மேல் நசைகொண்டிருப்பதுபோல், மனைவிமுதலிய குடும்பத்தார் தம்மேல் நசையுற் றிருப்பத் தாழும் அவர்மேல் நசையுற்றார் போலும் வாக்குக் காயங்களிற் காட்டி, மனத்தில் அவர்மேல் நசையின்றி மெய்ப்பொருள்மேல் நசையுற்றிருத்தலின் “வேசி” என்றும், பணம் எவர் எவர் எம தெம தென்று அபிமானிப்பினும் தனக் கவர்மேல் அபிமானம் அற்றிருத்தல்போல், சுற்றத்தார் நட்பு முதலியோர் எம்மவர் எம்மவர் என்று அபிமானிப்பினும் தாம் அவர்மேல் அபிமானம் அற்று, நிரீவிகாரிகளாய் இருத்தலின் “பணம்” என்றும், வெய்யோனால் உலகத்தார் தொழிற்படினும் இவர் செய்யும் நன்று தீது அவனுக் கின்

குயதுபோல், த்மது வாக்குக் காயங்களில் யாது நிகழி
 லும் இவற்றான் வரும் இதாதிதங்களில் தாம் சாராதிருத்த
 லின் “வெய்யோன்” என்றும், வீணை வாசியா திருந்தபோ
 தும் வாசித்து விடுத்தபோதும் சும்மா இருந்து வாசிக்
 கும்போது அவன் பாடும் பாட்டின்படி தான் சொல்வதே
 அன்றி மற்றொன்றும் சொல்லாது ஒழிதல்போல், ஒரு
 வர் ஓர்காரியம் வந்து பேசாமுன்னரும் பேசி ஒழிந்த
 பின்னரும் தாம் ஓர் காரிய விசாரணை பண்ணாது சும்மா
 இருந்து, காரியக்காரர் வந்து பேசும்போது அவர் பேசும்
 காரியப் பேச்சுமாத்திரம் பேசி மற்றொன்றும் சொல்
 லாது ஒழிதலின் “வீணை” என்றும், வெளி எல்லாவற்றிற்
 கும் இடங்கொடுத் திருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்று நிற்
 தல்போல், குடும்பத்திற்கெல்லாம் தாம் பிரதானமா யிரு
 ந்தும் அவற்றோடும் தாக்கற்றிருத்தலின் “வெளி” என்
 றும், வீசிறி தன்னை எடுத்து வீசிறிக் கொள்வார்க்குப்
 பயன் கொடுப்பதன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண்
 டாதிருத்தல் போல், தம்மைக் கொண்டு பிறர் பயன்படு
 வது அன்றி அவரால் தனக்குப் பயன் வேண்டா திருத்
 தலின் “வீசிறி” என்றும், யாசியர் குற்றமுடையானை,
 யும் குணமுடையானையும் குணமாகப் புகழ்தல்போல்
 இவர் குற்றம் உடையானையும் குணம் உடையானையும்
 சமனாகக் கண்டு நன்மொழி கூறலின் “யாசியர்” என்
 றும் கூறினார். ‘போலென்கிலும்’ என்பதனை எல்லாவற்
 றோடும் கூட்டுக.

இத் திருவெண்பாவால் துறந்துள ஞானிகளது வாக்குக் காயங்களில் நிகழும் ஞானநடைக்கு அவர் அநீதமாயிருந்ததுபோல், இங்ஙனம் குடும்ப சகிதராயிருந்த ஞானிகளது வாக்குக் காயங்களில் நிகழும் உலகநடைக்கும் இவர் அநீதமாயிருப்பொன்று அறிவித்தவாறு காண்க.()

[இங்ஙனம் குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் பற்றற் றிருப்போரை ஞானிகளென்பது சுபாவம், சிவிகை கலிகை முதலியவற்றோடும் அரசர்போல வாழ்கின்றோரையும் எங்ஙனம் ஞானியென்று சொல்வது எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தண்டு குடை யாளராய்ச் சாதாரங்கப் பேரரசாய்த், தொண்டர்குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும்-உண்டிசுத்தர், போகத்தா. ரோசுடர்போற்பொய்ப்போக மெய்ப்பெருக்காய்ச், சாகப்போவார்கடன்றீர்த் தல்.

(இ - ள்.) சாதாரங்கம் தண்டு குடை ஆளர் ஆய்ப் பேர் அரசு ஆய்த் தொண்டர் குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும் சுத்தர் உண்டு போகத்தாரோ எ-து,—நால்வகைச் சேனையும் சிவிகை கலிகை முதலியவும் உடையவராய் வாழும் பேரரசரைப் போல (சிவிகை கலிகை முதலிய வுடையராய்) அடிமைக் கூட்டங்கள் சூழ்ந்துநின்று உபசரிப்ப (மகா போகங்களை) அனுபவித்தார் எனினும் (அவற்றோடுத் தாக்கற்று நின்று) சுத்தநிலை பெற்றாரும் உண்டு,

அவர் இப்பிரபஞ்சிகள் போலும்) போகமயமாய் அழுந்து
வரோ (அழுந்தார், அஃது எங்ஙனம் எனின்) ;

கடர்போல் பொய்ப்போகம் மெய்ப்பெருக்கு ஆய்ச்
சாகப்போவார் கடன் தீர்த்தல் எ - து, — (எண்ணெய்
வார்க்குத் தோறும் தன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொண்டு
தான்மிகவும் பிரகாசிக்கும்) தீபம்போல், பொய்ப்போகம்
(வருந்தோறும் அதனைத் தற்போதத்தால் பற்றி அதுப
வியாது அருட்கண்ணால் பார்த்துத் தாம் அற்று அதுபு
வித்தலின் அது மெய்ப்பொருட்காய்ப் பொய்ப் போகத்
தான்) மெய்ப்பொருள் மிகவும் பிரகாசமாய்த் (தோன்
றும் ஆகலின், இங்ஙனம் என்று அறிதி ஆயின், மெய்ப்
பொருளை உணர்ந்தோர் பொய்ப்போகத்தோடும் கூடி
யிருந்து அதுபவிப்பது என்னை எனின், அக்கினியில் வீழ்
ந்து) இறக்கப்போவார் (தமக்குரியராய் உள்ளார் கொடு
க்கும் போகமாகிய) கடனை (வாங்கி அதனுள் விருப்பற்று
உண்டு தீர்த்துக்கோடல் (போல் அவரும் இத் தேகத்
தை எப்போது ஒழிவோம் என்னும் கருத்தராய் இதற்
க்மைத்த பிராரத்தகடனை விருப்பற்று அதுபவித்துத்)
தீர்த்துக்கொள்வார், (ஆகலின், அவர் அதனோடுங் கூடி
இருத்தல் இம் முறைமை என்று அறிதி,) எ - து.

போகம் வருந்தோறும் தமக்கென்று தற்போதத்தால்
பற்றி அதுபவியாது அப்போதம் அற்று அருள்வடிவா
யிருந்து அப்போகத்தைத் தாம் அதுபவிப்பதுபோல் சிவ

த்திற்கு ஆக்குவது மெய்ப்பத்தி, இப்பத்தியினால் அச்சிவமானது போதம் சிறிது எழினும் அதனை விழுங்கிக் கொண்டு நின்று பிரகாசிக்கும் ஆகலின், “பொய்ப்போகமெய்ப்பெருக்காம்” என்றார். சாகப்போவார் போகத்தை விரும்பாதிருக்கவும் சுற்றத்தாராயுள்ளார். அவரை வேண்டிக் கொடுவந்து புசிப்பித்தல்போல், ஞானிகள் போகத்தை விரும்பா திருக்கவும் பிராரத்தம் வலியக் கொடுவந்து புசிப்பித்தலின் இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் பிராரத்தத்தால் வந்த பெருவாழ்வின்கண் பற்றின்றி அவ்வாழ்வு அநுபவிப்பைப் போதத்தால் தாமநுபவியாது சிவத்துக்கு அற்பிதஞ் செய்கின்றோரும் ஞானிகளே என்று அறிவித்தவாறு காண்க.

[ஞானிகள் அநுபவிப்பதும் பிராரத்தம், மன்றையர் அநுபவிப்பதும் பிராரத்தம், ஆயின். அவர்க்கும் இவர்க்க்கும் பேதம் என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

பெருநோவுக் கேயென்னப் பெற்ற துடற் போகம், நரகேழு மூட்டுமிது நாஞ்செத்-துருவத்துத், தாமல்லாற் போகிப்ப தல்லவது வன்பர் பதம், காவலாட் கைத்தனைபோற் காண்.

(இ-ள்.) உடல் பெரு நோவுக்கே என்னப் போகம் பெற்றது நரகேழும் ஊட்டும் இது நாம் செத்து உருவத்துத் தாம் அல்லால் போகிப்பது அல்ல எ-து,—உடலாகிய பெருநோவுக்கு என்ன கருதிப் போகத்தை அநுப

விப்பதுதானே பிறவியாகிய நரகமேழிலும் கொடு சென்று
(அவற்றில் உண்டாகிய துன்பங்களை) புசிப்பிக்கும் (இஃது
எவ்வனம் எனின், இவர் அதுபவிக்கும்) இப்பிராரத்
தம் தற்போதம் மாண்டு இத் தேகத்துத் தாம் இருப்பது
அல்லாமல் (அருள்வடிவாயிருந்து) அதுபவிப்பதல்ல (ஆக
லின்) ;

பதம் அன்பர் அது காவல் ஆள் கைத்தனைபோல் காண்
எ - து, — திருவடியை (பிரியாது நின்ற) அம் மெய்யன்
பர் (தம்பிராரத்தம் தற்போதம் மாண்டு தேகம் தாம்
அல்லாது திருவருள் தாமா யிருந்து அதுபவிப்பது ஆக
லின்) அப் பிராரத்தம் (தேகமிருக்குமளவும்) காவலாள்
போலும் கைத்தனை போலும் (இருந்து தேகம் நீங்கும்
போது அதனோடும் தானும் நீங்கும் ஆகலின், அவர்க்கு
மறுபிறவி உளவாகா என்று) அறிதி, எ-று.

தேகம் தானாயும் போகம் தனதாயும் கருதிக்கொண்டு
தற்போதத்தால் அப் போகத்தைப்பற்றி அதுபவித்த
லின் இதாதிதங்களும், இவ்விதாதிதங்களால் இருவினை
களும், இவ்விருவினைகளால் மறுபிறவியும், இவ்வனம்
தொன்றுதொட்டு வரும் ஆகலின், “நரகேழுமுட்டும்”
என்றார். போதம் இறந்திருத்தலாலும், பூரணவடிவா
யிருத்தலாலும், வினைசார்தற்கு இடமின்மையால், அவ
ர்க்கு மறுபிறவி இன்றென்பது காண்க. உடம்பு மூப்புப்
பிணிக்கு இடம் ஆகலின் அதனை “பெருகோவுக்கு” என்றார்

“நாஞ் செத்துருவத்துத் தாமல்லாம் போகிப்பதல்ல” என்று அவர்க்கு உண்மையாய் குணங்களை இவர்க்கு இன்மை என்று எடுத்துக் கூறினமையால், அவர்க்கு அவை வருவிக்கப் பட்டன. ‘இது’ என்பது இவர் பிராரத்தமேல் நின்றது. ‘அது’ என்பது அவர் பிராரத்தமேல் நின்றது. பதம் - திருவடி, பதத்தினை உடைய அன்பொனப் பொருள்கொள்க. போகமாய் வந்து சூழ்ந்து கோடலானும், பரமுத்த ஞகவொட்டாது தேகத்தில் அவரைத் தடுத்து நிற்பலானும், பிராரத்தத்தைக் ‘காவலான்’ என்றும் ‘கைத்தனை’ என்றும் கூறினார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் தேகபோகங்களில் பற்றிலர் ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் அத்தேகத்தோடு கழியும் என்றும், அஞ்ஞானிகள் பற்றுளர் ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் இதாதிதங்கள் வருவித்துப் பிறப்புக் கேதுவாகும் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௧)

[ஒருவர் செய்தவினை மற்றொருவரைச் சாராமையான், அவர் செய்தவினை அவரைச் சாராதிருப்பது எங்ஙனம்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுகிக்கில்லைத் துக்கஞ் சுடுகாடு சொர்க்கம், அகத்துக்குஞ் சொர்க்கநா காய்ந்தார்-சுகிப்பதுவும் அத்துவி தாநந்தர்க் காகார மற்றது, பத்தி செய்வார்க் கேற்கும் பயன்.

(இ - ள்.) சுருக்குத் துக்கம் இல்லைச் சுடுகாடு சொர்க்கம் அகத்திக்கும் சொர்க்கம் நரகு ஆய்ந்தார் சுருப்பதுவும் அத்துவித ஆகந்தர்க்கு ஆகாரம் அற்றது எ-து,—பாமசுகமே வடிவா யிருப்போர்க்குத் துக்கம் என்பதில்லை, (துக்கம் இன்மையால் சுகமும் இன்று, இது சுத்தமாகிய இடம் என்னும் கருத்துச் சிறிது எழிலும் அதுவே நரகமாய்த் தோற்றலின் அசுத்தமா யுள்ள) சுடுகாடே அவர்க்குச் சுவர்க்கம் (அஃதன்றித் தாம் ஆகந்த வடிவா யிருத்தலே சுவர்க்கம் எனவும், தேகம் தாம் என்று சிறிது எழும் கருத்தே நரகம் எனவும், புறத்திற்குச் சொர்க்க நரகு ஆய்ந்தாற்போல) அகத்திற்கும் சொர்க்க நரகாய்ந்தார், (அஃதன்றி அவர்) அநுபவிப்பதும் (அத்துவிதாநந்தமேயாம், இங்ஙனம் இருந்த) அத்துவிதாநந்தர்க்கு அவ்வாகாமிய வினே புசிப்பற்று நின்றது; (இங்ஙனம் அவர்க்குப் புசிப்பற்று நின்றால் அவ்வினேதான் எவ்விடத்துச் செல்லும் எனின்),

பத்தி செய்வார்க்குப் பயன் ஏற்கும் எ - து,—அவர்கமேல் அன்பாய் இதஞ்செய்வோர்க்கும் (வெறுப்பாய் அதஞ் செய்வோர்க்கும்) அவ் விருவினைப் பயன்களுஞ் சாரும் (என்று அறிதி), எ-து.

ஆகந்தமே வடிவா யிருத்தலின் ததுவில்லை, அவ்வடிவில் தற்போத மின்மையால் கரணமில்லை, சுடுகாடே சுவர்க்கமாய்க் காண்டலான் புவனமில்லை, அவ்வாநந்தத்தையே அநுபவித்தலால் போகமில்லை, இங்ஙனம்

தநு கரண புவன போகங்களை எல்லாம் கடந்து நின்றோ
ரை அவ்வினை சாரமாட்டாமையின் “ஆகாரமற்றது”
என்றார். தேகத்தை உடையவனைத் தேகி என்றும்போ
லச் சுகவடிவா யிருந்தோரைச் ‘சுகி’ என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகள் சிவாநந்தாநுபவர்
ஆகலின், அவரை வினைகள் சாரா என்றும், அவர்க்கு
இதாகிதங்களைச் செய்வோரிடத்தே அவை சாருமென்
றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௨)

[இங்ஙனம் இருந்த ஞானி அடைந்த பேரின்பத்திற்கு
உவமை யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அரிபிரம ரிந்திரர்க ளாடுகளார் தானச்
சரிவிரத்த னின்பத்தைச் சாற்றின்-பரமசிவன்
தானே சரிமீட்டுச் சாற்றுகின்றான் றுன்சரிவே
றுனாரை வேதமறி யா.

(இ - ள்.) அவ்விரத்தன் இன்பத்தைச் சாற்றின் அரி
பிரமர் இந்திரர்களார் சரி எ-து,—அவ்விரத்தன் இன்ப
த்திற் குவமை சொல்லுமிடத்து, அரி பிரம ரிந்திரர் முத்
லிய தேவர்களது இன்பமெல்லாம் ஒன்றாகக் கூட்டின்
சரி;

பரமசிவன் தானே சரி மீட்டுச் சாற்றுகின் தான் தா
ன் சரி வேறு ஐனாரை வேதம் அறியா எ-து,—(அஃதன்
றி) பரமசிவனது பரிபூரணநந்தந் தானே சரி, பின்னு
ஞ் சொல்லுமிடத்துத் தன் னின்பத்திற்குத் தன் னின்ப

மேசரி, (இவ்வணம் எப்பொருள்கட்கும்) வேறாய் நின்
றடைந்தார் (இன்பத்தை) வேதங்களும் இவ்வளவென்று
அளவிட்டறிய மாட்டா, எ-று.

பரமசிவனது பரிபூரணந்த மெல்லாம் தாமாக்கின்று
அநுபவித்தலின், பரமசிவன் தானே சரி என்றும், தன்
இன்பம்போல் மத்தியாவர்க்கும் இன்மையால், தான்
தான் சரி என்றும் அவ்விற்படும் தாமாகாது, அதனை
அநுபவிப்போரர் யிருத்தலின் “வேறாணா” என்றும்
கூறினார். இன்பத்திற் குவமை கூறினமையான் அவர்
சரி என்றதை அவரதிற்பஞ் சரியென்று கூறப் பட்டது,
அஃது ஆகுபெயர். தான்-அசை.

இத் திருவெண்பாவால் ஞானிகளது இன்பத்தின் பெ
ருமை கூறியவாறு காண்க. (௩௩)

சாலோக மாதி தருஞ்சைவ சித்தாந்தி
பாலேகம் பார்க்கப் பணியுமவன் - மேலே
உருகித் திருவுளத்துக் குற்றபணி செய்வார்
பெருமைக்கே துண்டோ பிற.

(இ-ள்.) சாலோகம் ஆதி தரும் சைவ சித்தாந்தி பால்
ஏகம் பார்க்கப் பணியும் அவன் மேலே எ-று,—(தன்னை
வந்து அடைந்தோரது பத்தி பணிவிடைக் கேற்ப அவர்
க்குச்) சாலோக சாமீப சாரூப மாகிய பதமுத்திகளையுங்
கொடுக்கும் சித்தாந்த ஞானியால் ஏகமா யிருந்த மெய்ப்

பொருளை அறியும்பொருட்டு (வந்து மன்மொழி மெய்க ளான்) வணங்கும் அதிபக்குவன்மேல்;

உருகித் திருவுளத்துக்கு உற்ற பணி செய்வார் பெரு மைக்குப் பிற ஏது உண்டோ எ-து,—(பேரன்பு வைத் து) உள்ளுருகி அவனது திருவுளத்திற்கு ஏற்ற பணிவி டைகளைச் செய்வோரது பெருமைக்கு (மேலாய பெரு மை) பிறிது யாதுண்டு, எ-து.

வந்தடைந்தோர் பக்குவா பக்குவங்களை அறிந்து, சரி யையாடிகளை வருவித்து, சாலோகாதி பத முத்திகளைக் கொடுப்பதும், அதிலீடிர பக்குவனாய் வந்தோனுக்குத் தற்போதத்தைக் கெடுத்து நிரதிசய விற்பத்தைக் கொ டிப்பதும், மற்றைச் சமயங்களில் இன்மையால், “சா லோகமாதி தருஞ் சைவசித்தாந்தி பாலேகம்பார்க்கப் பணியுமவன்” என்றார். இங்ஙனம் இருந்த சித்தாந்தி யைப் பணியுமவனைப் பணிவோர்க்கும் அம் முத்தியின் பம் உண்டாமாகலின், “உற்றபணி செய்வோர் பெருமை க்கே துண்டோபிற” என்றார்.

இத் திருவென்பாவால் சித்தாந்த ஞானம்போலே வே றுஞானம் இன்றென்பதும், இந்த ஞானம் பெற்றோரை வழிபடுவோர் பெருமையே பெருமையென்றும் அறிவித் தவாறு காண்க. (௩௪)

கால முடன்றேசந் திக்குக் கருமமுடல்
கோலஞ் சமயங் குறிப்பறிதல் - சீலந்

தலையோடு போனவுயிர் தான்போலத் தன்னோ
டிலையாஞ் சிவனே யிவன்.

(இ - ள்.) காலமுடன் தேசம் திக்குக் கருமம் உடல்
கோலம் சமயம் குறிப்பு அறிதல் சீலம் எ - து,—(இன்ன
காலத்து இன்னவிரதஞ் செய்வதென்னும்) காலமும்,
(காசி முதலியன நல்லன மற்றையன தீயன என்னும்)
தேசமும், (இன்னதிக்கு நன்று இன்னதிக்குத் தீது என்
னும்) திக்கும், (இன்னகருமஞ் செய்வது இன்னகருமந்
தவிர்வது என்னும்) கருமமும், உடலில் (சுமைந்த) வே
டங்களும், (அவ்வேடங்கட்குரிய) சயமங்களும், (அச் சம
யங்கட் குரிய கடவுளானா இங்ஙனம் இருப்பனாக் குறிப்
போடு தியானிப்பதாய்) குறிப்பறிதலும், (இன்னசாதிக்
கு இன்னது ஆசாரமென்று செய்யும்) சீலமும், (ஆகிய
இவையெல்லாம்);

தலையோடு போன உயிர்போலத் தன்னோடு இலை ஆம்
சிவனே இவன் எ - து,—தலையோனவிடத்து (அதனோடும்)
போன உயிர்போல; (தற்போதம் இறந்தவிடத்து) அத
னோடும் நீங்கும், (ஆகலின் மௌநாநந்தமாயிருந்த) சிவ
னே இவனும், எ - து.

கை கால் முதலிய உறுப்புகள் போனவிடத்தும் இரு
ந்த உயிர் தலையோடும் போனதுபோல, போதம் சிறிது
இறந்தவிடத்தும் இருந்த கிரியைத் தொழில்கள் அது
முற்றும் இறந்த விடத்து அதனோடும் நீங்கும் ஆகலின்,

அங்ஙனம் உவமை கூறினார். அவற்றைச் செய்தவன் இறந்தமையால் இவனும் செய்யப்படும் அவையும் இல என்பதுங் காண்க. மௌநாநந்தமா யுள்ள சிவனை அடைந்தவன் மௌநாநந்தி யாகலின் “சிவனே யிவன்” என்றார். தான் - அசை. (௩௫)

[இங்ஙனம் அவர்க்கு விதிவிருத்தங்கள் இல்லையென்று நீர் கூறியது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்க்கு தேவாரங் காலந் தியானமறம் - பாவம் [த் விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதா கமங்கள் அதிகுசயிக்கு மேலுணர்ப்பா ரார்.

(இ-ள்.) சாவே பெரு நோன்பு ஆய்ச் சந்து அற்ற சத்தியர்க்குத் தேவாரம் காலம் தியானம் அறம் பாவம் விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு எ-து,—(தற்போதம்) இறப்பதே பெருந்தவமாய்க் கொண்டு (அதனைக் கெடுத்திச் சிவத்தோடும்) இரண்டறக் கலந்த சத்திய ஞானிகட்குத் தேவாரமுதலிய தோத்திரங்களை ஒதலும், காலா காலங்கள் (அறிந்து சிவாலயங்களிற் சென்று பணிதலும்) (ஒரோர் பாவனையைக் கருதி) தியானித்தலும், (சிவபூசையாதி) புண்ணியங்களைச் செய்தலும், (இவை அன்றி) பாவங்களைச் செய்தலும் ஆகிய இவ்விதி விருத்தங்களுள் என்று சொல்வதற்கு;

வேத ஆகமங்கள் அதிசயிக்குமேல் ஆர் உரைப்பார் எ-து,—வேதங்களும் ஆகமங்களும் அதிசயிக்கும் எனின் அவற்றிற்குமேல் மற்றியாவர் சொல்வார், எ-து.

போதம் சிறிது எழினும் அதனைக் கெடுத்துச் சிவத் தோடும் கலந்திருப்பதே அவர்க்குச் சகல நோன்புகளும் ஆகலின், “சாவே பெருநோன்பாய்ச் சந்தற்ற சத்தியர்” என்றார். அங்கனம் செய்வதே நோன்பாய்க் கொண் டோர்க்கு அதற்குமேல் மற்ற நோன்பொன்றும் இன்மையான் அவர்க்கு விதிவிருத்தம் இலவாயின, “வேதாசுமங் களதரிசயிக்கும்” என்றதனால் அவற்றான் விதிவிருத்தம் அறிவோர்க்கு வேறு சொல்வதற்கு இடமின்மையான், “மேலுரைப்பாரார்” என்றார். விதியாவது வேதாசுமங் கள் சிவபூசாதிகளைச் செய்க என்று கூறுவது. விருத்த மாவது மதுபாளுதிகளை விடுக என்று கூறுவது.

இவ் விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகட்கு விதி விருத்தங்கள் இல என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௬)

மோனிகளைப் பார்த்திமையா மோகமும்வெ ண் டிங்கள், மேனி யழகெழுதா மேற்பத்தி- ஆன, பதுமா தனன்கண்ணும் பானுவும்போற் றாய், எகிராகுஞ் சொப்பனத்தி லும்.

(இ - ள்.) மோனிகளை இமையாப் பார்த்த மோகமும் வெள் டிங்கள் அழகு எழுதா மேனி எ-து,—(அந்த ஞானி கள் தம்மைப்போல் சுகாதீத முத்தியைப் பெறும்பொரு

ட்டுப் புறத்திலின்ற போதத்தை உள்ளடக்கி இதனைக் கெடுப்பதே விரதமாய்க் கொண்ட) மௌனிகளை இமையா நாட்டத்தோடும் பார்த்து (அவர்மேல் வைத்த)மோகமும், (உத்துளனத்தால்) வெண்டிங்கள் போலும் விளங்காவின்ற அழகெழுதக் கூடாத (அவரது) திருமேனியும் ;

மேல் பத்தி ஆன பதுமாதனன் கண்ணும் பானுவும்போல் தான் ஆய்ச் சொப்பனத்திலும் எதிர் ஆகும் எ-து,— பிரமனது நான்கு முகங்களிலும் மேன்மைபெறு பந்திபோல விளங்குவதான எண்கண்களும், (அக் கண்கட் கெதிர் தோன்றும்) பானுவும்போல், (யான் கருதா திருப்பிலும்) அவைதாமாய் வந்து சொப்பனத்திலும், சாக்கிரத்திலும், (என துளக் கண்ணிற்கும், முகக் கண்ணிற்கும்) எதினோ விளங்குவதாம், எ-து.

சுகாதீத முத்தியை அடைந்த ஞானிகட்கு ஞானசாதகனாக் கண்டால் பாசங்களை எல்லாம் கடந்து இவ்வளவு வந்தானென்று, அவர்மேற் சக்தோடமும் பிறக்குமாகலின், “மோனிகளைப்பார்த்திமையாமோகமும்” என்றார். யான் பெற்றபேறு பெறுக இவ் வையகமென்பதும் அத. பதுமாதனன் இமையா நாட்டத்தையும், அதற் கெதிர் தோன்றும் பானுவையும், உவமை கூறினமையான், அவர் மேல் வைத்த மோகத்தையும், அவரது திருமேனியையும் தமதுளம் மறவா தென்பதாயிற்று. எனதெனும்

பெயர் எஞ்சியின்றது. சொப்பனத்திலும் என்ற வம்மை யால் சாக்கிரத்தும் என்று வருவிக்கப்பட்டது.

இத் திருவெண்பாவால் எமக்கும் இங்ஙனம் இருக்கும் என்று ஞானிக ளருமை அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௭)

உருகு பரமசுக வல்லாச நோக்கும்
திருமுகமும் புன்முறுவற் றேசம் - திருநீறும்
தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தி லோர்சாத்தும்
அற்றே வெறுமனழ காம்.

(இ - ள்.) உருகு பரமசுக உல்லாச நோக்கும் திருமுக மும் புன் முறுவல் தேசம் திருநீறும் எ-து,—உள்ளமுரு கப் பண்ணாசின்ற பரமசுக உல்லாசத்தோடுங் கூடிய திரு நோக்கமும், (அவ் விற்பக் களிப்பால் தெய்வத்தாமரை மலர்ந்ததுபோல விளங்காநின்ற) திருமுகமும், (அவ் விற்பம் பொங்கி மேன்மே லெழலால் தோன்றும்) மந்த காசப் பிரகாசமும், (திருமேனி முழுதும் பூசுவதாகிய) திருவெண்ணீர் றழகும்;

தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தில் ஓர் சாத்தும் அற்றே வெறுமன் அழகு ஆம் எ-து,—(பஞ்சபூத குணங்களாகிய) தற்பாவம் இறந்துசின்ற திருமேனியில் (கூடியும் கூடா திருந்த ஞானிகளது திருமேனியில்) தோற்றும் (அவை அங்ஙனம் தோற்றுவன அன்றி,) அவற்றான் அவர்க்கு யாது சிறப்பும் இன்று, அவை வாளா தோற்றும் அழகுகளாம், எ-து.

ஆரந்தம் தோன்றும்போது உள்ளம் நெக்குருகத் தோ
ன்றும் ஆகலின், “உருகுபரமசுகம்” என்றும், சடசித்துக்
களாயுள்ள பொருள்களெல்லாம் அவர்க்குச் சுகசொருப
மாய்த் தோற்றும் ஆகலின், அவர்நோக்கை “பரமசுக
வுல்லாசநோக்கு” என்றுங் கூறினார். “வினையேன் மனத்
துத் தேனையும் பாலையும் கன்னலையு மமுதத்தையுமொத்
துனையு மென்பினையு முருக்காசின்ற வொண்மையனே”
என்பதும் அது. “பூநாளுந்தலைசுமப்ப” என்றதுபோல்
தோற்றும் என்பதைச் சாத்தும் என்று அருமை தோன்
றக் கூறினார். உல்லாசநோக்கு முதலியன அவர் கருத்
தாய்த் தோற்றாது இயல்பாய்த் தோற்றலின் “அற்றே
வெறுமனழகாம்” என்றார். வெறுமன் என்பது கிராமியச்
சொல்.

இத் திருவெண்பால் ஞானிகளைப் புகழ்ந்து கூறியவாறு
காண்க. (௩௮)

வாடன் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத்
தோடு மெலிந்த வுடம்புடனே - கூடார்
நிருவிடயா நந்தசுக நீங்காத நோக்கும்
திருமுகமு மென்னைவிடா தே.

(இ-ள்.) வாடல் மணம்போல் வருந்தா வயிராக்யத்
தோடு மெலிந்த உடம்புடனே கூடார் எ-து,—வாடற்
பூவின் மணம் சிறிது தோன்றுதல்போல் (சிறிது தோன்
றும் பிராரத்த வாசனையோடும் போதத்தால்) வருந்திச்

செய்யாத பாச வயிராக்கியத்தோடும் தளரா நின்ற திரு
மேனியுடனே கூடியிருந்துங் கூடாராகிய ஞானிகளது;

நிருவிடய ஆநந்தசுகம் நீங்காத நோக்கும் திருமுகமும்
என்னை விடாது எ-து,—நிருவிடயமாய்த் தோற்றும் ஆந
ந்தமாகிய சுகம் (உட்போல் புறத்து) நீங்காத (அவ்வா
நந்தத்) திருநோக்கும், திருமுகமும், என துள்ளத்தை
எப்போதும் விட்டு நீங்கா, எ-து.

“வாடன்மணம்போல்” என்ற உவமையால் சிறிது
பிராரத்த வாசனையோடும் என்பது வருவிக்கப் பட்டது.
வருந்திச் செய்யும். போதம் உடையாரது வயிராக்கியம்
போல் அன்று, இவர்க்கு இயல்பாய்த் தோற்றலின், “வரு
ந்தா வயிராக்கியம்” என்றார். விடயாநந்தம்போல் எதி
ரீடற்ற இடத்தில் தோற்றலின், “நிருவிடயாநந்தம்” என்
றார்.

இத் திருவெண்பாவால் அவரது அருமை கூறியவாறு
காண்க. (௩௬)

[ஆயின், இந்த ஞானிகட்குப் பெயர்யாது? எனின் மேற்
கூறுகின்றார்.]

தத்துவத்தின் பேர்வை ச்ரிந்த திகம்பரிபேர்
அத்துவிதி யேகாந்தி யாநந்தி - சுத்தன்
துரியனவ தூதன் றுறவிசிவ யோகி
நிருவாணி யென்விரத்த னென்.

(இ - ள்.) தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரி பேர் எ-து,—முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய போர்வை சரிந்த அதனால் திகம்பரியா யிருந்த ஞானியினது பெயர் (சொல்லுமிடத்து);

அத்துவிதி ஏகாந்தி ஆகந்தி சுத்தன் துரியன் அவனாதன் துறவி சிவயோகி நிருவாணி என் விரத்தன் என் எ-து,— (சிவத்தோடு அத்துவிதமா யிருத்தலின்) அத்துவிதி யென்றும், (அவ்வுனம் அத்துவிதமா யிருப்பினும் தான் அச்சிவ மாகாமையான்) ஏகாந்தி யென்றும், (பூரணந்த மெல்லாம் தானாய் நின்று அநுபவித்தலின்) ஆகந்தி யென்றும், (மலத்திரயங்ளை நீங்கி நிற்பலால்) சுத்த னென்றும், (மேலாய பொருளை அடைந்தோ னாகலின்) துரிய னென்றும், (வார்க்குச்சிரமங்களைக் கடந்து நிற்பலான்) அவனாதனென்றும், (தேகாதி பிரபஞ்சங்க ளெல்லாம் துறந்து நிற்பலால்) துறவி யென்றும், (மற்றொன்றோடு கூட்டர வின்றிச் சிவத்தோடும் கூட்டரவா யிருத்தலின்) சிவயோகி யென்றும், (அத்துவா லுறையுஞ் கடந்து நிற்பலான்) நிருவாணி யென்றும், (அச்சிவத்தோடு அத்துவிதமாக இருக்கின்றே னென்னும் வாசனையும் இறந்துபோ யிருத்தலின்) விரத்த னென்றும் நீ சொல்லுதி, எ-து.

உடம்பைப் போர்த்துநின்று நீங்கிய போர்வைபோல் உயிரைப் போர்த்து நின்று நீங்கினமையால், “தத்துவத்தின் பார்வைசரிந்த” என்றார். அஃதன்றிப் பூதகஞ்சகம்-

பிரகிருதி கஞ்சகம்-கல்லாதி கஞ்சகம்-வயிந்தவ கஞ்சகம்-
சத்தி கஞ்சகம் என்னும் இப்பஞ்ச கஞ்சகங்களையும் நீக்கி
நின்றார் எனினும் ஆம். அத்துவிதி என்றதாதி இக்குண
ங்களெல்லாம் உடையன் ஆகலின், இப்பெயர்களெல்லாம்
அவற் குறித்தாயின். (ச௦)

[இங்ஙனம் அகத்துள் ஆசையற்றுத் துறந்தோனாயும்,
அகத்துள் ஆசையிருக்கத் துறந்தோனாயும், எங்ஙனம்?
அறியலாம் எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

அடங்கத் துறந்தார்க்கு மாசையறப் பாவித்,
தொடும்பக் குவந்தெரியா தோகோ - மடந்தே
டிப், பிச்சையாய் மூலையிற்பெண் பேச்சாய் வரி
னடைக்கைக், கிச்சையாய்க் கைக்கெதிர்நீட்
டும்.

(இ-ள்.) ஆசை அறப் பாவித்து அடங்கத் துறந்தார்க்
கும் ஓகம் புக்குவம் தெரியாது ஓகோ எ-து,— (அகத்து
ஆசை இருக்கப் புறத்து) ஆசை அறப் பாவித் தடங்கத்
துறந்தானாயும், (இயல்பாய் அகத்து ஆசை அற்று அடங்
கத் துறந்தானாயும்) அவரோடு நிகழும் பக்குவா பக்கு
வங்களினாலே ஓகோ தெரியாதோ? (அஃது எங்ஙனம்
எனின் ;)

மடம் தேடிப் பிச்சை ஆய்ப் பெண் மூலையில் பேச்சு
ஆய் வரின் கடைக்கைக்கு இச்சை ஆய்க் கைக்கு எதிர்
நீட்டும் எ-து,— (அவர் கற்பிச்சையிடும்) மடந்தேடிச்

சென்று பிச்சை ஏற்பதாய், (புதிய) மருமகப் பெண் மூலைக்கண் இருந்து (மெல்லெனப் பேசும்) பேச்சுப்போல் (தமக்கென ஓ ரொடுக்கம்பற்றி அதனுள் இருந்து மாரிசத்தோடு மெல்லெனப்) பேசுவதாய், (இவர் பெரியகொனக் கருதிப் பிறர் அன்ன வத்திர முதலிய நடக்கை கொடுவரின்) அந் நடைக்கைக்கு இச்சையாய் அவர் கொடுக்கும் கைக்குத் தமது கையை எதிரீட்டி வாங்குவர் (இவர்க்கு எல்லா மனைதோறுஞ் செல்வதே அன்றி ஓர் மடந்தேடிச் செல்வதும் ஓ ரொடுக்கம்பற்றி யிருந்து மாரிசமாய்ப் பேசுவதும் தாம் இருக்கும் இடத்துப் பிறர் அனாதிகளைக் கொடுவரின் அவற்றை இச்சித்து வாங்குவதும் இல்லை ஆகலின், அவரது பக்குவமும் இவரது பக்குவமும் தாமே தெரியும் நீ அறிதி), எ-று.

“ஆசையறப்பாவித் தடங்கத் துறந்தார்க்கும்” என்ற மையான், அங்ஙனம் பாவியாது இயல்பாய்த் துறந்தானா என்பது வருவிக்கப் பட்டது. அடங்கத் துறத்தல் மனைவி முதலிய பற்றுக்களை எல்லாம் ஒருங்கே விடுத்தல். அடங்கத் துறந்தார்க்கும் என்னும் நான்காம் வேற்றுமையை இரண்டாம் வேற்றுமையாகக் கொள்க. “தெரியாதோ” என்பது தெரியாதென்று ஓகாரந் தொக்கு நின்றது. மடந்தேடிப் பிச்சையாய்க் கைக்கெதிர் நீட்டுமென்று அவரது நடை கூறினமையால், அதற் கெதிர் மறையாய் இவரது நடை வருவிக்கப் பட்டது. ஒருவருக்குச் செல்வம் வரின் அதனை நடைக்கை என்பதுபோல்,

பிறர்வந்து அன்னாதிக்கைக் கொடுப்பதனை கடைக்கை என்
றார். (சுக)

[ஆயின், அகப்பற்று அற்றார் தறப்பதே அன்றி, அகப்
பற்றுடையார் தறக்கலாகாதோ? எனின், மேற் கூறு
கின்றார்.]

களையடுக்க வந்தாற் றினையலைக்குங் கப்பல்,
பொருளடித்தாற் றேன்றும்பொய்ப் போதம்-
விருதினவன், வெற்றிக் குதிக்குதித்தோன் போ
ல்வேண்டும் விட்டதுபின், பற்றுமதிற் சிக்கெ
னநிற் பாய்.

(இ - ள்.) கப்பல் களா அடுக்க வந்தால் திணை அலைக்
கும் பொருள் அடித்தால் தோன்றும் . பொய்ப்போதம்
எ-து,—(அலை அலைக்கும் கரைகடந்துசென்று கடலின்
கடுகின்ற) கப்பல் (மீட்டும்) அக் களையடுக்கவந்தால் (அக்
கப்பலை) அலை அலைக்கு மாறுபோல, (விடயங்களைத் துறக்
துசென்று துறவின்கண் நின்ற நீ மீட்டும்) அவ் விடயங்
களை அடித்தால் பொய்யாகிய அவ் விடயபோதம் தோ
ன்றி அறிவை அலைக்கும் (சூகலின்);

விருதினவன் வெற்றிக் குதிக்குதித்தோன் போல் வே
ண்டும் விட்டது பின்பற்றும் அதில் சிக்கென நிற்பாய்
எ - து,—(தன் பகைவனைச் சயங்கொண்டால் அன்றி
வீடேனென்னும்) விருதினோன்போலும், (ஒருவரோடு
வாதுகூறி) வெற்றிக்குத் தாவு. தாவினோன்போலும்,

(நீயும் பிடித்த துறவை முற்றுஞ்) சாதிக்கவேண்டும், (அதனைவிடாது சாதிக்கவேண்டின் விடயங்களை யடாதே அடுத்தால் முன்னர் நீ) விட்ட பற்றுக்க னெல்லாம் இப்போதும் வந்து பற்றும், (இவை உன்னைப் பற்றாது அகலும்படி அத்தறவின்கண்) உறுதிப்பட நின்றி, எ-று.

கனா அடாது கடலின் நடுநின்ற கப்பலை அலை அலையா ததுபோல, விடயங்களை அடாது துறவின்கண் நின்றோ னா விடயபோதம் அலையா தென்பது இவ்வுவமைக்குறிப் பாற் காண்க. விருகினோனுக்கு எவ்விதத்தானும் தன் பகைவனைச் சயங்கொள்வதே விருது, கூடாதாயினும் அவனோடும் பொருது இறத்தலே விருதுபோல், துறவினோனுக்குத் தன் பகை என்னு மாயைப் படைகளாகிய முப்பத் தாரையுந் கடந்து வீட்டைதலே துறவு, அங் கணங் கடக்கக் கூடாதாயினும் அதனைக் கடத்தற் கே துவாய சுத்த வாசனையோடு நின்று இறத்தலே துறவு. ஆகலின், “விருகினவன்” போல், என்றும், வெற்றிக்கு அறுபதடித்தரவு தாவத் தொடங்கினோன் அறுபத் தோ ராமடி தாவினான் எனின் அதுவெற்றி, அது தவறின் வெற்றியும் இழந்து அத்தரவிலும் வீழ்வன்; அதுபோல, விடயங்களைத் துறக்கத் தொடங்கினோன் அவ்விடயங் களையும் துறந்து தற்போதத்தையும் துறப்பதே துறவு, அங்கனஞ் செய்யாது அவ் விடயங்களைச் சாரின் அத்தற வினான் வரும் பெருமையும் இழந்து பிறப்பினும் வீழ்வன்.

ஆகலின், “வெற்றிக் குதிகுதித்தோன்போல்” என்றுக் கூறினார்.

தத்துவத்தின் போர்வை என்னும் திருவெண்பாமுதல் இம்மூன்று திருவெண்பாவானும் ஞானிகளது பெயரும் தரமும் துறத்ததைச் சாதிப்பாது மீட்டும் சாரலாகா தென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சஉ)

அவதந்தைத்தன்மை முற்றும்.

கூ - ம் அதிகாரம்.

வாதனைமாண்டார்தன்மை.

குடும்பத்தோடும் கூடியிருந்து ஞானம்பெற்று அக்குடும்பவாதனை மாண்டு நின்றார்தன்மை கூறினமையால், இவ் வதிகாரத்திற்கு ‘வாதனைமாண்டார் தன்மை’ என்று பெயராயிற்று. துறவிகளா யிருந்து ஞானம்பெற்றோரும் அன்றி, குடும்பிகளாயிருந்து ஞானம்பெற்றோரும் உளராகலின், அவ்வதிகாரத்தின்பின் இவ்வதிகாரம் வைக்கப்பட்டது.

[ஞானம் இல்லாவிடிலும் வைராக்கியத்தால் வீட்டுநெறி அடையலாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

ஞான மிலாத வைராக்கி நன்றல்ல, கானவர் க்கு நோயினர்க்கும் கள்ளர்க்கும்-ஆனதுவென்,

என்னிலைக்கே நின்றாலெனெவ்விடயத் தேய்ந்
தாலென், தன்னிழப்பே யின்பாந் தலம்.

(இ - ன்.) ஞானம் இலாத வைராக்கி நன்று அல்ல
கானவர்க்கும் நோயினர்க்கும் கள்ளர்க்கும் ஆனது என்
எ-து,—(அகத்துப் பரிபூரண) ஞானம் இல்லாதார் (புறத்
துச் செய்யும்) வயிராக்கியம் நன்றல்லவாகும், (இஃது
எங்ஙனம் எனின் மலை கானில் சஞ்சரிக்கும்) வேடர்களுக்
கும், விடா.நோயினர்க்கும் (பொருள் திருடும்) கள்வர்க்
கும் (வைராக்கியம்) உண்டாவது என்னை? (ஆகலின் இவ
ரது வைராக்கியத்தோடு அவரது வைராக்கியம் ஒக்கும்;

என் நிலைக்கே நின்றால். என் எவ்விடயத்து ஏய்ந்தால்
என் தன் இழப்பே இன்பு ஆம் தலம் எ-து,—(அகத்துப்
பரிபூரணஞானம் உடையார் அரசரிமை முதலியன உலக
வியாபாரங்களில்) யாது நிலையில் நிற்பினும் என்னை,
(வனிதாதி விடயங்களில்) யாது விடயங்களோடும் கூடி
யிருந்தாலும் என்னை, (அந்நிலையும் அவ்விடயங்களும்
இவர்க்கிடமும் அன்று இன்பமும் அன்று) தற்போத இழப்
பே இடமும் இப்போத இழப்பில் தோன்றும் இன்பமே
இன்பமும் ஆம், எ-து.

தழை உடுத்தல், மூலபலங்களைப் புசித்தல், இராப்பகல்
கானிற் சஞ்சரித்தல், பனி மழை வெய்யில் காற்றுகளைப்
பொறுத்தல் முதலியன கானவர் வைராக்கியம்; வனிதா
தி விடயபோகங்களைத் துறந்திருத்தல் விடாநோயினர்

வைராக்கியம்; பகைவர்க்கு அச்சம் இன்றித் தம் உடலை
 இகழ்ந்து இருளிற்சேறல் முதலியன கள்வர் வைராக்
 கியம்; இவரது வைராக்கியங்களால் போத இழப்பும் இன்
 பமும் இன்றாயினபோல், அவரது வைராக்கியத்தாலும்
 போதவிழப்பும் இன்பமும் இன்றாகலின், அவரது வைரா
 க்கியத்தை இவரது வைராக்கியத்திற்கு உவமை கூறிஞர்.
 அகத்துப் பரிபூரண ஞானம் உடையார்க்கு யாதூநிலையில்
 நிற்பிலும் யாது விடயங்களைப் புசிப்பிலும் அவற்றை அந்
 தப் பரிபூரணஞானத்தால் பார்த்தழித்தலின், அவற்றோ
 டும் தாக்கற்று நிற்பதும் இங்ஙனம் தாக்கற்று நின்றலால்
 போத இழப்பும் இப்போத இழப்பால் பேரின்பமும் உண்
 டாம் ஆகலின், “என்னிலைக்கே நின்றாலெ னெவ்விடயத்
 தேய்ந்தாலென் றன்னிழப்பே யின்பாந்தலம்” என்றார்.
 அஃது அன்றி விடய இன்பத்திற்கு ஏதுவாய் உலகவியா
 பாரங்களைச் செய்வார்போல், இவரயாது நிலையில் நின்
 றார் எனிலும் அதனுள் தாக்கற்றநின்று சொருப இன்பத்
 திற்கு ஏதுவாய தற்போத இழப்பைச் செய்வான்பது
 ம், அவ்விடய இன்பங்களைத் தாம் அற்று அநுபவித்தலால்
 அவற்றை அநுபவிக்குந் தோறும் தாம் அற்றவிடத்து
 உண்டாம் பேரின்பம் மேலிடுமே அன்றி, அவ்வின்பம் ஓர்
 பொருளாய் அவர்க்குத் தோற்றுதென்பதுங் காண்க.
 “தன்னிழப்பே யின்பாந்தலம்” என்றமையான், அந்நிலை
 யும் அவ்விடயமும் இடமும் இன்பமும் அன்றென்பது

வருவிக்கப்பட்டது. “வைராக்கியமென்பது” வைராக்கி என்று கடைகுறைந்து நின்றது. (க)

[ஞானம் பெறுவோர்க்கு இவ்வாழ்க்கையைத் துறக்க வேண்டாவோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

எல்லாச் சமயங்க ளுந்துதிக்கு மில்லறத்தில், நில்லாம னீத்தாரென் னீத்தாலென் - புல்லறிவைத், தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்றார், ஆகிற் பிறப்பறுக்க லாம்.

(இ-ள்.) எல்லாச் சமயங்களும் துதிக்கும் இல் அறத்தில் நில்லாமல் நீத்தார் என் நீத்தால் என் எ-து,—சமயங்களெல்லாம் இது நன்று என்று புகழ்ந்து கூறாநின்ற இவ்வாழ்க்கையில் நில்லாமல் இதனைத் துறந்தார் (இத் துறவிக்குத் தகுமென) மந்தியாது துறந்தாலும் என்னே, (இத்துறவினாற் பிறப்பறுக்கக் கூடுமோ);

புல் அறிவைத் தீரத் தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்று அற்றார் ஆகில் பிறப்பு அறுக்கல் ஆம் எ-து,—(தற்போதம் கருவிப்போதங்கள் ஆய) புல்லறிவை (ஞானஞ்ருவால்) நன்றாய் விசாரித்தறிந்து (அத்னைக்கெடுத்து) சிவத்தோடும் இரண்டறக் கலந்து, (அச்சிவத்தோடும் கலந்திருக்கின்றோம் என்னும்) வாசனைப்பற்றும் அற்றார் எனின் (அவர்க்கே) பிறப்பறுக்கலாம், (மற்றையர்க்குக்கூடாது), எ-து.

சமய நூல்களெல்லாம் இல்லறத்தையே மேம்பாடாகக் கூறுதலின், “எல்லாச் சமயங்களுந் துதிக்கு மில்லறத்தை” என்றார். “அறனெனப்பட்டதே யில்வாழ்க்கையுடும் பிறன்பழிப்பதில்லாயினன்று” என்பதும் அது. “நீத்தாரென்னித்தாலென்” என்றது அவ்வில்வாழ்க்கையைத் துறந்த பின்னரும் உடலொறுத்தல், ஊண்வெறுத்தல், உடை துறத்தல், ஊரொடுக்கத் துறத்தல் முதலியன துறந்துநின்றலெனக் கொள்க. “புல்லறிவைத் தீரத்தெளிந்து சிவத்தோடும் பற்றற்றாராகிற் பிறப்பறுக்கலாம்” என்றமையால், இங்ஙனத் தெளிந்து பற்றறுதி உடையார் இல்லறத் துறவறங்களில் நின்றாலும் ‘பிறப்பறுப்பார்’ என்பதும், இவையில்லார் யாது துறந்தாராயினும் பிறப்பறார் என்பதும் காண்க. தற்போதம் கருவிப்போதம் இரண்டும் புல்லறிவு ஆகலின், பொதுப்பட “புல்லறிவு” என்றார். தீரத்தெளிதல் அவற்றை உள்ளபடி அறிந்து கெடுத்தல். (உ)

மனையிழக்கி லோமனது மாறாது மாய்த்த, தனையிழக்கி லோசிவனைச் சார்ந்தங்-கனுபவிகை, போகா ததுபோகிற் பூரணமாம் பூரணந்தான், ஆகா திருப்பதெவர்க் காம்.

(இ-ள்.) மனை இழக்கிலோ மனது மாறாது மாய்த்த தனை இழக்கிலோ சிவனைச் சார்ந்து அங்கு அனுபவிகை போகாது அதபோகில் பூரணம் ஆம் எ - து,—(நீர்

இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான்) இவ்வாழ்க்கையைத் துறப்பது துறவன்றோ (எனின், அவ்வில்வாழ்க்கையைத் துறக்கின் அதன்கண் நின்று அநுபவித்த விடயவாதனை) மனத்தின்கண் மாறாது (எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்றாயின், மனத்தை மாய்ப்பது துறவோ எனின், மனத்தை) மாய்த்த (தற்போதம் எழும் ஆகலின், அது துறவு அன்றாயின்) தற்போதம் இழப்பதோ (துறவு எனின், அத்தற்போதம் இழக்கில்) சிவத்தை அடைந்து ஆண்டுச் சுகத்தை அநுபவிக்கை போகாது, (ஆகலின், அது துறவு அன்றாயின், சுகப்பேறிழப்பது துறவோ எனின்) அச்சுப்பேறு போகில் சிவபூரணந் தானும், (அப்போது இங்ஙனம் சிவபூரணந் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனை தோன்றும் ஆகலின், அது துறவு அன்றாயின் இனித் துறவு தான் யாது எனின்);

பூரணம் தான் ஆகாது இருப்பது எவர்க்கு ஆம் என-து, -அச்சிவபூரணந் தான் ஆனேன் என்னும் வாதனையுமறந்து நிற்பது (துறவு, இங்ஙனம் சிவபூரணந் தான் ஆகா நிருப்பதாய் துறவு) யாவர்க் குண்டாம், என-று.

மாய்த்த என்பதற்கும் தனையிழக்கில் என்பதற்கும் இடையில் தற்போதம் எழும் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இம்மூன்று திருவெண்பாவானும் மெய்த்துறவாவது இதுவென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ஈ)

[இவ்வாழ்க்கையோடு கூடியிருந்தும், இத்தற வெய்தி
ஞோநத் துறவிகளென்று சொல்லப்படுமோ? எனின்,
மேற்கூறுகின்றார்.]

மாயாபோ கத்தரசாய் வாழ்ந்தாலு மாமணி
போல், தோயா தவளோ துறந்தோர்கள் - தோய்
வாளோல், சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்தவிடத்
தேதிரும்பும், வேரொன் றதுவே வினை.

(இ - ள்.) மாயா போகத்து அரசு ஆய் வாழ்ந்தாலும்
மாமணிபோல் தோயாதவளோ துறந்தோர்கள் எ-து,—
மாயாபோகத்துக்கெல்லாம் அரசராகி (அப்போகங்களை
அதுபவித்து வாழ்ந்தார் ஆயினும், மகத்தாகிய மாணிக்க
மணி (ஒன்றோடும் தோயாதுநின்றது போல், அவற்றோ
டும்) தோயாது நின்றவளோ துறந்தோரென்று சொல்லப்
படுவர்;

தோய்வாளோல் சேரும் விதைபோலத் தீர்ந்த இடத்தே
திரும்பும் வேர் ஒன்று அதுவே வினை எ-து,— (பழகமணி
போல் யாதொன்றோடாயினும்) தோய்வாரொனின், நிலத்
துச்சேரும் வித்துப்போல (உடல்) இறந்த காலையில் (நின்
து நீக்கிய பற்றின்கண் மீட்டும்) திரும்பும் ஓர் மூலமும்
அப்பற்றுடைமையே வினையென்பதும் அப்பற்றுடைமை
யே யாம், எ-து.

மாமணி தன்னை அடுத்த வன்னங்களைக் கவராது, தன
து பிரகாசத்தை அவற்றின்மேல் வீசுகின்றாற்போல, யா

துவிடயங்கள் வந்தடுப்பினும் அதில் தோயாது, தனது ஞானப் பிரகாசத்தை அவற்றின் மேல் வீசியிற்றல்லான், “மாமணிபோற்றோயாதவர்” என்றும், உடம்பிற்குப் புறம்பாய பற்றுக்களை ஒழித்து, அவ்வுடம்பாய் நின்றோரைத் துறந்தோர்கள் என்று சொல்வதுபோல, உயிர்க்குப் புறம்பாய கருவிகள் முப்பத்தாறையும் ஒழித்து அறிவாய் நின்றோரை, “துறந்தோர்கள்” என்றார். நிலத்திற் சேரும் வித்துப்போல் உடல் இறந்தகாலே நின்றபற்றின்கண் மீட்டும் உயிர்வந்து அடைந்து உற்பத்தியாகலின் “சேரும் விதைபோல்” என்றும், உடல் நீங்குங்காலே உயிர்க்கு எந்தவாசனையிருந்தது அந்த வாசனையோடும் பிறப்பின்கண் மீள்கலான் “தீர்ந்தவிடத்தே திரும்பும் வேர்” என்றும், பற்றுள்ளவிடத்து வினையும் உளவாகலின் “அதுவே வினை” என்றுங் கூறினார். “அவாவென்பவெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந் தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து” என்பதும் அது. “அதுவே” என்பதனைப் பற்றுடைமை எனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் எந்நிலையில் நின்றாலும், அதனுட் பற்றறதி உடையோர்க்கே வீடென்று அறிவித்தவாறு காண்க (ச)

[விடயங்களை அதுபலிப்பினும் அவற்றுட் கூடாறொன்றிர் இதென்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

ஒருகுடைக்கீழ் வாழலகத் தோர்க்குறும்பு
ருண்டோ, அருணிழற்கீழ் வாழ்வா ரறிவு - கரு

விகளில், போனாலென் சேற்றுத்தூள் போலோ பருந்துநிழல், போனாற்போற் றோயாமற்போம்.

(இ-ள்.) ஒரு குடைக்கீழ் வாழ் உலகத்தோர் குறம்பு ணர் உண்டோ அருள் நிழற் கீழ் வாழ்வார் அறிவு கருவி களில் போனால் என் சேற்றுத் தூள் போலோ எ-து,— (பூமியெல்லாம்) ஒரு குடைக்கீழ் ஆள்வோன் உலகத்து வாழ்வோர்க்குக் குறம்பூரால் துண்டம் உண்டாமோ? அதுபோல், (எங்கும் பரிபூரணமாய்நின்ற) திருவடிநிழற் கீழ் (ஆகத்தச்செல்வத்தோடும்) வாழ்வார் அறிவு விடயங் களிற் சென்றாலும் என்னை, (அவ்வுறிவிற்கு) அவ்விடயங்க ளான் வரும் மயக்கம் யாதும் இன்று, மாயைக்கீழ் வாழ் வார் (அறிவுபோல் அவரறிவு) சேற்றுக்குள் தூள்போல் அழுந்தமோ?

பருந்துநிழல் போனால் போல் தோயாமல் போம் எ-து,—பருந்தின் நிழல் ஒன்றில் தோய்க்தும் தோயாது போனாற்போல் (அவரறிவு அவ்விடயங்களில்) தோய்க் தும் தோயாது நீங்கும் (என்று அறிதி), எ-து.

ஒருகுடைக்கீழ் வாழ்வார் மற்று யாதோர் ணருக்குச் செல்லிலும், அவ் வகையானது ஆணையால் குறம்பு செய் வாரும், இவரான் வரும் தன்பமும், அவர்க்கு இன்றாய தபோல், திருவடிக்கீழ் வாழ்வார் அறிவுவிடயங்களிற் சென்றாலும், அத்திருவடிப் பூரணமாய் நின்றலின், இவ் விடயங்கள் மயக்குவதும், தான் மயங்குவதும், இவ்வறி

விற்கு இன்றும்; ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினார். பருந்தின் நிழல் தோய்ந்தவாறே நில்லாத் வினாவில் நீங்குதல்போல், அவ்வறிவு விடயங்களில் தோய்ந்தவாறே மயங்காது வினாவில் நீங்கித் திருவடிக்கீழ் நின்றலான், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். பருந்தினே அவர்க்கும், அதன் நிழலை அவரது அறிவிற்கும், உவமையாகக் கூறியவாறு காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் விடயங்கள் அவர் அறிவை மயக்காது என்பதும், அவ்விடயங்களில் அவரறிவு தோயாது என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (௫)

நெய்யுண்ட நாயென்ன நீரி னிழலென்ன
மையுண்ட கண்போன் மனைவாழ்வார் - துய்ய
இருளால் விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப்
பொருள்போல வல்லாப் பொருள்.

(இ-ள்.) நெய் உண்ட நாய் என்ன நீரில் நிழல் என்ன
மை உண்ட கண்போல் மனைவாழ்வார் எ-து,—நெய்யை
உண்டு மீட்டும் கக்காறின்ற நாய்போலும் (தடாக தீரத்
தில் நிற்கும் மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அத்தடாக)
நீரில் கீழ்முகமாய்த்தோன்றும் அம் மரநிழல் போலும்,
(பிறர்க்கு அழகாய்த் தனக்குக் கரிப்பாயிருக்கும்)மையுண்ட
கண்போலும்(அந்த ஞானிகள்) இல் வாழ்க்கையோடுங்
கூடியுங் கூடாதிருந்து வாழ்வார்; (இங்ஙனம் வாழ்வா
ராயின், ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பேதம் என்னை
எனின்);

இருளால் விலை ஏறும் துய்ய மாணிக்கம் எல்லாப்பொருள்போல அல்லாப்பொருள் எ-து,—(இருளைத் தறந்து பிரகாசித்தலான்) இருளான் விலையேறும் நிருமலமாயுள்ள மாணிக்கமணி (அவ்விருளான் மறையும்) மற்றெல்லாப்பொருள்களைப்போலும். அல்லாதபொருள் (அதுபோல் இவ்வாழ்க்கை இருளால் தாம் மறைந் திருப்பாளைப்போலும் அன்றி, அவ் வில்வாழ்க்கை இருளைத் தமது ஞானப் பிரகாசத்தால் கீக்கிவின்று விளங்குவர் என்று அறிதி), எ-து.

நெய்யை உண்டபின் வயிற்றில் எட்டுணையேனும் தங்காது மீட்டும் கக்கலான், அந்நெய்யினது சாரம் அதன் உடலிற் சாராததுபோல, விடயங்களைத் தாம் அற்று அறுபவித்துச் சிவத்திற்கு ஆக்கலான், அவ்விடய வாசனை இவளைச் சாராது ஆகலின், “நெய்யுண்ட நாயென்ன” என்றும், களாயின்கண் மரம் மேல்முகமாய் நிற்கவும் அதனது நிழல் நீரின்கண் கீழ்முகமாய்த் தோற்றுவதல் போல், சகலத்தையும் கடந்த சிவத்தைத் தாம் பிரியா திருக்கவும் மனைக்கண் இருத்தல்போல் தோற்றலின், “நீரினிழலென்ன” என்றும், பிறர்க் கழகாய்த் தனக்குக் கரிப்பதா யிருக்கும் மையுண்ட கண்போல், பிறர்க்கு மனைக்கண் வாழ்கின்றதுபோல் தோற்ற, தமக்குப் பிராரத்த வாசனை என்னைக்கு ஒழியும் என்று வெறுப்பாழ்த் தோற்றலின், “மையுண்டகண்போலும்” என்றும் கூறினார். மாணிக்கம் பகலைப்பற்ற இரவில் மிகவும் பிரகாசிப்பது

போல், மெய்ஞ்ஞானிகட்குத் துறவைப்பற்றி இவ்வாழ்க்
கையில் ஞானமிகவும் பிரகாசிக்கும் ஆகலின், “இருளால்
விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப் பொருள்போல வல்லாப்
பொருள்” என்றுங் கூறினார். (க)

[ஞானியும் அஞ்ஞானியும் குடும்பத்தோ டிருப்பதனால்,
அவர்க்குப் பிறப்பு இன்றாயது என்னை? இவர்க்குப் பிற
ப்பு உண்டாயது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தொடைதட்ட லொன்றே துயிற்கும் விழிக்
கும், பழிகத் திருண்மணிக்கேன் பற்றும்-அடி
பார்த்துக், கூடப்போங் கள்ளனைப்போற் கூட
க். குடும்பக்கூத், தாடிக்கேன் மேற்பிறப்புண்
டாம்.

(இ - ள்.) துயிற்கும் விழிக்கும் தொடைதட்டல் ஒன்
றே பழிகத்து இருள் மணிக்கு ஏன் பற்றும் எ-து,—துயி
லும் பருவம் உடையோன் துயிறற்குத் தொடைதட்ட
லும், விழிக்கும் பருவம் உடையோன் விழித்தற்குத் தொ
டைதட்டலும் ஒன்றேயாம், (அதுபோல் ஞானி மனைவி
முதலிய குடும்பத்தார் வந்து சருவுந்தோறும் அகமுக
மாய்த் தற்போத ஒழிவில் நின்று ஆந்த நித்திரைபண்ணு
வான், அஞ்ஞானி தன் மனைவி முதலிய குடும்பத்தார்
வந்து சருவுந் தோறும் சகமுகமாய் நின்று மயக்கத்தில்
அழுந்தவான் ஆயின், ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பே
தம் இவ்வனம் ஆயினும், அந்த ஞானிக்குக் குடும்பத்தில்
இருக்கின்றேன் என்னும் வாசனை யாயினும் தோன்ற

தோ? எனின்,) பழகத்தில் (பற்றும் பஞ்சவன்னமாயி) இருள் மாணிக்க மணிக்கு ஏன் பற்றும் ; (அதுபோல அக்குடும்பத் தானாய் நின்ற அஞ் ஞானிக்கு ஏறும் வாசனை குடும்பத்திற் பற்றின்றி நிற்கும் ஞானிக்கு ஏன் ஏறும் இங்ஙனங் குடும்பவாசனையும் ஏறாதிருத்தலான்);

அடிபார்த்துக் கூடப்போம் கள்ளனைப்போல் கூடாக் குடும்பக் கூத்தாடிக்கு மேல் பிறப்பு ஏன் உண்டாம் எ-து,—(பொருள்களைக் களவு கொடுத்தோர்கள்) அவன் அடிபார்த்துச் (செல்ல, அப்பொருள் களவுகொண்டோன் அவரோடுங் கலந்துகொண்டு அவ்வடிபார்த்து) கூடச் செல்லும் அக்கள்வனைப்போல், (குடும்பத்தார்க்குச் சுகதுக்கம் வந்தகாலீ அவனைப்போல் தானும் அவர்க்குக் காயத்தால் பூரிப்பும் வாட்டமும் உடையவனைப்போற் காட்டி அவரோடுங் கூடிநின்றும் மனத்தான் அவரோடும்) கூடாத குடும்பக் கூத்தாடியாயிவ அந்த ஞானிக்கு மறுபிறப்பு ஏன் உண்டாம், எ-து:

தொடைதட்டலால் துயில்வதும் விழிப்பதும் அவர்க் கியல்பாயினபோல், குடும்பத்தால் அகமுகப் படுவதும் சுகமுகப் படுவதும் இவர்க் கியல்பாயின என்பதங் கொள்க. பார்ப்பான் தோட்டிவேடம் போட்டு நடிப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு நின்றாற்போல், இவன் குடும்பிபோல் இருப்பினும், தன்னை வேறுகண்டு, நின்றான் ஆகலின், “குடும்பக்கூத்தாடி” என்றார். (எ)

[நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான் ஞானிக்கு இல்லறமும் தறவறமும் சரியோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.]

தொடும்போ சுழல்காற்றுத் தூளம்போற் றொட்டு, விடும்போது மங்ஙனே விட்டு - நடந் தாலும், ஆகாய நீங்காம லாடியது போலடங் கும், ஏகாந்திக் கெங்கிருந்தா லென்.

(இ-ள்.) தொடும்போது சுழல்காற்றுத் தூளம்போல் தொட்டு விடும்போதும் அங்ஙனே விட்டு நடந்தாலும் எ-து,—(விடயங்களைப்) பற்றும்போதும் சுழல்காற்றுத் தூளத்தைப் பற்றுவதுபோற் பற்றி (அவ்விடயங்களை) விடுக்கும்போதும் அச்சுழல்காற்றுத் தூளத்தை விடுப் பதுபோல் விடுத்து (அங்ஙனம் ஞானியின தறிவு விடயங் களைப் பற்றிவிடுத்தச்) சென்றாலும்;

ஆகாயம் நீங்காமல் ஆடி அடங்கும் அதுபோல் ஏகாந் திக்கு எங்கு இருந்தால் என் எ - து,—(தூளத்தைப் பற் றும்போதும்) ஆகாயத்தைவிட்டு நீங்காமற் பற்றி (சுழன் றுடும்போதும் அவ்வாகாயத்தை விட்டு நீங்காது) ஆடி (அத்தூளத்தை விடுத்து அவ்வாகாயத்துள்) அடங்கும் அச் சுழல்காற்றுப்போல, (விடயங்களைப் பற்றும் போ துத் திருவருளை விட்டு நீங்காதுபற்றி, அதுபவிக்கும்போ தும் அவ்வுருளை நீங்காது அதுபவித்து, அவ் விடயங்க னைவிடுத்து அவ்வுருளில் அடங்கும்) ஏகாந்தியாகிய ஞா னிக்கு (இருவகை அறங்களில்) எவ்வறத் திருந்தால் என்னை (அவர்க்கோர் பற்றும் இன்று), எ-து.

“ஆகாய நீங்காமலாடி” என்றதனால், துளத்தைப் பற்றும்போதும் ஆகாயம் நீங்காமற்பற்றி என்பது வருவிக் கப்பட்டது. “அதுபோலடங்கும்” என்றமையால், ஆடி என்றதன்பின்னர் அடங்குமென்பது வருவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் செய்தாலும் அவரிருக்கும் இடம் திருவருள் ஆகலின், “ஏகாந்தி” என்றார். (அ)

[இங்ஙனம் குறிப்பத்திருந்தும் அதன்கட் சார்பு ஒழிந்துவின்றார் யாவர்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

சுந்தரனார் சேரர்கோன் சோழர் குறுமன்னர், மைந்தருட றம்முடலை வாட்டினார்கள்-அந்தமிலாப், பத்தரோடு ஞான வயிராக் கியர் பலர்க்கும், ஒத்ததுசார் போத வொழிவு.

(இ-ள்.) சுந்தரனார்.....போத ஒழிவு எ-து,— சுந்தர மூர்த்தி நாயனார், சேரமான் பெருமான் நாயனார், செங்கட் சோழநாயனார் புகழ்ச்சோழநாயனார் ஆகிய சோழ ராசாக்கள், மெய்ப்பொருள்நாயனார் கழற்சிங்கநாயனார் முதலிய குறுமன்னர், மைந்தருடலை வாட்டிய சிறுத்தொண்டநாயனார், தம்முடலை வாட்டிய கண்ணப்பநாயனார் அரிவாட்டாயநாயனார் முதலியோர், நாசமில்லாத திருநீலகண்டநாயனார், அதிபத்தரோடு மற்றும் உண்டாகிய ஞானிகள், வைராக்கியராயுள்ள இம் மெய்யடியார் பலருக்கும். குறிப்பத்திற் கூடியிருந்தும் அதன்கட் சார்போதம் ஒழிந்து நின்றல் ஒன்றாய் ஒத்திருந்தது, (ஆக

லின், சார்போதம் ஒழிவோர் எவ்வறத்திருப்பினும் ஒழிந்த நிற்பர், ஒழிபாதார் எவ்வறத்திருப்பினும் ஒழியார் என்று அறிதி), எ-று.

நெய்யுண்ட நாயென்னுந் திருவெண்பாமுதல் இங்கா ன்கு திருவெண்பாவானும், பற்றற்ற ஞானிகட்கு இல் வாழ்க்கையில் ஞானவொளி விளங்கலின், இரவு விளக் குப்போன்று அந்தஞானம் பயன்பட்டு அதிகமாம் என்பதும், அவர் அக்குடும்பத்தில் பற்றிலராகலின் பிறப்பு உண்டாகாது என்பதும், அவர் எவ்விடத்திருப்பினும் நிலை அயரார் என்பதும், இவ்வாறு குடும்பத்தி லிருந்தும் ஞானிகளா யிருந்தோர் இவரிவொன்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

வாதனைமாண்டார்தன்மை முற்றும்.

க0-ம் அதிகாரம்.

நிலையியல் பு.

இதனுட்கூறிய உண்மைநிலை தவறிலும், மீட்டும் அதனைச் சென்றடைதற்கு உபாயங் கூறினமையான், இவ்வநிகாரத்திற்கு நிலையியல்பென்று பெயராயிற்று.

அறியார் வழிகேட் டறிந்து நடக்க
அறிவா ரறிவென் றறியார் - மறையாக்

குடையிருக்கத் தாமே குதித்துங் கடந்தும்
அடர்மழைக்கே வாரவர்போல் வார்.

(இ - ள்.) வழி அறியார் கேட்டு அறிந்து நடக்க அறி
வார் அறிவு என்று அறியார் எ-து,—(தாம்கருதிய னுருக்
குச் செல்லும்) வழி அறியார் (அவ்வழியறிந்தோனாக்)
கேட்டறிந்து நடக்கவும் (தம்மால் அறிந்து நடப்பதாய்க்
கருதுவர் அன்றி அவ்வழி) அறிவார், (அறிவித்த அறிவு தாம்
அவ்வழி அறிந்த) அறிவென்று அறியார், (அதுபோல,
தாம் முன்னர் அறியாத கருவிகள் முப்பத்தாறையும் இப்
போது அருள் அறிவிக்க, அவற்றை அறிந்து கடந்து செல்
லவும், தம்மால் அவற்றை அறிந்து கடந்துசென்றதாய்க்
கருதுவ ரன்றி, அவ்வருள் அறிவிக்க அறிந்த அறிவு தாம்
அக்கருவிகளை அறிந்த அறிவென்று அறியார்);

அடர்மழைக்குவார் அவர் மறையாக் குடை இருக்கத்
தாமே குதித்தம் கடந்தும் டோல்வார் எ-து,—அடர்
மழைக்கண் ஒருர்க்குச் செல்லத் தொடங்கினோர் (மழை
தம்மேல் தாக்காதபடி தமக்கு) மறைப்பாகக் குடை கைக்
கண் இருக்கவும் (அக்குடையைத் தம்மேற் கொண்டு செ
ல்லாது மழைத்திவிலகட்டு இடையே) தாமே குதித்துங்
கடந்தும் (அவ்வடர் மழைக்கண் நனைந்து) செல்கின்ற
னாட்போல், கருவிகளைக் கடந்து வீடடையக் கருதினோர்
அக்கருவிகள் தம்முள் தாக்காதபடி அருள் தம்மைவிட்டு
நீங்காதிருக்கவும், இவ்வருளை முன்னிட்டிக்கொண்டு செல்

லாது, அக்கருவிகளைத் தற்போதத்தால் அறிந்தும் கடந்தும் செல்வதாகக் கருதி அவற்றுள் நுழைவார் இதைன்னை), எ-று.

முன்னர் அறியாதிருந்த கருவிகளை இப்போது அறியவந்தது திருவருளால் அறிய வந்ததென்று அறியாது, தம்மால் அறிந்ததாகக் கருதினமையால், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். கருவிகளை நீக்கத் தொடங்குவோர் திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நீக்காது, தற்போதத்தை முன்னிட்டு நீக்கத்தொடங்கின், அக்கருவிகள் நீங்காது பண்டைப்படி மூடும்; ஆகலின், இங்ஙனம் உவமைகூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளை அறிந்து நீங்கிநின்ற அறிவு அருளறிவிக்க அறிந்த அறிவென்று அறியவேண்டும் என்பதும், கருவிகளை நீக்கிச் செல்லும்போது தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு நீக்கிச் செல்லவேண்டும் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

[கருவிகளை இங்ஙனம் நீங்கித் திருவருளைக்கூடும் நிடைகூடாதாயினும், கேவல சகலங்கள் தாக்காது அருளே எவைக்கும் தாரகமென்று அறிந்து நின்றற்கு உபாயம் யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

செத்துப் பிறவாமற் றேடித் திரிகையிலே
செத்துப் பிறந்து திரிவீரோ-சுத்த
இருட்கே வலசகலம் போக வெது ரிட்ட
அருட்போத ராய்த்திரியா மல்.

(இ-ள்.) எதிரிட்ட இருள் கேவல் சகலம் போகச் சத்த அருட்போதர் ஆய்த் திரியாமல் எ-து,—(உமது அறிவிற்கு) எதிரிட்ட மயக்க வடிவாகிய கேவலாவத்தையும் (விகற்ப வடிவாகிய) சகலாவத்தையும் போக, இவைகள் தாக்காத சத்தாவத்தையில் நின்று, அருளே எவைக்கும் தாரகம் என்று அறிந்து நாடி அவ்வருட் போதராய்ச் சஞ்சரியாமல்;

செத்துப் பிறவாமல் தேடித் திரிகையிலே செத்துப் பிறந்து திரிவீனோ எ-து,—(இனிமேல்) இறந்து பிறவாமல் (இப்போது பிறப்பிறப்பைக் கடந்து நின்ற வீடு) தேடி (பாவனை முதலிய செய்து உள்ளே) சுழலுமிடத்து தானே (கேவலாவத்தையில்) இறந்தும் (சகலாவத்தையில்) பிறந்துஞ் சுழல்வீர் (இது என்னை), எ-து..

மயக்கமாய் வந்தடுப்பது கேவலம், விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலம், மயக்கம் வந்தடுத்தபோது மயக்கவடிவாய் நின்றும், விகற்பம் வந்தடுத்தபோது விகற்ப வடிவாய் நின்றும், மயக்கம் நீங்கியபோது அம்மயக்கத்தை மயக்கம் என்றறிந்தும், விகற்பத்திற் சென்று மீண்ட போது அவ்விகற்பத்தை விகற்பம் என்றறிந்தும், இங்ஙனம் அவற்றின் மறைந்தும் சுழன்றும் அவற்றை இவை என்று அறிந்துநின்ற அறிவு தான் என்றறிந்து, அவற்றையும் தன்னையும் தனக்கறிவித்தது அருளென் அறிந்து, அவ்வருள் தன்னை எப்போதும் விட்டு நீங்காதென்று அறிந்து, அவ்வருளை நாடி நிற்கவே அம்மயக்க விகற்பமாகிய கேவ

லசகலங்களில் நீங்கி, அருள் பூரணமாய்ப் பிரவேசிக்கும் ஆகலின், “இருட்கே வலசகலம் போகவெதிரிட்ட வருட்போத ராய்த்திரியா மல்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் ஆன்ம போதஞ் சீவியாது, அருட்போதத்தை நாடிநின்றால், அவ்வருள் அறியப்படும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ)

. [இங்ஙனம் சகல கேவலங்கள் தன்னால் அறியப்படுதலின், அவற்றைத் தன்னால் நீக்கக்கூடாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

சகலமும் கேவலமும் தாக்கறுப்பான் றானே பகல் விளக்கோடு உச்சிப் பழகம் - தகவைத்துழ் ஊட்டி யுறக்குவது நாமேநம் முட்கலப்பு நாட்டமொழி யென்றருளி னான்.

(இ-ள்.) தானே சகலமும் கேவலமும் தாக்கு அறுப்பான் பகல் விளக்கோடு உச்சிப் பழகம் தக வைத்து ஊழ் ஊட்டி உறக்குவதும் நாமே எ-து, — (நமதருள் முன்னிட்டுக்கொண்டு சகல கேவலங்களைத் தன்னுள் தாக்காது அறுப்பதே அன்றி) தானே சகலத்தையும் கேவலத்தையும் தன்னுள் தாக்காது அறுப்பான், ஆதித்தன் சந்நிதியில் தற்சேட்டை அற்றிருந்த விளக்குப்போலும், உச்சிக்காலத்துப் பஞ்ச வன்னங்களையும் கவராதிருந்த பழகம்போலும் (எமது சந்நிதியில் உனது தற்போதம் சீவியா திருக்கவும் எமது சந்நிதியை நீ அங்ஙனம் நீங்கா திருத்

தலின் கருவிகள் உன்னைத் தாக்கா திருக்கவும்). தகை
மைபெற வைத்து உனது ஊழ்வினைப்படி உனக்கு ஊட்
டி உறக்குவிப்பதும் நமதருளே ; (இம்மனம் வீட்டின்பங்
கொடுப்பது நமதருளே என்றறிந்து இவ்விருவகை இடத்
தும் உன்போதஞ் சிறிதேனும் சீவியாது நிற்பின் நம்
மிருவர்க்கும் தாமே இரண்டற்ற ஐக்கியங் கூடும்; (இஃ
தன்றி,)

நம்முள் கலப்பு நாட்டம் ஒழி என்று அருளினான்
எ - து,—(யாம் உன்னை வந்து கூடுதலும் நீ நம்மை வந்
தடைதலும் ஆகிய கருத்து உன்பால் எழின் ஐக்கியங்
கூடாது ஆகலின் நாமிருவரும் வந்து) நம்முட் கலப்பதா
கிய நாட்டத்தை நீ ஒழிதி என்று (திருஞானசம்பந்த
மூர்த்திகாயனார் எனக்கு) அருளிச்செய்தார், (இவ்வாறே
நீயும் அறிதி எனின், அவரது திருவடிக்கண் ஐக்கியம்
உனக்கும் கிடைக்கும்), எ-து.

எதிரிட்டுத் தடித்த போதம் எதிரிடாது அசைவற நின்
து தேய்ந்தபோது ஆன்மாவிற்கும் சிவத்திற்கும் ஐக்கிய
ம் தாமே கூடும் ஆகலின், “நம்முட்கலப்பு நாட்டமொழி
என்றருளினான்” என்றார். தமதாசாரியர் தமக் கருளிச்
செய்த முறைமை ஈதென்று மாணுக்கனுக்கு அறிவித்த
வாறு காண்க.

இத் திருவெண்பாவால் சகல சேவலங்களை அருட் போ
தத்தால் அன்றி ஆன்மபோதத்தால் நீக்கப்படாதென்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (௩)

[இங்ஙனம் கருதிவின்று திருவருளைக் கூடுதல் அரிதா
யினும் இன்னும் ஒருபாயம் மேற் கூறுகின்றார்:]

சாக்கிரத்திற் போதச் சலனையெல்லாஞ் சொ
ப்பனம்போல், ஆக்கு மருட்போத ராகுவோர்-
நீக்கும், பரயோகர் சுத்தர் பரமசுகா நந்தர்,
துரியகதி யின்புகடந் தோர்.

(இ-ள்.) சாக்கிரத்தில் போதச் சலனை எல்லாம் சொப்
பனம்போல் ஆக்கும் அருட்போதர் ஆகுவோர் எ-து,—
சாக்கிராவத்தையில் தோன்றும் போதச் சேட்டையும்
(மற்றும் உண்டாகிய தேகாதி பிரபஞ்சங்கள்) எல்லாமும்
(இவை யாவை என்ன எதிரிட்டுப்பார்த்து, அப்போதச்
சேட்டை விடயங்களைச் சார்ந்த இடத்துத் தோன்றிய
விடயபோதம் என்றும், தேகாதி பிரபஞ்சங்களெல்லா
வற்றையும் மாயையில் தோன்றி அழிவதென்றும் இவற்
றிற்கெல்லாம் தாரகமாய் உட்புறம்பாய்ப் பரிபூரணமாய்
நிற்பது அருளென்றும் கண்டு, பின்னர் அப்பரிபூரண
மாகிய அருளே மெய்யென்று, அதனை நாடிநின்று, இவ்
விடயபோதத்தையும் இப்பிரபஞ்சங்களையும்) சொப்பன
ம்போலப் பொய்யாக்கும் அவர் (இவற்றை உள்ளபடி
நீங்கி) அவ்வருட்போதமே ஆகுவர்; (அஃதன்றி அவரே,)

நீக்கும் பரயோகர் சுத்தர் பரமசுகாநந்தர் துரியகதி
இன்பு கடந்தோர் எ-து,—(அவ்வருளையும்) நடந்து செல்
லும் பரயோகரும் (தற்சுத்தந்தாமற்ற) பரிசுத்தரும் அப்

பாமசுகமாகிய ஆகந்தத்தை உடையரும் நின்மல துரியத் தில் தோன்றும் பாமசுகாநந்தாதீதரும் ஆவர், எ-று.

இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும் தேகாதி பிரபஞ்சங் களையும் பொய்யென்றும், தமக் கன்னியமென்றும் கண் டி, இவற்றிற் குள்ளும் புறம்பும் பரிபூரணமாகிய திருவ ருளையே நாடிநித்போர் இப்பொய்களை நீக்கி அம்மெய் யாகிய திருவருளே வடிவாவர் ஆகலின், “சொப்பனம் போலாக்கு மருட்போதராகுவோர்” என்றும், அங்ஙனம் அருள்வடிவாய காலத்து அவ்வருளையுங் கடந்து பரயோ க முதலியன அவர்க் கெளிதில் உண்டாம் ஆகலின், அவ னாயே பராயோக முதலியன உடையவென்றும் கூறி னார். அவர் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் எஞ்சினின்றது.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி கண்டறி யில் திருவருள் நிலைகாண வருமென்றும், அங்ஙனம் வரின் பராயோக முதலிய பேறுளவாமென்றும், அறிவித்தவா று காண்க.

(ச)

[இங்ஙனம் விடயபோகத்தையும், தேகாதி பிரபஞ்சங் களையும் நீக்கி, அருளைப் பெறுவதே அமையாதோ? அதற் குமேல் நீர் பராயோக முதலியன கூறியது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தான் போ யருள்கழன்று, சுத்தபரா யாய்த்தன் சுத

ந்தரம்போய்ச் - சத்தி, ஒழிவிலே போதம்போ
யொன்றாகா வொன்றின், அழிவிலே யின்பவதி
தம்.

(இ - ன்.) தத்துவம் போய்க் கேவலம் போய்த் தான்
போய் அருள் கழன்று சுத்த பகா ஆய்த் தன் சுதந்தரம்
போய்ச் சத்தி ஒழிவிலே போதம் போய் எ-து, - (நினைப்
பாய் நின்ற) தத்துவம் முப்பத்தாறையு நீங்கி அவற்றின்
மேல் மறப்பாய் நின்ற) கேவலாவத்தையும் நீங்கி (அத்
தத்துவங்களையும் கேவலாவத்தையையும் இவை என்
றறிந்து நீங்கிநின்ற அறிவு தான் எனத் தன்னை அறிந்து
அவைகளை அறிந்து நீங்கவும் தன்னை அறியவும் வந்தது
திருவருள் அறிவிக்க அறியவந்ததென்று அறிந்து) தானறிந்
தேன் என்பது நீங்கி, (தனக்கறிவித்த அவ்வருளைத் தரி
சித்து) அவ்வருளையும் கழன்று நின்மலமாய் உள்ள பகா
யே தானாகி (அப்பகையை அறிந்த இடத்து இது அது
என்று தான் காண்பானும், காட்சியுமாய் அறிந்துவந்த) தற்
சுதந்தர அறிவு நீங்கி அப்பராசத்தி நீக்கத்திலே தற்போ
தம் ஒழிந்து (ஆநந்தாநுபவம் பெற்று அதன்பின்னர்);

ஒன்று ஆகா ஒன்றின் அழிவிலே இன்ப அதீதம் எ-து, -
(இங்ஙனம் கூறியவற்றுள்) ஒன்றும் தானாகாத ஒன்று
யிருந்த சிவத்தில் தான் இரண்டறக் கலந்து போதவாச
னையும் இறந்த இடத்தில் சுகாதீதம் இச்சுகாதீதமே உண்
மைநிலை என்று அறிதி, எ-து.

பனாயோகத்தில் ஆன்மாவினது தற்சுத்தா அறிவு
கெடும் ஆகலின், “சுத்தரம்போய்” என்றும், அப்பரா
சுத்தி நீக்கத்தில் போதம் இறந்து ஆகந்தாறுபயம் உண்
டாம். ஆகலின், “சுத்தி யொழிவிலே போதம்போய்” என்
றும் ஆன்மா விவத்தோடு இரண்டறக் கலந்த விட்த்தப்
போதவாசனை ஒழிதலானும் இவ்விடஞ் சுகாதீதம் ஆக
லானும் “ஒன்றாகாவொன்றி னழிவிலே யின்பவாதீதம்”
என்றுங் கூறினார். இன்பாதீதம் என்றமையால் இன்பப்
பேறு வருவிக்கப்பட்டது. தத்துவ முதலியன போக்கப்
போவன ஆகலின், போயென்பது கீங்கி என்று கூறப்
பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் உண்மைநிலை ஈதென்ற அறி
வித்தவாறுகான்க. (ரு)

[இவ்வாறந்தப்பேறு பெறும் ஆறு எகனனம்? எனின்,
மேற்கூறுகின்றார்.]

போதப் புரவி புருட னதிலேந்து
வீதிப் பவனி. விரிசாகும் - போதப்
புரவியரு ளேறினாற் போக்குவர வற்ற
பரமசுக மாங்காணப் பா.

(இ - ள்.) போதம் புருடன் புரவி அதில் ஐந்து வீதி
விரிசு பவனி ஓகும் எ-து,—போதமாகிய அரையன் புரு
டனாகிய புரவிமேல் ஏறிக்கொண்டு பஞ்சேந்திரிய வீதிக

ளில் விடயங்களாகிய காட்சிகளைக் கண்டுகொண்டு சுழல்
விறிசுபோலப் பவனி செல்வதாகும்;

போதம் புரவி அருள் ஏறினால் போக்கு வரவு அற்ற
பரமசுகம் ஆம் அப்பா காண் எ-து,—போதமாகிய புரவி
மேல் அருளாகிய அனாயன் ஏறினால் (அப்போது) போக்
குவரவு அற்றுநின்ற மௌனாந்தம் உண்டாம் இதனை
மாணுக்கனே நீ அறிதி, எ-று.

போதம் புருடனோடு கூடிப் பஞ்சேந்திரியவழிச்
சென்று விடயங்களைப்பற்றும், அங்கனம் பற்றாது அவற்
றை நீங்கி அப்போதத்தை உள்ளே அடக்கித் திருவருளை
நாடவே இவ்வருள் அப்போதத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித் தான்
மேலிடாய்ப் பிரகாசிக்கும். அப்போது ஆந்தோதயம்
உண்டாம் ஆகலின், அங்கனம் உவமை கூறினார். போத
விடயாந்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாய்நின்றது புருடன் ஆக
லின், இப்புருடனைப் புரவி யாக்கினார். சொருபாந்தம்
பெறுதற்கு ஏதுவாய் அருளைப். போதமுன்னிட்டுக்கொ
ண்டு சேறலின், இப்போதத்தைப் புரவி யாக்கினார். இந்த
நாட்டம் வைத்தால் அந்தநாட்டம் மறந்துசுழலும், அந்த
நாட்டம் வைத்தால் இந்தநாட்டம் மறந்து அசைவற்றிருப்
பதுங் காண்க. ஒருவன் அட்டாவதானம் செய்தல் முதலி
யன இப்புருடனது வேகமெனக் கொள்க. இதற்கு உதா
ரணம். சிவப்பிரகாசம்.—“ஐவகையா லுறுபயன்க னாக
ரவருங் காண மதுபுருட தத்துவமென் றறைந்திடுவ ரறிந்
தோர்” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சு)

[அறிவும் ஆகந்தமும் பெறுதற்கு உபாயங் கூறினர், இனித் துறவினது இலக்கணம் யாது? எனின், மேற் கூறியின்றார்.]

அறிந்தமுந்தி யாராய்ந் தகம்புறமாய்த் .தேடி, மறந்தவனாய்த் தானாய் மயங்கிப் - பிறிந்து, சுகதுக்க மாய்ப்பதறிச் சுட்டுத் தொழில்போய்ப், பகைகெட் டதுதுறவப் பா.

(இ - ள்.) அகம் புறம் ஆய் ஓராய்ந்து தேடி அறிந்த அமுத்தி மறந்தவன் ஆய்த் தான் ஆய் மயங்கிப் பிறிந்து சுகதுக்கம் ஆய்ப் பதறி எ - து,—(தற்போதத்தால் விடயங்கள் எவ்விதத்தால் உண்டாம் என்று) உள்ளும் புறம்பு மாய் விசாரித்துத் தேடியும், (அவ்விடயங்கள் கிடைத்த காலம் அவற்றை ஞானேந்திரியங்களான்) அறிந்து (கன்மேந்திரியங்களால் பற்றி அந்தக்கரணங்களால் அவற்றை) அமுத்தியும், (அவ்விடயங்களைக் கேவலத்தில்) மறந்தவனாயும், (சுகலத்தில் அவ்விடயங்களே) தானாய் மயங்கியும் (விடயங்கள் தன்னைப் பிறியாது நின்றவிடத்து அவற்றில்) சுகருபியாய்ச் (சென்றுபற்றிப்) பதறியும் (அவை தன்னைப் பிறிந்து நீங்கியவிடத்துத்) துக்கியாய்நின்று பதறியும்;

சுட்டுத் தொழில் போய்ப் பகை கெட்டது துறவு அப்பா எ-து,—இங்ஙனம் மயங்கிநின்ற சுட்டுப்போதமுங்

கெட்டு அவ்விடயங்களாகிய உயிர்ப்பகையும் கெட்டதுவே துறவு (என்று அறிதி) மாணுக்கனே, எ-து.

“அறிந்தழுந்தி யென்றதனால்” பற்றி என்பது இடையே வருவிக்கப்பட்டது. துறவு கூறினமையால் விடயம் வருவிக்கப்பட்டது. அகத்துத் தேடியென்றது, அவ்விடயம் இடைத்தற்கு உபாயம் நாடுதல். சுகங்கூறினமையால் விடயம் பிறியாது நின்றவிடத்து என்பது வருவிக்கப்பட்டது. விடயம் பிறியாதபோது அதன்மேல் வினாந்து சேறலானும், பிறிந்தபோது உளம் பதைத்தலானும், இருமைக்கும் பொதுவாய் “பதறி” என்றார். ‘மயங்கிச் சூழல்வதனால்’ போதத்தைத் தொழில் என்றார். இம்மை மறுமைகளிலும், உயிர்க்குத் துன்பந்தருவது ஆகலின், அவ்விடயங்களை “பகை” என்றார். (எ)

[அறிவும் துறவும் இவை என்றறிவித்தீர், இனிச் சிவயோகமாவது யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

நடந்ததெல்லா நீயே நடப்பழிய நின்ற [கின் இடஞ்சிவநீ யென்றிருக்க வெண்ணில் - அடங் மயக்கி மலமழுத்து மாயையிது வாரா அயர்ப்பருளா லாஞ்சிவயோ கம்.

(இ-ள்.) நடந்தது எல்லாம் நீயே நடப்பு அழிய நின்ற இடம் நீ சிவம் என்று இருக்க எண்ணில் அடங்கின் மலம் மயக்கி அழுத்தும் எ-து,—(கருவிகளை இது இது என்று அறிந்து) சென்றதெல்லாம் உன் தற்போதமேயாம், (ஆக

லின், இது சிவயோகம் அன்று, அக்கருவிகள் அறிந்து சென்றது ஒழியநின்ற இடத்தை நீ சிவயோகம் என்று இருக்கக் கருதின எனின், (அக்கருவிகள்) அடங்கின் (உன்னை) ஆணவமல மயக்கித் தன் வயப்படுத்தும்; (ஆகலின், அக்கருவிகள் ஒழியநின்ற இடம் சிவயோகம் அன்று, ஆயின் சிவயோகம் யாதினூல் உண்டாம் எனின்,)

மாயை அயர்ப்பு இது வாரா அருளால் சிவயோகம் ஆம் எ-து,—(உன்னால் அறியப்படும் கருவிகள் எல்லாம்) மாயை, (அக்கருவிகள் ஒழிய நின்றவிடத்து) மறப்பாய் நின்றது ஆணவமலம், ஆகலின், (அம்மாயையும்) இவ்வாணவமும் வந்தடாத (சுத்தத்தின்கண்தோன்றும்) திருவருளால் சிவயோகம் உண்டாம் (என்றறிதி), எ-து.

[இச்சகல கேவலங்கள் அற்றபோது தற்போதம் அருதோ? இவற்றின்மேலும் போதம் உளதென்று நீர் கூறியது என்னை? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

அருளும் பனாயு மருக்கன்மதி போன்ற இரவுபக லற்ற விடத்தே - பரமநிலை
சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதா நந்தமய
சுத்தநிலை. நீயற்ற து.

(இ-ள்.) அருக்கன்மதிபோன்ற அருளும் பனாயும் பகல் இரவு அற்ற இடத்தே பரமநிலை எ-து—அருக்கனு மதியும்போன்ற அருளும் பனாயும் ஆகிய பகலும் இரவும் அற்றவிடத்தே பரமாநந்தாநுபவநிலை ஆம்;

சுத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதாநந்தமய சுத்தநிலை நீ அற்றது எ-து,—(அப்பரமாநந்தாநுபவமாகிய அநுபவ) சுத்தி நீக்கத்தில் சச்சிதாநந்த வடிவாயிருந்த சிவமாகிய சுத்தநிலை (இச்சுத்தநிலையே) உன் தற்போதம் (சிறிதுந்தோன்றாது) அற்றநிலை (என்றறிதி), எ-து.

அருள் ஆன்மாவிற்குப் புலப்படத் தோற்றலானும், அப்பனாயினும் தடிப்பாகலானும், அவ்வருளை அருக்கனென்றும், அவ்வருளைக் கடந்தது பனாயாகலானும், இப்பனாயை மதியென்றும், பகலிரவு கண்ணிற்குத் தோற்றுதல் போல் அருளும் பனாயும் ஆன்மாவிற்கு அநுபவமாய்த் தோற்றலான் “பகலிரவென்று” கூறினார். பிரகாசம் உட்டணம் சோபை என்னும் இம்மூன்று குணத்தையும் உடைய சூரியனைப்போல் அருள் பனா ஆந்தம் என்னும் இம் மூன்று இலக்கணத்தையும் உடையது சிவம் ஆகலின், “சச்சிதாநந்தமய சுத்தநிலை” என்றார். ஆந்தம் அளவும் ஆன்மாவால் அநுபவக் கூறப்படும்; அவ்வாந்தா தீதத்தில் அநுபவக் கூறப்படாது; ஆகலின், “சுத்தநிலை நீயற்றது” என்றார். (க)

[இனிப் பஞ்சமஸ்களும் அநுநெறி எங்ஙனம்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.]

தாமருந்தல் போலத் தமைச்சிவனுக் கூணாகித், தாமருளா லுண்டிபரை தாமாகித் - தாம

ழிய, அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தடியார்க் கடி
மைசெயின், பஞ்சமலக் கொத்தறுமப் பா.

(இ - ள்.) தாம் அருந்தல் போலத் தமைச் சிவனுக்கு
ஊண் ஆகித் தாம் அருளால் உண்டு பனா தாம் ஆகித்
தாம் அழிய எ-து,—(தமக்கு ஊனயிருந்த அன்னாதிக்கை)
தாம் அருந்தல்போல, (தற்போதஞ் சீவியாதுநின்று) தம்
மைச் சிவனுக்கு ஊனாய் உண்ணக்கொடுத்த, (பஞ்சவி
டயங்கள் வந்தடுப்பினும் அவற்றைத் தற்போதத்தால்
சென்று பற்றி அவற்றில் அழுந்தாமல் அருளை முன்னிட
டுக்கொண்டு அவ்வருள்தர வாங்கி உண்கின்றோம் என்
னும் ஞாபக மறவாமல்) அவ்வருளால் வாங்கி உண்டு,
(இங்ஙனம் அவ்வருளால் அறிகின்றோம் என்னும் போத
முஞ் சுருக்கி) பனாயே தாமாதி (தற்குதந்தர அறிவுகெ
ட்டுப் பின்னர் ஆந்தாநுபவத்தில்) தாமழியவே ;

பஞ்ச மலக் கொத்து அறும் அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சி
த்து அடியார்க்கு அடிமைசெயின் அப்பா எ - து,—ஆண
வம் மாயை காமியம் திரோதை மாமாயை என்னும் பஞ்
சமலக் கூட்டங்களும் அறும், (அங்கன நிட்டைகூடி இப்
பஞ்ச மலங்களை நீக்கக் கூடாதாயின்) சிவம் முன்னாக
விதிப்படி உச்சரிப்பதாய பஞ்சாக்கரத்தால் சிவனது
திருவடியை அருச்சிபண்ணி, (அத்திருவடியை அடை
ந்த) மெய்யடியார்க்கு அடிமைபூண்டு பணிவிடை செய்
யின், (முற்கூறிய அநுபவங்கள் எல்லாங் கைகூடும் பஞ்

சமஸ்களும் அஹம் என்று) மாணுக்கனே (நீ அறிதி),
எ-று.

தமதுடல் அருந்தம் ஊண் அவ்வுடலுக்கு உண்ணக்
கொடுத்து நிற்கவே அதனை, அவ்வுடல் சிறுகச் சிறுக
உண்டு தான் பருத்தல்போல, தற்சேட்டை அற்றுத் தம்
மைச் சிவனுக்கு ஊணாகக் கொடுத்து நிற்கவே, அச்சிவும்
தம்மைச் சிறுகச்சிறுக உண்டு தான் பூரணமாய் விளங்
கும். ஆகலின், தாமருந்தல்போலத் தமைச் சிவனுக் கூணு
க்கி என்றார். விடயங்கள் வந் தடுக்கும்போதும் தற்போ
தத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு, அவ்
வருளால் அவ்விடயங்களை அறிந்துபற்றி அவற்றை அனுப
விக்கும்போதும் அவ்வருளை முன்னிட்டுநின்று அனுப
வித்து, அவற்றால் ஆன்மசந்தோடம் பிறக்கும்போதும்
இச்சந்தோடம் அவ்வருளால் உண்டாயதென்று அவ்வரு
ளுக் காக்கி நிற்கவேண்டும். ஆகலின், “தாமருளாஹு
ண்டு” என்றார். சகல கேவலங்களை நீக்கிச் சுத்தாவத்
தையில் நின்று தம்மைச் சிவத்திற்கு ஊணுக்கி நிற்ப
லான், முன்னர் இதமாய்த்தோன்றிய விடயபோகமும்
அகிதமாய்த் தோன்றும். ஆகலின், அதனை ருசிப்பித்து
நின்ற திரோதைசத்தி நீங்கும். அத்திரோதைசத்தி நீங்க
வே, இருவினைப் பயன்களும் சமமாய்த் தோன்றும்.
இவை சமமாய்த் தோன்றவே இவ்விருவினைப் பயன்கட்
கிடாய்ச் சிவன் சுத்தமாயையில் நின்று செய்யும் பஞ்ச
கிருத்தியங்களும், அச்சுத்தமாயையும் நீங்கும். அவன்

அவள் அது என்னும் முன்னிலைச்சுட்டொழிந்து, அவ்விரு வினைப் பயன்களைத் தருவது அருளுென் றறிந்து, அவ்வ ருளின் மறைந்துநின்று, அவ்விருவினைப் பயன்களையும் அவ்வருளால் தாமுண்ணுதலால் கன்மமல நீக்கும். இங் னனம் நீக்கவே பனாயோகம் உண்டாம், இப்பனாயோ கத்தால் இவ்வுடம்பும் தாம் அன்றென்று நீக்கவரும். இவ்வுடம்பு நீக்கவே மாயை நீக்கும், ஆகந்தாதுபவத் தில் தற்போதங் கெடும். இத்தற்போதங் கெடவே இப் போதத்திற்குத் தான் அல்லாத உடம்பைத் தானென் றும், தனதல்லாத போகத்தைத் தனதென்றும் மாறு பாடாய்க் கருதப்பண்ணி நின்ற ஆணவங் கெடும். ஆக லின், “தாமழியப் பஞ்சமலக்கொத்ததும்” என்றார். இங் வனங் கூறியவாறு நிட்டைகளால் பஞ்சமலங்களையும் நீக்கக்கூடாதவர் க்காரமாகிய திரோதையையும் மகார மாகிய மலத்தையும் பின்னிட்டு, சிகாரமாகிய சிவத்தை யும் வகாரமாகிய அருளையும் முன்னிட்டு, யகாரமாகிய தான் வகார மகாரமாகிய பாசத்திற்கும், சிகார வகார மாகிய பதிக்கும் நடுகின்ற, வகாரமாகிய அருளைக்கூடிச் சிகாரமாகிய சிவாதுபவத்தில் வகாரமாகிய அருளுங் கழ லாது, யகாரமாகிய தற்போதங் கழல, இங்ஙனம் அன் வருளே நாவாகச் செபியாமற் செபித்து, சிகாரமாகிய சிவத்தில் அதிதப்படுத்துவது பஞ்சாக்கர தரிசனம். இங்ங னம் பஞ்சாக்கர தரிசனமும் டண்ணி, மெய்யடியார்க் குப் பணிகிடை செய்யின், முற்கூறிய நிட்டைகளும்

கைகூடிப் பஞ்சமலங்களும் அறும். ஆகலின், “அஞ்செழுத்தாலர்ச்சித் தடியார்க் கடிமைசெயின், பஞ்சமலக் கொத்தறும்” என்றார். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கர தரிசனம் பண்ணுதல் சிவனுக் கருச்சனையாகலின், “அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித்து” என்றார். (௧௦)

[தேவரீர் அருளிச்செய்த சுத்தத்தை அடியேன் பெறுவது எந்நாள்? என்று இரங்கிய மாணுக்களை நோக்கி, மேல் அருளிச் செய்கின்றார்.]

கருவியுதிப் பிற்சகல கேவலத்தைக் காட்டி அருளுதிப்பு மங்கதுபோ லாக்கி - இரவுபகல் தாக்காத சுத்தத் தலத்துநாம் வைக்கநீ ஆக்கா தெமக்குப் பரம்.

(இ-ள்.) கருவி உதிப்பின் சகல கேவலத்தைக் காட்டி அருள் உதிப்பும் அங்கு அதுபோல் ஆக்கி எ - து, —கருவிகள் முப்பத்தாறும். கூடிநின்ற சாக்கிரத்தில் (உனதறிவின் விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலமென்றும், மயக்கமாய் வந்தடுப்பது கேவலமென்றும் உனக்கறிவித்த) சகல கேவலங்களை (நீங்கப்பண்ணி உன்னை உள்ளபடி) அறிவித்து, (இங்ஙனம் உன்னை அறிவித்தபின்னர்த் தோன்றும்) திருவருள் தரிசனத்திலும் (இவ்வருளைச் சகலமென்றும் இது கழன்றுதோன்றும் பனாயோகத்தைக் கேவல மென்றும்) கூறிய சகல கேவலங்களைப்போல் (உனக் கருபவமாய்த்) தரிசிப்பித்துப் (பின்னர்);

பகல் இரவு தாக்காத சுத்தத்தலத்து உனே நாம் வைக்க எமக்குப் பரம் ஆக்காது நீ எ-து,—(அச்சகல கேவலங்களும் இச்சகல கேவலங்களும் ஆகிய) பகலிரவுகளும் தாக்காதுகின்ற (சுகாதீதமாகிய) சுத்தநிலையிடத்து உன்னை நாம் கொடுசென்று வைக்க எமக்குப் பரம், (என்றி கூறிய இருவகைச் சகலகேவலங்களிலும் உன் தற்போதத்தை முன்னிட்டு) உண்டாக்காது (எம்மை முன்னிட்டுக் கொண்டு செல்வது உனக்குப் பரம், இங்ஙனஞ் சென்றியேல் உனக்கு அச்சுத்தநிலை வருமென்ற) நீ (அறிதி), எ-து.

ஆன்மபோத எதிரீட்டிலும் எதிரீடற்றவிடத்தும் தோன்றும் சகல கேவலங்களைப்போல், இவை நீங்கித் தன்னை அறிந்த இடத்தில் தோன்றும் திருவருளையும் பரையையும் எதிரீடாயும் எதிரீடற்றும் தரிசித்தலின், “அங்கதுபோலாக்கி” என்றார். “எமக்குப்பரம்” என்றமையால் உனக்குப் பரம் என்றது வருவிக்கப்பட்டது. ஞானசாரியர் மாணாக்கனுக்கு உபதேசிக்குங்கால் தம்மைச் சிவமாகக் கூறவேண்டும். ஆகலின் எமக்குப் “பரம்” என்றார்.

கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டுதிரி வார்க்குச் சருக்களாயே வாயிற் சனித்தாங்-கிருத்திவிடும் எந்தலைமை யென்பிரா லீனர்வாக் கென்னவே தந்தலைமை மாண்ட தலம்.

(இ - ன்.) கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்குச்
சருக்களாயே வாயில் சனித்தாங்கு இருத்திவிடும் எ-து,—
(சுவையை விரும்பிக் கறும்பறுத் தொழித்த) 'அக்கருப்ப
நிலத்தை (தமது பற்கொடு) கறண்டுகொண்டு திரிவோர்
க்கு (தெய்வ கதியாய்) சருக்களா தானேவந்து அவரது
வாயில் தோன்றிய முறைபோல, (வீட்டின்பத்தை விரும்
பித் தற்போதத்தைக்கொண்டு சரியாதிகளைச் செய்வோர்
இந்நூலிற் கூறிய முறையே சரியாதிகளை விட்டு நீங்கி,
தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட
டுச் சென்றார் எனின், இவ்வருட்போதமே அவரை அவ்
வீட்டின்பத்தின்கண்) அழுத்திவிடும் (ஆகலின்);

ஈனர் வாக்கு என்னவே எம் தலைமை என்பீரால் தம்
தலைமை மாண்ட தலம் எ - து,—(ஓர் காரியம் செய்யு
மிடத்து எமது வலியினுற் செய்வோமென்று கூறும்) அறி
வீனர் வாக்குப்போல (அவ்வீட்டின்பத்தை) எமது போ
தவலியாற்சென்று அடைவோமென்று கருதிச் சொல்வீ
ரானால் (அவ்வனம் நீர் கருதிச்சொல்வதே) உமது ஞான
மேம்பாடற்ற இடம் (என்று அறிந்து நீரும் இந்நூல் நெ
றிமுறையே செய்வீர்), எ-து.

சரியாதிகளைவிட்டு இந்நூல்நெறிச் சென்றால் போதம்
ஒழியும், இப்போதம் ஒழியில் ஆகந்தந் தானே தோன்
றும், ஆகலின், “கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்

குச், சருக்களாயே வாயிற் சனித்தாங்கு” என்றவமை கூறினார். உந்தலைமை என்பது தந்தலைமை என்று முன்னிலைத்தன்மை தழிஇ வந்தது. பன்னூல்களையும் விட்டு இந்நூல் நெறிச்சென்றார்க்கே இன்பங் கிடைக்கும் என்பதும் ஆம்.

போதப்புரவி என்னும் திருவெண்பாமுதல் இவ்வேழு திருவெண்பாவானும் ஆரந்த அறிவுநிலையும், துறவு நிலையும், சிவயோகநிலையும், சுத்தநிலையும், பஞ்சமலம் அறுக்கும் பஞ்சாக்கரநிலையும், முத்திநிலையும், இந்நூல்நெறிச்சென்றார்க்கே வீட்டின்பங் கிடைக்குமென்னும் முடிபு நிலையும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௨)

கண்மணியி னாகாய நீழல் கலந்தாற்போல், உண்மையைநீ யுண்டென் றெனையுணர்த்தித் - துண்ணொனவே, பார்த்திருந்த சித்திரம்போற் பார்த்தானே நாம்பரவித், தோத்திரஞ்செய்யாப்பிறவாச் சொல்.

இத்திருவெண்பாவின் அருத்தம் இந்நூலினை நன்குணரும் நெறியினது நல்லறிவாளர்க்குத் தானே விளங்கும் எனக் கொள்க.

சமாபுரி யாறுமுகன் றானேயென் னுள்ளத் தமாலிருந் திந்நூற் கருத்தம்—திமிரமறக்

காட்டினான் பொல்லாக் கடையேனைச் சீர்வீட்டில்
நாட்டினான் பேரருளி னான்.

(காட)

கையிலுறை பாலின்டம் காட்டுவிர லேகசிவ
மெய்யருளாம் பாதமிதி மென்பதுகை—துய்ய
இருட்கே வலசகல மெந்தைசம் பந்தன்
திருக்கோலம் கொண்ட சிறப்பு.

(கசு)

அரவுவிடந் தீர்க்கு மமணருடன் மாய்க்கும்
தரகதியி லெண்ணிலகைச் சேர்க்கும்—புரமயிலை
என்பைப்பெண் னாக்கிவிடு மேழையே நேழ்பிறவித்
துன்பத்தை நீக்குவான் சொல்.

(கரு)

வள்ளல் குருராயன் வாதுவென்ற சம்பந்தன்
வள்ளமலர்த் தாடலைமேல் வைத்துகாத்தான் — உள்ளத்
தழிவிலடிக் குந்தேனை யன்பொல்லா முண்ண
ஒழிவி லொடுக்கநா லோர்ந்து.

(கசு)

பொதுவிலுப தேசத்தி லறுபான் மூன்று
புகழ்சத்தி பதியொழிவி லிருபத் தெட்டு
கதியோகக் கருமஞ்ச ரியைக் கழற்றி

கருதுமுப்பான் பதினாறு பதினா லாகும்.
துதிவிரத்தி விளக்கந்துற வவத்தைத் தன்மை
தொகைபதின்மூன் றிருபத்தைந் தாறே ழாகும்
மதிதருவா தனைமாண்டார் தன்மைநிலை யியல்பு
வழங்குமொன்பான் பதின்மூன்றாய் வகுக்கும் பாவே.

பொற்புறுகற் போரூர்ப் பொலிந்த சிதம்பரத்தே
 விற்பொலியும் வேலர் வியனருளால்—தற்போ
 தொழிவிவறு மாநகத்தத் துள்ளொடுக்கச் செய்த
 ஒழிவினொடுக் கத்துணாமுற் றும்.

(சுஅ)

நிலையியல்பு முற்றிற்று.

ஆ. அகிகாரம் ௧௦-இ திருவெண்பா - ௨௫௩.

ஒழிவினொடுக்கவுனா முற்றிற்று.

உ

கடவுள்துணை.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அக்கினிதேவர்	கஅசு	அறிந்தவிடத்	உ௩௦
அங்கக்காரன்	உஅச	அறிந்துபற்றி	உச௦
அஞ்சனக்கண்	௩௩௬	அறியாமை	௬௪
அஞ்சுதொழி	௩௩	அறியார்	௩௭௭
அடங்கத்து	௩௩௮	அறிவடங்கா	௬௪௩
அடைப்புள்	௩௨௩	அறிவாலே	உ௦௨
அட்டமாசித்தி	௬௪௨	அறிவாயிரர்	௬௬௧
அண்டமுத	௬௧௦	அறிவித்தா	௭௦
அதிபக்குவத்	௬௩	அறிவுக்கறிவர்	௬௮௦
அரசற்குடை	௨௬௧	அறிவுக்கறிவெ	௬௩௬
அரிபிரமரிந்	௩௪௭	அறிவுபறி	௩௬௧
அருண்ணுத	௬௨௮	அறிவுமறிவா	௬௩௩
அருளாலே	௬௩	அறுசமயத்	௨௩௨
அருளும்	௩௬௦	அறைந்தபறை	௨௬
அனாநோட்டஞ்	௬௧௪	ஆகாயத்தே	௬௬௮
அவரவணப்	௩௩௮	ஆகாயம்	௬௬௧
அழிப்பேயவ	௨௦௩	ஆசைமுதலா	௩௬௭
அறிந்தழந்	௩௮௮	ஆசையினு	௨௬௩
அறிந்ததுவாய்	௬௬௭	ஆலிங்கனத்தி	௨௬
அறிந்ததெல்லா	௬௭௬	ஆணைக்கை	௩௨

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஆணைமதப்	கூஉ	ஊன்றினி	கூஉ
இதுவென்ற	கூக	எங்ஞம்பரி	உஉஉ
இடும்பை	உஎஉ	எட்டுருவுமை	சுஉ
இருட்கேவல	கஎஎ	எந்தஜூர்நீ	உகஉ
இரும்பை	கஉக	எல்லாச்சமய	நகூரு
இருளிற்சுட	கக	என்னுணை	உஉக
இன்பேயறி	உகஅ	ஒட்டாதிரு	கருஎ
உடம்புள்ள	உஉச	ஒருகுடைக்கீழ்	நகூக
உடலாலுழை	உகக	கடல்சிவநீரா	ரு0
உடலிருந்தெ	உஉக	கட்டியநாண்	கஎக
உடல்பொறி	கந0	கட்டுநெகிழ்	உஎக
உடற்குயிர்	உச	கண்மணி	நகூஅ
உடற்போகம்	நஉஎ	கயிற்றரவு	உஉஎ
உடுக்கைமற	உஅக	கருப்பநில	நகூக
உட்புறம்பா	கஎக	கருமந்திரி	உஅஅ
உண்டொழித்	உகச	கருவிகழல	ந0க
உதயந்தொ	உகரு	கருவியுதி	நகூச
உதித்தொடுங்	ககரு	கரையடுக்க	நகூ0
உதியாதுளதா	சு0	கல்லையுரு	கஉஉ
உபதேசப்	கரு0	கல்வியாய்	உகரு
உருகுபரம	நருச	கவிப்பயனு	கசரு
உணாயொடுங்	ந00	கண்ணைப்	உஎஎ
உலகத்தை	உசக	கண்ணிக்கதலி	ருஅ
உணையுணர்த்	சச	காணுமறிவு	உ0எ
உனக்கு	உநக	காமாதிவிட்	நநக
ஊமைமணி	உகஎ	காலமறை	ககஎ
ஊர்க்குருவி	உருச	காலமுடன்	நசக

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
காலனுக்கு	௮௫	சாத்துவிக	௨௯௮
கால்வந்த	௩௦௯	சாயாபுருட	௧௭
இரியைக்கிளை	௧௮௫	சாலோகமா	௩௪௮
இரியையான்	௧௯௪	சாவேபெரு	௩௫௧
இன்னரியை	௧௯௬	சிந்தைய	௮௩
இடையுஞ்	௨௦௦	சிற்றறிவனாய்	௨௩௮
குட்டித்திரட்	௭	சுகாதீதம்.	௧௯௫
கும்பிட்டிங்	௨௮௭	சுகிக்கில்லை	௩௪௫
குமாங்கிற்	௨௭௪	சுட்டுப்போ	௧௯௭
குமாங்கை	௧௭௨	சுந்தரனார்	௩௭௬
குருட்டரிப்ப	௬	சும்மாலிரு	௧௯௯
குறங்குகுத்தி	௧௫௩	சும்மாதே	௧௦௦
குறும்பாட்டு	௩௦௮	சுருதிசுரு	௨௧
குன்றழலி	௩௫	சூலையும்	௩௨௦
கூட்டிறகுர	௧௫௮	செகஞ்சிரிக்க	௩௧௨
கூரிருளின்	௨௪௩	செத்தவனாப்	௩௨௫
கூலித்தொழி	௬	செத்துப்பிற	௩௭௯
கேடுஞ்சுகமு	௩௧௮	செல்வமிள	௨௯௧
சகலமுங்	௩௮௧	ஞானக்கிரியை	௨௧௬
சத்தாத்தேத்	௮௦	ஞானமிலா	௩௬௨
சத்திய சிர்	௧௯	ஞானிக்குல	௩௩௨
சரியாதி	௧௭	தண்டுகுடை	௩௪௧
சரிதை இரியை	௧௪௧	தத்துவத்தா	௮௪
சரியையுடல்	௨௯௩	தத்துவத்தின்	௩௫௬
சன்மார்க்க	௮௮	தத்வத்தை	௧௮௩
சாக்கிரத்திற்	௩௮௩	தத்துவமுட்	௧௪௬
சாக்கிரத்தே	௧௪௯	தத்துவம்	௩௮௪

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்.
தத்துவாதித	௭௬	நாயலகை	௪
தந்திரகலை	௨௩	நாயேறிவீழ்ந்	
தம்மாலறி	௬௦	நித்தினாசெய்	3
தம்மையருளா	௩௩௦	நினைப்புமறப்பறு	
தருவனமென்	௩௨௬	நினைப்புமறப்	
தனுவாதி	௨௬௮	நீர்க்குப்பதமு	
தன்னறிவு	௧௧	நீர்க்கும்வழி	
தன்மையுமுன்	௬௬	நெய்யினிழற்	
தன்னிழப்பை	௨௬	நெய்யுண்ட	
தன்னையறி	௩௬	நெருப்பில்	
தன்னையறிவார்	௬௭	யஞ்சமலமு	
தன்னையிழப்	௧௩௬	புட்டினத்து	
தாக்கற்ற	௨௦	பதியிறக்கக்	
தாமருந்தல்	௩௬௧	பரிசித்துஞ்	
தானல்லர்	௮௬	பழக்கங்கொடி	
தின்னிழிமி	௨௬௦	பழுதையைப்	
துக்கஞ்சுகமா	௨௮௩	பற்றாதபோது	
தேடப்படும்	௨௬௩	பற்றியது	
தேட்டந்திரண்	௧௧௬	பாசங்கழன்	
தேனுண்டுமி	௧௪	பிறவாதயோ	
தொடும்போ	௩௭௬	புளிசேர்பழமா	
தொடைதட்ட	௩௭௩	பூசிமுடிப்பன	
தொழிலிறுதி	௧௧௭	பூரணவாநந்த	
நடந்ததெல்லா	௧௮௬	பெண்ணுணலி	
நடந்துங்குளி	௨௧௦	பெருநோவு	
நடைதளர்ந்து	௩௦௬	பேயைப்பெ	
நாடுநகர்வீடு	௨௬௮	பேரின்பமுன்	